JULIE GARWOOD

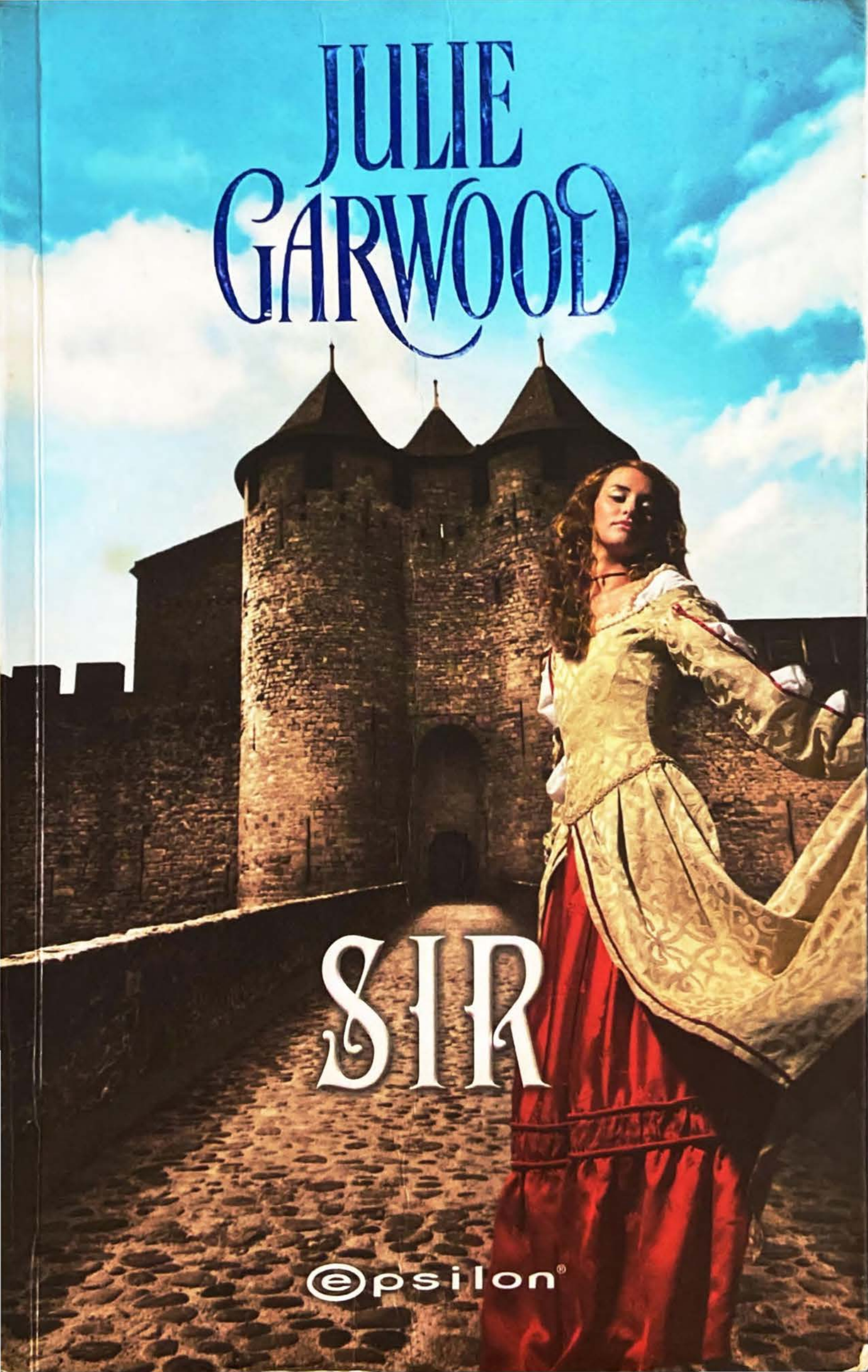

SIR

Epsilon

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

TARİHİ AŞK ROMANI

New York Times çok satanlar yazarı Julie Garwood nefes kesici bir aşk hikâyesiyle sizleri bir kez daha büyüleyecek. Tüm zamanların en sevilen romanlarından birini okumaya hazır olun!

Judith Hampton gururlu olduğu kadar güzel de bir kadındır. Çok sevdiği İskoç çocukluk arkadaşı doğum yapmak üzeredir, bu yüzden Judith yanında olacağına dair ona söz verir. Fakat İngiltere'den İskoçya'ya gitmesinin özel bir sebebi daha vardır: Hiç tanımadığı babası Maclean Beyi'ni görmek. İskoç topraklarına giderken kendisine eşlik eden Maitland Beyi, Iain Maitland gibi ilgi uyandıran bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştır.

Judith Maitlandlar'ın geleneklerine ve kurallarına uyum sağlamaya çalışırken, Iain'in ilgisinden ve özeninden keyif almaya başlar. Yaşadığı tüm zorluklara karşın aşkın sıcaklığını ruhunda hisseder. Ancak geçmişe dayanan o yıkıcı sır gerçek aşkı etkileyecek midir?

"Olağanüstü... Duygu yüklü, sevgi dolu bir aşk hikâyesi."
Romantic Times

"Garwood her zaman olduğu gibi bu eseriyle de kendini kanıtlıyor. Sakın kaçırmayın!"
Rendezvous

ISBN 978-9944-82-297-8
9 789944 822978
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Kapak Görseli: istockphoto

SIR

SIR

Julie Garwood

Çeviri
Timur Avarkan

epsilon

Başlangıç

İngiltere, 1181

Birbirlerinden nefret etmeleri gerektiğini anlayacakları yaşa gelmeden önce arkadaş oldular.

İki küçük kız İskoçya ve İngiltere arasındaki sınırda her yıl yapılan yaz şenliğinde tanıştılar. Bu Leydi Judith Hampton'ın hem İskoç oyunlarına ilk katılma deneyimi, hem de İngiltere'nin batısındaki ıssız evinden ilk gerçek uzaklaşmasıydı ve bütün bu katışıksız maceraya kendisini öylesine kaptırdı ki zorunlu öğleden sonra uykuları sırasında bile gözlerini neredeyse hiç kapalı tutamadı. Görülecek ve yapılacak çok fazla şey olduğu gibi, dört yaşındaki meraklı bir çocuk için edilecek de epey yaramazlık vardı.

Frances Catherine Kirkcaldy çoktan yaramazlık etmişti bile. Babası, cezalandırmak için poposuna şaplak atmış, sonra da geniş tarlayı bir uçtan diğer uca geçen tüm yol boyunca onu sanki bir yem çuvalıymışçasına omzunda taşımıştı. Şarkıdan ve danstan çok uzaktaki pürüzsüz yüzeyli

bir kayaya oturttuğu kızına, geri dönüp onu almaya karar verinceye dek put misali durmasını emretti. Günahlarına ilişkin kafa yorması için bu sessiz zamanı yalnız başına kullanacağını buyurdu.

Frances Catherine "kafa yormak" ifadesinin ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri dahi bulunmadığından, bu emre itaat etmek zorunda olmadığına karar verdi. Bu en uygunuydu, çünkü halihazırda zihni bütünüyle, başının etrafında vızıldayarak daireler çizen tombul arıdan kaygılanmakla meşguldü.

Judith, babasının kızını nasıl cezalandırdığını görmüştü. Komik görünüşlü, çilli yüzlü küçük kız için üzüldü. Herbert Amcası poposuna şaplak atsaydı kesinlikle ağlayacağını biliyordu, ancak şu kızıl saçlı kız, babası şaplak attığında suratını bile buruşturmamıştı.

Kızla konuşmaya karar verdi. Babasının parmağını sallayıp kızı tehdit ederek oradan ayrılmasını ve tarlayı tekrar geçmesini bekledikten sonra eteğinin kenar kıvrımını kavradı ve kayaya arkadan sessizce sokulmak için civardaki uzun yolu koştu.

"Babam bana asla şaplak atmazdı," dedi Judith tanışma amacıyla kıza laf atarak.

Frances Catherine kimin konuştuğunu görmek için başını çevirmedi, dahası bakışlarını sol dizinin bitişiğindeki kayada duran arıdan uzağa çevirmeye de cesaret edemedi.

Sessizliği Judith'i yıldırmadı. Judith, "Babam ölmüş..." dedi. "Ben doğmadan önce."

"O halde sana şaplak atıp atmayacağını nereden biliyorsun?"

Judith omuzlarını silkerek dikleştirdi. "Biliyorum,"

diye yanıtladı. "Çok komik konuşuyorsun... Boğazına bir şey kaçmış gibi. Kaçtı mı?"

"Hayır," diye karşılık verdi Frances Catherine. "Sen de komik konuşuyorsun."

"Niye bana bakmıyorsun?"

"Bakamam."

Judith, "Neden bakamazsın?" diye sordu ve sorusuna geçerli bir yanıt beklerken pembe elbisesinin kenar kıvrımını bükerek buruşturdu.

Frances Catherine, "Arıyı izlemek zorundayım," dedi. "Beni sokmak istiyor. Onu uzaklaştırmak için ona vurmaya hazır olmam lazım."

Judith daha yakına eğildi. Kızın sol ayağının çevresinde kanat çırpan arıyı fark etti. "Niye onu uzaklaştırmak için ona şimdi vurmuyorsun?" diye fısıldadı.

"Korkuyorum," dedi Frances Catherine. "Iskalayabilirim, sonra da doğruca üzerime gelir."

Judith bu ikilem üzerine bir dakika boyunca kaşlarını çatarak düşündü. "Benden ona senin için vurmamı ister misin?"

"Vurmak mı istiyorsun?"

Judith, "Belki vurabilirim," dedi. "Adın ne?" diye sordu sonra, arının peşinden gitme cesaretini toplarken zaman kazanarak.

"Frances Catherine. Seninki ne?"

"Judith. İki ismin var öyle mi? Şimdiye dek birden fazla ismi olan kimseyi duymadım."

Frances Catherine, "Herkes bana bunu soruyor," dedi ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Frances annemin adıymış. Annem beni doğururken ölmüş. Catherine büyükannemin adıymış; o da aynı şekilde ölmüş. Kutsal toprağa

gömülememişler, çünkü Kilise onların temiz olmadığını söylemiş. Babam ancak terbiyeli davranırsam Cennet'e gideceğimi söylüyor; Tanrı iki adımı işittiğinde, annemi ve büyükannemi hatırlayacakmış."

"Neden Kilise onların temiz olmadıklarını söylemiş?"

Frances Catherine, "Çünkü öldüklerinde doğum yapıyorlarmış," açıklamasını yaptı. "Bu konuda bir şeyler biliyor musun?"

"Bazı şeyleri biliyorum."

Frances Catherine, "Ben hemen hemen her şeyi biliyorum," diye böbürlendi. "Hiç olmazsa, babam kesinlikle bildiğimi sandığımı söylüyor. Bebeklerin annelerinin midelerine nasıl girdiğini bile biliyorum. Duymak ister misin?"

"Ah, evet."

"Anne ve baba evlenir evlenmez, baba kendi şarap kadehine tükürür ve sonra anneye kadehi uzatır. Anne içkiyi yudumlar yudumlamaz, midesinde bir bebeği olur."

Judith bu son derece iğrenç bilgi üzerine yüzünü buruşturdu. Frances Catherine aniden yüksek sesli bir inilti koyverdiğinde, Judith, arkadaşına daha fazlasını anlatması için neredeyse yalvaracaktı. Judith kızın daha da yakına eğildi. Sonra o da bir inilti kopardı. Arı, arkadaşının ayakkabısının ucuna konmuştu. Ona bakarken arı daha da büyüyormuş gibi görünüyordu gözüne.

Doğum yapma hakkındaki konuşma derhal bir kenara bırakıldı. Frances Catherine, "Ona vuracak mısın?" diye sordu.

"Vurmaya hazırlanıyorum."

"Korkuyor musun?"

Judith, "Hayır," diyerek yalan söyledi. "Ben hiçbir şeyden korkmam. Senin korktuğunu da düşünmedim."

"Neden düşünmedin?"

Judith, "Çünkü baban sana şaplak attığında ağlamadın," dedi.

Frances Catherine, "Öyle... Çünkü bana sert bir şaplak atmadı," diye açıkladı. "Babam asla öyle bir şey yapmaz. Bu onu çok üzer. Yani Gavin ve Kevin öyle olacağını söylüyor. Büyüdüğüm zaman evleneceğim zavallı erkeği düşünerek babamın bilerek bu kadar üzerime titrediğini söylüyorlar."

"Gavin ve Kevin da kim?"

"Üvey erkek kardeşlerim... Babam onların da babası, fakat onların farklı bir anneleri varmış. Ölmüş."

"Onları doğururken mi ölmüş?"

"Hayır."

"Öyleyse niye ölsün ki?"

Frances Catherine, "Sadece çok yorulmuş," diye açıkladı. "Babam bana böyle söyledi. Eğer arıya vurmak istiyorsan gözlerimi sımsıkı yumacağım."

Judith yeni arkadaşını etkilemeye fazlasıyla kararlı olduğundan, hareketinin sonucuna ilişkin dahasını düşünmedi. Arıya vurmak için elini uzattı, fakat avcunda arının kanat çırpışını hisseder hissetmez gıdıklanıp içgüdüsel olarak parmaklarını kapadı.

Sonra feryat etmeye başladı. Frances Catherine bildiği tek yolla ona yardım etmek için kayadan zıplayarak indi. O da feryat etmeye başladı.

Judith kayanın etrafında çığlıklar atarak koşturuyordu. O kadar kuvvetli çığlık atıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu. Arkadaşı da acıdan ziyade duygudaşlık ve kor-

kudan kaynaklanmasına karşın aynı hararette çığlıklar atarak onun peşinden gidiyordu.

Frances Catherine'in babası tarlayı koşarak geçti. İlk başta kızını yakaladı ve kızı sorununu kekeleyerek dile getirdiğinde Judith'in peşine düştü.

Dakikalar içerisinde iki küçük kız da tümüyle sakinleşmişti. İğne Judith'in avcundan çıkarılmış ve avcuna serinletici ıslak çamur sürülmüştü. Frances Catherine'in babası yumuşak ve nazik bir biçimde ekoseli yün kumaşının kenarıyla küçük kızın gözyaşlarını silmiş ve hem onu hem de kızını kucağına alarak ceza kayasına oturdu.

Judith daha önce asla böylesine yaygara koparmamıştı. Tüm dikkatleri üzerine çektiği için hayli utangaç bir edayla arkadaşının babasına baktı, ardından rahatlıktan uzaklaşmak şöyle dursun, iyiden iyiye yerine yerleşti.

Frances Catherine'in babası kızların hıçkırıkları kesildiğinde, "Siz ikiniz... Acınacak bir çiftsiniz," dedi. "Sırık fırlatma oyununu haber veren trompetlerden bile daha yüksek sesle çığlık atıyor ve kafası kesilmiş tavuklar misali daireler çizerek koşturuyorsunuz."

Judith, arkadaşının babasının kızgın olup olmadığını bilmiyordu. Sesi hırçın çıkmıştı ama kaş çatmıyordu. Frances Catherine kıkırdadı. Judith arkadaşının babasının yaşananlara rağmen şaka yaptığına karar kıldı.

Frances Catherine, "Arı onun canını epeyce yakıyordu, baba," dedi.

"Arının ona acı verdiğinden eminim," dedi babası kızını onaylayarak. Sabit bakışlarını Judith'e çevirdi ve ekledi: "Sen kızıma yardım eden cesur küçük bir kızsın... Fakat bir dahaki sefere, arıyı yakalamaya çalışma. Olur mu?"

Judith tüm ciddiyetini takınarak kafasını salladı.

Frances Catherine'in babası onun kolunu sıvazladı. "Sen minnacık bir şeysin," dedi. "Adın nedir, çocuğum?"

"Onun adı Judith, baba ve o benim arkadaşım. Yemeğini bizimle yiyebilir mi?"

"Yiyebilir ama bu onun anne ve babasına bağlı."

Frances Catherine, "Babası ölmüş," diye açıkladı. "Çok acıklı değil mi, baba?"

Babası, "Elbette," diye karşılık verdi. Gözlerinin kenarları kırışsa da gülümsememişti. "Yine de arkadaşın şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip..."

"Şimdiye kadar gördüğün en güzel gözlere ben de sahip değil miyim, baba?"

"Evet, sahipsin, Frances Catherine. Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel kahverengi gözlere sahipsin. Kesinlikle sahipsin."

Frances Catherine babasının övgüsünden o denli hoşnut oldu ki omuzlarını dikleştirip yeniden kıkırdadı.

"Babası o doğmadan önce ölmüş," dedi babasına sonra. Sadece bu bilgiyi hatırlamıştı ve babasının bunu duymak isteyeceğinden emindi.

Babası başıyla onayladıktan sonra, "Şimdi kızım, ben arkadaşınla konuşuyorken sessizliğini korumanı istiyorum senden," dedi.

"Olur, baba."

Babası dikkatini yine Judith'e verdi. Küçük kızın gözlerini dikip kendisine bakmasını biraz sinir bozucu buluyordu. Öylesine ciddi bir ufaklıktı ki onun yaşında biri için bu durum fazlasıyla şaşırtıcıydı.

"Kaç yaşındasın, Judith?"

Judith dört parmağını da havaya kaldırdı.

"Baba, görüyor musun? Tam benim yaşımda."

"Hayır, Frances Catherine, tam senin yaşında değil. Judith dört yaşındaymış ama sen beş yaşındasın. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, baba."

Babası kızına gülümsedikten sonra bir kez daha Judith'le konuşmayı denedi. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"O hiçbir şeyden korkmuyor. Bana öyle söyledi."

"Sus, kızım. Arkadaşının bir iki kelime etmesini duymak istiyorum. Judith, annen burada mı?"

Judith başını iki yana salladı, sarı saçlarının bir lülesini sinirli bir hareketle parmağına doladı ve dizinde oturduğu adama dik dik bakmaya devam etti. Adamın suratı kızıl kıllarla kaplıydı, dahası konuştuğunda kıllar da kıpır kıpır oynuyordu. Judith nasıl bir his olduğunu anlamak için onlara dokunabilmeyi arzuluyordu.

Frances Catherine'in babası, "Judith? Annen burada mı?" diye tekrarladı.

"Hayır, annem Tekel Dayı'yla kalıyor. Burada olduğumu bilmiyorlar. Bu bir *sır* olacak ve eğer anlatırsam, şenliğe bir daha asla katılamam. Millicent Teyze bana öyle söyledi."

Judith konuşmaya başlar başlamaz, bildiği her şeyi anlatmak istedi. "Tekel Dayı tıpkı babam gibi olduğunu söylüyor, fakat o yalnızca annemin kardeşi ve ben asla onun kucağına oturmuyorum. Oturabilseydim de bunu istemezdim ama oturamıyorum ve böylece mesele kalmıyor, değil mi?"

Frances Catherine'in babası küçük kızın açıklamasını takip etmede zorlanıyor olsa da kızı herhangi bir sıkıntı

yaşamıyordu. Üstelik merakla doluydu. "İstediğinde neden oturamıyorsun?" diye sordu.

"Bacakları kırık."

Frances Catherine nefesini tuttu. "Baba, ne kadar acıklı değil mi?"

Babası derin bir şekilde iç çekti. Sohbet konudan uzaklaşıyordu. "Evet, kesinlikle öyle," derken kızıyla hemfikirdi. "Şimdi, Judith, annen evdeyse, buraya nasıl geldin?"

Judith, "Annemin kız kardeşiyle," yanıtını verdi. "Her zaman Millicent Teyze ve Herbert Amca'yla yaşıyordum, fakat annem artık bana izin vermeyecek."

"Neden peki?" diye sordu Frances Catherine.

"Çünkü annem benim Herbert Amca'ya *baba* dediğimi işitti. O kadar sinirlendi ki başımın tepesine bir şamar patlattı. O zaman Tekel Dayı bana yarım yıl boyunca kendisiyle ve annemle yaşamak zorunda olduğumu, bu sayede kime ait olduğumu bilebileceğimi, Millicent Teyze'min ve Herbert Amca'mın bensiz kalmaları gerektiğini söyledi. Tekel Dayı'mın söylediği bu. Annem beni yarım yıl bile yanından ayırmak istemiyordu ama Tekel Dayı yemek sonrası içmeye henüz başlamamıştı, bu yüzden annem onun ne anlattığını hatırlayacağını biliyordu. Tekel Dayı sarhoş olmadığında her şeyi hatırlar. Annem gerçekten çok sinirli görünüyordu."

Frances Catherine, "Annen yarım yıl boyunca seni özleyeceği için mi sinirli görünüyordu?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Judith. "Annem bir baş belası olduğumu söylüyor."

"O zaman niye senden gitmeni istemedi?"

Judith, "Herbert Amca'dan hoşlanmıyor," yanıtını verdi. "Ters düşmesinin nedeni bu."

"Ondan niye hoşlanmıyor?" Frances Catherine merakla arkadaşının vereceği yanıtı bekliyordu.

"Çünkü o, kahrolasıca İskoçlarla akraba," dedi Judith duyduklarını tekrarlayarak. "Annem kahrolasıca İskoçlarla konuşmak bile istemenem gerektiğini söylüyor."

"Baba... Ben kahrolasıca İskoç muyum?"

"Katiyen değilsin."

Judith sesindeki bariz endişeyle, "Peki ya ben?" diye sordu.

Arkadaşının babası sabırla açıkladı: "Sen İngilizsin, Judith."

"Kahrolasıca İngiliz miyim?"

Frances Catherine'in babası belli ki kızmıştı. "Hiç kimse kahrolasıca değil," dedi. Daha fazlasını söyleyecek oldu ama sonra birdenbire kahkahalara boğuldu. Koca göbeği neşeyle sallandı. "Siz iki küçük kızın önünde tekrarlanmasını istemediğim bir şeyi söyleyecektim az kalsın."

"Neden peki, baba?"

"Sen takma kafana," dedi babası.

Bir kolunda kızını ötekinde Judith'i tutarak ayağa kalktı. Onları düşürecekmiş gibi yaptığında her iki kız da sevinçle ciyakladı.

"Biz en iyisi, endişelenmeye başlamadan önce teyzeni ve amcanı bulalım, Judith. Bana çadırının yolunu göster, kızım."

Judith içten içe korkuya kapıldı. Çadırın nerede olduğunu hatırlayamadı. Kendi renklerini henüz bilmediği için de Frances Catherine'in babasına bir betimleme veremedi.

Ağlamamayı denedi. Başını eğdi ve fısıldadı: "Hatırlamıyorum."

Arkadaşının babasının öfkeleneceğini sanarak geri-di. Umursamazlığından ötürü onun bağıracağını düşün-dü; tıpkı Tekel Dayı'nın daima sarhoşken ve yaralıyken, Judith'in yanlışlıkla onu hoşnutsuz eden bir şey yapması üzerine bağırdığı gibi.

Fakat Frances Catherine'in babası öfkelenmedi. Judith ona şöyle bir baktığında gülümsediğini gördü. Endişelen-memesini söylediğinde ise tam anlamıyla rahat bir nefes aldı. Frances Catherine'in babası, akrabalarını en yakın za-manda bulacağına dair ona söz verdi.

Frances Catherine, "Geri dönmezsen, özlerler mi seni?" diye sordu.

Judith başıyla onayladı. "Herbert Amca ve Millicent Teyze ağlarlar," dedi yeni arkadaşına. "Bazen onların an-nem ve babam olmalarını diliyorum. Keşke olsalardı."

"Neden peki?"

Judith omuzlarını silkti. Nedenini nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

Frances Catherine'in babası, "İyi işte, dilemekte bir sa-kınca yok," dedi.

Judith onun onaylamasına o denli sevindi ki başını onun omzuna yasladı. Onun sıcak tutan ekoseli kumaşı yanağını kaşındırdı. Frances Catherine'in babası açık hava misali çok da hoş kokuyordu.

Judith onun bütün dünyadaki en harika baba olduğunu düşündü. Adamın bakışları artık üzerinde olmadığından da merakını gidermeye karar verdi. Sakalına dokunmak için elini uzattı. Kıllar gıdıklanmasına sebep oldu ve Judith bu farkındalık üzerine kıkırdadı.

Tarlayı yarıladıklarında Frances Catherine, "Baba, yeni arkadaşımdan hoşlandın mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hoşlandım."

"Onu alıkoyabilir miyim?"

Kızı ısrar etmeye başlayamadan babası, "Tanrı aşkına... Hayır, onu alıkoyamazsın. O yavru bir köpek değil. Fakat onun arkadaşı olabilirsin," dedi.

"Sonsuza dek mi, baba?"

Frances Catherine bu soruyu babasına sormuştu ancak Judith yanıtladı. Çekingen bir ifadeyle, "Sonsuza dek," diye fısıldadı.

Frances Catherine Judith'in elini tutmak için elini babasının göğsünün öbür tarafına uzattı. "Sonsuza dek," diye ant içti.

Ve hikâye böyle başladı.

O andan itibaren çok samimi oldular. Şenlik, çeşitli oymakların gelip gidişiyle dolu dolu üç hafta sürdü ve şampiyonluk oyunları her zaman olduğu gibi ayın son Pazar gününe bırakıldı.

Judith ve Frances Catherine her nasılsa yarışmalara kayıtsız kaldılar. Birbirlerine sırlarını anlatmakla meşguldüler.

Bu mükemmel bir arkadaşlıktı. Frances Catherine anlatması gereken şeyleri dinlemek isteyen birini, Judith de kendisiyle konuşmak isteyen birini nihayet bulmuştu.

Bunun yanı sıra her ikisi de akrabaları için birer sabır denemesiydiler. Frances Catherine her iki cümlesinin birinde "kahrolasıca" sözcüğünü kullanmaya başladı, Judith ise aynı sıklıkta "acıklı" sözcüğünü kullanıyordu. Bir öğleden sonra, uyuyor olmaları gerekirken, birbirlerinin saçlarını kestiler. Millicent Teyze onların becerdikleri orantısız karmakarışıklığa alıcı gözle baktığında çığlık atmaya başladı ve görüntüyü saklamak için kafalarına beyaz şapkalar takınca-

ya kadar da sakinleşmedi. Herbert Amca'ya da öfkelendi, çünkü gözlerini kızların üstünden ayırmaması gerekiyordu, bu felaket üzerine biraz olsun pişmanlık duymak yerine pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Millicent Teyze kocasına bu afacanları tarlanın diğer tarafına götürmesini ve utanç verici davranışları hakkında düşünmeleri için ceza kayasına oturtmasını buyurdu.

Kızlar ceza kayasında epeyce düşündüler ama davranışları hakkında değil. Frances Catherine birbirlerine tam anlamıyla benzemeleri için Judith'in de iki adı olması gerektiğine ilişkin harika bir fikir ortaya atmıştı. Elizabeth adında karar kılmaları epey zamanlarını aldı, ancak karar verilir verilmez Judith Elizabeth oldu ve kendisine seslenenler iki adını da kullanmadıkça herhangi birinin çağrısını yanıtlamayı reddetti.

Koca bir yıl geçti ve onlar tekrar bir araya geldiklerinde sanki sadece bir ya da iki saat ayrı kalmış gibiydiler. Frances Catherine Judith'le baş başa kalmak için sabırsızlanıyordu, çünkü doğum yapmak hakkında şaşkınlık verici bir başka gerçeğe ulaşmıştı. Bir kadın, bebek sahibi olmak için evlenmek zorunda değildi demek ki. Bunu kesinlikle biliyordu zira Kirkcaldy kadınlarından biri midesinde bir bebek büyütmüştü ve evli değildi.

"Oymaktaki yaşlı kadınlardan bazıları o zavallı kadını taşlamış," diye fısıldadı Frances Catherine.

"Peki içkisine tüküren adamı taşlamışlar mı?" diye sordu Judith merakla.

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Kadın bunu kimin yaptığını söylemedi," diye yanıtladı.

Bu dersi anlamak kolaydı, Frances Catherine sözlerine devam etti. Kanıtlanan şuydu: Eğer tamamen büyümüş

bir kadın herhangi bir erkeğin şarap kadehinden içtiyse, kesinlikle midesinde bir bebeğe sahip olacaktı.

Frances Catherine böyle bir şeyi asla yapmayacağına dair Judith'e söz verdirdi. Judith de Frances Catherine'e aynı sözü verdirdi.

İlerleyen yıllar Judith'in hafızasını bulanıklaştırdı ve İskoçlar'la İngilizler arasında var olan düşmanlığın farkındalığı yavaş yavaş zihnine nüfuz etti. Annesinin ve Tekel Dayısının İskoçlar'ı küçümsediklerinden haberdardı ama daha iyisini bilmedikleri için bunun böyle olduğuna inandıklarını düşünüyordu.

Bilgisizlik çoğu kez küçümsemeye yol açardı, öyle değil mi? En azından Herbert Amca'nın söylediği buydu. Judith onun söylediği her şeye inanıyordu. O çok kibar ve sevgi dolu bir adamdı. Judith annesinin ve Tekel'in asla İskoç bir aileyle zaman geçirmediğini, dahası onların ne denli iyi kalpli insanlar olduklarını bu sebeple anlamadıklarını öne sürdüğünde, Herbert Amcası onu alnından öptü ve ona bunun doğru olabileceğini söyledi.

Judith onun bakışlarında beliren hüznün farkındaydı; Herbert Amcası yalnızca onu hoşnut etmek ve annesinin mantıksız önyargılarından korumak adına onunla fikirbirliği ediyordu.

On bir yaşındayken şenliğe gittiğinde, annesinin İskoçlar'dan nefret etmesinin gerçek nedenini öğrendi.

Annesi onlardan biriyle evlenmişti.

Birinci Bölüm

İskoçya, 1200

Iain Maitland sinirlendiği zaman âdi bir adama dönüşürdü.

Şimdi de sinirliydi. Erkek kardeşi Patrick ona tatlı karısı Frances Catherine'e verdiği sözden bahsettiği an, kan beynine sıçramıştı.

Eğer Patrick kardeşine sürpriz yapmak isteseydi, bu amacına kesinlikle ulaşırdı. Açıklaması karşısında Iain tek kelime edememişti.

Fakat bu durum fazla uzun sürmedi. Öfke hızla ön plana çıktı. Aslında kardeşinin karısına verdiği bu saçma sapan söz, Patrick'in heyeti mesele hakkındaki resmî görüşlerini sunmak için bir araya çağırması gerçeği kadar sinirlendirmemişti neredeyse Iain'i. Iain bunun özel bir aile meselesi olduğunu düşündüğünden, kardeşinin bu meseleye yaşlıları karıştırmasını engelleyebilirdi, fakat o sırada araziden uzakta, üç acemi Maitland savaşçısına pusu kuran Maclean

piçlerini avlıyordu ve eve yorgun ama muzaffer bir edayla döndüğünde iş işten geçmişti.

Patrick basit bir meseleyi içinden çıkılmaz bir hale dönüştürmede ustaydı ve bu acemice davranışının dallanıp budaklanmasına kafa yormadığı da aşikârdı. Iain, oymağın yeni tayin edilen beyi olarak, ailesine karşı olan görevlerini ve sadakatini bir kenara bırakıp yalnızca heyetin danışmanı sıfatına uygun davranmalıydı. Bu beklentileri karşılayacağı anlamına gelmiyordu elbette. Yaşlılarla ne denli ters düşerse düşsün kardeşinin tarafını tutacaktı. Patrick'in cezalandırılmasına da izin vermeyecekti. Gerekirse, savaşmaya dünden hazırdı.

Iain kararını kardeşiyle paylaşmadı, çünkü Patrick'in belirsizlik yüzünden bir müddet daha sıkıntı çekmesini istiyordu. Şayet dayanıklılık denemesi yeterince acı verici olursa, belki Patrick sonunda biraz kendini tutmayı öğrenirdi.

Iain görevlerini bitirip tepeye vardığında beş kişilik heyet Patrick'in talebini dinlemek için halihazırda büyük salonda toplanmıştı. Patrick avlunun ortasında bekliyordu. Meydan savaşına girmek için hazır görünüyordu. Bacakları iki yana ayrık, elleri iki yanında yumruk olmuş vaziyetteydi ve yüz ifadesi havada kopmak üzere olan gök gürültülü fırtına kadar sertti.

Iain kardeşinin görüntüsünden hiç etkilenmedi. Yolunu kesmeyi denediğinde Patrick'i itip yolundan çekilmesini sağladı ve iç kaleye varan merdivenlere doğru yürüdü.

"Iain," diye seslendi Patrick. "Sana şimdi soruyorum, çünkü biz içeri girmeden önce senin konumunu bilmek istiyorum. Benim yanımda mı duracaksın yoksa bana karşı mı olacaksın?"

Iain duraksadı, sonra kardeşine bakmak için yavaşça arkasına döndü. Yüzündeki ifade öfkesini dışa vuruyordu. Konuştuğunda ise sesi her nasılsa aldatıcı bir biçimde yumuşak çıktı. "Ben de bilmek istiyorum Patrick, böyle bir soru sorarak beni kasıtlı olarak kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Patrick'in ifadesi birden değişti. "Onurunu kırma niyetinde değildim ama sen bey olarak yenisin ve hâlâ heyetimiz tarafından bu gibi kişisel bir mesele yüzünden sınanıyorsun. Seni tam şu anda soktuğum zor duruma dek bunun farkına varmamıştım."

"Tereddüt mü ediyorsun?"

Patrick sırıtarak, "Hayır," dedi. Kardeşine doğru yürüdü. "Beni heyete bulaştırmak istemediğini biliyorum, özellikle onları Macleanlar'a karşı Dunbarlar'la ittifak yapma konusunda ikna etmeye uğraşıyorken, fakat Frances Catherine onların hayır duasını almaya kararlı. Arkadaşını burada ağırlamak istiyor."

Iain bu açıklamaya ilişkin yorum yapmadı.

Patrick üsteledi. "Karıma böyle bir söz vermemin nedenlerini anlamadığının farkındayım, fakat bir gün, doğru kadınla tanıştığında, bütün bunlar sana da anlamlı gelecek."

Iain başını kızgınlıkla iki yana salladı. "Gerçek şu ki Patrick... Asla anlamayacağım. Doğru kadın diye bir şey yoktur... Hepsi aynı."

Patrick güldü. "Frances Catherine'le tanışıncaya dek buna ben de inanırdım."

Iain, "Bir kadın gibi konuşuyorsun," dedi.

Patrick kardeşinin yorumuyla rencide olmadı. Karısına karşı hissettiği aşkı Iain'in anlayamadığını biliyordu, fakat

Tanrı'nın izniyle Iain bir gün kalbini vereceği birini bulacaktı. Ve o gün geldiğinde, Patrick bu duygusuzca tavrını Iain'e baştan sona hatırlatmaktan zevk duyacaktı.

Patrick kendisini asıl endişelendiren meseleye dönmek için konuyu değiştirerek, "Duncan karımı sorgulamak isteyebileceklerini söyledi," dedi. "Yaşlıların benimle alay edeceklerini düşünüyor musun?"

Iain yanıtını verdiğinde arkasına dönmedi. "Heyet üyelerinden hiçbiri alay etmez, Patrick. Bunu benim bildiğim kadar sen de biliyorsun."

"Lanet olsun, bundan ben sorumluyum."

"Evet, sen sorumlusun."

Patrick kardeşinin bu seri onayını umursamadı. "Heyetin Frances Catherine'i korkutmasına izin vermeyeceğim."

Iain derin bir iç çekti. "Ben de izin vermeyeceğim," vaadinde bulundu.

Patrick bu anlaşmaya o denli şaşırmıştı ki artık kaşlarını çatmıyordu. "Fikrimi değiştirtebileceklerini sanıyorlar," dedi. "Yaptıkları herhangi bir şeyin hiçbir şey fark ettirmeyeceğini anlasan iyi olur. Frances Catherine'e söz verdim ve sözümü tutma niyetindeyim. Doğrusunu söylemek gerekirse Iain, karım için Cehennem ateşlerinden bile geçerim."

Iain dönüp kardeşine gülümsedi. Sözcükleri uzatarak, "Büyük salona basit bir yürüyüş şimdilik kâfi gelecek," dedi. "Haydi halledelim şu işi."

Patrick başıyla onayladı, sonra çift kapıdan birini açmak için aceleyle kardeşinin önüne geçti.

Iain, "Sadece bir nasihat, Patrick," dedi. "Öfkeni bu kapıların ardında bırak. Ne denli gergin olduğunu anlarlarsa,

o kadar üstüne varırlar. Gerekçelerini sakin bir sesle dile getir. Düşüncelerine mantık kılavuzluk etsin, duygu değil."

"Peki ya sonra?"

"Geri kalanını ben halledeceğim."

Bu vaat üzerine kapı arkalarından kapandı.

On dakika sonra heyet Frances Catherine'in getirilmesi için ulak gönderdi. Bu görevi yerine getirecek olan kişi genç Sean'dı. Patrick'in karısını kulübesindeki ocağın yanında otururken buldu ve ona derhal iç kaleye gitmesini söyledi.

Frances Catherine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Patrick ona heyet huzuruna çağrılacağı olasılığından bahsetmişti, fakat Frances Catherine Patrick'e inanmamıştı. Resmî bir mevkideki beye veya heyete aklından geçeni doğrudan doğruya söylemek bir kadın için duyulmamış bir şeydi. Frances Catherine yeni beyin, kocasının ağabeyi olduğu gerçeğiyle hiçbir şekilde avunmuyordu. Hayır, bu akrabalık hiçbir şey ifade etmiyordu.

Frances Catherine'in zihni süratle bir korkutucu düşünceden diğerine akıyordu. Zaman kaybetmeden kendisini bir heyecan çalkantısına kaptırmıştı. Heyet bariz bir biçimde onun pervasız olduğunu düşünüyordu. Evet, kesinlikle öyleydi. Patrick onlara, Frances Catherine'e verdiği sözden bahsetmişti ve bu sebeple Frances Catherine kendi açıklamasını yapmak için büyük salona çağrılıyordu. Onu kocasından ayrı tutulmakla cezalandırmadan önce Frances Catherine'in aklını yitirdiğinden emin olmak istiyorlardı.

Frances Catherine'in tek umudu Patrick'in kardeşiydi. Aslında Iain Maitland'i çok iyi tanımıyordu. Patrick'le evli olduğu iki yıl içerisinde bu savaşçıyla elli kelimeden fazla

etmemişlerdi. Ama yine de kocası onu Iain'in onurlu bir adam olduğuna inandırmıştı. Iain, Frances Catherine'in ricasındaki uygunluğu anlayacaktı.

Frances Catherine ilkin heyeti geçmek zorunda kalacaktı. Bu resmî bir toplantı olduğu için yaşlılardan dördü doğruca Frances Catherine'le konuşmayacaktı. Sorularını liderleri Graham'a sunacaklardı ve Graham yalnız başına Frances Catherine'le söyleşme rezaletine katlanmak zorunda kalacaktı. O bir kadındı ne de olsa ve bir yabancıydı, çünkü sınırda doğup büyümüştü, Highlands'de değil. Frances Catherine aslında kendisine sorular soracak tek kişinin Graham olmasından ötürü rahatlamıştı zira Graham yaşlılar arasında en az korkutucu görünen kişiydi. Bu ihtiyar savaşçı kendi oymağınca takdir edilen, yumuşak sesli bir adamdı. On beş yılı aşkın bir süredir onların beyiydi ve yalnızca üç ay önce iktidar mevkiinden emekli olmuştu. Graham Frances Catherine'i korkutmayacaktı, en azından kasıtlı olarak korkutmayacaktı, ancak Patrick'i sözünden cayması için ikna etmeye çalışacaktı.

Frances Catherine hızla ıstavroz çıkardı ve sonra iç kaleye varan dik tepeyi tırmanırken dua etti. Kendi kendine bu sorgulamayı yüzünün akıyla atlatabileceğini söyledi. Ne olursa olsun, geri adım atmayacaktı. Patrick Maitland, Frances Catherine onunla evlenmeyi kabul etmeden önceki gün, ona söz vermişti ve Tanrı izin verirse Frances Catherine bu sözün yerine getirildiğini görecekti.

Değerli bir yaşam buna bağlıydı.

Frances Catherine iç kalenin üst basamağına ulaştı ve orada durup bekledi. Beyin kapı eşiğinde duran bir kadın görüntüsüne meraklı olan birkaç kadın avludan geçip gitti. Frances Catherine onları sohbete davet etmedi, dahası hiç

kimsenin kendisine seslenmemesi için dua ederek içeri alınmayı bekledi. Sorgulama sona erinceye dek oymaktaki kadınların ne olup bittiğini bilmelerini istemiyordu. O vakit kesinlikle ortalığı karıştırmaya başlarlardı ve iş işten geçmiş olurdu.

Frances Catherine daha fazla beklemeye tahammül edebileceğini sanmıyordu. Güzel kızı kesinlikle beyin gelini olacağı için daima burnu havada gezinen ihtiyar kadın, Agnes Kerry ne olup bittiğinden haberdar olma girişimiyle avlunun çevresinde iki tur atmıştı bile ve onun yandaşlarından birkaçı şimdi daha da yakına sokuluyorlardı.

Frances Catherine şişkin karnını saran ekoseli kumaşın pililerini düzeltti, ellerinin nasıl titrediğini fark ettiğinde ise korkusunu belli etmeye çalıştı. Yüksek sesle derin bir iç çekti. Normalde bu denli ürkek ve kendine güvensiz bir kadın değildi ama taşıdığı yükü öğrendiğinden beri davranışları çarpıcı bir değişime uğramıştı.

Son günlerde oldukça hassaslaşmıştı ve en alakasız şeyler bile ağlamasına yetiyordu. Kendisini iri, beceriksiz ve iyi beslenmiş bir kısrak kadar şişman hissetmesi de yaradılışına fayda sağlamıyordu. Aşağı yukarı yedi aylık hamileydi ve bebeğin ağırlığı hareketlerini hatırı sayılır ölçüde yavaşlatıyordu. Buna karşın düşünceleri etkilenmiyordu. Frances Catherine Graham'ın hangi soruları soracağını tahmin etmeye çalışırken düşünceleri hızla zihninden geçiyordu.

Nihayet kapı gıcırdayarak açıldı ve Patrick dışarıya adım attı. Frances Catherine onu gördüğünde o kadar çok rahatladı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Patrick kaşlarını çatıyordu, fakat Frances Catherine'in ne denli solgun ve endişeli göründüğünü görür görmez zorla da

olsa gülümsedi. Karısının elini tutup sıktı ve sonra ona göz kırptı. Gündüz saatlerindeki bu alışılmadık sevgi gösterisi sanki Patrick'in geceleyin yaptığı sırt masajlarından biriymişçesine Frances Catherine'i sakinleştirmişti.

Frances Catherine, "Ah, Patrick," deyiverdi. "Seni bu utanca maruz bıraktığım için çok üzgünüm."

Patrick, "Bana sözümü tutturmayacaksın mı demek oluyor bu?" diye sordu eşinin hayranlık duyduğu gür sesiyle.

"Hayır."

Frances Catherine'in açıksözlülüğü Patrick'i güldürdü. "Ben böyle düşünmüyordum."

Frances Catherine şaka kaldıracak halde değildi. Yalnızca az sonraki sorgulamasına yoğunlaşmak istiyordu. Cılız bir fısıltıyla, "O hâlâ içeride mi?" diye sordu.

Patrick eşinin kimden bahsettiğini biliyordu, elbette. Frances Catherine Patrick'in ağabeyine karşı anlamsız bir korku besliyordu. Patrick bunun normal olduğunu düşündü, çünkü Iain tüm oymağın beyiydi. Oymağın sadece savaşçılarının sayısı bile üç yüzü geçmişti. Patrick Iain'in nüfuzlu konumunun bir kadının gözünde onu erişilmez kıldığını farzetti.

Frances Catherine, "Lütfen cevap ver bana," ricasında bulundu.

"Evet, aşkım, Iain içeride."

"Sözden haberdar mı?" Bu sorulacak en aptalca soruydu. Frances Catherine sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bu gerçeğin farkına vardı. "Ah Tanrım, elbette haberdar. Bize kızgın mı peki?"

Patrick, "Sevgilim, her şey yoluna girecek," sözünü verdi. Eşini açık kapı girişinden içeri çekmeyi denedi. Frances Catherine bu nazik çekişe direndi.

Acele yle, "Peki ya heyet?" diye sordu. "Açıklamana nasıl tepki gösterdiler?"

"Hâlâ tükürükler saçarak konuşuyorlar."

"Ah, Tanrım." Doğruca Patrick'e doğru ilerledi.

Patrick Frances Catherine'e karşı bu denli dürüst olmaması gerektiğini idrak etti. Kollarını onun omuzlarına dolayıp onu yakınına çekti. Rahatlatıcı bir sesle, "Hepsi çözüme kavuşacak," diye fısıldadı. "Göreceksin. Eğer arkadaşını getirmek için İngiltere'ye yürümek zorunda kalırsam, bunu yapacağım. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet, sana güveniyorum. Sana güvenmeseydim, seninle evlenmezdim. Ah, Patrick, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun değil mi?"

Patrick bu soruyu yanıtlamadan önce eşini alnından öptü. "Evet, anlıyorum. Bana bir söz verir misin?"

"Ne olursa."

"Arkadaşın buraya geldiğinde, yeniden güler misin?"

Frances Catherine gülümsedi. "Söz veriyorum," diye fısıldadı. Kollarını Patrick'in beline kaydırıp ona sıkıca sarıldı. Bir dakika boyunca birbirlerine sarılmış vaziyette durdular. Patrick soğukkanlılığını tekrar kazanması için ona zaman vermeye çalışıyordu. Frances Catherine sorular sorulduğunda, heyete gerekçe olarak sunacağı doğru sözcükleri hatırlamaya çabalıyordu.

Bir sepet dolusu çamaşırla alelacele oradan geçmekte olan bir kadın, sevgi gösterisinde bulunan bu çifte gülümsemek için duraksadı.

Patrick ve Frances Catherine birbirine yakışan bir çiftti. Patrick Frances Catherine'in açık tenli olduğu ölçüde esmer tenliydi. 1.83 boyunda olmasına ve eşinin boyu onun çenesine zar zor erişebilmesine rağmen her ikisi de uzun

boyluydular. Sadece ağabeyiyle yana yana durduğunda Patrick kısa görünüyordu, çünkü bey ondan birkaç santim daha uzundu. Patrick geniş omuzluydu ve koyu kahverengi saçları ağabeyininkiyle aynı tondaydı. Gözlerinin grisi Iain'inkilerden daha koyuydu, ancak Patrick yakışıklı yüzünün görünümünü bozacak sayıda yara izine sahip değildi.

Frances Catherine zayıf bir kadındı ve açık kahverengi gözleri vardı ve gülümsediğinde Patrick o gözlerin altınmışçasına parıldadığına yemin edebilirdi. Bununla birlikte saçları hazinesiydi; koyu kızıl rengindeki saçları beline dek uzanıyordu ve gözalıcı parlaklığını bozacak tek bir buklesi bile yoktu.

Patrick ilk olarak Frances Catherine'in görünüşüne vurulmuştu, çünkü iştahı kabarık bir erkekti; fakat Frances Catherine aslında ince zekâsıyla Patrick'i ele geçirmişti, onun aklını başından almıştı. Hayata bakış açısı fazlasıyla coşku vericiydi ve içinde her yeni macerayı deneyimleyecek, alev alev yanan bir tutku barındırıyordu. Frances Catherine Patrick'i sevmekten ve sevdiğini her fırsatta belli etmekten asla ödün vermiyordu.

Patrick kollarında onun titreyişini duyumsadı ve içeri girmelerinin zamanı geldiğine karar verdi. Frances Catherine kendini yiyip bitirmeden şu sorgulama sonlandırılmalıydı. "Hadi içeri gel, aşkım. Bizi bekliyorlar."

Frances Catherine derin bir nefes aldı, Patrick'den uzaklaştı ve içeri girdi. Patrick onun yanında yürümek için aceleyle ilerledi.

Frances Catherine aniden kocasına yaslanıp kulağına fısıldadığında büyük salona inen merdivenlere ulaşmışlardı. "Kuzenin Steven'ın söylediğine göre Iain sinirlendiğinde,

sert bakışıyla insanın kalp atışını durdurabilirmiş. Onu sinirlendirmemeyi gerçekten denemeliyiz, Patrick. Olur mu?"

Frances Catherine'in sesi ciddi ve endişeli çıktığı için Patrick gülmedi, dahası hiddetini de engelleyemedi. "Frances Catherine, senin bu anlamsız korkunu hakikaten gidermek zorundayız. Ağabeyim..."

Frances Catherine onun kolunu kavradı. "Korkunu daha sonra gideririz," dedi telaşla. "Sadece söz ver bana şimdi."

Patrick derin bir nefes alarak, "Olur," dedi. "Iain'i sinirlendirmeyeceğiz."

Frances Catherine kocasının kolundaki kavrayışını hemen gevşedi. Patrick Frances Catherine'in davranışı üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Kendisini daha iyi hisseder hissetmez, korkusunu dindirmede faydalı olacak bir yol bulmaya karar verdi. Fakat Steven'la konuşmak için beklemeyecekti. Hayır, ilk fırsatta kuzenini bir kenara çekecek ve ondan kadınlara böyle korkutucu hikâyeler anlatmayı bırakmasını isteyecekti.

Iain abartılı hikâyelerle kolayca özdeşleşiyordu. Bey olarak nadiren belirli yönergeler vermek zorunda kalmasının dışında kadınlardan herhangi biriyle pek konuşmuyordu ve sert tavırları sık sık öfkelendiğine dair yanlış anlaşılmalara yol açıyordu. Steven kadınların çoğunun Iain'den korktuğunu biliyor ve bu korkuyu her fırsatta körüklemeyi çok eğlenceli buluyordu.

Patrick'in ağabeyi farkında olmadan Frances Catherine'i korkutuyordu şimdi. Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, yüzü onlara dönük, şöminenin önünde yalnız başına dikiliyordu. Duruşu sıradandı ama delip geçen gri gözle-

rindeki bakış farklıydı. Kaş çatışı arkasındaki şöminenin ateşini nispeten soğukmuş gibi duyumsatıyordu.

Frances Catherine salonun karşı tarafına bakıp Iain'in kaş çatışını yakaladığında merdivenleri henüz inmeye başlamıştı. Anında tökezledi. Patrick tam zamanında uzanıp onu yakaladı.

Iain Frances Catherine'in korkusunu fark etti. Heyetten korktuğuna kanaat getirdi. Yaşlıların oturduğu soluna döndü ve başlaması için Graham'a el işareti yaptı. Bu kaçınılmaz mücadele ne kadar çabuk biterse, genç kadın korkularını o kadar çabuk yatıştırabilirdi.

Yaşlıların hepsi gözlerini dikmiş France Catherine'e bakıyorlardı. Vincent aralarında en ihtiyar ve en kısa boylu olandı. Onların sözcüsü Graham'ın hizasındaki diğer uçta oturuyordu. Duncan, Gelfrid ve Owen ise ikisinin arasında yer alıyordu.

Her birinin saçına ışıltılı grilikler düşmüştü ve her birinde iç kalenin taş duvarlarını kaplamaya yetecek sayıda yara izi vardı. Frances Catherine Graham'a yoğunlaştı. Lider, gözlerinin kenarlarında derin çizgiler taşımaktaydı ve Frances Catherine o çizgilerin yıllar boyu atılan kahkahalardan ötürü oralarda oluştuğuna inanmak istiyordu. Bu düşünce Frances Catherine'in sorununu onun anlayışla karşılayacağı tasavvurunu daha da kolaylaştırıyordu.

Graham, "Kocan az önce bizimle şaşırtıcı bir hikâye paylaştı, Frances Catherine," diye başladı. "İnanmakta zorlandığımız bir gerçek bu."

Lider son cümlesini vurgulamak istercesine başını iki yana salladıktan sonra duraksadı. Frances Catherine konuşması mı yoksa beklemesi mi gerektiğinden emin değil-

di. Patrick'e baktı, onun cesaret verici baş onayını aldıktan sonra da, "Kocam yalnızca gerçeği dile getirmiştir," dedi.

Diğer heyet üyeleri hep birlikte surat astılar. Graham gülümsedi. Yumuşak ve nazik bir ses tonuyla sordu: "Bize bu sözün tutulmasını talep etme nedenlerini söyler misin?"

Frances Catherine sanki Grahamı ona bağırmış gibi bir tepki gösterdi. "Talep" sözcüğünü Graham'ın kasıtlı bir aşağılama ifadesi olarak sarf ettiğini biliyordu. "Ben bir kadınım ve kocamdan katiyen herhangi bir şey talep etmedim. Sadece rica ettim ve şimdi Patrick'in sözüne itibar edilmesini rica ediyorum."

Graham sesindeki aynı yumuşaklıkla, "Pekâlâ," diyerek durumu kabullendi. "Talep etmiyorsun, rica ediyorsun. Şimdi senden böylesine ölçüyü aşan bir ricayı ediş nedenlerini heyetimize açıklamanı istiyorum."

Frances Catherine kaskatı kesildi. Bu sahiden ölçüyü aşan bir ricaydı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Patrick'le evlenmeyi kabul etmeden önce, ondan kendimi çocuk beklerken bulduğum vakit bana en yakın arkadaşım Leydi Judith Elizabeth'i getireceğine ilişkin söz vermesini rica ettim. Patrick bu ricayı kabul etti ve biz ikimiz mümkün olan en yakın zamanda, verilen sözün yerine getirilmesini istiyoruz."

Graham'ın yüzündeki ifade Frances Catherine'in açıklamasından hiç de hoşnut olmadığını gösteriyordu. Graham boğazını temizleyip sözlerine devam etti. "Leydi Judith Elizabeth İngiliz olması senin için fark etmiyor, öyle mi?"

"Hayır, Lordum, hiç fark etmiyor."

"Verilen sözü tutmanın, arkadaşının neden olacağı ak-

samadan daha önemli olduğuna mı inanıyorsun? Yaşantılarımızı kasten altüst edeceksin misin, kızım?"

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Kasten böyle bir şey yapmam."

Graham rahatlamış görünüyordu. Frances Catherine onun kendisini bu meseleden vazgeçirmek için bir yol bulduğuna inandığını düşündü. Graham'ın sonraki sözleri ise kuşkusunu doğruladı.

"Bunu duyduğuma sevindim, Frances Catherine." Graham dört arkadaşına da baş onayı vermek için duraksadı. "Kızımızın böylesine bir kargaşaya neden olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti zaten. Artık bu saçmalığı unutacak ve..."

Frances Catherine onun sözlerini bitirmesine izin vermedi. "Leydi Judith Elizabeth herhangi bir aksamaya neden olmayacak."

Graham'ın omuzları birden çöküverdi. Frances Catherine'in fikrini değiştirmek öyle kolay bir işmiş gibi görünmüyordu. Genç kadına döndüğünde kaşlarını çatıyordu. "Bak kızım, İngilizler burada asla hoş karşılanmamışlardır," diye açıklamaya başladı. "Bu kadın, öğünlerini bizimle paylaşmak zorunda kalacak..."

Masanın üstünde bir yumruk gümledi. Bu öfke gösterisinin sorumlusu Gelfrid adlı cengaverdi. Gelfrid Graham'a dik dik baktı ve kulak tırmalayıcı bir sesle, "Patrick'in kadını bunu istemekle Maitland ismini lekeliyor," dedi.

Frances Catherine'in gözleri yaşlarla doldu. Paniğe kapılmak üzere olduğunu hissetti. Aklına Gelfrid'in söylemine karşılık olarak ileri süreceği mantıklı bir sav gelmiyordu.

Patrick karısını arkasına almak için ilerledi. Heyet üye-

siyle konuşmaya başladığında ise öfkeden sesi titriyordu. "Gelfrid, hoşnutsuzluğunu bana gösterebilirsin ama karımın önünde sesini yükseltmeyeceksin."

Frances Catherine Gelfrid'in tepkisini görmek için kocasının arkasından baktı. İltiyar bu emre başını sallayarak karşılık verdi ve Graham elini sallayarak herkesi sessizliğe davet etti.

Grubun en yaşlısı Vincent bu daveti umursamadı. "Frances Catherine buraya gelmeden önce iki isimli bir kadından bahsedildiğini hiç duymamış ve bunun sınırda yaşayan insanların paylaştıkları bir acayiplik olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise iki isimli başka bir kadından daha haberdar oluyorum. Buna ne diyorsun, Graham?"

Lider derin bir nefes aldı. Vincent her fırsatta konuyu saptırma eğilimindeydi. Bu yaptığı, insanı çileden çıkarmaya yeterdi. Graham ona, "Ne diyeceğimi bilmiyorum," yanıtını verdi. "Fakat konumuz bu değil."

Dikkatini tekrar Frances Catherine'e yöneltti. "Sana yaşantılarımızı isteyerek altüst edip etmeyeceğini soruyorum bir kez daha," diye yineledi.

Frances Catherine cevap vermeden önce Patrick'in arkasında durmaktansa bitişiğinde durmak için yer değiştirdi. Böylelikle bir ödlekmiş gibi görünmeyecekti. "Leydi Judith Elizabeth'in niye herhangi bir aksamaya sebep olacağını düşündüğünüzü bilmiyorum. O iyi kalpli, nazik bir kadındır."

Graham gözlerini yumdu. Yeniden konuşmaya başladığında ise ses tonunda alaycı bir ifade vardı. "Frances Catherine, biz İngilizler'i özellikle sevmiyoruz. Bizimle olduğun yıllar boyunca bunu fark etmiş olduğuna eminim."

Gelfrid liderine, "O, sınırda büyümüş," hatırlatmasını

yaptı. Savaşçı, sakallı çenesini kaşıdı. "Daha iyisini bilemez."

Graham tek bir baş işaretiyle onu onayladı. Aniden gözleri parıldadı. Arkadaşlarına döndü, aşağıya eğildi ve onlara alçak bir ses tonuyla bir şeyler söyledi. Bitirdiğinde, diğerleri hemfikir olmuş bir ifadeyle kafa sallıyorlardı.

Frances Catherine çok üzüldü. Graham'ın yüzündeki muzaffer ifadeden, beye danışılmadan önce ricasının reddedildiği sonucunu çıkarabiliyordu sadece.

Patrick'in de aynı sonuca varmış olduğu aşikârdı. Yüzü öfkeden morarmıştı. Çok geçmeden ileri doğru bir adım daha attı. Frances Catherine onun elini sıkıca kavradı. Kocasının verdiği sözü tutmaya niyetlendiğini biliyordu ama ihtiyarlar tarafından yaptırıma maruz bırakılmasını da istemiyordu. Ceza Patrick kadar gururlu ve zinde bir erkek için bile ağır olurdu; aşağılamaysa onu yerin dibine sokardı.

Frances Catherine onun elini sıktı. "Ben muhtemelen daha iyisini bilemeyeceğimden buna siz karar verecksiniz, çünkü benim için neyin en iyi olduğunu bilmek sizin göreviniz. Doğru değil mi?"

Graham, Frances Catherine'in, aklından geçeni okumasındaki becerikliliğine şaşırdı. Tam onun bu meydan okuyuşuna karşılık verecekti ki yüksek sesle, "Hayır, Graham senin için neyin en iyi olduğunu bilemez. Bu bana hakaret olur," dedi.

Heyetin lideri bir dakika boyunca Patrick'e uzun uzun baktı, ardından güçlü bir ses tonuyla, "Bu heyetin kararına uyacaksın, Patrick," dedi.

"Bir Maitland söz vermişse, sözünü tutmalıdır."

Iain'in gürleyen sesi salonu doldurdu. Herkes dönüp

ona baktı. Iain dik bakışlarını heyetin liderine odaklamayı sürdürüyordu. "Bu meseleyi karman çorman etmeye çabalama," diye buyurdu. "Patrick kadınına bir söz vermiş ve o söz yerine getirilmeli."

Birkaç dakika süresince hiç kimse tek kelime etmedi. Sonra Gelfrid ayağa kalktı ve Iain'e sert sert bakmak için ileri doğru eğilirken avuçlarını masaya dayadı. "Sen burada danışmansın, daha fazlası değil."

Iain omuz silkti. "Ben sizin beyinizim," karşılığını verdi. "Oyunuzla," diye ekledi. "Ve şu anda sizden kardeşimin sözüne saygı göstermenizi öğütlüyorum. Yalnızca İngilizler sözlerini tutmazlar, Gelfrid, İskoçlar değil."

Gelfrid isteksizce de olsa kafasını salladı ve "Doğru söylüyorsun," itirafında bulundu.

Biri ikna oldu ve geriye dördü kaldı, diye düşündü Iain. Kahretsin, istediğini yaptırmak için diplomasi kullanmaktan nefret ediyordu. Yumruk dövüşünü söz dalaşına fazlasıyla yeğlerdi. Kendisinin veya kardeşinin eylemleri için başka birinin iznini almaktan da nefret ediyordu. Hüsranını denetim altına almaya çalıştı ve meseleye odaklandı. Dikkatini tekrar Graham'a yöneltti. "Bunun kadar önemsiz bir konu hakkında bu denli endişelenmek için mi ihtiyar heyetindesin, Graham? İngiliz bir kadından mı korkuyorsun?"

Grahamı yüzünde beliren öfke dolu bir ifadeyle, "Elbette hayır," diye mırıldandı. "Ben hiçbir kadından korkmam."

Iain sırıttı. "Bunu duymak içimi rahatlattı," misillemesini yaptı. "Bir an için muallâkta kalmıştım."

Kurnazlığı oligarşinin liderini etkilemedi. Graham gülümsedi. "Küstahlığım senin sarkıttığın oltayı yuttu." Iain

bu gerçeğe ilişkin bir şey söylemedi. Dikkatini yine Frances Catherine'e verdiğinde Graham'ın gülümseyişi hâlâ belirgindi. "Ricanla kafalarımız allak bullak oldu ve eğer bize neden bu kadını burada istediğini anlatırsan ricanı değerlendireceğiz."

Vincent, "Ona neden her ikisinin de iki ismi olduğunu sor," dedi.

Grahamı ihtiyarın isteğini umursamadı. "Gerekçelerini söyler misin, kızım?"

"Annemin adı Frances, büyükannemin adı da Catherine..."

Graham sabırsızca elini sallayarak onun sözünü kesti. Ona fazlaca sinirlendiğini düşünmemesi için de gülümsemeye çalıştı. "Hayır, hayır, kızım, neden iki ismin olduğunu şu an işitmek istemiyorum. İlgilendiğim asıl mesele bu İngiliz kadını neden buraya istediğinin gerekçeleri."

Frances Catherine bu yanlış anlamadan ötürü yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Leydi Judith Elizabeth benim arkadaşım. Bebeğini doğurma vakti geldiğinde onun yanında olmasını istiyorum. Bana geleceğine dair söz vermişti önceden."

Gelfrid, "Arkadaşın ve İngiliz? Bu nasıl olabilir?" diye sordu ve bu yaman çelişkiyi merak ederek çenesini ovuşturdu.

Frances Catherine ihtiyarın kasıtlı olarak kelime oyunu yapmadığını biliyordu. Gelfrid hakikaten şaşırmış görünüyordu. Frances Catherine söyleyebileceği herhangi bir sözün ihtiyarın bu durumu anlamasını sağlayacağına inanmıyordu. İşin aslı, uzun yıllar önce Judith'le kurduğu bağı Patrick'in içtenlikle anlayacağına da inanmıyordu. Fakat kocası, Grahamı ve diğer ihtiyarlar gibi kalıplaşmış

düşüncelerden vazgeçmeyecek biri değildi. Buna karşın, Frances Catherine durumu açıklamaya çalışmak zorunda olduğunun farkındaydı.

"Her sene yapılan sınır şenliğinde tanıştık," diyerek açıklamaya başladı. "Judith o zamanlar dört yaşındaydı, ben de beş. Birbirimizden farklı olduğumuzu düşünmüyorduk."

Graham derin bir nefes aldı. "Peki ya bunun farkına vardığınızda?"

Frances Catherine gülümsedi. "Sorun olmadı."

Graham başını iki yana salladı. "Gerçek şu ki bu arkadaşlık bana anlamlı gelmiyor," diye itiraf etti. "Fakat beyimiz, verdiğimiz sözlerden dönmememizi hatırlatmakta haklı. Arkadaşın burada misafir edilecek, Frances Catherine."

Frances Catherine bu habere çok sevindi ve kocasının yanına çöküverdi. O an diğer heyet üyelerini hızlı bir bakışla süzmeye cesaret etti. Vincent, Gelfrid ve Duncan gülümsüyorlardı ama sorgulama boyunca uyumuş olduğuna inandığı ihtiyar Owen başını ona bakarak olumsuz manada sallıyordu.

Iain bu hareketi fark etti. "Sen mevcut karara rıza göstermiyor musun, Owen?"

İhtiyar yanıt verirken bakışlarını Frances Catherine'e sabitledi. "Razıyım, fakat kıza makul bir ikazda bulunmamız gerektiğini düşünüyorum. Kızın boşu boşuna ümitlenmemesi lazım. Sana katılıyorum, Iain, zira kendi tecrübelerimden de biliyorum ki İngilizler sözlerini tutmazlar. Krallarının alışkanlıklarını takip ederler. O alçak herif iki dakikada bir fikrini değiştirir. Şu iki isimli İngiliz kadın,

Patrick'in karısına söz vermiş olmalı ama sözünü tutmayacaktır."

Iain anlaşmayı başıyla onayladı. Heyetin aynı karara varmasının ne kadar süreceğini merak etmişti. Bütün ihtiyarlar artık çok daha neşeli görünüyorlardı. Frances Catherine de gülümsüyordu. Arkadaşının sözünü tutmayacağından endişelenmediği belliydi. Iain oymağının her bir üyesini korumaya yönelik muazzam bir sorumluluk hissediyordu. Yine de kardeşinin eşini hayatın acımasız gerçeklerinden koruyamayacağını biliyordu. Frances Catherine bu hayal kırıklığını yalnız başına yaşamak zorunda kalacaktı, fakat aldığı ders onun sadece kendi ailesine güvenebileceğini kesin olarak belletecekti.

Graham, "Iain, bu iş için kimi göndereceksin?" diye sordu.

Patrick, "Benim gitmem lazım," duyurusunda bulundu.

Iain başını iki yana salladı. "Senin yerin karının yanı. Zamanı yaklaşıyor. Ben giderim."

"Fakat sen beysin," diye itiraz etti Graham. "Bu yakışık almaz..."

Iain onun sözlerine devam etmesine izin vermedi. Daha fazla itiraza engel olmak için kaşlarını çatarak ekledi: "Bu bir aile meselesi, Graham. Patrick karısını bırakamayacağından bu işi ben halletmeliyim. Ve bu son kararım."

Patrick gülümsedi. "Karımın arkadaşıyla hiç karşılaşmadım, Iain, ama onun seni gördüğünde buraya gelmekle ilgili kararından cayacağını pekâlâ gözümde canlandırabiliyorum."

Frances Catherine, "Ah, Judith Elizabeth Iain'in refakatinden hoşnut olacaktır," deyiverdi. Beyine gülümsemek

için döndü. "Senden hiç korkmayacaktır. Bundan eminim. Bu yolculuğa çıkmayı önerdiğin için sana teşekkür ederim. Judith seninle kendisini güvende hissedecek."

Iain bu sözler üzerine tek kaşını kaldırdı ve derin bir nefes alarak, "Frances Catherine, onun buraya can atarak gelmeyeceğini adım gibi biliyorum. Ona zor kullanmamı ister misin?" dedi.

Frances Catherine Iain'e baktığı için, Patrick'in ağabeyine hızlı bir baş onayı verdiğini görmedi. "Hayır, hayır, bunu yapmamalısın. Kendi rızasıyla yanıma gelmek isteyeceğine eminim."

Hem Patrick hem de Iain umutlanmaması amacıyla onu ikaz etmeyi denemekten vazgeçtiler. Graham nazikçe Frances Catherine'in toplantıyı terk edebileceğini söyledi. Patrick karısının elini tutup onu merdivenlere yönlendirdi.

Frances Catherine kocasına sarılıp onunla evli olmaktan duyduğu memnuniyeti dile getirebilmek için dışarı çıkmakta acele etti. Kocasının onu savunması muhteşem bir şeydi. Frances Catherine kocasının bunu yapacağından asla şüphelenmemişti elbette, fakat Patrick'in duymak isteyeceğini düşündüğü övgüyü dile getirmek niyetindeydi. Kocalar da bazen karılarının iltifatlarına gereksinim duymazlar mıydı?

Frances Catherine "Maclean" adının Graham tarafından telaffuz edildiğini işittiğinde giriş kapısına varan üst basamağa erişmişti neredeyse. Dinlemek için durdu, ancak Patrick onu ilerlediği yönde çekince ayakkabısı ayağından fırladı ve Frances Catherine kocasına ayakkabıyı alması için eliyle işaret etti. Sakar olduğunu düşünüp düşünme-

mesine aldırmadı. Tartışmanın konusunu öğrenmek zorundaydı. Graham'ın sesi çok hiddetli çıkmıştı.

Heyet Frances Catherine'le ilgilenmiyordu. Duncan söz almış, konuşuyordu. Bağırırcasına yüksek bir sesle, "Dunbarlar'la herhangi bir ittifaka karşıyım. Onlara ihtiyacımız yok," dedi.

Iain öfkeden titreyen sesiyle, "Dunbarlar, Macleanlar'la bir ittifak yaparlarsa?" diye sordu. "Geçmişi kafandan at, Duncan. Dallanıp budaklanmaları hesaba kat."

Vincent da yüksek sesle konuşmaya müdahale etti. "Niye Dunbarlar müttefikimiz olsunlar ki? Onlar ıslak som balığı kadar kaypak ve İngilizler kadar içten pazarlıklıdırlar. Bu fikre tahammül edemem. Hayır, edemem."

Iain sabrını kontrol etmekte zorlanıyordu. "Dunbar toprağının Macleanlar'la bizim aramızda yer aldığını size hatırlatırım. Onlarla birlik olmazsak, korunma için yüzlerini Macleanlar'a dönebilirler. Buna izin veremeyiz. Bu kötüyle daha kötü arasındaki bir seçim sadece."

Frances Catherine tartışmanın devamını duyamadı. Patrick ayakkabısını ayağına giydirdi ve onu tekrar dürtükledi.

Frances Catherine kocasını övmeyi tamamen unutmuştu. Kapılar arkalarından kapandığı an Patrick'e döndü. "Neden Maitlandlar Macleanlar'dan nefret ediyorlar?"

Patrick, "Kan davası eskiye dayanıyor," yanıtını verdi. "Benim zamanımdan önceye."

"Hiç düzelmedi mi?"

Patrick omuz silkti. "Macleanlar seni niçin bu kadar ilgilendiriyor?"

Frances Catherine ona bunun nedenini söyleyemedi elbette. Söyleseydi, Judith'e verdiği sözü bozmuş olurdu

ki arkadaşının güvenini asla kötüye kullanmak istemiyordu. Daha da önemlisi Patrick Judith'in babasının Maclean Beyi olduğunu öğrenirse beyninden vurulmuşa dönerdi. Evet, bu husus da göz önünde bulundurulmalıydı.

"Maitlandlar'ın Dunbarlar'a ve Macphersonlar'a husumet beslediklerini biliyorum, fakat Macleanlar'a düşman olduklarından haberim yoktu. Merak etmemin nedeni bu. Niye öteki oymaklardan herhangi biriyle iyi geçinmiyoruz?"

Patrick güldü ve eşine, "Pek azını dostumuz olarak nitelendiriyoruz," dedi.

Frances Catherine konuyu kocasına söylemek istediği övgüye getirmekte karar kıldı. Patrick eve varana dek onun ardından yürüdü ve ona uzun bir veda öpücüğü verdikten sonra avluya gitmek için arkasına döndü.

Francis Catherine, "Patrick, sana olan bağlılığımın farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Patrick ona doğru döndü. "Elbette."

"Duygularını her zaman için dikkate aldım, öyle değil mi?"

"Evet."

"Bu yüzden seni üzecek bir şey biliyorsam, sessizliğimi muhafaza etmek benim için daha iyi olmaz mı?"

"Hayır."

"Söylersem, başka birine verdiğim bir sözü tutmamış olurum. Bunu yapamam."

Patrick karısının tam önünde durmak için ona yaklaştı. "Bana söylememeye çabaladığın şey nedir?"

Frances Catherine başını iki yana salladı. Onun dikkatini eski sözlere dair sohbetten uzaklaştırmayı umarak,

"Iain'in Judith'i zorlamasını istemiyorum," deyiverdi. "Judith buraya gelemezse, Iain zor kullanmamalı."

Frances Catherine söz vermesi için Patrick'in başının etini yedi. Patrick sırf onu hoşnut etmek için istemeye istemeye razı geldi ama vaadini yerine getirmeye niyetli değildi. Şu İngiliz kadının, karısının kalbini kırmasına müsaade etmeyecekti.

Iain dışarı çıkar çıkmaz, Patrick ona seslendi. "Konuşmalıyız, Iain."

"Lanet olsun, Patrick, eğer karına verdiğin başka bir sözden bahsedeceksen, seni şimdiden uyarayım, bunu dinleyecek havada değilim."

Patrick güldü ve ağabeyinin yanına gelmesini bekledi. "Seninle karımın arkadaşı hakkında konuşmak istiyorum. Neye mal olacağı umrumda bile değil, Iain. Yapmak zorunda kalırsan şayet, onu buraya sürükle, anlaştık mı? Karımı hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bebeğin gelişine ilişkin yeterince kaygılanıyor zaten."

Iain ahırlara doğru yürümeye başladı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, başını da düşünceli bir biçimde eğmişti. Patrick onun hemen yanında yürüyordu.

"Bu kadına zor kullanırsam, ailesiyle pekâlâ bir savaş başlatabileceğimin ya da belki Kral ilgi gösterirse İngiltere'yle harbe girebileceğimin farkındasın, değil mi?"

Patrick bu düşük ihtimal hakkında ne düşündüğünü anlamak için ağabeyine baktı. Iain gülümsüyordu. Patrick başını iki yana salladı. "John bir kazanç sağlamayacaksa kendisini bu işe karıştırmaz. Kadının ailesi sorun yaratacaktır. Böyle bir yolculuğa çıkmasına müsaade etmeyecekleri aşikâr."

Iain, "Ortalık karışabilir," dedi.

"Fark eder mi?"

"Etmez."

Patrick derin bir iç çekti. "Ne zaman gideceksin?"

"Yarın, günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağım. Bu gece Frances Catherine'le konuşacağım. Bu kadının ailesi hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyorum."

"Frances Catherine'in bana anlatmadığı bir şey var," dedi Patrick. Ses tonu tereddüdlüydü. "Macleanlar'la kan davamız olup olmadığını sordu bana..."

Patrick sözlerine devam edemedi. Iain aklını yitirdiğini düşünüyormuşçasına ona bakıyordu. "Ve sen onun senden sakladığı her şeyi açıklamasını istemedin mi?"

Patrick, "Bu o kadar da kolay değil," diye açıkladı. "Bir kadına karşı nazik olmak zorundasın. Sırası gelince bana endişelendiği şeyden bahsedecektir. Sabırlı olmalıyım. Üstelik ben galiba acele hüküm veriyorum. Karım bugünlerde her şeyden endişeleniyor."

Iain'in yüzündeki ifade Patrick'i Frances Catherine'in tuhaf davranışını dile getirdiğine pişman etti.

"Bu yolculuğa çıkacağın için sana teşekkür ederim, gelgelelim onurun kırılabilir."

Iain, "Bu içime sinen bir görev değil," itirafında bulundu. "Malikâneye varmak yedi veya sekiz gün alabilir ve bu da beraberimde dırdır eden bir kadınla en azından sekiz gün boyunca yolculuk edeceğim anlamına geliyor. Kahretsin, Macleanlar'dan bir birlikle tek başıma kapışmayı bu göreve yeğlerim."

Iain'in kasvetli ses tonu Patrick'de gülme isteği uyandırdı. Patrick gülümsemeye cüret etmedi elbette, çünkü gülümsese bile ağabeyinin tepkisine maruz kalabilirdi.

Her biri kendi düşüncelerine dalan iki kardeş dakikalar boyunca sessizliğe bürünmüş halde yürüdüler.

Patrick aniden durdu. "O kadını zorlayamazsın. Buraya gelmek istemezse, bırak kalsın."

"Öyleyse ne halt etmeye gidiyorum oraya?"

Patrick, "Karım haklı olabilir," deyiverdi. "Leydi Judith Elizabeth buraya kendi isteğiyle gelebilir."

Iain kardeşine sert sert baktı. "Kendi isteğiyle mi? Buna inanıyorsan keçileri kaçırmışsın demektir. O bir İngiliz." Bıkkın bir iç çekişle duraksadı. "Buraya kendi isteğiyle gelmesi mümkün değil."

İkinci Bölüm

Leydi Judith kapı eşiğinde bekliyordu.

Önceden ikaz edilmişti elbette. İki gün önce kuzeni Lucas, Horton Ridge yakınından geçen sınıra yalnızca bir taş atımlık mesafede dört İskoç savaşçısı görmüştü. Lucas şans eseri orada değildi; halası Millicent'ın talimatlarını gayretle uygulamaktaydı ve boş boş oturup yaz akşamlarının erken saatlerinde gündüz düşleri kurmakla geçirdiği yaklaşık bir ayın ardından sonunda İskoçlar'ı görmüştü. Onları gördüğüne o denli şaşırmıştı ki neredeyse ne yapması gerektiğini unutacaktı. Çabucak aklı başına gelmiş ve Leydi Judith'e ziyaretçiler için en iyi biçimde hazırlanmasını söylemek amacıyla onun üçra malikânesine varan bütün yolu atıyla hızla katetmişti.

Judith'in hazırlanmak için yapacağı pek fazla şey yoktu. Frances Catherine'in kendisini beklediği haberi karmakarışık dedikodu ağıyla ona ulaştığından beri yol eşyasının çoğunu hazırlatmış ve arkadaşının tüm hediyelerini pespembe dantel kurdelelere sarılı vaziyette paketletmişti.

Frances Catherine'in zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Haber ulaştığında, Judith altı aylık zorunlu ziyareti için dayısı Tekel'in malikânesine yeni dönmüştü. Eşyalarını toplayıp teyzesi Millicent ve amcası Herbert'ın malikânesine geri gidemiyordu, çünkü kendisine yanıtlamayacağı sorular yöneltilecekti, bu yüzden yol eşyalarıyla hediyeleri ahırın çatıkatına sakladı ve annesini beklemeye başladı. Koruyucusu Tekel Dayı eşliğinde İskoçya'ya yapacağı yolculuğu bilahare gündeme getirecekti.

Tekel Dayı içmediğinde, kız kardeşi Leydi Cornelia'nın tam aksine tatlı dilli, nazik tavırlı bir adamdı. İçtiği zamanlarda ise bir yılan misali alçaklaşırdı. Judith'in hatırlayabildiği kadarıyla Tekel yıllardır sakattı ve biçimsiz bacaklarındaki ağrının katlanılmaz olduğu gecelerde oldukça çekilmez bir adam haline gelirdi. Bacaklarını ovmaya başladığı ve uşakların birinden bir kadeh sıcak şarap getirmesini istediğinde, Judith onun rahatsızlığını anlardı. Uşaklar tecrübe ettikleri kadarıyla ona dolu bir testi getirmeyi öğrenmişlerdi. Bazı geceler dayısı ağzını bozmadan evvel Judith onun odasından gizlice çıkardı, fakat diğer geceler dayısı ondan yanında oturmasını isterdi. Tekel içtiğinde bir hayli melankolik olurdu ve dikkate alınan, genç ve dinç bir savaşçı olduğu geçmişinden bahsederken Judith'in elini bırakmak istemezdi. Yirmi iki yaşındayken devrilen bir at arabası dizlerini un ufak etmişti ve şarap ağrısını uyuşturup dilini gevşetir gevşetmez o garip kazanın insafsızlığına söverdi.

Judith'e de söverdi. Judith öfkesinden ötürü ne kadar üzüldüğünü ona asla belli etmezdi. Midesi düğümlenir ve gecenin ilerleyen saatlerinde odadan kovuluncaya dek o düğüm çözülmezdi.

Tekel'in kafayı çekmesi yıllar geçtikçe daha beter bir hal aldı. Tekel günün daha da erken saatlerinde şarabını istemeye başladı ve tükettiği her kadeh dolusu şarapla, mevcut eğilimi çok daha fazla dramatik değişimlere uğradı. Akşam karanlığında Tekel hem kendinden iğrenerek ağlamakta hem de Judith'e ipe sapa gelmez hakaretler haykırmaktaydı.

Tekel ertesi sabah bir gece önce söylediği hiçbir sözü hatırlamazdı. Judith onun ne dediğini kelimesi kelimesine hatırlardı. Zulmünden ötürü onu affetmeye çalışırdı umutsuzca. Onun acısının kendisininkinden çok daha fazla dayanılmaz olduğuna inanmaya çalışırdı. Tekel Dayı Judith'in anlayışına, merhametine gereksinim duyardı.

Judith'in annesi Leydi Cornelia erkek kardeşine hiç acımazdı. Neyse ki hiçbir zaman bir aydan fazla evde kalmazdı. Tekel ve kızıyla birlikte yapacağı çok az şey vardı. Judith daha gençken ve annesinin soğuk, mesafeli tavrından daha kolay incinirken, dayısı ona babasının tek yadigârı olduğunu ve annesinin baronu çok sevdiği için yıllar geçmesine rağmen hâlâ matem tuttuğunu söylerdi. Bu sözleri duyan Judith içten içe rahatlardı. Leydi Cornelia kızına baktığında kaybının acısıyla yüzleşiyordu Tekel'in deyişiyle. Tekel o vakitler aşırı derecede içmediği için Judith'in onun açıklamasından şüphe etmesini gerektirecek bir nedeni yoktu. Karı koca arasında yaşanan aşka anlam veremiyor olsa da annesinin sevgisi ve kabullenişi içten içe canını acıtıyordu.

Judith hayatının ilk dört yılını teyzesi Millicent ve amcası Herbert'la geçirmişti. O vakitler dayısı Tekel ve annesini ilk gerçek ziyaretinde, Herbert Amca'yı kazara babası olarak adlandırdı. Judith'in annesi küplere bindi. Tekel de

bundan pek hoşnut olmadı. Judith'in kendisiyle daha çok zaman geçirmesine karar verdi ve Millicent'a onu her yıl altı aylığına kendi malikânesine getirmesini emretti.

Tekel yeğeninin Herbert'ı babası olarak düşünmesi fikrinden iğreniyordu. Bu sebeple her sabah bir saat ayırıp aklı şarapla serseml emem işken ona gerçek babası hakkında hikâyeler anlatırdı. Şöminenin üzerinde asılı duran uzun, kıvrımlı kılıç Judith'in babasının İngiltere'yi hakiki kraldan koparmaya cüret eden ejderhaları öldürmek için kullandığı en iyi kılıçtı ve asil babası kendi derebeyini korurken ölmüştü Tekel'in anlattığına göre.

Hikâyeler bitmek tükenmek bilmiyordu... Ve hayallerle doluydu. Judith babasını zihninde azizleştirivermişti çok geçmeden. Ona babasının Mayıs'ın birinci günü öldüğü söylenmişti ve her ölüm yıldönümü sabahında Judith bir etek dolusu ilkbahar çiçeği toplayıp babasının mezarını o güzel çiçeklerle kaplardı. Duasının gerekli olduğuna inanmamasına rağmen babasının ruhuna dua okurdu; babası zaten kesinlikle Cennet'teydi ve dünyadayken yiğitçe memnun ettiği kralının yerine şimdi Yaradan'ını memnun ediyordu.

Judith babası hakkındaki gerçeği öğrendiğinde on bir yaşındaydı ve sınır şenliğine gidiyordu. Babası İngiltere'yi kâfirlerden savunurken ölmemişti. Babası İngiliz bile değildi. Annesi kocasının matemini tutmuyordu; yıllar boyunca sönmeyen bir öfkeyle ondan nefret ediyordu. Tekel yarım ağızla Judith'e doğruyu söylemişti. Judith annesine yadigârdı, yaptığı korkunç hatanın yadigârı.

Millicent Teyze Judith'i oturtup ona bildiği her şeyi anlattı. Annesinin abayı yaktığı İngiliz barona varmasına Kral ve babası karşı çıkmış, bunun üzerine annesi inadına İskoç

bir beyefendiyle evlenmeye karar vermişti. Leydi Cornelia isteklerinin geri çevrilmesine alışkın değildi. Londra'daki sarayda İskoçla karşılaşmış, iki hafta sonra da evlenmişti. Cornelia, babasına bir ders vermek istemişti. Onu rencide etmek istemiş ve kesinlikle bu amacına ulaşmıştı. Fakat evdeki hesap çarşıya uymayınca kendisi daha fazla rencide olmuştu.

Evliliği beş yıl sürmüş, sonrasında Cornelia İngiltere'ye dönmüştü. Erkek kardeşi Tekel'le oturmak için yalvarmış ve ilk başta olup bitenleri açıklamayı reddetmişti. Daha sonra, bir bebek beklediği anlaşılınca, erkek kardeşine kocasının hamile olduğunu öğrenir öğrenmez onu kovduğunu söylemişti. Kocası onu istemediği gibi çocuğunu da istememişti.

Tekel kız kardeşine inanmayı seçmişti. Yalnızdı ve bir kız ya da erkek yeğen büyütme düşüncesinin cazibesine kapılmıştı. Buna karşın Judith doğduktan sonra, Cornelia himaye altında çocuk sahibi olmaya katlanamadı. Millicent ve Herbert, Judith'i sahiplemelerine izin vermesi için Tekel'i ikna ettiler. Yapmak zorunda kaldıkları pazarlık gereğince Judith'e asla babasından söz etmeyeceklerdi.

Millicent o pazarlığın gereğini yerine getirmedi, ancak bunu yaparken Judith'in durumu anlayacak yaşa gelmesini bekledi. Sonra Judith'i karşısına alıp babası hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Judith'in soracağı pek çok sorusu vardı. Millicent'ın ise bu sorulara vereceği çok fazla yanıtı yoktu. Millicent İskoç beyinin hayatta olup olmadığından dahi emin değildi. Ama adından haberdardı. Adı Maclean'dı.

Tekel o adamla hiç karşılaşmamıştı, bu yüzden adamın görünümüne ilişkin herhangi bir betimleme yapamamıştı.

Judith annesine hiç mi hiç benzemediği için sarı saçlarını ve mavi gözlerini babasından almış olmalıydı.

Judith'in anlaması gereken çok fazla şey mevcuttu. Zihni yalnızca yıllardır ona anlatılagelen yalanlara odaklanabiliyordu. Bu hıyanet onu enkaz haline getiriyordu.

Frances Catherine şenlikte Judith'i beklemekteydi. İki arkadaş baş başa kaldıkları an, Judith öğrendiği her şeyi ona anlattı. Ağladı da. Frances Catherine onun elini tutup ağlamasına eşlik etti.

İkisi de bu aldatmanın ardındaki gerekçelere herhangi bir anlam yükleyemiyordu. Konuyu günlerce tartışmalarının akabinde gerekçelerin artık önem taşımadığına karar verdiler.

Sonra bir plan yaptılar. Judith annesine ve dayısı Tekel'e bu gerçekten kesinlikle söz etmeyecekti. Millicent'ın ona babası hakkındaki gerçeği anlattığını anlarlarsa, onu daimi olarak kendileriyle yaşamaya zorlarlardı.

Bu yüksek olasılık ürperticiydi. Millicent Teyze, Herbert Amca ve Frances Catherine Judith'in ailesi olmuşlardı. Onlar tek güvenebileceği insanlardı ve Judith annesinin kendisini onlardan koparmasına izin vermeyecekti.

Mesele ne denli zor olursa olsun Judith sebat göstermeye mecburdu. Büyüyünceye dek bekleyecekti. Sonra, hâlâ eğilimliyse, şu bahsi geçen Highlands'e gidip babası olan adamla tanışacaktı. Frances Catherine kendisine yardım edeceğine dair söz vermişti.

Dünyayla boy ölçüşmeyi arzulayan genç bir kadın için bile yıllar birbiri ardını kovaladı. Frances Catherine'e Stewart oymağından bir sınır beyiyle söz kesilmişti, fakat düğün gününden üç ay önce Kirkcaldyler Stewart beyiyle bozuştular. Patrick Maitland bu taze kan davasından ya-

rarlanıp Stewartlar'la yapılmış olan anlaşmanın bozulmasından bir hafta sonra Frances Catherine'i istedi.

Judith arkadaşının bir İskoç ile evlendiğini işittiğinde, kaderin kendi lehinde tecelli edişine inandı. Frances Catherine'e bebek beklediği zaman yanına geleceği vaadinde bulunmuştu önceden. Oradayken, babasıyla tanışmasının bir yolunu bulacağını düşünüyordu Judith.

Judith ertesi gün yolculuğuna başlayacaktı. Frances Catherine'in akrabaları onu almak için yola çıkmış olmalılardı. Tek sorun Judith'in bütün bunları Tekel Dayı'ya nasıl açıklayacağıydı.

En azından annesi Londra'ya geri dönmüştü. Evdeyken ev halkı daima bir hengâmenin içinde olurdu ama Judith'in annesi taşranın yalıtılmışlığından sıkılmış ve evvelki hafta Londra'ya gitmişti. Leydi Cornelia saray yaşantısının kaosunu ve dedikodusunu, gevşek ahlak kurallarını ve hepsinden çok yasak ilişkilerin çoğuyla birlikte yürüyen entrika ve esrarengizliği severdi. Gözü son zamanlarda en samimi arkadaşlarından birinin yakışıklı kocası Baron Ritch'teydi ve onu iki hafta içerisinde yatağına almak için gizli bir plan yapmıştı. Judith annesinin bunu Tekel'e iftiharla anlattığını ve Tekel'in şiddetli tepkisine güldüğünü duymuştu.

Annesinin yaptığı hiçbir şey Judith'i şaşırtmıyordu. Judith annesine sadece kendisini Tekel'e havale ettiği için şükran duyuyordu. Dayısına planlarını anlatmak için annesinin evden ayrılmasını beklemişti. Ondan izin istemeyecekti, fakat gittiği yeri ona söylemeden öylece ayrılmanın onursuzca olacağını düşünüyordu.

Judith'in yüzleşmekten ödü kopuyordu. Tekel'in yatak odasına giderken, yine o tanıdık düğümlenme karın boşlu-

ğuna oturdu. Judith biranın bu gece Tekel'i sadece melankolik edip çirkinleştirmemiş olması için bir dua okudu.

Rutubet kokan oda karanlığa gömülmüştü. Judith ne zaman o odada bulunsa kendisini hava alamıyormuş gibi hissederdi. Şimdi de öyle hissediyordu ve gerginliğini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Tekel'in yatağının bitişiğindeki sandığın üstünde bir tane mum yanıyordu. Judith gölgelerin içinde dayısının yüzünü güçlükle görebiliyordu. Unutulan bir mumdan yangın çıkması endişesi daima Judith'in zihninin gerisinde yer alan bir korkuydu, çünkü dayısı sık sık mumu söndürmeden sızıyordu.

Judith dayısına seslendi. Dayısı yanıt vermedi. Bunun üzerine Judith dayısının kendisini fark edip karşılık verebileceği kadar içeri girdi.

Tekel'in sesi boğuk çıkıyordu. Elini sallayarak Judith'in yaklaşmasını istedi, Judith hızla yatağın yanına gittikten sonra da elini tutmak için uzandı.

Hafifçe gülümseyince Judith kendini rahatlamış hissederek derin bir nefes aldı. Tekel bu gece melankolik bir ruh halindeydi.

"Ben sana babanla beraber meydan savaşına katıldığımız zamanlar hakkında henüz aklıma gelen bir hikâyeyi anlatırken yanımda otur. Hücum boruları çalınırken babanın hep aynı türküyü okuduğunu anlattım mı sana? Dövüştüğü müddetçe de okumayı sürdürürdü."

Judith yatağın yanındaki iskemleye oturdu. "Dayı, sen bu hikâyeye devam etmeden önce seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyorum."

"Baban hakkında anlatacaklarımı önemli bulmuyor musun?"

Judith bu soruyu umursamadı. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi.

"Nedir o?"

"Kızmamayı deneyeceğine söz verir misin?"

Tekel, "Ben sana ne zaman kızdım ki?" diye sordu Judith'e verip veriştirdiği yüzlerce geceden bütünüyle habersiz bir şekilde. "Şimdi neden rahatsız olduğunu söyle bana, Judith. Tüm bu itiraf süresince gülümseyeceğim."

Judith başıyla onayladı ve ellerini kucağında kenetledi. "Kız kardeşin Millicent ve kocası her yaz beni sınırdaki şenliğe götürdüler. Herbert Amca'nın orada yaşayan akrabaları var."

Tekel, "Olduğunu biliyorum," dedi. "Bana kadehimi uzat ve sözlerine devam et. Şu şenlikleri bana niye anlatmadığını bilmek istiyorum."

Judith bu soruyu yanıtlamadan önce dayısının birasından büyük bir yudum almasını ve bir kısmını da üzerine dökmesini izledi.

Judith'in midesindeki ağrı şiddetlendi. "Millicent sana ve anneme anlatmamamın daha iyi olacağını düşünüyordu... İskoçlar'la arkadaşlık edişimin seni üzeceğini düşünüyordu."

Tekel, "Söylediğin doğru," onayını verdi. Kadehinden koca bir yudum daha aldı. "Ben genellikle öyle bir kin gütmem, fakat annenin o şekilde hissetmek için iyi bir nedeni olduğunu sana baştan söyleyeyim. Şu şenliklere katılma konusunda neden sessiz kaldığını da anlayabiliyorum ama bir daha sınıra gitmene izin veremem."

Judith öfkesini denetleyebilmek için gayret gösterip derin bir nefes aldı. Yumuşak bir fısıltıyla, "Katıldığım ilk şenlikte, Frances Catherine Kirkcaldy adında bir kızla ta-

nıştım. O ve ben hemen iyi arkadaş olduk. Frances Catherine evlenip sınır bölgesinden taşınıncaya dek her yaz o şenlikte arkadaşlığımızı tazeledik. Ona bir söz verdim ve şimdi sözümü tutmamın vakti geldi. Bir an önce arkadaşımın yanına gitmek zorundayım," diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Dayısı kanlanmış gözlerle ona öylece bakakaldı. Judith'in açıklamasını takip etmede zorlandığı aşikârdı. "Nedir bu?" diye sordu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"İlk başta on bir yaşımdayken verdiğim sözden bahsetmek istiyorum sana." Judith sözlerine devam etmeden önce dayısının başıyla kendisini onaylamasını bekledi. "Frances Catherine'in annesi doğum yaparken ölmüş, büyükannesi de aynı şekilde ölmüş."

Tekel, "Bu olağandışı bir durum değil," diye homurdandı. "Çoğu kadın doğum yaparken ölüyor."

Judith onun bu duygusuz tavrının canını sıkmasına müsaade etmemeyi denedi. "Birkaç yıl önce Frances Catherine'den büyükannesinin aslında doğumdan sonraki hafta içerisinde öldüğünü öğrendim ve bu çok ümit verici bir haberdi."

"Neden ümit vericiydi?"

"Çünkü ölümü dar kalçaları yüzünden gerçekleşmiş olamazdı."

Judith açıklamasını karmaşıklaştırdığının farkındaydı ve Tekel'in kaş çatışı konsantrasyonunu bozuyordu.

Tekel omuz silkti. "Yine de doğum yapmak onun ölümüne sebep olmuş," dedi. "Ve senin, kafanı böylesine mahrem meselelere yormaman gerekiyor."

"Frances Catherine doğum yaparken öleceğine inanıyor," dedi Judith. "O nedenle kafa yordum."

Tekel, "Şu sözden bahset," diye emretti. "Fakat bahsederken şu tatlı biradan bana biraz daha ver."

Judith testideki biranın kalanını dayısının kadehine boşalttı.

"Frances Catherine bebek bekliyorken yanında olacağıma dair benden söz istedi. Öldüğünde yanında olmamı istedi. İstenecek en makul şeydi ve ben de hemen kabul ettim. Bu sözü uzun bir süre önce verdim ama her yaz ona fikrimi değiştirmediğimi söyledim. Arkadaşımın ölmesini istemiyorum," diye ekledi Judith. "Bu yüzden en yeni doğum yöntemlerini elimden geldiğince öğrenmeyi kendime görev bildim. Bu göreve epey zaman ayırdım. Millicent Teyze'nin çok yardımı dokundu. İki yılı aşkın bir süredir, görüşmem için bana birsürü saygın ebe buldu."

Tekel Judith'in itiraflarıyla afalladı. "Kendini bu kadının kurtarıcısı olarak mı görüyorsun? Tanrı arkadaşını yanına istiyorsa, müdahalen seni günaha sokabilir. Ama yine de kendini fark yaratacak kadar önemli sanma cüretini gösteriyorsun, öyle mi?" dedi küçümseyerek.

Judith onunla tartışmayı reddetti. Onun aşağılamalarına alışkındı ve artık gocunmuyordu. Bu başarıdan gurur duyuyordu, fakat midesindeki ağrıya son vermek için bir yol bulmayı diliyordu. Gözlerini kapadı, derin bir nefes daha aldı ve sonra sözlerine devam etti. "Frances Catherine'in doğum zamanı yaklaşıyor ve akrabaları beni alıp götürmek için geliyorlar. Tamamen güvende olacağım. Orada en az iki kadının bana eşlik edeceğinden ve çok sayıda adamın güvenliğimi sağlayacağından eminim."

Tekel'in başı tekrar yastıklara gömüldü. "Aman Tanrım, bana bir kez daha sınıra gidip gidemeyeceğini mi soruyor-

sun? Annen geri dönüp seni burada bulamadığında ona ne diyeceğin peki?"

Judith ondan izin istememişti ama bunu ona belli etmemeye karar verdi. Dayısı gözlerini yumdu. Uykunun kıyısında geziniyormuş gibi görünüyordu. O sızmadan önce Judith söyleyeceklerinin geri kalanını anlatmak istiyorsa acele etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Sözlerine, "Sınır bölgesine gitmeyeceğim," diye başladı. "Kuzey istikametinde, Moray Firth yakınlarındaki ıssız bir bölgede bulunan Highlands isimli bir yere gidiyorum."

Dayısının gözleri birden açılıverdi. "Bunu duymamış olayım," diye kükredi.

"Dayı..."

Dayısı ona tokat atmak için elini uzattı, ancak Judith çoktan sandalyesini onun vuruş mesafesinden öteye çekmişti bile.

Tekel, "Bunu tartışmaktan sıkıldım," diye bağırdı. O denli sinirlenmişti ki boynundaki damarlar şişmişti.

Judith kendisini onun öfkesine karşı hazırlamıştı. "Ama ben bunu konuşmaktan sıkılmadım," diyerek diretti.

Tekel'in ağzı açık kaldı. Judith daima sessiz, ürkek bir çocuk olmuştu. Onunla daha önce hiç tartışmamıştı. "Bu garip fikirleri Millicent mı kafana sokuyor?" diye sordu.

"Babamdan haberim var."

Tekel birasına uzanmadan önce bir dakika boyunca göz ucuyla Judith'e baktı. Judith onun elinin titrediğini fark etti.

"Elbette babandan haberin var. Sana o harika baron hakkındaki her şeyi anlattım. O..."

"Adı Maclean ve Highlands'de yaşıyor. Bir İngiliz baronu değil. Bir İskoç beyi."

"Kim söyledi sana bu saçmalığı?"

"Millicent Teyze bunu bana uzun süre önce söyledi."

Tekel, "Bu bir yalan," diye bağırdı. "Niye Millicent'a kulak verdin? Kız kardeşim..."

"Eğer bu doğru değilse, Highlands'e gitmeme neden karşı çıkıyorsun?"

Tekel tatmin edici bir yanıt düşünemeyecek kadar sersemlemişti. "Gitmiyorsun, işte o kadar. İşitiyor musun beni?"

Judith sakin bir sesle, "Şeytan'ın kendisi bile beni Frances Catherine'e gitmekten alıkoyamaz," karşılığını verdi.

"Gidersen buraya dönüşünde hoş karşılanmayacaksın."

Judith başıyla onayladı. "Öyleyse buraya dönmeyeceğim."

Tekel, "Seni nankör," diye haykırdı. "Senin için doğru olanı yapmaya çalıştım. Baban hakkında uydurduğum hikâyeler..."

Tekel sözlerine devam edemedi. Judith başını iki yana salladı. "O hikâyeleri niçin uydurdun?" diye sordu.

"Sana tutunacağın bir dal vermek istiyordum, özellikle de annen senin görüntüne dahi tahammül edemediği için. Bunu biliyordun. Sana acıdım ve mevcut durumu senin için daha iyi bir hale getirmeye çabaladım."

Midesi öyle yoğun bir biçimde kasıldı ki Judith neredeyse iki büklüm olacaktı. Oda üstüne üstüne geliyormuş gibiydi. "Annemden Herbert Amca'nın aşağılık biri olduğunu, çünkü damarlarında dolaşan kanın bozuk olduğunu işittim. Benim hakkımda da aynı şekilde düşünüyor, değil mi?"

Tekel, "Buna verebilecek herhangi bir yanıtım yok," diye cevapladı. Sesi bitkin, bozguna uğramış çıkıyordu. "Annenin senin üzerindeki etkisini yumuşatmayı deneyebildim sadece."

Judith, "Şöminenin üzerinde asılı olan kılıç... Aslında kime ait?" diye sordu.

"Bana."

Judith, "Ya boynumdaki zincire taktığım yakut yüzük?" sorusunu yöneltti. Yüzüğü göğüslerinin arasından çıkardı. "Bu da mı sana ait?"

Tekel öfkeyle burnundan soludu. "Yüzük Maclean piçine ait. Taşın etrafındaki karmakarışık tasarım o aile için bir anlam taşıyor. Annen ondan hıncını almak için yola koyulduğunda yanına almış."

Judith parmaklarını yüzüğün üzerinde gezdirdi. "Peki, mezar?"

"İçi boş."

Judith başka soru sormadı. Kucağındaki ellerini yumruk yapmış vaziyette, orada bir veya iki dakika daha sessizce oturdu. Çok geçmeden dayısına baktığında, dayısının mışıl mışıl uyuduğunu fark etti. Saniyeler içerisinde horlar oldu. Judith onun elinden boş kadehi aldı, mumu söndürdü ve odadan çıktı.

Aniden ne yapmak istediğinin farkına vardı. Bir yalanı sonlandıracaktı.

Judith çekme köprüyü koşarak geçip mezarlığa doğru tepeyi tırmandığında, güneş batmak üzereydi. Judith boş mezara ulaşıncaya dek yavaşlamadı. Solmuş çiçekleri uzağa tekmeledi, sonra yığının tepesindeki süslü püslü oyulmuş mezartaşına uzandı. Mezartaşını sert zeminden söknek

Judith'in epey zamanını aldı, onu tümüyle parçalamaksa daha da çok zamanını aldı.

Ertesi sabah Judith gitmek için hazırdı. Dayısına veda etmek için odasına uğramadı.

Bütün uşaklar yardım etme şansı yakalayabilme maksadıyla Judith'in etrafında pervane oldular. Judith şimdiye dek onların kendisine dayısından daha fazla sadakat gösterdiklerini anlamamıştı. Onların birleşik destek gösterisine tevazuyla karşılık verdi. Kâhya Paul Judith'in yanında götüreceği yol eşyalarıyla yüklü kısrağı çoktan hazırlamıştı. Jane yolculuk süresince yetecceğine söz verdiği başka bir yiyecek dolu sırt çantasıyla dışarı koştuğunda, Paul Judith'in gözde atı olan Glory adındaki benekli bacaklı kısrağı eyerliyordu. Yol yükünün ağırlığı ve Jane'nin o yükü ahırlara taşıma mücadelesinden, Judith orada bir orduyu beslemeye yetecek kadar yiyecek olduğu sonucunu çıkardı.

Gözcü Samuel, İskoç grubun vardığını bağırarak duyurdu. Çekme köprü derhal indirildi. Judith, elleri iki yanında ve yüzünde kendini ansızın son derece gergin hissettiği için zoraki bir selamlama gülümsemesi ile kalenin en üst basamağında dikiliyordu.

Savaşçılar çekme köprünün kalaslarına vardıklarında ve atları köprüyü gümbür gümbür geçtiğinde, Judith'in gülümsemesi dondu.

Bir endişe ürpertisi omurgasından aşağıya kaydı. Grupta hiç kadın yoktu. Toplam olarak yalnızca dört savaşçı vardı ve onlar da Judith'e dev barbarlarmış gibi görünüyorlardı. Savaşçılar yaklaştığında ve Judith onların yüzlerine iyice baktığında endişesi midesine vurdu. Hiçbiri gülümsemiyordu. Tanrı şahit, Judith'e düpedüz düşmanca bakıyorlardı.

Hepsi avcı ekose kumaşlarına bürünmüştü. Judith'in tanıdığı her bir oymak iki ayrı ekose kumaş kullanırdı. Av hayvanlarını... Veya adamları avlamak için altın sarısı, kahverengi ve yeşil renklerin pastel tonları tercih edilirdi - çünkü bu renkler ormana daha kolay uyum sağlar ve onları kurbanlarından saklardı. Daha renkli ekose kumaşlar ise tüm diğer durumlarda kullanılırdı.

Açıkta kalan dizleri Judith'i şaşırtmadı. Alışılmadık kıyafetlerine aşinaydı zira bütün bu adamlar sınır oyunlarına dize kadar olan ekose kumaşlar kuşanmış halde katılırlardı. Hatta Judith oymaklardan bazılarını renklerine göre tanımlayabiliyordu. İngiltere'de, bir baronun bayrağı onun renklerini taşırdı, fakat İskoçya'da, Frances Catherine'in tarif ettiği gibi, bey ve takipçileri kıyafetlerinin renklerinden tanınırdı.

Judith'i asıl şaşırtan onların kızgın yüz ifadeleriydi. Judith onların neden bu denli bariz biçimde tuhaf davrandıklarını anlayamıyordu. Sonra yolculuğun bu adamları usandırmış olabileceğine karar verdi. Önemsiz bir mazaretti bu, fakat katlanabileceklerinin en iyisiydi.

Savaşçılardan hiçbiri ona eriştiklerinde atından inmedi. Üçü Judith'in onların lideri olduğunu varsaydığı adamın arkasında hizaya girdi. Hiçbiri upuzun bir süre tek kelime etmedi. Hepsi gözlerini nezaket yoksunu bir edayla Judith'e dikti. Judith dikkatini yalnızca onların liderine odakladığı halde, onlara aynı edayla bakmadan edemedi. Ömrü boyunca böylesine azametli bir manzarayla karşılaşmadığını düşündü. Şu adam... Judith'i ezbediyordu. Kesinlikle içlerinde en irisi oydu. Adamın geniş omuzları, arkasında parlayan güneşi bütünüyle engelliyordu ve sa-

dece ışık huzmeleri ona yenilmez, büyülü bir görünüm vererek etrafını çevreliyordu.

Yine de adam büyülü değildi. O yalnızca bir adamdı, hem de fazlasıyla yakışıklı bir adamdı ve gruptaki en kaslı savaşçı olduğu su götürmez bir gerçekti. Kuşandığı ekose kumaş sol uyluğunun yanında açılmıştı. Oradaki biçimli kasın şişkinliği iple bağlanmış çelik kadar sert görünüyordu. Böyle özel bir bölgeye sabit gözlerle bakmak doğru olmadığından, Judith bakışlarını adamın yüzüne çevirdi. Adamın yüz ifadesi, Judith'in onun uyluğundaki küçük tepeyi incelemesini ayrımsadığına delalet etmiyordu ve Judith bu lütuf üzerine derin bir nefes aldı.

Tanrı biliyordu ya, Judith günün geri kalanında bu savaş lorduna gözünü kırpmaksızın bakmaktan memnuniyet duyabilirdi. Adamın saçları koyu kahverengi ve birazcık da dalgalıydı. Çıplak kolları yüzü kadar bronzdu. Göz alıcı bir görünümü vardı. Ah evet, o gayet formda biriydi, fakat Judith'in ilgisini uzun süre üstünde tutan özellikle gözlerinin rengiydi. Gözleri grinin güzel, parlak bir tonundaydı.

Savaşçının dik bakışları etkileyici ve cesaret kırıcıydı. Ondan yayılan öyle bir güç aurası vardı ki neredeyse Judith'i nefessiz bırakacaktı. Bakış şeklindeki yoğunluk Judith'in utanmasına yol açıyordu ama Judith bunun nedenini tasavvur edemiyordu. Tanrım, dedi içten içe. Bu adamın Frances Catherine'in kocası olmamasını umuyordu. O son derece sert, otoriter bir adama benziyordu. Judith onun fazlaca gülücük verilen bir adam olduğunu hiç sanmıyordu.

Buna rağmen adamda Judith'in gönlünü çelen, ona dokunmasını güdüleyen bir şeytan tüyü mevcuttu hiç kuş-

kusuz. Bu tuhaf bir tepkiydi, çünkü ona baktıkça endişesi hafifliyor gibiydi.

Judith harika bir macera yaşayacaktı. Bu fikir ansızın Judith'in zihninde çaktı. Ona akla uygun gelmiyordu ama savaşçıya tepkisi yüzünden bunu şimdi çözüme kavuşturamayacak kadar aklı karışmıştı. Tek bildiği birdenbire tüm endişelerinden tamamen sıyrıldığını hissediyor olmasıydı. Kendini güvende de hissediyordu. Savaş lordunun yüzündeki ifade, üstlendiği görevden hoşlanmadığını gösteriyordu, fakat Judith onun evi istikametindeki bu yolculukta savaşçı tarafından korunacağından emindi.

Nezaketen kendisine eşlik edecek tek bir kadının olmamasına bile aldırmıyordu. Geleneği askıya al! Judith yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Yalanları, incitilmeyi, reddedilmeyi, bütün ihanetleri ardında bırakacaktı. Oracıkta kendi kendine bir söz verdi. Buraya asla geri dönmeyecekti. Asla. Ne denli kısa olursa olsun tek bir ziyarete dahi razı gelmeyecekti. Teyzesi Millicent ve Herbert Amca'yla kalacaktı ve dilediğinde onlara anne ve baba diyebilecekti, hiç kimse onu engelleyemeyecekti.

Judith sadece hissettiği mutluluğu dile getirmek amacıyla kahkahalı bir haykırış koparmak için neredeyse karşı konulmaz bir arzu duyuyordu. İskoçlar'ın buna bir anlam veremeyeceklerini çok iyi bilerek bu arzusunu bastırdı. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Judith bile kendisini zar zor anlıyordu.

Sessizlik saatlerce sürmüş gibi geliyordu, fakat Judith aslında yalnızca birkaç dakika geçtiğini biliyordu. Sonra Paul ahır kapılarını iterek açtı. Gıcırdayan ve taze yağ için sızlanan eski menteşelerin gürültüsü savaşçıların dikkatini çekti. Lider hariç hepsi o yöne bakmak için döndü.

Judith'in fark ettiği ikisi ellerini kılıçlarına götürdü. Savaşçıların kendilerini düşman topraklarda addettiklerini ve saldırıya karşı doğal olarak diken üstünde oturduklarını Judith o vakit anladı.

Bu denli garip davranmalarına şaşmamalıydı. Kaş çatmaları, Judith'e şimdi anlamlı geliyordu. Judith dikkatini genç lidere yöneltti. "Siz Frances Catherine'in kocası mısınız?"

Adam ona yanıt vermedi. Liderin tam arkasındaki savaşçı yüksek sesle konuştuğunda Judith sorusunu Keltçe yinelemek üzereydi. "Patrick karısıyla beraber. Biz onun akrabalarıyız."

Konuşmasında öylesine anlaşılmayan bir telaffuz mevcuttu ki Judith onu anlamakta güçlük çekti. Savaşçı ilerlemesi için atını hafifçe dürttü. Liderinin yanına ulaştığında tekrar konuştu. "Siz Leydi Judith Elizabeth misiniz?"

Judith gülümsedi. Frances Catherine dışında hiç kimse adına Elizabeth'i eklemezdi. Geçen günlerin ona tatlı bir hatırasıydı bu. Judith, "Benim," yanıtını verdi. "Yine de bana Judith diyebilirsiniz. Lütfen anlatın bana, sör. Frances Catherine nasıl?"

"Şişman."

Judith onun bu kısa yanıtına güldü. "Şişman olması gerekiyor," dedi. "Peki kendisini iyi hissediyor mu?"

Adam başıyla onayladı. "Hanımefendi, biz bunca yolu sizden bizimle gelmeyeceğinizi duymak için geldik. Lütfen şimdi bize olumsuz cevabınızı verin de gidelim."

Judith'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Onu bu denli gelişigüzel biçimde aşağılayan kişinin koyu kestane rengi saçları ve hoşa giden yeşil gözleri vardı.

Judith diğerlerine bakmak için döndü. Kuşku dolu bir

ses tonuyla, "Hepiniz sizinle gelmeyeceğime mi inanıyorsunuz?" diye sordu.

Her biri başıyla onayladı.

Judith hayretler içinde kalmıştı. "Bütün bu yolu sadece size hayır dememi işitmek için mi geldiniz?"

Tekrar hep birlikte baş onayı verdiler. Judith gülme isteğini engelleyemedi. Kahkahayı patlatıverdi.

Savaşçılardan biri, "Sözünüzü tutacağınıza safça inandığı için Frances Catherine'imize mi gülüyorsunuz?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Hayır, sör," dedi. "Size gülüyorum."

İskoçlar'a karşı bu kadar dürüst olması gerekmediğine karar kıldı. Adam şimdi onun boğazını sıkmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Judith gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Eğer sizi gücendirdimse, özür dilerim, sör," dedi. "Size gülüyordum ama yalnızca birazcık. Yorumlarınız, görüyorsunuz, beni gafil avladı."

Adam onun bu özür dileyişiyle gönlü alınmışa benzemiyordu.

Judith pişmanlık dolu küçük bir iç çekiş koyverdi ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Adınız nedir, sör?"

"Alex."

Judith hızlı bir reverans eşliğinde, "Tanıştığınıza memnun oldum, Alex," dedi.

Alex çileden çıkmış bir halde gözlerini devirdi. "Hanımefendi, vaktimizi boşa harcıyorsunuz... Bize olumsuz yanıtınızı bildirirseniz, size veda edeceğiz. Bizi geri çevirme nedenlerinizi açıklamak zorunda değilsiniz. Basit bir hayır yeterli olacaktır."

Hepsi yeniden başlarıyla onayladılar. Judith hâlâ gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Korkarım size çok açıkça umduğunuz yanıtı veremeyeceğim," diye söze başladı. "Arkadaşına verdiğim sözü tutma niyetindeyim. Frances Catherine'i bir kez daha görmek için can atıyorum. Bana kalırsa, buradan ne kadar erken ayrılırsak o kadar iyi. Yola çıkmadan önce kendinizi tazelemek isterseniz bunu elbette anlayışla karşılarım."

Bu minik nutukla onları şaşırttığına kanaat getirdi. Alex'in ağzı açık kalmıştı. Ötekiler, hâlâ herhangi bir tepki göstermeyen lider haricinde, yalnızca biraz rahatsız görünüyorlardı. Judith gülmedi, fakat gülümsedi. Onları iyice etkilemek için kasıtlı olarak Keltçe de konuşmuştu ve onların sabit bakışlarından kendi amacına ulaştığı sonucunu çıkardı.

Judith bu ilk buluşmanın ayrıntılarını Frances Catherine'e anlatabilmek için onların her bir sözünü hatırlayacağından emin olması gerektiğine karar kıldı. Arkadaşı bunu kesinlikle Judith'in bulduğu kadar eğlenceli bulacaktı.

"Gerçekten bizimle gelmeye mi niyetleniyorsun, küçük hanım?" diye sordu Alex.

Judith zaten bunu söylememiş miydi? Kızgınlığını belli etmemeye özen gösterdi. Kuvvetli ama anlamsız olmayan bir ses tonuyla, "Evet, gerçekten sizinle gelmeye niyetliyim," yanıtını verdi. Bakışlarını tekrar lidere çevirdi. "Size eşlik etmemi isteyip istemediğinizin önem taşımadığını anlasanız iyi olur. Hiçbir güç beni sözümü tutmamdan alıkoymayacak. Frances Catherine'in evine yürümek zorunda kalsam bile niyetimden vazgeçmeyeceğim. Öyley-

se..." Çok daha yumuşak bir sesle ekledi: "Size amacımı net olarak açıklayabildim mi?"

Lider ne başıyla onayladı ne de konuştu, fakat tek kaşını kaldırdı. Judith bu tepkiyi bir evet olarak almakta karar kıldı.

Paul uzun bir ıslıkla Judith'in dikkatini çekti. Judith ona atları dışarı çıkarmasını işaret etti. Mavi elbisesinin kenar kıvrımını kaldırıp aceleyle merdivenlerden indi. Savaşçıların hizasını tam geçiyordu ki bir fısıltı işitti: "Onun zorluk çıkaracağını şimdiden söyleyebilirim, Iain."

Judith bu sözü duymamazlıktan gelemezdi.

Ahırlar yönünde ilerlerken yüksek sesle, "Muhtemelen zorluk çıkaracağım," dedi. Kahkahası peşinden sürüklendi.

Arkasına dönmediği için böbürlenmesi üzerine nasıl bir tepki verdiklerini göremedi.

Iain bakışlarını kadının üstünden ayıracakmışa benzemiyordu. Sözünü tutma derdinde oluşuna kesinlikle şaşırmıştı elbette, fakat kahretsin ki kadından hoşlanacağını ummamıştı. Hazırlıksız yakalanmıştı, bu afallatıcı yanıt karşısında ne yapabileceğinden de emin değildi.

Judith kâhyaya doğru hızla ilerlerken buğday rengindeki uzun saçları meltemle dalgalanmaktaydı. Iain bunun farkına varmadan... Ve Judith'in kalçalarındaki uysal sallantıya hayran kalmadan edemedi. Her hareketinden zarafet taşıyordu. Evet, o güzel bir kadındı, kesinlikle. Gözleri Iain'in o ana dek gördüğü en güzel menekşe rengiydi, fakat Iain'i asıl etkileyen onun o muhteşem kahkahasıydı. Öylesine neşe doluydu ki...

Iain genç kadını birlikte eve dönmek için zorlama kararı almış olsa da kararını yoldaşlarıyla paylaşmamıştı. Zamanı

geldiğinde ne emrederse onu uygulayacaklardı. Buna karşın Leydi Judith Iain'i kesinlikle şaşırtmıştı. Sözünün eri bir kadındı. Ama İngiliz'di. Iain bu yaman çelişki üzerine başını iki yana salladı.

"Ona dair ne düşünüyorsun?"

Soruyu soran Iain'in ikinci kuzeni Gowrie'ydi. Tekrarlayıp durduğu hareketi bir sonuca varmasına fayda sağlıyormuş gibi ritmik bir şekilde koyu renk sakalını kaşırken, İngiliz kadının arkasından sabit gözlerle bakmaktaydı. "Çıtı pıtı bir şey, değil mi? Bu kıza kanımın kaynadığını düşünüyorum."

Alex, "Ben de senin çok fazla konuştuğunu düşünüyorum," diye homurdandı. "Cehennem ol, Gowrie, etek giyen her şeye kanın ısınır senin."

Gowrie gülümsedi. Arkadaşının aşağılayıcı sözlerinden biraz olsun gocunmamıştı. "O Frances Catherine'imize verdiği sözü tutuyor," dedi. "Ve bir İngiliz'e kanımın kaynamasının tek nedeni bu."

Iain bu beyhude gevezeliği yeterince dinlemişti. Yola koyulmak için acele ediyordu. "Bu cehennemden gidelim," diye buyurdu. "İngiltere'deyken nefes alamıyorum."

Öbür savaşçılar bütünüyle mutabıktılar. Iain Brodick'e bakmak için eyerinde döndü. "O seninle at sürecek," dedi. "Sırt çantasını eyerinin arkasına bağla."

Sarı saçlı savaşçı başını iki yana salladı. "Çok fazla şey istiyorsun, Iain."

Iain sulusepken misali sert sesiyle, "İstemiyorum," karşılığını verdi. "Sana emrediyorum ve bana hayır dememeye çaba gösterirsen iyi edersin."

Brodick bu gözdağından nasibini almıştı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Ferman senin."

Gowrie, "O benimle at sürebilir," önerisinde bulundu. "Aldırmam."

Iain askere dik dik bakmak için döndü. "Evet, aldırmayacaksın. Ona dokunmayacaksın da, Gowrie. Ne şimdi ne de sonra. Anlıyor musun beni?"

Gowrie'nin onaylamasını beklemedi, fakat dik bakışlarını yine Brodick'e yönelterek, "İlerle," diye emretti.

Savaşçı onun yanına eriştiğinde Judith atına henüz binmişti. "Benimle at süreceksiniz," diye duyurdu. Atın sırtına bağlanmış yol yüklerinin sayısını gördüğünde duraksadı. Sonra başını iki yana salladı. "Bırakmak zorunda kalacaksınız..."

Açıklamasını bitirmeye fırsat bulamadan Judith araya girdi. "Öneriniz için size çok teşekkür ederim, sör ama sizinle at sürmeye gerçekten hiç ihtiyacım yok. Kısrağım bir hayli kuvvetlidir. Bu yolculuk için yeterince zinde."

Brodick bir kadın tarafından geri çevrilmeye alışık değildi. O an nasıl davranacağını bilemedi. Ona yaklaşmaya başlamasının ardından bir an duraksadı.

Iain askerin tereddüdünü ayrımsadı. Sonra Brodick dönüp ona baktı ve yüz ifadesindeki şaşkınlığı fark etti.

Alex, "Kadın zorluk çıkarıyor," diye homurdandı.

Gowrie bir kıkırdama eşliğinde, "Evet, çıkarıyor," diyerek ona katıldı. "Yanılmışım, Alex. O güzel değil... Çok güzel bir kadın."

Alex başıyla onayladı. "Evet, çok güzel..." itirafında bulundu.

"Brodick'e bakar mısın?" dedi Gowrie gülümseyerek. "Baygınlık geçirmek üzere..."

Alex bu sözü çok gülünç buldu. Iain başını iki yana salladı ve atını ileri doğru hafifçe dürttü. Judith Brodick'in

huzursuzluğunu fark etmemişti. Ayak bileklerine dek uzanan elbisesinin eteğini düzeltmekle meşguldü. Omuzlarının üzerindeki kalın pelerinine çekidüzen verdi, siyah kordonuna fiyonk attı ve son olarak Paul'ün onun için sabırla tuttuğu dizginlere uzandı.

Iain Brodick'e yoldan çekilmesini işaret etti, sonra atını Judith'inkinin yanına yaklaştırdı. "Yanında yalnızca bir çanta götürebilirsin, küçük hanım."

Ses tonu Judith'in onunla tartışması gerektiğini söylüyordu. Judith, "Hepsini götüreceğim," karşılığını verdi. "Çoğu Frances Catherine ve bebeğe hazırladığım hediyeler; onları arkamda bırakacak değilim."

Dik bakışlarıyla dev savaşçının ruhuna nüfuz etmeye çalıştığı gerçeğini hesaba katan Judith fazlasıyla cesurca davrandığını düşündü. Savaşçının kendi bildiğinden şaşmadığı belliydi. Judith derin bir nefes aldıktan sonra ekledi: "Şu genç adamla at sürmeyi de arzulamıyorum. Atım beni gayet güzel taşıyacaktır."

Iain bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Judith onun kaş çatışına kaş çatışla karşılık verdi, ta ki Iain kılıcını kınından çekinceye dek. O an Judith'in nefesi kesildi. Savaşçının yolundan çekilirken, Iain kılıcı kaldırdı, eyerindeki pozisyonunu değiştirdi ve sonra kılıcı Judith'in aşırı yol yükünü tutan ipleri kesmede kullandı.

Judith'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Iain kılıcını kınına yerleştirdiğinde Judith sakinleşti. Iain arkadaşlarına öne çıkmalarını işaret ettikten sonra Judith'in sırt çantalarından her birini almalarını emretti. Hoşnutsuz görünen askerler eyerlerinin arkasına Judith'in yol yükünü bağlarlarken Judith tek kelime etmedi, fakat lider onu eyerinden zorla ayırmaya kalkıştığında irkilen

Judith'in bir kere daha nefesi kesiliverdi. Judith Iain'in ellerini tokatlar savurarak uzaklaştırdı.

Bu böylesine iri bir adama karşı cılız bir savunmaydı ve Judith bu hareketinden ötürü Iain'in çok eğlendiğinin de farkındaydı. Iain'in gözlerindeki parıltı çok şey anlatıyordu. "Yolculuk zorlu olacak, küçük hanım ve bizden biriyle at sürmenin sana faydası dokunacak."

Judith başını iki yana salladı. O yakışıklı adama bu denli yakın olma fikri aslında nahoş değildi ama Judith bayağı bir kadın gibi görünmek istemiyordu. Geçmişte kendisine bir ömür boyunca yetecek kadar aşağılanmıştı. "Bu yolculuk için yeterince zindeyim," diye böbürlendi. "Endişelenmene lüzum yok."

Iain öfkesini kontrol altına aldı. Sabırla, "Düşman topraklarından geçmek zorunda kalacağımız anlar olacak," açıklamasını yaptı. "Atlarımız sessiz olmaya eğitimlidir..."

Judith, "Benim atım da sessiz olacaktır," dedi.

Iain aniden ona gülümsedi. "Senin kadar sessiz olacak mı?"

Judith hemen başıyla onayladı.

Iain derin bir şekilde iç çekti. "Ben de öyle tahmin ediyordum."

Judith Iain tekrar ona ellerini uzatıncaya dek Iain'in hakaretine maruz kaldığını anlamadı. Iain Judith'e ellerini iterek uzaklaştırma fırsatı da vermedi. Adam kafasına koymuştu bir kere. Judith'i eyerinden kaldırıp kendi kucağına oturttuğunda pek nazik değildi. Bu pozisyonun yakışıksızlığını düşünmemişti. Judith'in bacakları tıpkı bir erkeğin ata binerken yaptığı şekilde iki yana açılarak Iain'in eyerini sarmıştı ve bu utanılacak bir şey değilse de görüntü itibarıyla Judith'in kalçası Iain'in uyluklarına yapışmış bir

haldeydi. Judith yüzündeki pembeliğin kırmızılığa dönüştüğünü hissedebiliyordu.

Iain bu yüz kızartıcı pozisyonu Judith'in düzeltmesine izin vermeyecekti. Sol kolu onun beline sımsıkı sarılıydı. Judith kımıldayamıyordu ama nefes alabiliyordu ve bunun yeterli gelmek zorunda olduğunu düşünüyordu. Judith mevcut manzarayı izleyen uşaklara el sallayarak onlara veda etti.

Dediğini yaptırmak uğruna böyle zorbaca taktikler uyguladığı için savaşçıya biraz öfkeliydi. Buna rağmen onun kollarında duyumsadığı sıcaklığın hâlâ farkındaydı. Onun güzel kokusunun da farkındaydı ve bu belli belirsiz erkeksi aromayı son derece hoşnut edici buluyordu.

Judith Iain'in göğsüne yaslandı. Başının tepesi onun tam çenesinin altındaydı. Ondan adını söylemesini istediğinde başını kaldırıp ona bakmaya çalışmadı.

"Iain."

Judith Iain'in boğuk sesle fısıldadığı yanıtını işittiğini ona bildirmek için kafasını salladığında başını onun çenesine çarptı. "Frances Catherine'le akrabalığın nedir?"

"Kocası benim kardeşim."

Çekme köprüyü geçtiler ve aile mezarlığının bitişiğindeki tepeyi tırmanmaya başladılar. "Onun adı Patrick mi?"

"Evet."

Iain'in konuşma havasında olmadığı aşikârdı. Judith ondan uzaklaştı ve dönüp ona baktı. Iain dosdoğru karşıya bakıyor, Judith'i umursamıyordu. "Sana soracağım bir sorum daha var, Iain," dedi Judith. "Sonra seni düşüncelerinle baş başa bırakacağıma söz veriyorum."

Iain nihayet başını eğip Judith'e baktı. O an Judith'in

nefesi boğazında düğümlendi. Iain'in gözleri ne kadar da güzeldi. Judith ondan bütün dikkatini kendisine vermesini istemenin bir hata olduğuna karar kıldı, çünkü Iain'in keskin bakışı Judith'i bir an için sersemletmişti.

Judith onu çekici bulmanın tamamen güvenli olduğu sonucuna vardı. Bundan hiçbir şey çıkmayabilirdi, elbette. Onun evine gidiyordu, evet, fakat Judith orada bir yabancı, bir misafir olacaktı. Oraya varınca, Iain'in Judith'le ya da Judith'in Iain'le yapacağı herhangi bir şey olmayacaktı büyük olasılıkla.

Üstelik, Judith İngiliz'di. Hayır, bu zararsız çekicilikten hiçbir şey çıkmayabilirdi.

"Evli misin?" Bu soru Judith'in ağzından kaçıvermişti.

Judith Iain'den daha fazla şaşırmışa benziyordu.

"Hayır, evli değilim."

Judith gülümsedi.

Iain bunu nasıl anlamlandıracağını bilmiyordu. Judith sorusunu sormuştu ve artık Iain ona aldırış etmeyebilirdi. Mesele, maalesef, bakışlarını Judith'den ayıramamasıydı.

Judith, "Sana soracağım bir sorum daha var," diye fısıldadı. "Sonra seni düşüncelerinle baş başa bırakacağım."

Birbirlerinin gözlerinin içine uzun uzun baktılar. "Bana sormak istediğin soru nedir?"

Iain'in sesi fısıltı yumuşaklığındaydı. Judith'e bir okşama gibi geldi. Bu tepki Judith'i sersemle çevirdi ve Judith bu tuhaf tepkiye çözüm üretebilmek için bakışlarını şu yakışıklı şeytandan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Iain onun duraksamasını ayrımsadı. "Sorun çok önemli değil heralde."

Judith, "Ah, önemli," karşılığını verdi. Sorusunun ne olduğunu hatırlamaya çalışırken bir dakika daha durak-

sadı. Konsantre olabilmek için bakışlarını Iain'in çenesine sabitledi. Bir gülümseme eşliğinde, "Patrick, Frances Catherine'e karşı nazik mi? Ona iyi davranıyor mu?" diye sordu.

Iain omuz silkerek, "Ona karşı nazik olduğunu sanıyorum," yanıtını verdi. Sonradan aklına gelen düşünceyi ekledi: "Onu hiç dövmedi."

Judith bu yorum üzerine eğlendiğini anlayabilmesi için Iain'in gözlerinin içine baktı. "Onu dövmediğini zaten biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Patrick Frances Catherine'e el kaldırsaydı, Frances Catherine Patrick'ten kaçardı."

Bu öylesine şoke edici bir sözdü ki Iain buna nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. Çabucak ince esprilerine geri döndü. "Peki nereye kaçardı?"

"Yanıma gelirdi."

Judith'in sesi çok içten geldiği için Iain onun az önce kendi söylediğine inandığının farkındaydı. Iain o ana dek böyle akıl almaz bir söz duymamıştı. Sebep ne olursa olsun, bir kadın kocasından kolay kolay ayrılamazdı.

"Maitlandler'den hiçbir adam öfkelense de kadınına dokunmaz."

"Iain şuna baksana!"

Alex onların konuşmasını bölen bu soruyu yüksek sesle sormuştu. Judith tam zamanında dönüp önceki akşam yıktığı mezarı savaşçının işaret ettiğini gördü. Bakışlarını hemen dağ silsilesinin zirvesindeki sıra sıra ağaçlara çevirdi. Iain Judith'in gerildiğini hissetmişti. "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

Judith fısıltı yumuşaklığındaki sesiyle, "Evet," yanıtını verdi.

"Mezarı kim harap..."

Judith onun bitirmesine izin vermedi. "Babamın mezarıydı."

Judith bu sözleri sarf ettiğinde Alex'in yanına varmışlardı. Yeşil gözlü savaşçı önce Iain'e, sonra Judith'e baktı. "Gitmeden evvel mezar taşını yerine koymamızı ister misin, küçük hanım?"

Judith başını iki yana salladı. "Koyarsanız onu tekrar devirmek zorunda kalırım, yine de teklifin için teşekkürler."

Alex şaşkınlığını gizleyemedi. "Bize bunu bizzat yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Judith ona yanıt verdiğinde, yüzünde en ufak bir utanma belirtisi yoktu. "Evet, ben yaptım. Tam bir saatimi aldı. Zemin kaya kadar sertti."

İskoçlar afallamış görünüyorlardı. Sonra Iain onun dikkatini çekti. Başparmağının arkasıyla genç kadının çenesini hafifçe kaldırdı. "Böyle bir şeyi neden yaptın ki?"

Judith zarif bir silkişle omuzlarını kaldırdı. "Vakti gelmişti."

Iain başını iki yana salladı. Judith'in biraz önce itiraf ettiği gaddarlık, Iain'in kafasında yer eden Judith karakteriyle hiç örtüşmüyordu. Iain onu iyi huylu, masum bir kadın sanmıştı. Ve inatçı. Kendi atını sürme konusundaki tartışma şekli buna işaret ediyordu. Yine de Judith kutsal toprağa saygısızlık edecek tipte bir kadına benzemiyordu.

Iain bir kez daha, "Bu babanın mezarı mı?" diye sordu. Bu dolambaçlı muammanın kaynağına ulaşmaya kararlıydı.

Judith, "Evet," diye karşılık verdi. İçini çekti. "Bunun için kaygılanman gerekmiyor. Mezar boş."

"Boş?"

"Evet."

Judith belli ki daha fazlasını açıklamayacaktı. Iain üstelememekte karar kıldı. Judith Iain'in kollarında bütünüyle kaskatı kesilmişti. Bu konunun Judith'i üzdüğü belli oluyordu.

Iain Alex'e başa geçmesini işaret etti, sonra atını onun arkasındaki sıraya doğru dürttü. Mezarlık arkalarında kalır kalmaz, Judith gözle görünür biçimde rahatlamıştı.

Güneş batıncaya dek tek kelime etmediler ve gece için kamp kurma zamanı geldi. Saatlerce at sürmüşlerdi. Sınırı geçip yeniden İskoçya'ya döndükleri için erkeklerin keyfi yerindeydi.

Nihayet durduklarında Judith tükenmiş bir haldeydi. Iain onun inmesine yardım ederken bunu fark etmişti. Judith kendi başına ayakta zar zor durabiliyordu. Bacaklarındaki gücü toparlayıncaya dek Iain'in elleri Judith'i sabit tutmak amacıyla onun belini kavradı.

Iain Judith'in titreyişini duyumsayabiliyordu. Judith toprağa bakarken Iain başının tepesinden ona bakıyordu. Judith aşikâr sorununa değinmediği için Iain de bundan bahsetmiyordu. Judith Iain'in kollarını bırakmıyordu, fakat bırakır bırakmaz, Iain onun belindeki kavrayışını gevşetti.

Iain derhal aygırına döndü. Judith yavaşça onun atının etrafından dolandı ve küçük açık alanın bitişiğinde uzanan ağaç sırasının ardında kısmen saklı oluşuna gözünün ilişti̇ği dereye doğru yürüdü. Iain Judith'in uzaklaşmasını

izledi ve şahane yürüyüşüne bir kez daha vuruldu. Onun bir prenses gibi hareket ettiğini söyledi kendi kendine.

O gerçek bir güzellikti. Çok da masumdu. En ufak bir şey için kızarması bile masum olduğunu ortaya koyuyordu. Büyüleyiciydi de.

Bu kadın Iain'in kalbine ulaşabiliyordu. Iain bu ani idrakla şaşkına döndü, neredeyse bembeyaz kesildi. Hâlâ Judith'in gözden kaybolduğu ağaçlara bakıyordu, fakat kaşlarını çatarak.

Alex arkasından seslendi. "Seni sinirlendiren ne?"

Iain kolunu atının eyerine yasladı. "Aptalca düşünceler," diye karşılık verdi.

Iain'in arkadaşı Judith'in gittiği ağaçlara göz gezdirdi, sonra yine Iain'e döndü. "Güzel bir İngiliz'e ilişkin aptalca düşünceler olabilir mi?"

Iain omuz silkti. "Belki de," itirafında bulundu. Alex bu konuyu irdelememesi gerektiğini iyi biliyordu. Beyi itirafta bulunduğu için hiç de mutlu görünmüyordu. Kendi atıyla ilgilenmek üzere geri dönmeden önce iç çekerek, "Yolculuğumuz zorlu olacak," dedi.

Judith ağaçlar tarafından güvenli bir şekilde saklanıncaya dek temkinli yürüyüşünü sürdürdü. Her tarafı ağrıyor, kalçası ve uylukları sanki birisi onu kırbaçlamış gibi yanıyordu.

Bacaklarındaki sertliği giderinceye dek çevreyi dolaştı. Sonra soğuk suda ellerini ve yüzünü yıkadı. Kendini hem daha iyi hem de aç hissetti. Açık alana hızla geri döndü. Adamların konuştuklarını işitebiliyordu, fakat onların görüş alanına girer girmez hepsi sus pus oldular.

Judith Iain'in orada olmadığını çabucak fark etti. Bir an için paniğe kapıldı. Judith'i süratle gafil avlayan bu his, mi-

desinin bulanmasına yol açtı. Bakışları Iain'in aygırını bulduğunda ise korkusu hemen hafifledi. İskoç savaşçı onu pekâlâ terk edebilirdi, fakat sadık atını asla terk etmezdi, öyle değil mi?

Judith kendisine gerçekten yabancı olan dört erkekle ormanda yalnızdı. Eğer bu durum İngiltere'deki birinin kulağına giderse, Judith'in itibarı ayaklar altına alınırdı. Annesi de muhtemelen Judith'i bir kaşık suda boğardı. Tuhaftı, ancak bu son düşünce Judith'in canını pek fazla sıkmadı. İçinden şimdi annesine karşı herhangi bir şey hissetmek gelmiyordu. Tekel Dayı kız kardeşinin kızına karşı soğuk tavrına açıklık getirmiş, dahası Judith'in annesinin kaybettiği adamın daimi hatırlatıcısı olma yalanını mazur göstermişti.

Yalanlar... Sayısız yalanlar.

"Sen en iyisi biraz dinlen, küçük hanım."

Alex'in derin sesi arkasından geldiğinde Judith birden irkildi ve elini göğsüne götürdü. Ona yanıt vermeden evvel birkaç kez derin derin nefes aldı. "Dinlenmeden önce akşam yemeğimizi yemeliyiz. Yol yükünü ne yaptınız?"

Alex açık alanın karşı tarafını işaret etti. Judith yemeği hazırlamak için hemen alanı geçti. Jane sırt çantasının üstüne bembeyaz bir örtü sarmıştı. Judith ilk başta örtüyü sert zemine serdi, sonra da üstünü yiyeceklerle kapladı. Orada kalın kabuklu siyah ekmek, kırmızı ve sararmış üç köşeli peynirler, tuzlanmış domuz etinin şişman dilimleri ve taze mayhoş yeşil elmalar vardı.

Her şey hazır olduğunda, Judith erkekleri kendisine katılmaları için davet etti. Sonra bekledi. Uzun bir sürenin ardından Judith onunla birlikte yemek yeme niyetlerinin olmadığını anladı. Utancından kızardığını hissedebiliyor-

du. Bacakları elbise eteklerinin kenarı altında kıvrılmış ve elleri kucağında kenetlenmiş vaziyette yerde oturuyordu. Küçük düşüşünü onlardan hiçbirinin görmemesi için başını eğik tutuyordu.

Onlarla yiyeceğini paylaşmayı önermek aptalca bir hataydı. O İngiliz'di ne de olsa ve onlar muhtemelen onunla birlikte yemek yemeği hazmedemiyorlardı.

Judith utanç duyacak bir durumu olmadığını söyledi kendi kendine. Kaba saba bir barbar gibi davranmıyordu. Öyle davranan onlardı.

Iain açık alana geri geldi ve kalakaldı. Judith'e tek bir bakış atması ters giden bir şeylerin olduğunu anlamasına yetti. Judith'in yüzü alev kırmızısıydı. Iain yakındaki adamlarına döndü. Alex ve Gowrie sırtları ağaç gövdelerine yaslı biçimde açık alanın karşı tarafındaki zeminde oturuyorlardı. Alex tamamen uyanıktı ama Gowrie uyuyor gibi görünüyordu. Brodick her zamanki kadar sessiz sedasız uykuya dalmıştı. Ekose kumaşına tümüyle sarınmıştı; sadece açık sarı saçlarının tepesi gözüküyordu.

Iain Judith'in önündeki yiyecek öbeğinin farkına vararak ne olduğunu tahmin etti. Derin bir nefes alıp ellerini arkasında kavuşturdu ve Judith'in yanında durmak için o tarafa yürüdü.

Judith ona bakmayacaktı. Onun kendisine doğru gelişini fark eder etmez dikkatini yiyecekleri tekrar sarmaya verdi. Iain Judith'in karşısına oturduğunda Judith kapları gene sırt çantasına tıkıştırıyordu.

Iain elmalardan birini kaptı. Judith elmayı onun elinden aldı. Iain yeniden elmaya uzandı. Judith bu küstahlığa o denli şaşırmıştı ki Iain'e uzun uzun baktı. Iain'in gözleri bir kahkahayla parıldadı. Judith onun neyi bu kadar eğ-

lenceli bulduğunu anlayamıyordu. Iain elmadan bir ısırık alırken Judith ona bakmayı sürdürdü. Iain öne eğildi ve elmayı Judith'e ikram etti. Judith ne yaptığının farkına varamadan uzatılan elmadan bir ısırık aldı.

Alex birdenbire Judith'in yanında belirdi. Tek kelime etmeksizin oturdu ve sırt çantasına elini uzattı. Judith'in az evvel yeniden sardığı bütün kapları çıkardı. Bir parça ekmeği Iain'e fırlatmasının ardından, ağzına üç köşeli bir peynir parçası atıverdi.

Sonra Gowrie onlara katıldı. Judith elmalardan birini kendi kucağına koydu ve onu uyuyan savaşçının sabahleyin yemesi için saklayacağını utana sıkıla açıkladı. "Brodick akşam yemeğini kaçıracak kadar yorgun olmalı," yorumunu yaptı.

Alex alaycı bir şekilde homurdandı. "Brodick yorgun değil, sadece inatçı. Elmanı yarın da yemeyecektir, sırf sen İngiliz olduğun için. Hayır, o..."

Judith'in kaş çatışı, Alex'in açıklamasına mani oldu. Judith Brodick'e bakmak için döndü, zihninde mesafeyi değerlendirdi, sonra kucağından elmayı aldı. "Eğer onun elmayı yarın yemeyeceğinden gerçekten eminsen, onu şimdi yemek isteyebilir belki."

Judith elmayı somurtkan İskoç'a savurma niyetindeydi ama tam nişan almak için arkasına yaslanır yaslanmaz, Iain onun elini yakaladı.

"Bunu yapmak istemezsin, genç hanım," dedi.

Elini bırakmadı. Judith vazgeçmeden önce Iain'le bir iki saniye mücadele etti. "Haklısın," dedi. "Güzelim elma ziyan olacak... Üstün bir İngiliz elmasının huysuz bir İskoç'ta ziyan olmasını istemeyiz, öyle değil mi?"

Judith başını iki yana sallamak için duraksadı. "Onun

Frances Catherine'le akraba olduğuna inanamıyorum. Elimi bırakabilirsin, Iain."

Iain'in ona güvenmediği açıktı. Iain onun elini bıraktı, fakat elmayı alıkoydu. Judith Iain'in ani gülümsemesine, onunla münakaşa edemeyecek kadar çok şaşırdı.

"Brodick'i kendine düşman etmek istemezsin, Judith," dedi Alex.

Judith, "Ama o zaten benim düşmanım," karşılığını verdi. Iain'in arkadaşına yanıt verdiğinde, bakışını Iain'den ayırmakta zorlandı. "Brodick biz daha tanışmadan, benden hoşlanmayacağına karar vermiş, öyle değil mi?"

Hiç biri Judith'i yanıtlamadı. O vakit Gowrie konuyu değiştirdi. "Eğer birinin senden hoşlanmadığını her düşündüğünde misilleme yapıyorsan, biz Highlands'e varır varmaz, bütün gün boyunca elmalar fırlatıyor olacaksın."

Alex, "Üstün İskoç elmalarını..." diye takıldı.

Judith savaşçıya kaş çatmak için döndü. "Hoşlanılıp hoşlanılmamam umrumda değil," dedi. "Frances Catherine'in bana ihtiyacı var. Asıl önemli olan da bu. Hislerim kesinlikle mühim değil."

"Sana neden ihtiyaç duyuyor?"

Brodick bu soruyu yüksek sesle sormuştu. Judith adamın onunla konuşmuş olmasına o denli şaşırdı ki dönüp adama gülümsedi.

Judith geçerli bir yanıt veremeden önce Brodick, "Onun Patrick'i var," dedi.

"Hepimiz onunuz," dedi Alex. "Biz onun akrabalarıyız."

Judith tekrar arkasına döndü. "Onun sadakatinizle huzur bulduğuna eminim, fakat siz erkeksiniz."

Iain bu cümle üzerine tek kaşını kaldırdı. Judith'in ney-

den bahsettiğini anlamadığı aşikârdı. Kendi kafa karışıklığıyla baş başa değildi, üstelik. Gowrie ve Alex'in de kafası karışmışa benziyordu.

Gowrie, "Frances Catherine'in kadın akrabaları da var," dedi.

Judith, "Var olduğunu düşünüyordum aslında," dedi.

Gowrie, "Öyleyse sana niye ihtiyaç duyuyor?" diye sordu. Domuz eti dilimleri porsiyonunun üçte birini almak için eğildi, ancak Judith'in yanıtını beklerken sabit bakışlarını ondan ayırmadı.

Iain yüksek sesle, "Doğum için?" tahmininde bulundu.

Gowrie beyine, "Sorun yaşayacağını mı düşünüyor?" diye sordu.

Iain başıyla onayladı. "Öyle görünüyor."

Alex burnundan soludu. Judith bu yanıta itiraz etti. "Frances Catherine endişelenmekte haklı. Eğer düşündüğünüz buysa, o ödlek biri değil. O şimdiye dek tanıdığım en cesur kadınlardan biri. Güçlü ve..."

Alex bir sırıtma eşliğinde, "Kendi kendini boş yere heyecanlandırma," diyerek onun sözünü kesti. "Hepimiz Frances Catherine'in iyi niteliklerinin farkındayız. Onu bize karşı savunman gerekmiyor."

Gowrie, "Öleceğini mi düşünüyor?" diye sordu. Bu olasılığı zihninde henüz hesaplamış gibi irkilmiş görünüyordu.

Judith ona yanıt veremeden önce Brodick yüksek sesle, "Patrick'in kadını öleceğini düşünüyorsa, niye seni yanına çağırsın, İngiliz?" dedi.

Judith şu ekose kumaş kozasına bakmak için arkasına döndü. Sonra tekrar diğer tarafa baktı. O kaba adama al-

dırmamakta karar kıldı. Adam ona yüz soru haykırabilirdi, fakat Judith sorulardan hiçbirini yanıtlamayacaktı.

Herkes Judith'in açıklama yapmasını uzun bir süre bekledi. Judith bir kez daha kendisini yemek kaplarını kaldırmak üzere toplamakla meşgul ediyordu.

Brodick'in merakının Judith'ten hoşlanmayışından daha yoğun olduğu anlaşılıyordu. Bu kaba adam henüz gruba da katılmamıştı. Çok geçmeden Alex'i dirsekleyip yolundan çekilmesini sağlayarak Judith'in bitişiğine kadar gitti. Judith bu büyük adama yer açmak için çekildi, fakat Brodick yerleştiğinde kolu hâlâ Judith'inkine sürtünüyordu. Brodick yerinden kıpırdamadı. Judith tepkisini ölçmek için Iain'e baktı. Buna karşın Iain'in yüz ifadesi Judith'e herhangi bir şey anlatmıyordu. Iain bir elma kaptı ve elmayı Brodick'e attı. Judith Brodick'in hâlâ sert sert baktığını tahmin ederek savaşçıya bakmayı reddediyordu ama onun sunulandan yüksek sesli bir ısırık aldığını işitti.

O vakit Iain Judith'e göz kırptı. Judith de Iain'e gülümsedi.

"Yeniden sormam mı gerekiyor, İngiliz?" Brodick bir ağız dolusu elmayla homurdanıyordu.

Judith samimi bir ifade takınmaya çalışarak, "Neyi, Brodick?" dedi.

Brodick'in iç çekişi kapları devirecek kadar şiddetliydi. Judith gülmemek için alt dudağını ısırdı.

Brodick, "Kasıtlı olarak mı tepemi attırıyorsun?" diye sordu.

Judith başıyla onayladı.

Bunun üzerine hem Alex hem de Gowrie güldü. Brodick ise onlara kötü kötü baktı. "Sadece soruma cevap ver,"

diye buyurdu. "Eğer Frances Catherine öleceğini düşünüyorsa, seni neden yanına çağırdı?"

"Sen bunu anlayamazsın."

"İskoç olduğum için mi?"

Judith çileden çıktığını ona belli etti. "Biliyor musun, bana İskoçlar'ın katır kafalı olabileceğini söyleyip durdular. Böyle bir saçmalığa asla inanmadım elbette, fakat şu anda nedense bu konuyu yeniden gözden geçirmem gerektiğini düşünüyorum."

Alex kıkırdayarak, "Onu kızdırma," uyarısını yaptı.

Gowrie Judith'e dönerek, "Evet, Brodick keyfi yerinde olmadığı zaman kesinlikle dobra dobra konuşur," dedi.

Judith'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Onun şu anda mutlu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Gowrie ve Alex aynı anda başlarını salladılar. Judith bunun üzerine kahkahalara boğuldu. Dalga geçtiklerinden emindi.

Onlar da Judith'in aklını yitirdiğinden eminlerdi.

Judith kendini toparlar toparlamaz Alex, "Hepimiz Frances Catherine'in seni niye çağırdığını merak ediyoruz," dedi.

Judith başıyla onayladı. "Beni iyi tanımadığınız için durumu anlayasınız diye size hatırı sayılır çatlaklıklarımdan birkaçını itiraf etmek zorundayım. Son derece inatçı ve gerçekte kibirlenecek hiçbir şeyim olmamasına rağmen kibirli biriyim. Ayrıca fena halde sahipleniciyim..."

Iain dışında herkes başını iki yana salladı. Buna karşın Judith gözünü dikmiş onların liderine bakıyordu. Iain'in gözleri öylesine sıcak bir ışıltıyla parlıyordu ki. Böylesine yakışıklı bir adamın ona tüm dikkatini vermesi biraz cesaret kırıcıydı. Judith söyleyeceklerine konsantre olabilmek

amacıyla bakışlarını ondan uzaklaştırmak için kendi kendisini zorlamaya mecburdu.

Kucağına baktı. "Evet, sahipleniciyim," diye fısıldadı. "Frances Catherine de benim pek çok çatlaklığımın pekâlâ farkında."

"Neden?" diye sordu Brodick.

"Çünkü öleceğini düşünüyor," açıklamasını yaptı Judith. Derin bir nefes alarak ekledi: "Ve ben onun ölmesine izin vermeyecek kadar inatçıyım."

Üçüncü Bölüm

Ona gülmediler. Iain gülümsedi ama ötekilerden hiçbiri Judith'in günahkâr böbürlenmesine herhangi bir tepki göstermedi. Judith yüzünün kızardığını hâlâ hissedebiliyordu. Dikkatini kapları yeniden toplama işine vererek mahçubiyetinin açık edilişini gizledi.

Kaplarda yiyecek kalmamıştı. Brodick yemeye bir başladı pir başladı ve son lokmayı yutana kadar durmadı.

Judith elma suyundan yapış yapış olan parmaklarını yıkamak için dere kenarına döndü. Suyun yanındaki çimenli bayıra oturdu ve kafa derisi sızlayıncaya dek saçlarını fırçaladı. Tükenmişti, yine de çevresinin güzelliği ve ıssızlığından hareket edemeyecek kadar çok haz alıyordu.

Güneş gökyüzünden neredeyse kaybolduğunda ve yalnızca altın sarısı turuncu gölgelerin izleri kaldığında, Iain Judith'i götürmeye geldi.

Judith'in selamlama gülümseyişi Iain'i gafil avladı. Iain her zamankinden biraz daha boğuk bir sesle tepki verdi. "Biraz uyuman lazım, Judith. Yarın zor bir gün olacak senin için."

Judith, "Senin için de zor olacak mı?" diye sordu. Ayağa kalktı, elbisesinin kırışıklıklarını hafifçe vurarak düzeltti ve sonra bayırdan inmeye koyuldu. Fakat acele ettiği için fırçasını almayı unutmuştu. Fırça ayağına takılıp tökezlemesine sebep oldu ve Judith birden havalandı. Iain böylesine devasa bir adamdan beklenmeyecek süratle hareket edip Judith yere kapaklanmadan önce onu tuttu.

Judith sakarlığından ötürü dehşete düştü. Yardımı için teşekkür etmek amacıyla bakışlarını Iain'e çevirdi, fakat sözcükler boğazında düğümlendi ve şaşkınlık içerisinde ona bakmakla yetindi. Iain'in bakışlarındaki yoğunluk Judith'in içini titretti. Savaşçıya tepkisi Judith'e mantıklı gelmiyordu ve mantıklı düşünemediği için tepkisini kontrol edemiyordu.

"Hayır."

Iain fısıldayarak yanıt vermişti. Fakat Judith'in onun ne hakkında konuştuğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Judith, "Hayır, ne?" diye fısıldadı.

Iain, "Hayır, yarın benim için zor olmayacak," diye açıkladı.

Judith, "Öyleyse benim için de zor olmayacak," dedi.

Gözleri parıldayan Iain gülümsedi. O an Judith'in dizlerinin bağı çözüldü. Iain yakışıklı bir şeytandı. Judith başını iki yana sallamak zorunda kaldı, çünkü Iain bu halini fark etmişti. Kendini ondan uzak bir tarafa dönmeye zorladığında, Iain Judith'in fırçasını almak için aşağı eğildi. Judith de aynı niyetteydi. Alınları çarpıştı. Fırçaya ilk başta Judith'in eli uzandı. Iain'in eli ise onunkini kapladı. Parmaklarının sıcaklığı Judith'i şaşkına çevirdi. Judith hayretler içerisinde gözlerini onun elinin büyüklüğüne dikti. Kendininkinin en az iki misliydi. Iain'in acı kuvveti ayan beyan ortaday-

dı. Judith Iain'in istese elini ezebileceğini düşündü kendi kendine. Ondan yayılan güç bütünüyle karşı konulmazdı, buna karşın dokunuşunun yumuşaklığı inanılmazdı. Judith istediğinde elini çekebileceğini biliyordu.

Iain doğrulduğunda Judith de doğruldu, ancak elini çekmemişti. Iain de öyle. Judith'e sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca öylece kalakaldılar. Fakat Judith aslında yalnızca bir veya iki dakika geçtiğini biliyordu.

Iain yüzündeki şaşkın ifadeyle Judith'e bakıyordu. Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Sonra Iain aniden elini çekiverdi. Bu haretteki anilik Judith'i utandırdı. "Kafamı karıştırıyorsun, Iain."

Judith bu sözcüklerin ağzından çıktığına inanamıyordu. Iain'den uzaklaşmasının akabinde tepeyi hızla indi.

Iain onun gidişini izledi. Ellerini arkasında kavuşturdu. Duruşunun nasıl da kaskatı olduğunu ayrımsadığında kendisini rahatlamaya zorladı.

Kendi kendine, "Kahretsin," diye homurdandı. Onu istiyordu. Iain bu gerçeği yan çizmeksizin kabullendi. Sağlıklı arzuları olan herhangi bir erkeğin ona sürükleneceği telkininde bulunarak bu davranışını mazur gördü. Judith çok güzel bir kadındı, bununla birlikte inanılmaz derecede yumuşak ve kadınsıydı da.

Iain'i asıl sarsan Judith'in onu cezp ettiğinin az önce farkına varmış olmasıydı. Iain bu idrakten hiç memnun değildi. Arzularını kontrol edebildiğini biliyordu ama onunkileri nasıl kontrol edebileceğine ilişkin hiçbir fikri yoktu.

Bu basit ayak işi hâlihazırda içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Iain yolculuk süresince mümkün olduğu kadar kendini ondan ayrı tutmanın en iyisi olacağına karar verdi. Onu umursamayacaktı da.

Eylem planını şekillendirdikten sonra kendisini daha iyi hissetti. Kampa geri döndü ve Juditli'in Alex ve Gowrie tarafından kurulan çadıra çoktan girmiş bulunduğunu gördü. Iain Brodick'in bitişiğindeki ağaca doğru yürüdü, yere oturdu ve o ağacın gövdesine yaslandı. Alex ve Gowrie mışıl mışıl uyuyorlardı. Brodick dönüp onunla konuşuncaya dek Iain Brodick'in de uyuduğunu sanmıştı. "O bir İngiliz, Iain. Bu hususu göz ardı etmemeye çalış."

Iain arkadaşına sert sert baktı. "Yani?"

"Onu arzuluyorsun."

"Ne arzuladığımı nereden biliyorsun?" Brodick Iain'in öfkeli ses tonundan korkmadı. Bu iki adam uzun yıllardır arkadaşlardı. Üstelik Brodick Iain'in içinden geçenleri bildiği gibi kendi iyi niyetli yaklaşımlarının arkadaşı tarafından anlaşıldığını da biliyordu.

"Şayet hislerini saklamazsan, Alex ve Gowrie bundan yakında haberdar olacaklar."

"Saçmalama Brodick..."

"Onu ben de arzuluyorum."

Iain afallamıştı. Kendisine hâkim olamayarak, "Ona sahip olamazsın," diye buyurdu.

"Sesin sahiplenici çıkıyor, Iain." Arkadaşı gerçeğin ifade edilişini yanıtsız bıraktı ve hafifçe iç çekti.

Iain birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "İngilizler'den nefret ettiğini sanıyordum, Brodick," dedi.

Brodick, "Ediyorum," yanıtını verdi. "Ama ona baktığımda, unutuyorum. Gözleri... O tam bir baş belası..."

"Bu düşünceleri aklından çıkar." Iain'in sesi sertleşmişti.

Brodick bu şiddetli buyruk üzerine tek kaşını kaldırdı. Iain konuşmayı sona erdirmişti. Gözlerini kapayıp derin

bir nefes aldı. Brodick'in de Judith'i arzuladığını itiraf edişine karşı verdiği tepkiyi anlayamıyordu. Tepesi atmıştı. Kahretsin, heyheyleri hâlâ üstündeydi. Brodick'in o kadını arzulayıp arzulamamasını niye umursuyordu? Hayır, bu onun için bir önem taşımamalıydı, fakat ona dokunan herhangi birini - kendi haricinde herhangi birini - düşünmek bile kanının kaynamasına yetiyordu.

Iain uzun bir süre uyuyamadı. Mantıksız düşüncelerine çözüm üretmeyi denemeye devam etti.

Ruh hali ertesi sabah da düzelmedi. Iain Judith'i uyandıracağı son muhtemel dakikaya dek bekledi. Judith gece boyunca hiç kımıldamamıştı. Iain geceyi Judith'i seyrederek geçirdiği için buna tanıktı. Çadır Judith'in vücudunun çoğunu gizliyor ve sadece ayaklarıyla bileklerini görünür kılıyordu ama görünür kısımlar karanlık saatler süresince hiç hareket etmemişti.

Atlar hazırlandıktan sonra Iain Judith'i uyandırmak için çadıra gitti. Direkleri kaplayan kürkleri Alex'e fırlatmasının ardından bir dizi üstüne çöktü ve Judith'in omzuna nazikçe dokunup adını telaffuz etti.

Judith kımıldamadı. Iain onu gene dürttü, bu kez daha kuvvetli bir biçimde.

Gowrie, "Tanrım, o tam bir uykucu!" yorumunu yaptı. Iain'in yanına yaklaşmıştı. "Nefes alıp veriyor mu?"

Judith nihayet gözlerini açtı. Üzerinde karaltı yapan devlere baktı ve neredeyse çığlığı basacaktı. Hemen kendini toparladı ve yalnızca bir solukta şaşkınlığını üstünden attı.

Iain onun korktuğunu fark etti. Elini sımsıkı kavradığını da. Ayağa kalkıp onun kalkmasına yardımcı oldu.

Judith orada durmayı sürdürdüğünde Iain, "Gitme

vakti, Judith," dedi. "Neden dereye gidip uykudan arınmıyorsun."

Judith başıyla onayladı.

Judith sonunda ilerlemeye başladı. Brodick ona arkasından yetişti. Yüzünü doğru yöne çevirebilsin diye onu yavaşça döndürürken ellerini onun omuzlarına koydu. Sonra onu tekrar ilerletmek için hafifçe dürtmek zorunda kaldı.

Adamlar Judith'in uyuşukluğuyla çok eğlenmişlerdi ama Judith gözden kaybolunca ya dek hiçbiri gülümsemedi.

Alex, "Suya girer mi sizce?" diye sordu.

Gowrie kıkırdayarak, "Bu uyanmasını sağlayabilir," dedi.

Judith suyun kenarına vardığında tamamen uyanıktı. Su da canlandırıcıydı. Judith kişisel işlerini mümkün olduğunca çabuk hallettikten sonra aceleyle kamp alanına döndü.

Iain dışında herkes atlarda bekliyordu. Judith bugün kiminle at süreceğini bilmiyordu. Hem Alex hem de Gowrie gelmesi için ona elle işaret ediyorlardı.

Iain açıklık alanın karşı tarafındaydı. Judith onun aygırına binişini izledi ve kendisine bakmadığını fark edince daha yakın olduğu için Alex'in atına binmeye karar verdi.

Iain önceki gece kendisini Judith'ten uzaklaştırma kararı almıştı. Judith'in Alex'e doğru yürüdüğünü gördüğünde, her nasılsa, bu niyet tümüyle unutuldu.

Judith yolu kesilip durdurulduğunda tam da askerin elini tutmak üzereydi. Iain'in aygırı yürüyüşüne ara vermedi. Iain kolunu Judith'in beline doladı ve yürüyüşü aksatmaksızın onu kucağına oturttu.

Judith tutunmaya dahi zaman bulamadı. Iain liderliği aldı. Judith arka taraftan birinin güldüğünü işitti, fakat bütün bu şamatayı askerlerden hangisinin yaptığını görmek için arkasına dönmeyi denediğinde Iain onu göğsüne çekti ve hareket etmesine olanak tanımadı.

Iain'in tutuşu tam anlamıyla can acıtıcıydı. Buna rağmen Judith ona, kavrayışını gevşetmesini söylemek zorunda kalmadı, koluna dokunur dokunmaz Iain tutuşunu yumuşattı.

Sonraki birkaç saat Judith için tüketici bir çileye dönüştü. Bozuk kuzey yolundan sapmışlar ve sanki bir şeytanlar lejyonu onları kovalıyormuşçasına at sürmüşlerdi. Sarp kayalıklı dağ arazisine ulaşıncaya dek at sürüşleri meşakkatli ve çok yorucu geçmişti. Oraya ulaştıklarında yavaşlamak zorunda kaldılar.

Iain nihayet kısa bir soluklanmaya müsaade etti. Kalın devedikeniyle çevrili küçük bir açıklık alanda durdular. Dikenli bitki parlak mor ve sarı çiçeklerle doluydu. Judith bu bölgenin çok güzel olduğunu düşündü. Bacaklarındaki ağrıyı giderirken yeni açmış çiçeklerin herhangi birine basmamaya özen göstererek bu enfes cenneti dolaştı. Kalçasındaki ağrıyı da ovarak gidermek istiyordu ama bunu yapmaya kalkışmadı çünkü adamlar onun her hareketini gözlüyorlardı.

Onlar konuşkan bir grup değildi ve bu yüzden Judith zamanını hayret uyandıracak kadar uzun ömürlü çiçeklere dokunmakla ve çiçeklerin alışılmadık güzel kokularını içine çekmekle geçirdi. Gowrie'nin ona bahsettiği gölete yürüdü ve soğuk sudan kana kana içti. Açıklık alana geri döndüğünde, Alex ona bir kalıp peynir ve yanında kocaman bir parça kalın ekmek verdi.

Judith kucağında öğle yemeğiyle pürüzsüz yüzeyli bir kaya parçasının üstüne oturdu. Iain açıklık alana geri geldi ve diğer adamlara katıldı. Birbirleriyle konuşan dört savaşçı, atlarının yanında duruyorlardı. Iain Judith'in hâlâ bulunması gerektiği yerde olduğundan emin olmak ister gibi bazen dönüp dönüp ona bakıyordu.

Judith yemeğini bitirmeye harcadığı zamanının çoğunda sabit gözlerle Iain'e bakıp durdu. Adamların Frances Catherine'le bir şekilde akraba olmaları dışında onları gerçekten fazla tanımadığını aklından geçiriyordu. Judith sevgili arkadaşının, etrafında pervane misali dönen onca insandan ötürü ne denli talihli olduğunun farkında olmasını umdu. Elbette onlar da ailede Frances Catherine'in olmasından ötürü çok şanslıydılar.

Judith birdenbire arkadaşı ile ilk tanıştıkları anı hatırladı. O günün tüm ayrıntılarını anımsayamayacak kadar küçüktü o zamanlar ama aradan geçen yıllar boyunca Frances Catherine'in babası Judith'le karşılaştığı ilk anı ona hep hatırlatmıştı. Judith Frances Catherine'in babasından sokan arının hikâyesini o kadar çok dinlemişti ki hangi ayrıntıları hatırladığını ve hangilerinin kendisine anlatıldığını artık bilmiyordu.

O hadiseye şimdi kafa yoruyordu. Frances Catherine'in babasına göre arı cidden can sıkıcıydı ve...

"Seni ne gülümsetiyor, genç hanım?"

Judith gözlerini kapamış ve hatırasına o denli dalmıştı ki Alex'in yaklaştığını duymadı. Gözlerini açtı ve yalnızca bir adım ötesinde duran Alex'i gördü. "Frances Catherine'e rastladığım ilk anı anımsıyordum," yanıtını verdi.

Alex, "Ne zamandı?" diye sordu.

Hakikaten ilgileniyormuş gibi gözüküyordu. Judith

onun, Frances Catherine'in çocukluğunu öğrenmek istediğini varsaydı. Hemen ona arkadaşıyla tanışmasını anlattı ve hikâyeyi bitirdiğinde, Gowrie ile Iain de dinlemek için onlara katılmışlardı. Alex Judith'e birkaç soru sordu. Judith konu Frances Catherine'in babasına gelinceye dek cevaplarını süslemedi. O harika adamla nasıl karşılaştığının açıklamasını ise ballandıra ballandıra anlattı, hatta adamın nasıl göründüğünü bile betimledi. Sesi yumuşak, sevecen bir tonda çıkıyordu. Iain hem bu değişikliği hem de Judith'in, Frances Catherine'in babasının ona karşı ne kadar nazik olduğundan üç kez bahsetmesini fark etmişti. Judith bütün bu yıllardan sonra aynı farkındalığa hâlâ şaşırıyormuş gibiydi.

Gowrie, "Frances Catherine senin babandan, senin onunkinden hoşlandığı biçimde hoşlandı mı?" diye sordu.

"Babam orada yoktu."

Sesindeki tebessüm kaybolmuştu. Judith ayağa kalktı ve ağaçların mahremiyetine doğru yürüdü. Omzunun üzerinden, "Birkaç dakikalığına yalnız kalacağım," diye seslendi.

Judith günün geri kalanında sessizdi. Akşam yemeği esnasında da fazla konuşmadı. Grubun en konuşkanı Gowrie ona ters giden bir şeyin olup olmadığını sordu. Judith gülümsedi, Gowrie'ye teşekkür etti ve sonra sadece biraz yorgun olduğunu söyleyerek davranışını mazur gösterdi.

O ve sonraki dört gece açık havada uyudular; yolculuğun altıncı gününde Judith tükenmenin son noktasına ulaşmıştı. Kuzeye at sürdükçe, rüzgâr daha da dondurucu bir hal alıyordu. Uyumak neredeyse imkânsızdı ve Judith uyuyakaldığında bu ancak birkaç dakika süresince müm-

kün olabiliyordu. Çadır sert rüzgâra karşı az da olsa koruma sağlıyordu ama o karanlık saatler boyunca Judith çoğu kez soğuğun, kemiklerini adeta dilimlediğini duyumsuyordu.

Iain içine kapanık biri olup çıkmıştı. Hâlâ Judith'le beraber at binmekte kararlıydı ama neredeyse tek kelime dahi konuşmamayı yeğliyordu.

Judith Alex'ten Iain'in oymağa yakın zamanda bey seçildiğini öğrenmiş ve bu habere hiç şaşırmamıştı. Onun Judith'e göre doğuştan lider olması bir lütuftu çünkü Iain buyruklara boyun eğmeyecek ölçüde mağrurdu. Her şeyin kendi istediği gibi olmasından hoşlanıyordu. Ah, Judith bu kusuru yeterince çabuk ayrımsamıştı.

Uzun süren at binişin müzminleşen sessizliği sinirlerini bozmaya başladığında Judith, "Evde seni endişelendiren sorunlar mı var?" diye sordu.

Zorlu bir dağ geçidinden geçiyorlardı ve yavaşlamışlardı. Judith Iain'in yanıtını beklerken dönüp ona baktı.

"Hayır."

Iain bu yanıtı açıklamadı ve sessizlik içerisinde bir saat daha geçti. Sonra Iain arkasına yaslanıp sordu: "Senin var mı?"

Judith Iain'in neyden bahsettiğini bilmiyordu. Tekrar dönüp ona baktı. Iain'in ağzı Judith'inkinin birkaç santim uzağındaydı. Iain ansızın geri çekildi. Judith çabucak önüne döndü. Gergin bir fısıltıyla, "Neyim var mı?" diye sordu.

"Evde seni endişelendiren sorunlar var mı?"

"Hayır."

"Ailenin bizimle gelmene izin vermesi şaşırttı bizi."

Judith omuz silkti. Konuyu değiştirme girişiminde bu-

lunarak, "Yazın hava ısınır mı yoksa hep böyle soğuk mu olur?" sorusunu yöneltti.

Iain, "Şimdiki kadar sıcak olacaktır," yanıtını verdi. Iain'in sesindeki alaycı ton Judith'i şaşırttı. "Evde senin adına konuşan bir baron var mı, Judith? Herhangi biriyle sözlü müsün?"

"Hayır."

Bu adam kişisel sorularına son vermeyecekti. "Neden hayır?"

Judith, "Karmaşık bir mesele," diye yanıtladı. Akabinde ekledi: "Bunu gerçekten tartışmak istemiyorum. Sen neden evli değilsin?"

"Vakit ya da niyet olmadı."

"Benim de niyetim yok."

Iain güldü. Judith bu tepkiye çok şaşırdı ve tekrar dönüp ona baktı. "Niye gülüyorsun?" diye sordu.

Kahretsin, Iain mutluyken çok çekiciydi. Gözlerinin kenarları neşesinden kırışıyor ve gözleri gümüş misali parlıyordu. Iain, "Demin bana şaka yapmıyor muydun?" sorusunu sordu.

Judith başını iki yana salladı. Iain daha yüksek sesle güldü. Judith onun bu davranışına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Gowrie de öyle. Ne olacağını görmek için eyerinde döndü. Biraz da afallamış görünüyordu. Judith bu askerin, beyinin gülmesine alışkın olmadığına karar kıldı.

Iain, "Kuzey İskoçya'da, bir kadının niyetli olup olmaması önem taşımaz," açıklamasını yaptı. "İngiltere'de de aynı olduğunu sanıyordum."

Judith, "Aynı," dedi. "Bir kadın kendi geleceği hakkında söz sahibi değildir."

"O zaman neden..."

Judith, "Söyledim ya," dedi. "Karışık bir mesele." Iain insafa geldi. Sorularından vazgeçti. Judith son derece müteşekkirdi. Ailesinden söz etmek istemiyordu. Sahiden de kendi geleceği hakkında asla fazlaca düşünce beyan etmemişti. Buna karşın evliliğinin annesi tarafından kararlaştırılabileceğinden şüpheleniyordu. Şu bir gerçekti ki hem anne hem de kız hâlâ Maclean beyinin malıydılar... Eğer bey hâlâ hayattaysa. Şayet öldüyse, o zaman Tekel Dayı Judith'in velisi olurdu... Olur muydu?

Evet, bu hakikaten karışık bir meseleydi. Judith buna dair düşünemeyecek kadar yorgun olduğuna karar verdi. Sırtını Iain'e yasladı ve gözlerini kapadı.

Kısa bir müddet sonra Iain aşağı eğilip fısıldadı: "Yaklaşık olarak bir saat içerisinde düşman topraklarından geçiyor olacağız, Judith. Ben tekrar konuşmana müsaade edinceye dek sessiz olmalısın."

Judith'in güvenliği Iain'in ellerindeydi, bu nedenle Judith derhal başını sallayarak rıza gösterdi. Dakikalar sonra uykuya daldı. Iain onun bacakları kendi uyluklarından birinin üzerinden sarksın diye Judith'in duruşunu ayarladı. Judith'in yüzünün yanı Iain'in omzuna yaslandı.

Iain hem Gowrie hem de Alex'e ilerisini işaret etti ve Brodick'i arka tarafı saldırıdan koruması için geride bıraktı.

Geçtikleri tenha bölge bitki yaprakları ve yaz çiçekleriyle kaplıydı. Devasa bir vadiye gürüldeyerek dökülen şelalelerin sesi, atların çıkardığı sesi bastırıyordu.

Gowrie aniden atını dizginledi ve bir yumruğunu havaya kaldırdı. Iain hemen doğuya dönüp aygırını sık ağaç kümesinin içine yönlendirdi. Öbürleri de onun öncülüğünü takip ederek kendilerini çevredeki ormanda gizlediler.

Judith ve Iain'in bekledikleri yerin en fazla yirmi metre ötesindeki bozuk patikadan bir kahkaha sesi yükseldi. Başka bir kahkaha ona eşlik etti. Iain şelalelerin gürlemesi yüzünden işitmekte zorlanıyor olsa da bölgede en az on beş Macpherson olduğunu tahmin ediyordu. Eli kılıcına varmaya can atıyordu. Kahretsin, düşmana baskın yapabilmeyi arzuluyordu. Üstünlük ondan yanaydı. Gowrie, Alex ve Brodick onunla beraber savaşıyorlarken, on beş ya da yirmi aceıni Macpherson lafı edilmeye değecek yeterlilikte bir zafer dahi kazanamazdı.

Judith'in güvenliği önce geliyordu, her şeye rağmen. Iain içgüdüsel olarak onun beli çevresindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Judith onun daha da yakınına sokuldu, sonra hafifçe içini çekti. Iain'in eli onun ağzını kapadı. Bu hareket Judith'i uyandırdı. Judith gözlerini açıp Iain'e baktı. Iain başını iki yana salladı. Elini hâlâ çekmiyordu. Judith o vakit düşman topraklarında olduklarını anladı. Bu kaygı üzerine Judith'in gözleri sadece bir veya iki saniyeliğine faltaşı gibi açıldı. Sonra Judith kendisini rahatlamaya zorladı.

Iain'le olduğu sürece güvendeydi. Judith ona neden bu kadar güvendiğine bir anlam veremiyordu, fakat onunlayken kimseden zarar görmeyeceğini kalben biliyordu.

Yirmi dakika sonra Iain elini nihayet Judith'in ağzından çekti. Iain'in başparmağı Judith'in alt dudağını yavaşça okşadı ve Judith haz ürpertileri vücudundan aksa bile onun bunu niye yaptığını tasavvur edemedi. Iain tekrar başını iki yana salladı; Judith bunun sessiz kalması için bir işaret olduğunu varsaydı. Ona anladığını bildirmek için başıyla onayladı.

Judith gözlerini dikip Iain'e bakmaktan vazgeçmek zorunda kaldı. Midesi de yüreği gibi pır pır ediyordu ve

düşüncelerini denetlemezse yüzünün hiç zaman kaybetmeden kızaracağının farkındaydı. Iain'in onu etkilemeye niyetlenmesi durumunda utancından öleceğini düşündü. Gözlerini yumdu ve ona yaslandı. Iain'in her iki kolu da Judith'in beline sarılı vaziyetteydi. Iain'in onu tutmaya bahane aradığını algılaması ve kendisinin bu yakışıklı bey hakkında imkânsız hayaller kurması Judith için işten bile değildi.

Judith bu gibi bir saçmalığa izin vermeyeceğini söyledi kendi kendine. Daha sağlam bir maddeden yapılmıştı ve duygularıyla düşüncelerini kesinlikle denetleyebilirdi.

Bekleyiş devam etti. Iain sonunda Macphersonlar'ın, bulundukları sığınaktan iyice uzaklaştıklarına kanaat getirerek Judith'i tutuşunu gevşetti. Judith'in çenesinin altındaki başparmağıyla nazik ve yumuşak bir biçimde onun yüzünü, bakması için yukarı kaldırdı.

Ona tehditin sona erdiğini söylemek istemişti, fakat onun bakışı kendisininkiyle buluştuğu an bu niyetini unuttu. Daha önce deneyimlemediği bir arzu dalgası Iain'in tüm dikkatine el koydu. Disiplini, Iain'i yüzüstü bırakıyordu. Iain bu cazibeye karşı kendisini güçsüz hissediyordu. Kendisini onun tadına bakmaktan alıkoyamıyordu. Ondan uzaklaşması için Judith'e epey zaman tanıyarak yavaşça aşağı eğildi, fakat Judith yerinden kımıldamadı. Iain'in dudakları usulca Judith'inkilere dokundu. Bir kez. İki kez. Ve Judith hâlâ uzaklaşmıyordu.

Iain daha fazlasını istiyordu. Eli Judith'in çenesini kavradı ve dudakları sahiplenme duygusuyla onunkilerin üstüne yerleşti. Judith'in nefesini aldırmaksızın ele geçirdi. Bu cazibeyi adamakıllı bir öpücükle nihayetlendirmeyi düşünüyordu. Kendi kendine merakının ancak o zaman

yatışacağını söylüyordu. Onun hem tadını hem de yumuşak dudaklarının temasını öğrenecekti ve işte o zaman bu cazibe sonlanacaktı. Iain o vakit doyuma erecekti.

Fakat bu yol istenilen sonuca varmadı. Iain bu gerçeğin yeterince çabuk farkına vardı. Ondan yeteri kadarını elde edebilmiş görünmüyordu. Kahretsin, Judith çok tatlıydı. Çok yumuşaktı, çok sıcaktı ve Iain'in kollarına teslim oluyordu. Iain daha fazlasına gereksinim duyuyordu. Onu ağzını açmaya mecbur etti ve Judith niyetini tahmin etmeden önce Iain'in dili onunkiyle oynaşmak için içeride gezindi.

Judith sadece bir an için Iain'den uzaklaşmayı denedi. Sonra kollarını onun beline sardı ve ona adeta yapıştı. Iain'in dili Judith'inkini okşadı... Ta ki Iain ihtiyacıyla sarsılıncaya dek. Judith artık kesinlikle ürkekçe davranmıyordu. Hayır, aktif olarak Iain'in öpüşüne öpüşle karşılık veriyordu.

Iain alçak sesle inledi. Judith de öyle. İhtiras aralarında hızla alevlendi. Iain'in ağzı Judith'inkine defalarca yöneldi ve Iain onun uylukları arasında kayboluncaya dek tatmin olamayacağını anlayarak kendisini durdurmaya çalıştı.

Iain serseme dönmüştü ve yalnızca kendisine öfkeleniyordu; disiplin eksikliği onu afallatıyordu. Judith yüzündeki şaşkın ifadeyle ona bakıyor, dudakları şişmiş görünüyordu... Ve Iain onu yeniden öpmek istiyordu.

Judith'in başını kendi omzuna doğru itmesinin ardından atının dizginlerini onları anayola geri götürmesi ereğiyle çekti.

Judith, Iain'in verdiği öpüşlerden ötürü hâlâ titriyordu ve kendi tutkulu karşılığına hayret ediyordu. Judith'in şimdiye dek yaşadığı en harika ve en korkutucu deneyimdi bu.

Judith daha fazlasını istiyordu. Buna karşın Iain'in istediğini sanmıyordu. Iain ona tek kelime etmemişti ama hem Iain'in ondan birdenbire uzaklaşma biçimi hem de bakışlarındaki öfkeye Judith'in şahitlik edişi, hoşuna gitmediğini ortaya koyuyordu.

Judith ansızın kendisini çok yetersiz ve korkunç derecede mahçup hissetti. Sonra içinden duygularını ve onurunu incittiği için bu yabaniye bağırmak geldi. Gözleri yaşlarla doldu. Dinginliğine tekrar kavuşma çabasıyla derin bir nefes aldı. Birkaç dakikanın akabinde titremesi biraz olsun dindi, hatta Iain duygularını bir kez daha incittiğinde, kendi kafa karıştırıcı duygularıyla bu meydan savaşını kazandığını düşünmeye bile başlamak üzereydi.

Iain atını Alex'in kahverengi aygırının bitişiğinde durdurdu ve Judith'i Alex'in kucağına attı. Judith onun ne planladığını kestirememişti bile.

Öyle olsun. Şayet Iain onunla daha fazlasını yapmak istemiyorsa, Judith de ona aynı şekilde karşılık verecekti. Ondan tarafa bakmayı dahi reddetti. Bu süre içerisinde bakışlarını aşağıda tutarak dikkatle eteklerini düzeltti ve Yaratıcı'sına yüz kızartısını Iain'in görmemesi için dua etti. Yüzünün adeta yandığını hissediyordu.

Iain öncülüğü devraldı. Gowrie atını liderinin arkasında yer almak için yönlendirdi, sonra Judith ve Alex kafileye katıldılar. Brodick arkayı kollamak için bir kez daha geride kaldı.

"Üşüyor musun, genç hanım?"

Alex bu soruyu Judith'in kulağına doğru fısıldamıştı. Sesindeki ilgi ise fazlasıyla aşikârdı.

Judith, "Hayır," diye yanıtladı.

"Öyleyse niye titriyorsun?"

"Çünkü üşüyorum."

Judith yanıtlarındaki tutarsızlığı fark edip hafifçe iç çekti. Alex Judith'in mantıklı konuşmadığını düşünüyor olsa bile bundan bahsetmeyecek kadar nazikti. O uzun öğleden sonra Judith'e tek kelime daha etmedi, Judith de onunla konuşmadı.

Judith Alex'in kollarında rahat ediyormuş gibi görünmüyordu. Sırtı birkaç defa onun göğsüne sürtündü, fakat Judith ona sırtını dayayacak kadar rahatlayamıyordu.

Akşam vakti Judith çok yorgundu, gözlerini güçlükle açık tutabiliyordu. Dağın yamacına yerleştirilmiş saz damlı güzel bir taş kulübede durdular. Kalın sarmaşık, binanın güney yanını kaplıyor ve taşlı bir patika komşu ambardan kulübenin ön kapısına dek kılavuzluk ediyordu.

Sık sakallı, geniş omuzlu ve kır saçlı bir adam girişte duruyordu. Selamlama maksadıyla gülümsedi ve dışarı fırladı.

Judith kapı aralığında duran kadını gördü. Kadın kocasının arkasında durmaktaydı ama adam ileri atıldığında gözden kayboldu.

Alex, "Geceyi burada geçireceğiz," dedi. Atından indikten sonra Judith'e yardım etmek için elini uzattı. "Başının üzerinde bir çatı olacak ve bu gece güzelce dinleneceksin."

Judith başıyla onayladı. Alex'in gerçekten merhametli bir adam olduğuna karar verdi. Alex onun yere inmesine yardım etmiş ama onu bırakmamıştı. Bıraksaydı, yüzüstü yere kapaklanacağını biliyordu. Onun zavallı halinden söz etmedi, hatta bacaklarının titremesi dininceye dek kollarına tutunmasına izin verdi. Judith'i belinden tutuyordu ve Judith titreyişini Alex'in hissettiğinden emindi.

"Ellerini ondan çek, Alex."

Iain'in sert sesi Judith'in arkasından yükseldi. Alex ellerini derhal çekti. Judith'in dizleri büküldü. Iain tam düşüyorken onu arkasından yakaladı. Iain'in sol kolu onun belini sıkıca kavradı ve Iain Judith'i kendi yanına çektiğinde hiç de nazik değildi. Alex beyinin kötü bakışları üzerine kulübeye doğru yürümek için döndü.

Iain birkaç dakika daha Judith'i tutarak orada durmayı sürdürdü. Judith başını eğik tutuyordu. O denli bitkindi ki gözlerini kapamak ve Iain'in kendisini içeri taşımasına göz yummak istiyordu.

Bir erkek zorlu geçen bir günlük at binişten sonra bu kadar harika kokabilir miydi? Iain'in kokusu erkeksiliğin bir bileşimiydi. Vücudunun ısısı ise inanılmazdı. Judith onun sıcaklığına çekiliyordu ve bu gerçek ondan uzaklaşması gerektiğini işaret ediyordu.

Iain güneyde kopmaya hazırlanan fırtına kadar soğuk davranıyordu. Judith sadece yardıma ihtiyacı olduğu için Iain'in kendisini tuttuğunu biliyordu. Iain kendisini Judith'ten sorumlu hissediyor ve sadece görevini yapıyordu.

Judith, "Yardımın için teşekkür ederim," dedi. "Beni şimdi bırakabilirsin. Kendime geldim."

Onun kolunu iterek uzaklaştırmayı denedi. Iain oralı olmadı ve uzanıp Judith'in çenesini yukarı kaldırdı.

Gülümsüyordu. Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu zira Iain yalnızca dakikalar önce huysuz bir şekilde kükrüyordu.

Iain yumuşak bir fısıltıyla, "İstediğim zaman seni bırakacağım," açıklamasını yaptı. "Sen bana izin verdiğin zaman değil, Judith."

Küstahlığı ayyuka çıkmıştı. Judith, "Peki bunun ne zaman olacağını varsayıyorsun?" diye sordu. "Mümkünse öğrenebilir miyim?"

Iain onun sesindeki kızgınlık üzerine tek kaşını kaldırdı. Sonra başını iki yana salladı. "Bana kızgınsın," dedi. "Nedenini söyle bana."

Judith Iain'in elini çenesinden iterek uzaklaştırmaya çalıştı, fakat çenesini sıktığında bundan vazgeçti.

Iain Judith'e, "Bana neden üzgün olduğunu söyleyinceye dek seni bırakmayacağım," dedi.

"Sen beni öptün."

"Sen de beni öptün."

Judith, "Evet, öptüm," itirafında bulundu. "Pişman da değilim."

Judith'in sesinde ve bakışlarında açık bir meydan okuma vardı. Kendini onun güzelliğine kaptıran bir erkek her düşüncesini unutabilirdi. Ona yanıt verse bile bu düşünce Iain'in aklına yerleşti. "Ben de pişman değilim."

Judith ona hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Belki o zaman pişman değildin ama şimdi pişmansın, değil mi?" Iain omuz silkti. Judith'in içinden onu tekmelemek geçti. "Bana bir daha dokunmazsan çok daha iyi olur, Iain."

"Bana emir verme, genç hanım."

Iain'in sesi asabi bir hal almıştı. Judith bunu umursamadı. Çok daha yumuşak bir ses tonuyla, "İş beni öpmeye geldiğinde, vermek istediğim bütün emirleri verebilirim," dedi ve ekledi: "Ben sana ait değilim."

Iain onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. Judith Iain'e biraz fazla amirlik tasladığına karar kıldı. Iain çabuk sinirlenen bir tabiata sahipmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Judith, "Huysuzluk etme niyetiyle söylemedim," diye

başladı söze. Makul bir ses tonuyla devam etti. "Bu şekilde davranmaya alışkın olduğunu da biliyorum çünkü konum itibarıyla sen bir beysin. Buna rağmen bir yabancı olarak ben kesinlikle senin emirlerinden herhangi birini yerine getirmek zorunda kalmamalıyım... Bu durumda... Bir konuk olarak..."

Iain başını iki yana salladığında, Judith açıklamaya çalışmayı noktaladı. "Judith, erkek kardeşinin evindeyken onun koruması altında olacağın fikrini mi taşıyorsun?"

"Evet."

Iain başıyla onayladı. Gülümsedi de. Az önce önemli bir tartışmayı kazanmış gibi davranıyordu ve Judith konunun ne olduğundan dahi emin değildi.

Iain Judith'i bırakıp uzaklaştı. Judith onun peşinden gitti. Yanına ulaştığında ise elini sıkıca kavradı. Iain hemen durdu.

"Evet?" diye sordu.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü demin benimle hemfikir oldun."

"Nasıl?"

Judith ona kasten sözlü eziyette bulunmayı denemiyordu. Iain Judith'in bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyordu. "İngiltere'ye dönünceye dek benim sorumluluğumdasın," dedi ve başını salladı. "Ve tüm emirlerime uyacaksın... Demin yapmaya rıza gösterdiğin şey de tam olarak bu."

Judith başını iki yana salladı. Bu adam ne kadar da pervasızdı böyle! Hangi akla hizmet Judith'in bir kere daha öpemeyeceğine dair duyurusundan bu çarpıtılmış sonuca varmıştı?

Judith, "Böyle bir şeye rıza göstermedim," dedi.

Iain'in elini bırakmamıştı. Judith'in hâlâ tuttuğunun

farkında olduğundan kuşkuluydu. Çekilebilirdi. Ama çekilmemişti.

Judith Iain'e, "Sen bana Patrick'in koruması altında olacağımı söyledin," hatırlatmasını yaptı. "Bu nedenle onun sorumluluğunda olacağım, Iain, senin değil."

Iain, "Evet," onayını verdi. "Fakat ben beyim ve Patrick bu nedenle bana uyar. Şimdi anlıyor musun?"

Judith elini çekti. "Hem sen hem de Patrick bana emirler vereceksiniz, öyle mi?" dedi. "Doğru mu anlıyorum?"

Iain gülümsedi ve başını salladı. Judith o an kahkahalara boğuldu. Iain bu tepkiye neyin neden olduğunu anlayamıyordu.

"Yani hem sen hem de Patrick benim bütün hareketlerimden sorumlusunuz, öyle mi?"

Iain başıyla onayladı ve ellerini arkasında kavuşturup Judith'e kaşlarını çatarak baktı. "Ziyana sebebiyet vermeyi mi planlıyorsun?"

Judith acelcyle, "Ah, hayır, elbette hayır," diye yanıtladı. "Evinize gelmeme müsaade ettiğin için sana gerçekten müteşekkirim ve herhangi bir soruna sebebiyet vermeyi kesinlikle arzulamıyorum."

Iain, "Gülümsemen beni içtenliğin konusunda meraklandırıyor," yorumunda bulundu.

Judith, "Tümüyle farklı bir nedenden ötürü gülümsüyorum," dedi. Iain'in kuşku dolu bakışlarıyla karşılaştığında ise ekledi: "Ne kadar mantıksız bir adam olduğunu şimdi ayrımsadım."

Iain, "Hiç de mantıksız değilim," deyiverdi.

Judith onu aşağıladığının farkında değildi. "Evet, mantıksızsın," karşılığını verdi. "Beni tekrar öpmene müsaade

etmeme kararımın nasıl olup da bu acayip konuşmaya yol açtığını açıklayamadığın müddetçe."

Iain, "Seni öpmem, tartışma için yeterli bir neden değil," diye karşılık verdi. "Hiçbir önem taşımıyor."

Judith'i tokatlasa daha iyiydi. Ağzından gelişigüzel biçimde çıkan bu sözcükler fazlasıyla inciticiydi. Yine de Judith ona duygularını incittiğinden söz etmeyecekti. Başıyla onaylamasının ardı sıra dönüp ondan uzaklaştı.

Iain bir dakika boyunca Judith'i seyrederek orada dikildi.

Sonra bıkkın bir şekilde iç çekti. Judith anlamıyordu ama hâlihazırda sorunlara neden oluyordu. Iain'in adamları bakışlarını Judith'ten ayıramıyorlardı. Kahretsin, Iain de ayıramıyordu.

Judith güzel bir kadındı ve herhangi bir erkek bunun farkına rahatlıkla varabilirdi. Evet, bu gözle görülür bir gerçekti ve mantıklıydı. Gelgelelim, Iain'in Judith'e karşı duyumsadığı hoyrat sahiplenicilik duygusu tamamen farklı bir meseleydi. Bu hiç mantıklı değildi.

Ona son söz olarak ondan sorumlu olduğunu söylemişti... Judith İngiltere'ye dönünceye dek. Lanet olsun, Iain sanki o kelimelerin hücumuna uğramıştı. Judith'i geri götürme düşüncesi bile Iain'in hiç hoşuna gitmiyordu. Iain'e neler oluyordu böyle?

Iain Judith'in geri dönmesine nasıl izin verecekti?

Dördüncü Bölüm

Judith Iain'den kurtulmak için sabırsızlanıyordu, çünkü makul bir insan gibi düşünemediğini biliyordu. Bu uzun, bitmek bilmeyen yolculuk Judith'i öylesine yormuştu ki zihni lapaya dönmüştü. Hiç kuşkusuz Iain'in kırıcı sözlerine karşı da aşırı tepki gösteriyordu. Duyguları düşüncelerine engel olmayı sürdürdüğü için herhangi bir sorunu çözüme kavuşturacakmış gibi görünmüyor, Iain'in reddediş acısını hâlâ içinde hissettiğine inanıyordu.

Alex, "Judith, gelip Cameron'la tanış," diye seslendi.

Herkes Judith'e bakmak için döndü. Judith hancı ile tanışmak için harekete geçti. Karşısına geçtiğinde ise reverans yaptı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. Bu zorlu bir girişimd; çünkü Cameron ona sanki az evvel bir iblise ya da daha da kötüsüne dönüşmüş gibi bakıyordu. Yüz ifadesi ne düşündüğü konusunda şüpheye mahal bırakmıyordu. Judith'in mevcudiyetinden bariz biçimde korkmuştu.

Ah, Judith'in bu saçmalığa tahammül edecek gücü gerçekten yoktu. Judith hafif bir şekilde iç çektikten sonra, "Size iyi akşamlar, sör," dedi.

"O İngiliz."

Cameron bu cümleyi öyle hararetli bir biçimde dile getirmişti ki boynundaki damarlar kabarmıştı. Judith Keltçe'yi mükemmel konuşmuştu ama İngiliz aksanını gizleyememişti, elbiseleri de onu ele veriyordu tabii. İskoçlar'la İngilizler arasındaki bu utanç yüklü güvensizliği iyi bilmesine karşın Cameron'ın düşmanlığı o kadar mantıksız ve o kadar nefret doluydu ki genç kadını adeta dehşete düşürmüştü. Judith onun gazabından kendisini koruma amacıyla içgüdüsel olarak bir adım geriledi.

Iain'e çarptı. Onun yanına geçmeye çalıştı ama Iain ellerini Judith'in omuzlarına koyup hamlesini boşa çıkardı. Kavrayışını sıkılaştırdı ve sırtını kendine bastırıncaya dek onu çekti.

Iain bir dakika boyunca tek kelime etmedi. Alex beyinin bitişiğinde dikilmek için ilerledi. Sonra Gowrie karşı tarafa geçti. Son hareket eden Brodick'ti. İzin bekleyen bakışlarını Iain'e dikti ve beyi nihayet bakışlarını Cameron'dan ayırıp ona bir baş onayı verdiğinde, Brodick Judith'in tam karşısında durmak için yöneldi.

Judith iki savaşçının arasında sıkışıp kalmıştı. Brodick'in arkasını görmeye çalıştı ama Iain o denli sıkı tutuyordu ki yerinden bile kımıldayamıyordu.

Brodick alçak ama etkili bir sesle, "Onun İngiliz olduğunu çoktan fark ettik, Cameron," dedi. "Leydi Judith'in korumamız altında bulunduğunu artık idrak etmeni istiyorum senden. Onu beraberimizde eve götürüyoruz."

İhtiyar adam sersemlemiş yüz ifadesinden sıyrılmış görünüyordu. Kekeleyerek, "Evet, elbette," dedi. "Bu tam manasıyla bir sürprizdi, bilirsiniz, onun sesini işittim ve..."

Cameron, Maitland Beyi'nin bakışlarından hiç hoşlanmadı. Bu karşı koyuş üzerine elinden geldiğince çabuk sakinleşmesinin daha iyi olacağına karar kıldı. Özürünü dilediği zaman doğrudan doğruya İngiliz kadına bakabilmek için sol tarafa bir adım attı.

Brodick onun bu niyetine etkin biçimde engel olarak onunla birlikte hareket etti. "Buraya hepimiz hoş geldik mi?"

Cameron, "Elbette hoş geldiniz," yanıtını verdi. Parmaklarını sinirli bir hareketle kır saçlarının arasından geçirdi ve elinin nasıl titrediğini beyin ayrımsamamasını hararetle ümit etti. Bu selamlamayı hakikaten yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Yapmak istediği son şey böylesine güçlü, acımasız bir adamı rencide etmekti... Ve eğer Iain'i rencide etmişse, bunun şu tatlı dünyada yaptığı en son şey olabileceğini biliyordu.

Cameron içinde yükselen karşı konulmaz ıstavroz çıkarma dürtüsüne direndi. Iain'in uzun süreli sert bakışlarına dayanamadı ve tüm dikkatini Brodick'e yöneltti. Boğazını temizledikten sonra, "Erkek kardeşin, biricik kızımla evlendiği günden beri siz ve Maitland oymağının diğer üyeleri buraya hoş gelmekte," dedi. Alelacele ekledi: "Maitland Beyi'nin kadını da, elbette." Yarım dönmesinin akabinde karısına seslendi. "Margaret, konuklarımız için masaya akşam yemeğini koy."

Judith Iain'in neden konuşmadığını merak etmişti ama Cameron Brodick'in erkek kardeşinin kendi kızıyla evlendiğinden bahseder bahsetmez, Iain'in bu ters durumu düzeltme görevini niye Brodick'e verdiğini anladı.

Cameron el işaretiyle herkesi içeri buyur etti. Judith elini uzatıp Brodick'in ekose kumaşını arkasından tuttu.

Brodick derhal arkasına döndü. Judith, "Benim namıma konuştuğun için teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana teşekkür etmen gerekmiyor, Judith." Sesi mahcup çıkıyordu.

Judith, "Evet, teşekkür etmeliyim," diyerek ısrar etti. "Brodick, akrabana benim Iain'in kadını olmadığımı açıklar mısın, lütfen. Yanlış anlamışa benziyor."

Brodick bir dakika boyunca tek kelime etmeden gözlerini dikip Judith'e baktı, sonra bakışlarını Iain'e yöneltti.

Niçin bu denli kararsız davranıyordu? Judith, "Senden adamı doğru bir şekilde bilgilendirmeni istiyorum yalnızca," dedi.

"Hayır."

Judith, "Hayır mı?" diye sordu. "Tanrı aşkına neden hayır?"

Brodick gülümsemedi, fakat Judith onun göz kapaklarını kırpıştırmasında bir muziplik olduğunu fark etmişti. Brodick sözcükleri uzata uzata, "Çünkü sen Iain'in kadınısın," dedi.

Judith başını iki yana salladı. "Bu gülünç fikri de nereden edindin? Ben sadece bir misafirim..."

Brodick dönüp kulübeye girdiğinde Judith açıklama yapmayı denemekten vazgeçti. Bu inatçı adamın gidişini seyretti. Alex ve Gowrie, Brodick'i takip ettiler. Alenen sırıtıyorlardı.

Judith olduğu yerde kaldı. Iain nihayet Judith'in omuzlarını serbest bıraktı ve onu azıcık dürttü.

Judith kımıldamadı. Iain onun yanında durmak için ilerledi ve sonra başı Judith'inkine doğru eğildi. "Şimdi içeri girebilirsin."

"Cameron kadının olduğunu söylediğinde neden herhangi bir şey demedin?"

Iain omuz silkti. "İçimden gelmedi."

Iain Judith'e doğruyu söylemiyordu elbette. Judith Iain'in kadını değildi ama Iain duyduğundan, ona itiraz etmeyecek kadar çok hoşlanmıştı. Iain böyle ahmakça düşüncelere dalacak kadar yorgundu. Amaçladığından biraz daha fazla boğuk çıkan sesiyle yeniden, "Gir içeri," diye buyurdu.

Judith başını iki yana salladı ve dik bakışlarını yere çevirdi.

Iain, "Nedir bu?" diye sordu. Elini Judith'in çenesine götürüp yüzünü yukarı kaldırdı.

"İçeri girmek istemiyorum."

Judith'in sesi düpedüz acınacak halde çıkmıştı. Iain gülümsememeye çalıştı. "Neden istemiyorsun?" diye sordu.

Judith omuz silkti. Iain yumuşak ve nazik bir şekilde Judith'in çenesini kavradı. Judith doğru dürüst bir yanıt verinceye dek Iain'in kendisini bırakmayacağını biliyordu. "İstenmediğim bir yere girmek istemiyorum," diye fısıldadı. Iain'in gülümsemesi sevecenlikle doluydu. Judith'in içinden ağlamak geldi aniden. Gözleri halihazırda puslanıyordu. "Bu akşam aşırı derecede yorgunum," mazeretini sundu.

"Fakat bu, açık havada kalmayı isteme nedenin değil, değil mi?"

Judith, "Az önce açıkladım... Küçük düşürüldüm," deyiverdi. "Onun benden hoşlanmamasını kişiselleştirmemem gerektiğinin farkındayım. İskoçlar İngilizler'den, İngilizler'in çoğu da İskoçlar'dan, hatta sınır İskoçları'ndan

bile nefret ediyorlar... Bense tüm bu nefretten nefret ediyorum. Bu... Cahilce, Iain."

Iain başını sallayarak onunla hemfikir olduğunu ifade etti. Judith'in sinirleri biraz olsun yatıştı. Iain Judith'le münakaşa etmiyorken asabi kalmak cidden zordu. "Seni korkuttu mu?"

Judith, "Öfkesi korkuttu," itirafında bulundu. "Bu çok anlamsızdı. Yoksa ben mi yine aşırı tepki gösteriyorum? Farkında olamayacak kadar yorgunum."

Judith tükenmişti. Iain dikkat etmemişti muhtemelen, aksi takdirde Judith'in gözlerinin altında beliren halkaları kesinlikle fark ederdi. Judith küçük düştüğü hissine kapıldığını itiraf ederken Iain'in elini sıkıca tutmuş ve hâlâ bırakmamıştı.

Evet, Judith yorgun ve hüsrana uğramıştı ama bütünüyle güzel görünüyordu Iain'e.

Judith aniden omuzlarını dikleştirdi. "İçeri girmelisin. Ben burada beklemekten mutlu olacağım."

Iain elini onunkinden çekerken gülümsedi. "Fakat benimle birlikte içeri girseydin ben daha mutlu olurdum," dedi.

Judith onunla boşuna tartışıyordu. Kolunu Judith'in omzuna attı ve onu girişe doğru yanında sürükledi.

Judith'i yanında taşırken, "Bana yine aşırı tepki gösteriyor olabileceğini söyledin," dedi. Onun kaskatı kesilmiş bir halde yanında olması gerçeğine kasten aldırmıyordu. Bu kadının doğasında inatçı bir taraf mevcuttu. Bu kusur Iain'i eğlendiriyordu. Şimdiye dek başka hiçbir kadın Iain'den hoşnutsuz görünmemişti, fakat Judith Iain'in geçmişte tanıdığı tüm kadınlardan farklıydı. Judith iki dakikada bir gözlerini dikip Iain'e bakıyordu veya bakıyormuş

gibi görünüyordu. Iain Judith'in tepkilerini tazelendirici biçimde dürüstçe buluyordu. Judith Iain'i etkilemeye çalışmak zorunda kalmıyordu ve doğasında Iain'den korkup uzak durmayı da barındırmıyordu. Tuhaftı ama Judith'in bu gibi rahat davranışları Iain'i özgür kılıyordu. Iain Judith'le beraberken itaatkâr bir kula hükmeden beyi oynamak zorunda değildi. Judith'in bir yabancı oluşu, kendi oymağının lideri konumundaki Iain'in sırtladığı geleneksel zorunlulukları ortadan kaldırmışa benziyordu.

Iain kendisini kafasına takılan soruyla meşgul olmaya zorladı. "İlk kez ne zaman aşırı tepki gösterdin?" diye sordu.

"Beni öptüğün zaman."

Judith bu itirafı fısıldadığında kapıya varmışlardı. Iain aniden durdu ve Judith'i sıkıca tuttu. "Anlamıyorum," dedi. "Nasıl aşırı tepki gösterdin?"

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Iain'in kolunu uzaklaştırmak için omuz silkti. "Bana kızdığın belliydi... Sonra bu durum beni de kızdırdı," dedi ve belirgin bir baş onayı eşliğinde ekledi: "Önemsememem gerekirdi."

Judith bu dürüstlük patlamasına Iain'in tepki vermesini beklemedi. Aceleyle içeri girdi. Karaltılarda beklediğini fark ettiği yaşlı kadın onu selamlamak için öne çıktı. Kadının gülümseyişi Judith'e samimi göründü ve Judith cevaben gülümsediğinde omuzlarındaki gerginlik az da olsa hafifledi.

Margaret güzel bir kadındı. Alnını ve ağzının kenarlarını çevreleyen kırışıklar cazibesinden bir şey götürmüyordu. Işıldayan yeşil gözleri enfesti ve koyu kahverengi saç-

larına gümüşi teller düşmüştü. Judith'ten bir karış kadar uzun olmasına rağmen göz korkutucu bir kadın değildi. Bu kadından adeta sevecenlik yayılıyordu.

Judith reveransını tamamladıktan sonra, "Evinize girmeme izin verdiğiniz için size teşekkür ederim," dedi.

Margaret reveransa reveransla karşılık vermeden önce ellerini beline taktığı beyaz önlükte kuruladı. "Masada yerinizi alırsanız, akşam yemeğimizin hazırlığını tamamlayacağım."

Judith erkeklerle oturmak istemiyordu. Iain gruba katılmıştı bile ve Cameron masanın karşısında eğilmiş bir halde Iain'e bir kadeh şarap dolduruyordu. Midesi birdenbire kasılan Judith kendisini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Tek bir kadeh dolusu şarap Iain'i aşağılık birine dönüştürmeyecekti... Değil mi? Judith kendi kendine bu tepkinin kesinlikle gülünç olduğunu söyledi. Ve kontrol edilemez. Judith'in midesi sanki ateş yutmuş gibi acıyordu. Iain Tekel'e hiç benzemiyordu. Çirkinleşmezdi. Çirkinleşmeyecekti.

Iain Judith'e baktı ve o an bir şeylerin ters gittiğini anladı. Judith'in yüzündeki renk kaybolmuştu. Bir nedenden ötürü paniğe kapılmış gibi görünüyordu. Iain onun gözlerini şarap testisine diktiğinin farkına vardığında, sorun yaratan şeyi öğrenmek amacıyla masadan kalkmak üzereydi.

Tanrı aşkına, ne olmuştu ona?

"Judith? İçmek ister miydin biraz..."

Judith hararetli bir biçimde başını iki yana salladı. "Böyle uzun bir yolculuğunun ardından su daha canlandırıcı olmaz mıydı?"

Ian arkasına yaslandı. Judith için bu durum son derece önemli görünüyordu ve nedenine ilişkin Iain'in hiçbir

fikri yoktu. Genç kadının üzgün olduğu aşikârdı ve eğer onların su içmesini istiyorsa, o vakit su içilecekti."

Iain, "Evet," onayını verdi. "Su çok daha canlandırıcı olurdu."

Judith'in omuzları rahatlamayla çöktü.

Brodick de onun tepkisini gördü. Bakışlarını Judith'te sabitlemesine karşın, "Erken kalkacağız, Cameron," dedi. "Eve varıncaya dek şarap içmeyeceğiz."

Bu konuşmayı Margaret da işitmişti. Bir sürahi dolusu taze kaynak suyunu masaya yetiştirdi. Judith ise masaya daha fazla sayıda kadeh getirdi.

Margaret ona, "Oturun ve rahatınıza bakın," dedi.

Judith, "Size yardım etmeyi yeğlerim," karşılığını verdi.

Margaret başıyla onayladı. "Şu tabureyi alıp ocağın yanına oturun. Ben ekmeği kesmekle ilgilenirken, yahniyi karıştırabilirsiniz."

Judith rahatlamıştı. Erkekler kendilerini bir tartışmaya kaptırmışlardı, kaş çatışlarına bakılırsa önemli bir konudan bahsediyor olmalıydılar. Söze karışmak istemedi. Daha da önemlisi, Cameron'ın bitişiğine oturmak istemedi ve tek boş tabure masanın sonunda, Cameron'ın solundaydı.

Judith tabureyi Margaret'ın talimatlarına uyarak ocağın yanına taşıdı. Ve kadının çaktırmadan kendisine baktığını fark etti. Onunla konuşmak istediği ortadaydı ama kocasının tepkisinden kaygılanmış olmalıydı; Cameron'ın onlara aldırış edip etmediğini görmek için masaya göz atmayı sürdürüyordu.

Margaret, "Nadiren ziyaretçimiz olur," diye fısıldadı.

Judith başıyla onayladı. Margaret'ın, kocasını tekrar gözetlemesini ve sonra kendisine bakmasını izledi.

"Maitlandlar'ın evine neden gitmek istediğinizi merak ediyorum doğrusu," diye sordu Margaret.

Judith gülümsedi. Sesini Margaret'ın sorusunu sorarkenki fısıltı yumuşaklığında, "Arkadaşım bir Maitland ile evlendi ve ilk çocuğunun doğumunda yanında bulunmamı rica etti," yanıtını verdi.

Margaret, "Nasıl tanıştınız?" diye sordu merakla.

"Sınırdaki şenlikte."

Margaret başıyla onayladı. "Bahara değil, güze denk gelmesine karşın Highlands'de de aynı şenlikler olur."

"Siz hiç katıldınız mı?"

Margaret, "Isabelle bizimle oturuyorken gidiyorduk," diye yanıtladı. Bir omuz silkmesi eşliğinde ekledi: "Cameron o zamandan beri gidemeyecek kadar meşgul... O zamanlar gerçekten çok iyi vakit geçirdim."

Judith, "Anladığım kadarıyla Isabelle, Brodick'in erkek kardeşiyle evli," dedi. "Yeni mi evlendiler?"

Margaret, "Hayır, dört yılı aşkın bir süre geçti aradan," diye karşılık verdi.

Margaret'ın sesindeki hüzün açıkça hissediliyordu. Judith yahniyi karıştırmaktan vazgeçti ve tüm dikkatini Margaret'a verebilmek için ocaktan geriye doğru döndü. Tuhaftı, fakat birbirlerine yabancı olmalarına rağmen bu kadını rahatlatma arzusu duyumsuyordu. Kadın son derece yalnız görünüyordu ve Judith bu hissi pekâlâ anlıyordu.

"Gidip kızınızı ziyaret etmeye vaktiniz olmadı mı?"

Margaret, "Ben Isabelle'imi evlendiğinden beri bir kere bile görmedim," diye yanıtladı. "Maitlandler kendi kendilerine kalırlar. Yabancıları almazlar."

Judith duyduklarına inanamıyordu. "Ama siz kesinlikle bir yabancı değilsiniz," diyerek itiraz etti.

"Isabelle Winslow'a ait artık. Ondan bizi ziyaret etmesini istemek uygun olmaz ve onun yanına gitmeyi istemek de uygun olmaz."

Judith başını iki yana salladı. Böylesine akıl almaz bir şeyi daha önce hiç işitmemişti. "Size mesaj yolluyor mu?"

"Kim getirecek ki mesajları?"

Sükunet içerisinde bir dakika geçti. Judith, "Ben getiririm," diye fısıldadı.

Margaret kocasını yokladı, sonra bakışlarını yine Judith'e çevirdi. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Elbette."

Margaret, "Bunun uygun olmayacağından endişeleniyorum," dedi.

Judith, "Elbette uygun olur," diye karşı çıktı. "Zor da olmaz, Margaret. Isabelle'e iletmemi istediğin mesajların varsa, onu bulup mesajlarını ileteceğime söz veriyorum. Sonra, İngiltere'ye dönüşümde, onun mesajlarını sana getireceğim. Belki ziyaret etmen için bir davet bile yollar."

Cameron gürleyen bir sesle, "Biz atlarla ilgilenmek için dışarı çıkıyoruz," diye seslendi karısına. "Fazla vaktimizi almaz. Akşam yemeği ne zamana hazır olur?"

Margaret, "Siz dönünceye dek hazır olur, Cameron," diye karşılık verdi.

Erkekler kulübeden çıkınca, "Kocan bir hayli öfkeli konuştu," dedi Judith.

Margaret, "Ah, hayır, kocam öfkeli değil," deyiverdi. "Sadece birazcık gergin, o kadar. Maitland beyini evimizde ağırlamak büyük onur. Cameron bir iki ay övünçle bunu yâd edecektir."

Margaret tabak çanağı masaya yerleştirdikten sonra bir su testisi daha getirdi. Ekmek büyük parçalar halinde dilimlenmişti. Judith kepçeyle yahniyi geniş bir kâseye doldurdu ve kâseyi uzun masanın ortasına koydu.

Judith, "Belki de akşam yemeği sırasında Brodick'e Isabelle'in nasıl olduğunu sorabilirsin," önerisinde bulundu.

Margaret dehşete düşmüş görünüyordu. "Sormam bir aşağılama olur," açıklamasını yaptı. "Onun mutlu olup olmadığını sorarsam, Winslow'un onu mutlu etmediğini ima ederim. Bunun ne denli karmaşık olduğunu anlıyor musun?"

Judith'e göre karmaşık değil, anlamsızdı. Judith Margaret adına sinirlendiğini hissedebiliyordu. Maitlandler bu gibi bir tutumla zalimce davranıyorlardı. Anne baba gibi akrabalara karşı hiçbirinin acıması yok muydu?

Birisi ona Millicen Teyze ve Herbert Amca'yı bir daha asla göremeyeceğini söyleseydi, Judith ne yapardı? Bunu düşünmek bile gözlerinin buğulanmasına yetiyordu.

"Siz sorsanız..." dedi Margaret Judith'e gülümseyerek.

Judith başıyla onayladı. "Brodick İngiliz olduğum için benim daha iyisini bilmediğimi düşünebilir."

"Evet."

Judith, "Sormaktan mutluluk duyacağım, Margaret," diye söz verdi. "Kuzey İskoçya'daki bütün oymaklar Maitlandler gibi midir? Hepsi kendilerini yabancılardan soyutluyor mu?"

Margaret, "Dunbarlar ve Macleanlar soyutluyorlar," yanıtını verdi. "Birbirleriyle savaşmadıklarında, kendi başlarına kalıyorlar... Dunbar arazisi Maitlandler ile Macleanlar'ın arasında uzanır ve Cameron bana onların,

toprak hakları için sık sık savaştıklarını anlatır. Hiçbiri şenliklere katılmasa da diğer oymakların katıldığını söyleyebilirim. Bütün İngilizler senin gibi mi?"

Judith Margaret'ın sorduğu soruya konsantre olmayı deniyordu. Bu zor bir işti, zira kadının Macleanlar'ın Maitlandler'e düşman olmalarına dair gelişigüzel sözünden ötürü sersemlemişti.

"Leydim?" diye sordu Margaret. "Kendinizi kötü mü hissediyorsunuz?"

Judith, "Ah, çok iyi hissediyorum," diye karşılık verdi. "Tüm ötekı İngilizler gibi olup olmadığımı sordun, değil mi?"

Margaret konuğunun benzinin bu derece solması üzerine kaş çatarak, "Sordum," dedi.

Judith, "Ötekiler gibi olup olmadığımı bilmiyorum," yanıtını verdi. "Çünkü herkesten hayli uzak bir yaşam sürdüm. Margaret, bu adamlar eğer öbür oymaklarla kaynaşmıyorlarsa nasıl olup da eş buluyorlar?"

Margaret, "Ah, onların kendi yöntemleri var," diye açıkladı. "Mesela Winslow benekli bir kısrağı değiş tokuş etmek için buraya geldi. Isabelle'le karşılaştı ve ondan hoşlandı. Kızımı bir daha asla göremeyeceğimi bildiğim için bu evliliğe karşı çıktım, fakat Cameron beni dinlemedi. Üstelik Isabelle'in gönlü de Winslow'la evlenmeyi dilcdi."

"Winslow, Brodick'e benziyor mu?"

"Evet, benziyor. Ama çok daha sakin."

Judith kahkahayı patlattı. "Öyleyse ölü olmalı," dedi. "Brodick nadiren tek kelime ediyor."

Margaret kıkır kıkır gülmekten kendini alamadı. "Onlar acayip bir soy, Maitlandler yani, fakat onların koruma-

sında size söyleyeceğim şu ki şayet Cameron herhangi bir saldırıya maruz kalsa veya gerçek bir yardıma ihtiyaç duysa, yalnızca Bey Iain'e haber vermek zorunda kalır.

"Evlilikten önce ara sıra bir çift koyunumuz kaybolurdu. Isabelle'imizin bir Maitland oymak üyesiyle evlendiği haberi yayılır yayılmaz hırsızlık durdu. Cameron da yeni bir itibar kazandı. Elbette, sizinle tanışmadaki ilk tepkisi bu durumu değiştirmiş olabilir."

"İngiliz olduğumu öğrendiğindeki şaşkınlığından mı bahsediyorsun?"

"Evet, pekâlâ şaşırdı."

İki kadın birbirlerine uzun uzun baktılar ve erkekler kulübeye dönüyorlarken aniden kahkahayı patlattılar. İlk başta içeri giren Iain oldu. Margaret'ı başıyla selamladı, sonra Judith'e kaşlarını çatarak baktı. Judith eğlenmesinin Iain tarafından uygunsuz bir davranış olarak nitelendirildiğini varsaydı. Bu olasılık, Judith'in katılarak gülmesine sebep oldu.

Margaret, "Gidip masadaki yerinizi alın," talimatını verdi.

"Sen bize katılmıyor musun?"

"İlk olarak servis yapacak, sonra da size katılacağım."

Margaret, bilerek ya da bilmeyerek, az önce Judith'e Cameron'ın bitişiğine oturmaması için bir gerekçe sunmuştu. Erkeklerin hepsi aynı yerlerini aldılar. Judith ocağın yanındaki tabureyi alıp masanın diğer tarafına taşıdı. Sonra dirsekleriyle dürterek Iain ile Brodick'in arasında kendine yer açtı.

Savaşçılar onun cesaretine şaşırmış olsalar da şaşkınlıklarını açığa vurmadılar. Brodick onun sıkışmaması için öteye bile kaydı.

Sessizlik içerisinde yemeklerini yediler. Judith Isabelle'in refahı konusunu ortaya atmadan önce erkeklerin son lokmalarını bitirmelerini bekledi.

Tartışmayı kolaylaştırma kararı aldı. "Margaret, bu çok güzel bir yahniydi."

Margaret belli belirsiz yüzü kızararak, "Teşekkür ederim," dedi.

Judith Brodick'e döndü. "Erkek kardeşini çok sık görüyor musun?"

Savaşçı ona kısa bir bakış fırlatmasının akabinde omuz silkti.

Judith, "Karısı Isabelle'i görüyor musun?" diyerek konunun üzerine gitti.

Brodick gene omuz silkti. Judith masanın altından ayağıyla onu dürttü. Brodick bu cüret üzerine tek kaşını kaldırdı. "Sen beni tekmeledin mi demin?"

Judith incelikli olmaya çalışmanın kafi geldiğini düşündü. "Evet, seni tekmeledim."

"Neden?"

Bu soruyu soran Iain'di. Judith ona gülümsemek için döndü. "Brodick'in bana bir kere daha omuz silkmesini istemedim. Isabelle hakkında konuşmasını istiyorum."

Iain Judith'e, "Ama kadını tanımıyorsun bile," hatırlatmasında bulundu.

Judith, "Tanımayı arzu ediyorum," misillemesini yaptı.

Iain onun aklını yitirdiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu. Judith hafifçe içini çekti. Sonra masanın üstünde parmak uçlarıyla ritim tutmaya başladı. "Bana Isabelle'den bahset, lütfen," dedi çok geçmeden.

Brodick onu umursamadı.

Judith derin bir nefes aldı. "Brodick, benimle bir da-

kikalığına dışarı kadar gelir misin? Sana özel olarak çok önemli bir şey söylemek istiyorum."

"Hayır."

Judith kendini tutamadı. Onu bir kez daha tekmeledi. Sonra Iain'e döndü. Brodick'in sırıtışını kaçırdı. "Iain, lütfen Brodick'e benimle dışarı gelmesini emret."

"Hayır."

Judith bir sonraki girişimini tasarlıyorken yeniden parmak uçlarıyla ritim tutmaya başladı. Başını yukarı kaldırdı, Margaret'ın acıması yüz ifadesini yakaladı ve budala gibi görünse bile istediğini yaptırmaya anında karar verdi.

"Pekâlâ, o zaman," dedi ve masum bir ifadeyle gülümsedi. "Yarın yolculuğumuz sırasında Brodick'le konuşmak zorunda kalacağım demek ki... Bu yüzden de onunla ata binmem gerekiyor... Muhtemelen gün doğumundan gün batımına dek konuşacağım, Brodick, o yüzden beni bu gece dinlesen iyi olur."

Bu gözdağı yabana atılacak gibi değildi. Brodick taburesini iterek hızla ayağa fırladı. Kaş çatışı dehşet vericiydi. Kızgın olduğu her halinden belli oluyordu.

Judith ise kızgın değildi. Küplere binmişti. Tanrı şahit, şu duygusuz sersemin dışarı çıkması için sabırsızlanıyordu. Dönüp kapının önüne çıkmadan önce zoraki gülümsedi, hatta ev sahibine reverans yapmayı dahi ihmal etmedi. Kapıyı ardından çekip kapatırken de gülümsemesini sürdürdü.

Fakat Brodick'e çıkışmanın telaşıyla, kapının her iki yanında bulunan iki pencereyi hesaba katmamıştı.

Margaret ve Gowrie sırtları kapıya dönük vaziyette oturuyorlardı, fakat Iain ve Alex pencerelerin dışındaki çimenlik alanı gayet güzel görebiliyorlardı.

Söylemeye ne hacet, herkesin meraklandığı ortadaydı. Gowrie ne olup bittiğini görmek için taburesinde yarım dönmüştü bile.

Iain dikkatini Brodick'te yoğunlaştırmıştı. Savaşçı onunla yüz yüzeydi. Bacakları ayrık, elleri arkasında kenetli duruyordu. Kızgınlığını Judith'ten gizlemeye de çalışmıyordu. Brodick çabuk öfkelenen biriydi. Iain onun Judith'e dokunmayacağını biliyordu, ama savaşçı birkaç acımasız sözle kırıcı olabilirdi.

Iain müdahale etmeye gereksinim duyup duymayacağını merak ediyordu. Bu gece gereksinim duyduğu en son şey, ellerinde ağlayan bir kadındı ve Brodick göz korkutma taktiklerinde neredeyse Iain kadar iyiydi.

Ani bir gülümseme Iain'i hazırlıksız yakaladı. Iain gözlerine inanamıyordu. Alex de öyle. "Şuna bakar mısın?" diye fısıldadı.

Gowrie, "Bakıyorum," dedi. "Yine de inanamıyorum. Şu geri geri uzaklaşan bizim Brodick mi?" Keyifle burnundan soludu. "Yüzündeki şu müşkülpesent ifadeyi daha evvel hiç görmedim. Kadın ona ne söylüyor sizce?"

Iain Judith'in savaşçıyı azarladığına karar verdi. Elleri belinde olan Judith rakibinin üzerine yürüyordu. Brodick fiilen ondan geri geri uzaklaşıyordu, afallamış görünüyordu.

Judith'in sesi rüzgârdan ve mesafeden ötürü duyulmuyordu, fakat Iain onun fısıldamadığını biliyordu. Hayır, Judith pekâlâ bağırıyordu ve ara sıra Brodick gerçekten geri çekiliyordu.

Iain dönüp Margaret'a baktı. Margaret elleriyle ağzını kapamıştı ve Iain'in kendisini izlediğini fark ettiğinde derhal bakışlarını masaya çevirdi. Ancak yeterince hızlı değil-

di. Iain onun bakışlarında beliren endişeli ifadeyi yakalamıştı.

Kapı açıldı. Judith zoraki gülümseyerek hızla masaya yöneldi, yerine oturdu ve ellerini kucağında kenetleyip derin bir nefes aldı. Brodick'in onu takip etmesi biraz zaman aldı. Savaşçı taburesine yerleşir yerleşmez, dikkatleri üzerinde topladı. Judith kendisini Margaret'a baş onayı verecek kadar güvende hissediyordu. Üstüne üstlük göz bile kırptı.

Iain bu hareketi yakaladı ve daha da meraklandı.

Brodick boğazını temizledi. "Isabelle ve Winslow'un hemen hemen bu büyüklükte bir kulübesi var." Bu yorumu homurdanarak dile getirmişti.

Cameron, "İşte iyi haber, bunu duymak çok güzel," karşılığını verdi.

Brodick başıyla onayladı. Son derece rahatsız olduğu davranışlarından okunuyordu. "Şimdilerde bebeğini kucağına almayı bekliyor."

Margaret'ın mutluluktan nefesi kesildi. Gözleri yaşlarla doldu. Uzanan eli kocasının elini tuttu. "Bir torunumuz olacak," diye fısıldadı.

Cameron başıyla onayladı. Judith'in ayrımsadığı üzere Cameron'ın gözleri buğulanıyordu. Dikkatini kadehine çevirdi Cameron.

Iain nihayet Judith'in oyununu anladı. Judith öfke nöbetini savuşturmuş ve mahcup olmuştu; fakat bunların hepsi kızının nasıl olduğunu öğrenmesi için Margaret'a yardım etmek istediğinden kaynaklanıyordu. Judith böylesine düşünceli bir hanımefendiydi işte. Isabelle'in anne ve babasının kızlarından haberdar olmayı isteyebilecekleri

o ana dek Iain'in aklına gelmemişti, ancak bir yabancı bu gerçeği görmüş ve onlara yardım elini uzatmıştı.

Brodick, "Kızın hakkında sormak istediğin herhangi bir sorun var mıydı?" diye sordu.

Margaret'ın yalnızca tek bir sorusu yoktu. Yüzlerce sorusu vardı. Alex ve Gowrie bile onlardan birkaçını yanıtladılar.

Judith kendini bundan daha iyi hissedemezdi. Tek bir nedenden ötürü, yani onu atına binmekle tehdit ettiği için, Brodick'in işbirliği yaptığını bilmek can sıkıcıydı. Ona dokunmak zorunda kalma düşüncesi, özel ailevî meseleleri konuşmaktan daha iticiydi. Buna karşın Judith'in duyguları ne derece önemliydi? Margaret'ın yüzündeki sevinç ifadesi, Brodick'in aksi ve kavgacı tavrına en uygun telafiydi.

Kulübe ılık, neredeyse sıcacıktı. Judith konuşmaya kulak vermeyi denedi ama yorgunluk bunu zor bir angarya haline getirdi. Judith Cameron'ın; Brodick'in kadehini tekrar suyla doldurmaya çalıştığını fark etti, ancak sürahi boştu.

Judith oturduğu tabureyi ocağın yanındaki duvara dayadı bir kez daha ve suyla dolu başka bir sürahiyi masaya getirdi. Cameron başını sallayarak ona teşekkürlerini sundu.

Tanrı aşkına, Judith yorgundu. Erkekler onun az evvel oturduğu boşluğu doldurdular, gerçi Judith'in sırtı zaten orada oturamayacak kadar çok ağrıyordu. Judith ocağın yanındaki tabureye doğru yürüdü, oturdu ve omuzlarını serin taş duvara yasladı. Gözlerini yumdu ve bir dakikadan daha az bir süre sonra uykuya daldı.

Iain gözlerini ondan ayıramıyordu. Judith çok güzeldi.

Melek yüzlüydü. Iain ona uzun uzun baktı, sonra Brodick'e anlattığı hikâyeye devam etmesi için başıyla onay verdikten sonra Judith'in yanına gitti. Duvara yaslandı, gevşemiş bir vaziyette kollarını göğsünde kavuşturdu ve Brodick'in Winslow ve Isabelle'e ilişkin anlattığı hikâyeyi dinledi. Margaret ve Cameron onun her kelimesine dikkat ediyorlar, adeta ağzının içine bakıyorlardı. Brodick Isabelle'in aşırı derecede eli açık olduğuna değinince ikisi birden gülümsediler.

Judith birden dengesini kaybetti. Eğer Iain onu sabitlemek için eğilmemiş olsaydı, Judith öne doğru düşecekti. Iain onun sırtını duvara yasladı, sonra başını kendisine doğru dürttü. Judith'in yanağı Iain'in uyluğunun alt kısmına dayandı.

Iain sohbete son vermeden önce tam bir saat geçti. "Günün ilk ışıklarında buradan ayrılacağız, Cameron. Eve varmamıza dolu dolu iki günümüz var."

Cameron, "Kadının yatağımızı alabilir," önerisinde bulundu. Sesi yüksek çıkıyordu ama dönüp Judith'in uyuduğunu gördükten sonra sesini alçalttı.

Iain, "Bizimle dışarıda uyuyacak," karşılığını verdi. "Judith kendisi için yatağınızdan vazgeçmenizi istemezdi."

Ne Margaret ne de Cameron beyin kararına itiraz ettiler. Iain eğilip Judith'i kollarına aldı.

Alex sırıtarak, "Kız, dünyayla ilişkisini kesmiş durumda," dedi.

Margaret, "Fazladan battaniye ister misiniz? Rüzgâr ısırıyor bu gece," diye uyardı.

Gowrie Iain'e kapıyı açtı. "İhtiyaç duyduğumuz her şeye sahibiz."

Iain Judith'i açık alana taşıdı, sonra aniden durdu. Ar-

kasına döndü. "Akşam yemeği için teşekkür ederim, Margaret. Güzel bir yemekti."

Bu iltifat Iain'in kulağına beceriksizce geldi, fakat Margaret memnun olmuş görünüyordu. Yüzünün kızarıklığı ocaktaki ateş kadar parlaktı. Cameron da övülmüş gibi davranıyordu. Göğsü patlama sınırına gelinceye dek kabarmıştı.

Iain ambarın karşı tarafındaki ağaçlara doğru yürümeye devam etti. Ağaçların yaprakları onları rüzgârdan koruyacak, onlara mahremiyet sağlayacaktı. Alex Judith için bir sığınak hazırlarken Iain Judith'i kollarında tuttu, sonra diz çöküp onu Gowrie'nin içi kürk kaplı küçük çadırın içine yaydığı ekose kumaşın üstüne yatırdı.

Alex, "Kıza bu geceyi sıcak bir yatakta geçireceğine dair söz verdim," dedi.

Iain başını iki yana salladı. "Bizimle kalacak," dedi.

Bu söz üzerine hiç kimse itiraz etmedi. Iain Judith'in üzerini ikinci bir ekose kumaşla örterken adamları dönüp uzaklaştılar. Judith gözlerini hiç açmadı. Iain uzanıp Judith'in yanağını okşadı.

"Seninle ne yapacağım?" diye fısıldadı.

Bir yanıt beklememişti ve almadı. Judith battaniyelerin altında kıvrılıp uyumaya devam etti ve hafif bir şekilde inledi.

Iain onu bırakmak istemiyordu. Kendisini ayağa kalkmaya zorladı ve en yakındaki ağaca doğru giderken Alex'in önerdiği ekose kumaşlardan birini kaptı. Ağacın gövdesine sürtünerek omuzlarını kaşıdı, oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Daha önce hiç işitmediği bir ses onu gecenin kör karanlığında uyandırdı. Sesi öteki adamlar da duymuşlardı.

Brodick, "Tanrı aşkına nedir bu gürültü?" diye homurdandı.

Bütün bu gürültüyü Judith çıkarıyordu. Tamamen uyanıktı ve perişan görünüyordu. Donarak ölme tehlikesiyle burun buruna geldiğini düşünüyor, titremesine engel olamıyordu. Dişleri birbirine çarpıyordu. Ve adamların işittikleri ses de tam olarak buydu.

Judith, "Seni uyandırmak istemezdim, Brodick," diye seslendi. Sesi titriyordu. "Soğuktan inliyordum."

Alex, "Gerçekten üşüyor musun, genç hanım?" sorusunu yöneltti. Sesindeki şaşkınlık apaçık ortadaydı.

Judith, "Üşüdüğümü henüz söyledim," yanıtını verdi.

Iain kulağa biraz sert gelen bir sesle, "Buraya gel," diye emretti.

Judith benzer bir sesle yanıtladı. "Hayır."

Iain karanlıkta gülümsedi. "Öyleyse ben sana gelmek zorunda kalacağım."

Judith, "Benden uzak dur, Iain Maitland," dedi. "Ve şayet üşümekten vazgeçmemi emredeceğini sanıyorsan, seni şimdi uyarıyorum... İşe yaramayacak."

Iain yürüyüp çadırın önünde durdu. Kürkleri koparıp ayırıncaya dek Judith onun yalnızca çizme uçlarını görebildi. Iain kozayı saniyeler içerisinde harap etti.

Judith, "Bu çok yardımcı oldu," diye mırıldandı. Iain'e bakabilmek için yerinden doğruldu.

Iain Judith'i geriye doğru itip onun yanına uzandı. Sırtının sıcaklığını Judith'e vererek yan yattı.

Brodick birdenbire Judith'in diğer yanında belirdi. Sırtını ona doğru çevirip yanlamasına uzandı. Judith içgüdüsel olarak Iain'e yanaştı. Brodick sırtı onunkine yapışıncaya dek onu takip etti.

Judith kesinlikle ısınmıştı artık. Dev savaşçılardan yayılan sıcaklık şaşırtıcıydı.

Harikuladeydi.

Brodick, "Bıız gibi olmuş," yorumunu yaptı.

Judith gülmeye başladı. Bu ses hem Iain'i hem de Brodick'i gülümsetti.

"Brodick?"

"Ne var?"

Brodick gene huysuzlaşmıştı. Judith bu tavrının canını sıkmasına izin vermedi. En sonunda Brodick'in yöntemlerini anlıyordu ve kabadayı tavrının göstermelik olduğunu biliyordu. O, hırçın görünümünün altında temiz kalpli bir adamdı.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Isabelle hakkında konuşmaya zaman ayırdığın için."

Savaşçı homurdandı. Judith yeniden güldü.

"Judith?"

Judith Iain'e yanıt vermeden önce onun sırtına iyice sokuldu. "Evet, Iain?"

"Kıpırdanmayı kes ve uyu."

Judith ona boyun eğmeye karar verdi. Neredeyse hemen uykuya daldı.

Brodick tekrar konuşmadan önce uzun bir süre geçti. Judith'in gerçekten uyuduğundan ve söyleyeceği şeyi duymayacağından emin olmak istiyordu. "Her seferinde sana doğru dönmeyi seçiyor."

"Nasıl yani, Brodick?"

"Şimdi senin sırtına yapışık, benimkine değil. Hem de seninle ata binmeyi tercih ediyor. Bugün Alex'le at sürer-

ken yüzündeki zavallı ifadeyi fark etmedin mi? Çok ümitsiz ve üzgün görünüyordu."

Iain gülümsedi. "Fark ettim," itirafında bulundu. "Ama beni tercih ediyorsa, bu Patrick'in ağabeyi olduğum içindir sadece."

"Bundan çok daha fazlası var."

Iain bu yoruma cevap vermedi.

Brodick tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti. "Bilmeliyim, Iain."

"Neyi bilmelisin?"

"Onu alıkoyup alıkoymayacağını."

"Alıkoymazsam?"

"O vakit ben alıkoyarım."

Beşinci Bölüm

Maitland arazisine varmak iki günlerini aldı. Son geceyi Glennden Falls denilen güzel bir ormanda geçirdiler. Huş, çam ve meşe ağaçları bölgede çok yoğun olduğu için atlar patikadan zar zor geçebilmişti. Bazı noktalar cennete özgü büyülü bir atmosfer yaratarak yeşilliğin etrafını çevreleyen ve neredeyse bele kadar gelen griden daha beyaz bir sis tabakasıyla kaplıydı.

Judith gördüğü manzara karşısında mest oldu. Etrafını tamamen sarıncaya dek sise doğru yürüdü. Iain onu izliyordu. Judith arkasına döndü, Iain'in sabit gözlerle kendisine baktığını gördü ve buranın kesinlikle dünyanın en güzel yeri olduğunu düşünerek huşu dolu bir sesle fısıldadı.

"Kafamda canlandırdığım Cennet burası, Iain."

Iain şaşırmış görünüyordu, etrafına alıcı gözle baktı ve sonra kendini beğenmiş bir tavırla, "Olabilir," dedi.

Bu adamın, etrafındaki güzelliği takdir etmek için kendisine hiç zaman ayırmadığı aşikârdı. Judith bu düşünce-

sini sesli bir şekilde de dile getirdi. Iain uzun uzun bakarak Judith'i tepeden tırnağa süzdü. İlerledi ve Judith'in yanağına yumuşak ve nazik bir biçimde dokunup, "Pekâlâ farkına varıyorum," dedi.

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Iain onu kastediyordu, elbette. Onu hakikaten güzel buluyor muydu? Judith bunu soramayacak kadar utanmıştı. Iain onun dikkatini, her nasılsa, doğru dürüst bir banyo yapabileceği duyurusuyla başka bir yöne çekti.

Judith bundan etkilendi. Hafif meyilli yamaçtan dökülen su çok soğuktu, fakat Judith kendisini ovalaya ovalaya yıkama fırsatını yakaladığı için soğuğa aldırmayacak kadar mutluydu. Saçlarını bile yıkadı. Islak ıslak örmek zorunda kaldı ama bu durum onun canını sıkmadı.

Judith arkadaşıyla yeniden bir araya geldiğinde en iyi haliyle görünmek istiyordu. Frances Catherine'i tekrar görme konusunda biraz kaygılıydı. Son görüşmelerinin üzerinden yaklaşık olarak dört sene geçmişti. Arkadaşı onun yıllar içinde çok fazla değiştiğini düşünür müydü... Öyle olsa bile değişikliklerin daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu düşünürdü?

Judith yeniden bir araya gelişe dair kaygısının kendisini yiyip bitirmesine izin vermedi. Her şeyin yolunda gideceğine kalben inanıyordu. Bu aptalca kaygıyı bir kenara iter itmez heyecanı arttı ve akşam yemeklerini bitirdiklerinde kamp ateşinin çevresini adım adım turladı.

Judith özellikle belli bir kişiye yöneltmediği, "Cameron'ın karısının bize yemek yapmak için bütün gece ayakta kaldığını biliyor muydunuz?" sorusunu sordu. "Isabelle'e en sevdiği bisküvilerden yolladı, ama bize de yetecek kadar yaptı."

Alex, Gowrie ve Brodick ateşin çevresinde oturuyorlardı. Iain iri bir huş ağacına yaslanmış, Judith'i seyrediyordu. Judith'in Margaret hakkındaki yorumlarına hiç kimse yanıt vermedi.

Judith yılmadı. Hiçbir şey onun coşkusunu söndüremezdi. "Bu gece niye ateş yakıyoruz? Daha önce yakmadık," dedi.

Gowrie onu yanıtladı. "Maitland diyarındayız artık. Daha önce Maitland diyarında değildik."

Judith soluksuz kaldı. "Bu harikalar diyarı size mi ait?"

Hem Alex hem de Gowrie gülümsedi. Brodick surat astı. "Turlamayı kesecek misin? Kendini izleterek başımı ağrıtıyorsun."

Judith yanından geçerken Brodick'e bir gülümseme gönderdi. "Öyleyse izleme," diye önerdi.

Judith Brodick'i azıcık kızdırmak istiyordu, fakat Brodick sırıtarak Judith'i şaşırttı.

Iain, "Niçin turluyorsun?" diye sordu.

"Yarın için hareketsiz kalamayacak kadar heyecanlıyım. Frances Catherine'i görmeyeli uzun zaman oldu ve ona anlatmak istediğim çok fazla şey var. Hafızam onlarla doldu. Bu gece gözümü kırpamayacağıma dair bahse girerim."

Iain onun gözünü kırpacağına dair gizlice bahse girdi. Ve kazandı. Judith gözlerini kapar kapamaz dünyayla ilişkisini kesti.

Sabah olduğunda, Judith iki ayağının bir pabuca sokulmasını reddetti. Onları zamana ihtiyaç duyduğu konusunda uyardı. Iain ve diğerlerinin onu at sırtında sabırsızlıkla bekledikleri kampa geri döndüğünde ise herkes büyülenmiş görünüyordu. Gözlerinin çarpıcı rengiyle mükemmel

bir uyum içerisinde olan mavi bir elbise giymiş, saçlarını açık bırakmıştı ve hareket ettiğinde kalın bukleleri omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu.

Iain'in göğsüne bir gerginlik oturdu. Gözlerini Judith'ten alabilecekmiş gibi görünmüyordu. Kendi disiplin eksikliği onu dehşete düşürüyordu. Utanç verici davranışı üzerine başını iki yana salladı ve onu çıldırtan kadına kaşlarını çatıp uzun uzun baktı.

Judith açık alana ulaştıktan sonra durdu. Iain dönüp bütün adamlarının ona ellerini uzattıklarını fark edinceye dek onun niye duraksadığını anlamadı. Her biri elini sallayarak onu çağırıyordu.

"Benimle ata binecek."

Iain'in sesi hiç kimseye, itirazda bulunmayı önermiyordu. Judith ise hazırlanmak için çok fazla zaman harcamasının Iain'i öfkelendirdiğini düşünüyordu.

Onun yanına doğru yavaşça ilerledi. "Bugün daha fazla zamana ihtiyaç duyduğum konusunda sizi uyardım, bu nedenle ortada kaş çatmanı gerektirecek bir durum gerçekten yok."

Iain derin bir nefes aldı. "Benimle bu tonda konuşman hiç de hanımefendice değil," açıklamasını yaptı.

Judith'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hangi tonda?"

"Talep eden."

"Talep etmiyordum."

"Benimle münakaşa etmemelisin."

Judith çileden çıktığını saklamaya çalışmadı bile. Elleri kalçalarının yanlarına yerleşiverdi. "Iain, bey olduğun için etrafındaki insanlara emirler yağdırmaya alışıksın. Ne var ki..."

Judith açıklamasını bitirmeye fırsat bulamadı. Iain

aşağıya eğilip onu belinden kavradı ve kaldırıp kucağına oturttu. Judith o an ciyakladı. Onu incitmemişti, hayır, sadece Judith'i savunmasız yakalayan Iain'in şaşırtıcı çabukluğuydu.

Iain sert ama anlamsız olmayan bir ses tonuyla, "Sen ve ben bir tür uzlaşmaya varmak zorunda kalacağız," dedi.

Yoldaşlarına döndü. "Siz yola devam edin," diye buyurdu. "Size yetişiriz."

Iain adamları orayı terk edinceye dek beklerken, Judith yüz yüze gelebilmek için onun kucağında dönmeyi denedi. Iain belini sıkarak ona, olduğu yerde kalmasını isteyen sessiz bir mesaj verdi.

Judith, tutuşunu gevşetmesi için onun kolunu çimdikledi. Iain kulak misafiri olunmaksızın Judith'le konuşabilmek için özellikle bekleyerek adamlarının gidişini izledi, fakat o sırada tutuşunu gevşetti. Judith kıvranmayı derhal kesti.

Iain'e bakmak için döndü. Iain bu sabah tıraş olmamıştı. Darmadağınık ve çok ama çok erkeksi görünüyordu.

Beklenmedik bir şekilde, Iain tüm dikkatini Judith'e yöneltti. Bir dakika boyunca göz göze kaldılar. Iain evine vardıklarında Judith'i nasıl yalnız bırakabileceğini merak ediyordu. Judith ise Iain'in nasıl böylesine güzel, pürüzsüz bir görüntü edindiğini merak ediyordu. Tüm dikkatini onun ağzına yöneltti. Nefes alıyormuşa benzemiyordu. Tanrı ona yardım etsin, Judith öpülmeyi gerçekten arzuluyordu.

Iain onu öpmek istiyordu. Değişken düşüncelerini kontrol etme çabasıyla derin bir nefes aldı. "Judith, aramızdaki bu çekim, muhtemelen, birbirimizin eşliğine bir

haftayı aşkın bir süredir katlanmak zorunda oluşumuz yüzünden. Bu yakınlık..."

Judith Iain'in talihsiz sözcük seçimine hemen itiraz etti. "Benim eşliğime katlanmak zorunda olduğunu mu hissediyorsun?"

Iain onun, sözünü kesmesine aldırmadı. "Araziye vardığımızda, her şey değişecek, elbette. Kendine özgü bir komuta zinciri var ve Maitland oymağındaki herkes aynı kurallara sadık kalır."

"Niçin?"

"Böylelikle kargaşa olmayacaktır."

Iain sözlerine devam etmeden önce Judith'in başıyla onaylamasını bekledi. Onun tatlı dudaklarına bakmamaya çalışıyordu.

"Hepimizin uyduğu kurallar... Ya da komuta zinciri. Bu kurallar zorunluluk gereğince bu yolculuk esnasında bir kenara bırakıldı, fakat varış yerimize ulaşır ulaşmaz, böyle plansız bir ilişkimiz olmayacak."

Iain yeniden duraksadı. Judith onun, kendi onayını beklediğini varsaydı. Beklenileni yerine getirerek kafasını salladı. "Neden?" diye soruncaya dek Iain rahatlamış göründü gözüne.

Iain bunun üzerine derin bir nefes aldı. "Çünkü ben beyim."

Judith, "Senin bey olduğunu zaten biliyorum," diye karşılık verdi. "Ve senin iyi biri olduğundan da eminim. Yine de bu konuşmanın ne hakkında olduğunu merak ediyorum. Oymağımızın üyesi olmadığımı daha önce söylediğimden eminim."

"Ben de diyarımda misafirken, aynı kurallara diğer herkes gibi uyacağını açıkladığımdan eminim."

Judith Iain'in kolunu sıvazladı. "Herhangi bir soruna sebebiyet vereceğimden hâlâ endişelisin, değil mi?"

Iain'in içinden, birdenbire, Judith'i boğmak geldi.

Judith, "Ben, gerçekten, herkesle iyi geçinmeye çalışacağım," diye fısıldadı. "Hiçbir sorun çıkarmayacağım."

Iain gülümsedi. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Onlar senin İngiliz olduğunu anlar anlamaz, zihinleri sana karşı peşin hüküm verecektir."

"Bu hiç de adilce değil..."

Iain onunla tartışmak istemiyordu. "Bunun adaletle alakası yok. Ben seni olabileceklere hazırlamaya çalışıyorum sadece. Herkes ilk şaşkınlığını atlattığında..."

"Gelişimi hiç kimsenin bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Iain, "Ben seninle konuşuyorken, sözümü kesme," diye emretti.

Judith onun kolunu tekrar sıvazladı. "Affedersin," diye fısıldadı.

Judith'in sesinde en ufak bir pişmanlık sezilmiyordu. Iain içini çekerek, "Patrick, Frances Catherine ve heyet üyeleri senin gelişinden haberdar. Diğerleri ise oraya vardığında haberdar olacaklar. Judith, buna alışmakta zorlanmanı istemiyorum."

Iain Judith hakkında hakikaten kaygılanıyordu. Kaygısını boğuk bir sesle ve sert bir kaş çatışla gizlemeye gayret ediyordu. Judith duygulu ve kısık bir sesle, "Sen çok iyi bir adamsın," dedi.

Iain sanki Judith ona hakaret etmiş gibi davrandı. "Huyum kurusun."

Judith onu asla anlayamayacağına oracıkta karar aldı. Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı, içini çekti ve

sonra, "Seni bu denli kaygılandıran tam olarak nedir? Beni değersiz bulacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Iain, "Belki de..." diye başladı. "Ama..."

Judith bir kez daha onun sözünü kesti. "Bu tutum benim canımı sıkmayacak. Daha önceleri de değersiz olduğum düşünüldü. Hayır, bu benim canımı hiç sıkmayacak. Duygularım o kadar kolayca incinmeyecek. Hakkımda kaygılanmaktan vazgeç, lütfen."

Iain başını iki yana salladı. Adamlarının, o ilk akşam yemeğini ve Judith'in yüzündeki ifadeyi anımsayarak, "Evet, duyguların incinecek," misillemesini yaptı. Ona söylemek istediğini hatırlamaya çalışarak duraksadıktan sonra bağırırcasına, "Senin değersiz olduğunu düşünen de kimmiş?" diye sordu.

Judith iyice düşünmeden önce, "Annem," yanıtını verdi. "Aileme ilişkin konuşmak gelmiyor içimden... Yola koyulmamız gerekmiyor mu?"

"Judith, önemli herhangi bir sorunla karşılaşırsan, bu durumu Patrick'e bildirmeni söyleme gayretindeyim yalnızca. Kardeşim ne olursa olsun beni mutlaka bulacaktır."

"Niye doğrudan sana bildiremiyorum? Niye Frances Catherine'in kocasını karıştırmalıyım?"

"Komuta zinciri..." Judith'in ani gülümsemesi, Iain'i durdurmaya yetti. "Niçin gülüyorsun?"

Judith zarif bir silkişle omuzlarını kaldırdı. "Benim için kaygılandığını bilmek hoşuma gitti."

Iain keyifsiz bir ses tonuyla, "Nasıl hissettiğimin bu konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi. Kasıtlı olarak huysuzu oynuyordu çünkü ona söylediğinin önemini anlamasını istiyordu. Kahretsin, onun rencide olmasını engellemeye çabalıyordu. Patrick'in yorumları ciddiye alınacak olursa,

kadınlar çok kırılgan duygulara sahiplerdi ve Iain Judith'in üzülmesini gerçekten istemiyordu. Alışmasını ve mümkün olduğunca huzurlu olmasını istiyordu ve şayet Judith yakışık alır bir tarzda davranmazsa, oymak üyelerinin onun yaşamını berbat edeceklerini biliyordu. Her hareketi dikkatle incelenecekti. Judith şu ana dek herhangi bir yanlış yapmamıştı. Doğrudan doğruya ondan hoşlanmamaları adilce olmazdı. Bir masumu bu gibi koşullarda düşünmek haksızcaydı. Iain her halükarda gerçekçi bir insandı ve hakkın önem taşımadığından haberdardı. Önemli olan hayatta kalmaydı. Iain Judith'i, bildiği herhangi bir yöntemle koruma ihtiyacına neredeyse yenik düşecekti ve eğer bu durum, Judith'in müphem konumunu algılamasında gözdağı vermeyi gerektirecekse, o vakit Iain Tanrı huzurunda ona gözdağı verecekti.

"Bana kaş çatmanı gerçekten umursamıyorum, Iain. Yanlış bir şey yapmadım."

Iain teslimiyet içerisinde gözlerini kapadı. Judith'in gözünü korkutmak mümkün değildi. Iain gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Mevcut durumu, "Seninle konuşmak aşırı derecede yorucu bir deneyim," diye yorumladı.

"Bir yabancı ya da bir kadın olduğum için mi?"

Iain, "Her ikisi de, sanırım," yanıtını verdi. "Kadınlarla konuşma konusunda fazla deneyimim olmadı."

Judith'in gözleri inanamamazlıkla açıldı. "Neden olmadı?"

Iain omuz silkti. "Gerekmedi," diye açıkladı.

Judith Iain'in söylediklerine inanamıyordu. "Bundan bir angaryaymış gibi bahsediyorsun."

Iain sırıttı. "Öyle."

Iain Judith'i bu son sözüyle aşağılamıştı sanki ama Judith buna aldırmadı. Gülümsemesi ise bu yorumu az da olsa yumuşattı. "Evde fırsat buldukça konuşmaktan hoşlandığın kadınlar yok mu?"

Iain, "Konumuz bu değil," karşılığını verdi.

Asıl konuya dönmek üzereydi ki Judith önce davrandı. "Biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı. "Kurallarınızın beni bağlamaması gerekse de sizin diyarınızda konukken, kurallarınıza uymaya çalışacağıma söz veriyorum. İşte, bu senin içini rahatlatıyor mu?"

"Judith, küstahlığa müsaade edemem."

Iain'in sesi yumuşaktı ve öfke belirtisi barındırmıyordu. Cümlesi yalın bir duyuruydu. Judith ona aynı şekilde karşılık verdi. "Küstahlık etmiyordum," dedi. "En azından kasıtlı olarak küstahlık etmiyordum."

Judith'in samimiyeti gün gibi ortadaydı. Iain başıyla onayladı, hoşnuttu. Judith'e konumunu açıklamayı tekrar denedi. "Sen benim diyarımdayken, emirlerime itaat edeceksin çünkü en nihayetinde senden ben sorumluyum. Anlıyor musun?"

Judith, "Fena halde sahiplenici olduğunu anlıyorum," diye yanıtladı. "Tanrı biliyor ya, bu konuşmadan usandım artık."

Iain'in sert bakışları Judith'e bu usançtan hoşlanmadığını söylüyordu.

Judith konuya dönmekte karar kıldı. "Iain, fazla ziyaretçiniz olmuyor, değil mi?"

Iain'le saygısızca mı konuşuyordu? Fakat Iain öyle düşünmüyordu. "Çok az yabancı bizim diyarımıza kabul edilir," itirafında bulundu.

"Neden?"

Iain'in hali hazırda bir yanıtı yoktu. Hakikaten, Iain yabancıların neden kabul edilmediğini bile bilmiyordu. Aklının ucundan dahi geçirmemişti bunu. "Böyle gelmiş, böyle gider," dedi.

"Iain?"

"Evet?"

"Beni niye öptün?"

Konulardaki bu değişim, Iain'in tüm dikkatini çekti. "Biliyorsam kahrolayım," yanıtını verdi.

Belli belirsiz bir kızarış, Judith'in yanaklarını renklendirdi. "Bilseydin yine kahrolur muydun?" Iain onun ne sorduğunu anlamamıştı ve bakışlarına yerleşen ifade bunu yeterince ortaya koyuyordu. Judith utancını bir kenara itti. Bu özel anın, büyük olasılıkla beraberce en son paylaştıkları an olacağını düşündü ve fırsattan istifade etmeyi amaçladı. Parmak uçlarıyla Iain'in yanağını okşamak için elini uzattı.

"Ne yapıyorsun?" Iain Judith'in elini kavradı ama Judith'i iterek uzaklaştırmadı.

Judith, "Sana dokunuyorum," diye karşılık verdi. Soğukkanlılıkla konuşmayı deniyordu, fakat bu başarıyı sağlayamadığının farkındaydı. Iain'in gergin yüz ifadesi, Judith'in yüreğini hoplatıyordu. "Sakalının nasıl hissettirdiğini öğrenmek istiyordum." Gülümsedi. "Artık biliyorum." Elini çekti ve kucağına bırakıverdi. "Gıdıklıyor."

Kendini aptal gibi hissediyordu. Iain de onun huzursuzluğunu gidermiyor, ne diyeceğini bilemez bir halde şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Judith'in cesareti Iain'i şaşırtmıştı elbette, hatta onun ahlaksız ve utanmaz bir haspa olduğunu bile düşünüyor olabilirdi. Judith kesinlikle bir

haspa gibi davranıyordu. Judith'e neler oluyordu böyle? Genellikle bu denli girişken olmazdı.

Judith Iain'in, hakkındaki olası tahminini derinlemesine düşünürken parmak uçlarıyla onun pazusunu okşuyordu. Iain'i okşadığının farkında bile değildi. Fakat Iain Judith'in ne yapmakta olduğunun farkındaydı ve bir kelebeğinki kadar nazik ve yumuşak olan bu dokunuşlar onu delirtiyordu.

Judith ondan dolambaçlı bir şekilde özür dilediğinde, gözlerini onun çenesine dikti. "Genelde bu kadar meraklı veya bu kadar girişken değilimdir."

"Nereden biliyorsun?"

Judith bu soruya öyle şaşırdı ki sabit bakışlarını Iain'in yüzüne dikti. Iain'in gözlerindeki alaycı ifade gün gibi ortadaydı. Iain onunla eğleniyor muydu?

Judith kırılmışa benziyordu. "Bu ciddi bir soruydu, Judith." Şimdi Iain'in parmakları Judith'in yanağını okşuyordu. Judith'in tepkisiyse Iain'i hoşnut ediyordu. Judith Iain'in dokunuşuna içgüdüsel olarak daha fazlasını elde etme isteğiyle, tıpkı okşanıp sevilmek için mırıldanan yavru bir kedi misali eğilim gösteriyordu.

"Beni öpüş biçimini hâlâ hatırlıyorum ve senden beni bir kez daha öpmeni istiyorum. Bu utanç verici bir itiraf, sence de öyle değil mi? Yaşadığım hayat her şeyden çok uzak..."

Iain'in dudakları Judith'in açıklamasına son noktayı koydu. Bu öpücük Judith kollarını Iain'in boynuna doladığı andan itibaren tümüyle yumuşak ve Iain'de istek uyandırıcı bir hal alıncaya dek naif ve iddiasızdı. Fakat Iain kendisini denetleyemiyordu. Öpüşmeleri giderek şiddetleniyor, hararetleniyor, her ikisini de yakıp kavuruyordu.

Judith kendisini Iain'in kollarında eriyormuş gibi hissediyordu. Onun tadını, dilinin diline sürtünmesini, dudaklarının dudakları üzerinde tekrar tekrar gezinmesini seviyordu. Gırtlağından yükselen düşük sesli hırıltıyı ve tutuşundaki haşin yumuşaklığı seviyordu.

Fakat Iain'in geri çekildiğindeki bakışlarından nefret ediyordu. Onu ilk öptüğünde takındığı aynı yüz ifadesiydi bu. Iain ona dokunduğu için kızgındı, muhtemelen bir o kadar da kendinden tiksiniyordu.

Judith bu yüz ifadesini görmek istemiyordu. Gözlerini kapadı ve Iain'in üstüne yığıldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Iain'inki de öyle. Judith kulağı onun göğsüne dayalı olduğu için gürültülü kalp atışlarını işitebiliyordu. Iain de bu öpüşmeden belki Judith'in etkilendiği kadar etkilenmişti. Kızgın olmasının nedeni bu olabilir miydi? Ona dokunmaktan hoşlanmak istemiyordu.

Bu ihtimal Judith'i üzüyor, utandırıyordu. Birdenbire aralarına biraz mesafe koymak istedi. Sırtını göğsüne yaslanıncaya dek Iain'in kucağında döndü. Kucağından uzaklaşmayı denedi ama Iain ona izin vermedi. Ellerini Juidth'in kalçalarına götürdü ve onu kaba bir biçimde kendine yapıştırıp yukarı doğru çekti. "Böyle hareket etme," diye emretti. Sesi haşin ve öfkeliydi.

Judith onu rencide etmediğini düşünüyordu. "Üzgünüm," dedi. Bakışlarını aşağıda tuttu. "Beni öpmeni istememem gerekirdi. Bir daha asla istemeyeceğim."

"İstemeyecek misin?"

Iain gülecekmiş gibi konuşmuştu. Judith tepkisel olarak sırtını dikleştirdi. Iain o an bir buz kütlesi tuttuğunu sandı. Boğuk bir fısıltıyla, "Judith, neyin yanlış olduğunu söyle bana," dedi.

Iain aşağı eğilip çenesiyle Judith'in yanağına sürtünmemiş olsaydı, Judith buna bir açıklama getirebilirdi. Memnuniyet ürpertileri Judith'in iki omzunun ortasından akıverdi. Tanrı şahit, Judith kendisinden iğreniyordu. Niçin Iain'e olan tepkisini kontrol edemiyordu?

"Bana cevap ver."

Judith, "Birlikte ortak bir geleceğimizin olamayacağını biliyorum," diye söze başladı. Sesi titriyordu. "Silme salak değilsem de öyle biri gibi davrandığımın farkındayım. Malum nedenden ötürü sana çekici geldiğim için kendimi güvende hissetmem benim tek kabahatim." Mantığa uygun sözler sarf etmiyordu. Yine de sinirlendikçe sinirleniyordu. Heyecandan sonunda ellerini kenetlemeye karar verdi.

Iain, "Bana o malum nedeni açıkla," diye sordu.

Judith, "Malum neden, benim İngiliz olmam ve senin olmaman," yanıtını verdi. "Kendimi güvende hissetmiyorum artık."

"Benimle birlikteyken kendini güvende hissetmiyor musun?"

Iain'in ses tonu şoke olduğunu ortaya koyuyordu. Judith, "Anlamıyorsun," diye fısıldadı. Utandığını Iain'in görmemesi için bakışlarını aşağıda tutuyordu. "Sana çekici gelmemin güvenli olduğunu sanıyordum, çünkü sen bir beysin ve ben İngiliz'im; fakat şimdi bu durumun tehlikeli olduğu sonucuna vardım. Kalbimi kırabilirsin, Iain Maitland, tabii eğer ben buna müsaade edersem. Bana benden uzak duracağına ilişkin söz vermelisin. Bu... İmkânsız."

Iain çenesini Judith'in tepesine dayadı ve onun hoş, hafif kokusunu içine çekip genç kadının kolları arasındayken kendini ne denli iyi hissettiğini düşünmemeyi denedi.

"İmkânsız değil," diye homurdandı. "Lanet olsun yine de fazlasıyla karmaşık..."

Yüksek sesle dile getirinceye dek aklından geçenlerin farkına varamamıştı. Tüm olasılıkları aklından geçirdi. Sorunlar sersemleticiydi. Meseleyi enine boyuna düşünebilmesi için zamana ve Judith'ten uzak olmaya gereksinim duyuyordu.

Judith, "Birbirimizi görmezden gelirsek bunun daha kolay olacağına inanıyorum," diye önerdi. "Arazine vardığımızda, sen önemli görevlerine geri döneceksin, ben de Frances Catherine'le ilgileneceğim. Evet, böylelikle bu daha kolay olacak, değil mi, Iain?"

Iain Judith'e yanıt vermedi. Dizginleri eline alıp atını dörtnala koşmaya zorladı. Dar açıklıktan geçerlerken, ağaç dallarını koluyla engelledi. Judith'in titrediğini duyumsadı ve evinin alt kısımlarında yer alan tarlalara varır varmaz, eyerinin arkasından pelerinini çıkarıp Judith'e sardı.

Sonraki birkaç saat boyunca birbirleriyle tek kelime dahi konuşmadılar. Muhteşem bir şalgam tarlasından geçtiler. Tarla göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldadığından Judith buranın katışıksız güzelliğinden ötürü gözlerini kısmak zorunda kaldı. Ötedeki tepeleri örten azametli çam ağaçlarının arasında iç içe sokulmuş kulübeler yer almaktaydı. Zümrüt misali yeşil, sık dokulu bir çimen halıyla çevrelenmiş yamaç, yukarıdan aşağıya, gökkuşağının her renginde çiçeklerle bezeliydi.

Pırıldayan berrak bir derenin üzerindeki kemerli köprüden geçtikten sonra sarp tırmanışa başladılar. Hava mis gibi yaz kokuyordu. Çiçeklerin güzel kokusu toprağınkine karışıyordu.

İskoçlar, hem erkekler hem de kadınlar, bu geçit tö-

renini izlemek için kulübelerinden dışarı çıktılar. Bütün oymak üyeleri, aynı renklerde ve Iain'inkine benzer ekose kumaşlar kuşanmışlardı. İşte bu nedenden ötürü Judith Iain'in evine nihayet vardıklarını anladı.

Frances Catherine'i göreceği için aniden öyle heyecanlandı ki hareket etmeden oturmakta zorlandı. Iain'e gülümsemek için döndü. Iain onu umursamaksızın dosdoğru karşıya bakıyordu.

"Doğruca Frances Catherine'in evine mi gidiyoruz?"

Iain, "Tepedeki avluda bekliyor olacaklar," yanıtını verdi.

Açıklama yaparken Judith'e gözucuyla dahi bakmamıştı. Judith tekrar önüne döndü. Iain'in limoni ruh halinin, heyecanını mahvetmesine müsaade etmeyecekti. Çevresindeki inişli çıkışlı güzelliğe mest olarak bakıyor ve bunu Frances Catherine'e anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Sonra Iain'in iç kalesine alıcı gözle baktı. İç kale ne kadar da çirkindi. Bu dev taş yapı, tepenin en üstünde yer alıyordu. Yapının etrafını saran bir duvar da yoktu üstelik. Iain hasımlarının, evini ihlâl etmelerinden kaygılanmamış olmalıydı.

Kocaman yapının üstüne gri bir sis tabakası çökmüştü. Ana bina kare şeklindeydi, dahası gökteki sis katmanları kadar gri ve iç karartıcıydı.

Avlu çok daha iyi değildi. Çimenden çok toprağın göze çarptığı bir zemine sahipti ve iç kaleye açılan izlerle kaplı çift kapı kadar köhne görünüyordu.

Judith dikkatini karşısında toplanmış olan kalabalığa yöneltti. Erkekler Iain'i başlarını sallayarak selamladılar ama kadınlar onların gelişine gözle görülür herhangi bir

tepki göstermediler. Kadınların çoğu erkeklerin arkasında, sessizce izler ve bekler vaziyette duruyorlardı.

Judith'in gözleri Frances Catherine'i aradı. Arkadaşını görünceye ve yüzünde beliren ifadeyi fark edinceye dek gerçekten hiç endişelenmemişti.

Frances Catherine gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. Yüzü ölü misali solgundu. Korktuğu anlaşılıyordu. Judith bu tepkinin nedenini anlamadı, fakat arkadaşının kaygısını derinlerinde hissetti.

Iain atını durdurdu. Gowrie, Alex ve Brodick vakit kaybetmeden aynısını yaptılar. Frances Catherine ileri doğru bir adım attı, ancak hemen yanında duran adam kolunu kavrayıp onu olduğu yerde kalmaya zorladı.

Judith dikkatini Patrick Maitland'e çevirdi. Onun, Frances Catherine'in kocası olduğundan emin değildi aslında. Adam, Iain'e çok benziyordu; yapıca onun kadar iri olmasa da kaş çatışı Iain'inki kadar sertti.

Patrick de endişeli görünüyordu. Karısına göz attığında, Judith onun gerçek anlamda kaygılandığını anladı.

Judith'in arkadaşı ellerini kenetledi. Bir dakika boyunca sabit gözlerle Judith'e baktı, sonra ileri doğru tereddüdlü bir adım daha attı. Patrick onu bu kez durdurmadı.

Herkes dikkat kesilmiş onları izliyordu. "Frances Catherine niye korkuyor?"

Judith Iain'e bu soruyu fısıldamıştı. Iain Judith'in kulağına eğildi ve sorusuna kendi sorusuyla yanıt verdi. "Sen niye korkuyorsun?"

Judith bu suçlamayı inkâr etmek üzereydi ama Iain Judith'in ellerini kendi kolundan yumuşak ve nazik bir biçimde uzaklaştırırken genç kadının yeterince dikkatini çekmişti. Judith onu mengene misali sımsıkı tutmuştu.

Iain attan inerken Patrick'i başıyla selamladı, ardından dönüp Judith'in yere inmesine yardım etti.

Judith Iain'e göz ucuyla bile bakmadı. Dönüp arkadaşına doğru yavaşça yürüdü. Birkaç adım uzaklaştığında ise durdu.

Frances Catherine'in korkusunu hafifletmek için ne diyeceğini bilmiyordu. Ya da kendisininkini. Küçükken biri ağladığında ötekinin diğerine eşlik ettiğini anımsadı. Bu hatıra Judith'e bir diğerini çağrıştırdı ve Judith sevgili arkadaşını selamlarken tam olarak ne söylemek istediğinin ansızın farkına vardı.

Bakışlarını Frances Catherine'in şişkin karnına odakladı. Bir adım daha ilerleyip gözlerinin içine baktı ve yalnızca arkadaşının işitebileceği alçak bir ses tonuyla konuştu: "Her ikimizin de herhangi bir erkeğin şarap kadehinden asla içmeyeceğimize dair söz verdiğimizi dün gibi hatırlıyorum. Ama görünüşe bakılırsa, Frances Catherine, senin vermiş olduğun sözü tutmadığını düşünüyorum."

Altıncı Bölüm

Frances Catherine hafifçe içini çekti. Gözlerini şaşkınlıktan faltaşı gibi açmasının akabinde kahkahayı koparıp kendisini Judith'in kollarına attı. Judith'e bir kadının sadece bir erkeğin kadehinden içmekle hamile kalabildiğini söylediği zaman kendinden ne kadar emin ve ne kadar otoriter bir tavır takındığını anımsadı.

Judith'i kucakladığında onu neredeyse içine çekecekti. Bu iki kadın aynı anda hem gülüp hem ağlıyor, etraflarında toplanan kalabalığa çıldırmış izlenimi veriyorlardı.

Gerginlik ve endişe, Patrick'in omuzlarından kalktı. Patrick Iain'e bakmak için dönüp başını salladı. Ağabeyi de başını sallayarak ona karşılık verdi.

Patrick yolculuğun zahmete değdiğine karar kıldı. Ellerini arkasında kenetledi ve karısının, görgü kurallarını hatırlamasını bekledi. Karısının yüzündeki sevinç ifadesi, dikkatsizliğini telafi ediyordu. Patrick karısının şen kahkahasını nasıl da özlemişti. Patrick'in bir yanı, sadakatini takdir ettiği bu İngiliz kadını, ona olan minettarlığından

haberdar etmek için, kendi kollarına alıp karısının kucakladığı hararetle kucaklamak istiyordu.

Karısı orada olduğunu hatırlayıncaya dek, yani beş dakika daha beklemek zorunda kaldı. Bu iki kadın aynı anda konuşuyorlar, birbirlerine sorular soruyorlar ve etraflarına kesinlikle mutluluk saçıyorlardı.

Iain bu iki kadının yeniden bir araya gelmesine Patrick kadar memnun oldu. Biraz da şaşırdı, çünkü onların birbirleriyle sıkı dost olabileceklerini şu dakikaya dek anlamamıştı. Judith ve Frances Catherine arasındaki bağın gücü benzersizdi. Iain'i şaşırtan da bu güçtü. Iain Judith'in ona, birbirlerinden nefret etmeleri gerektiğini anlayacakları yaşa gelmeden önce arkadaş olduklarını söylediğini anımsadı. Ve o an güvensizlik ve nefret derslerini aldıktan sonra dahi birbirlerine bağlı kalmayı sürdüren bu ikiliye çok daha fazla hayran oldu.

Judith etraflarını saran insanların varlığını, Frances Catherine hatırlamadan önce hatırladı. "Konuşmamız gereken çok fazla konu var," dedi. "Fakat şimdi Iain ve diğerlerine beni sana getirdikleri için teşekkür etmeliyim."

Frances Catherine onun elini tuttu. "Öncelikle seni kocamla tanıştırmalıyım," dedi. Patrick'e gülümsemek için döndü. "Bu, Judith."

Patrick'in gülümsemesi Iain'inkinin tıpatıp aynısıydı. Patrick karısına, "Tahmin ettim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Judith."

Frances Catherine elini serbest bırakmış olsaydı Judith arkadaşının eşine güzel bir reverans yapabilirdi. Reverans yapmak yerine gülümsedi. "Ben de burada olmaktan ötürü memnunum, Patrick. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Dikkatini Iain'e yöneltti. Iain atının dizginlerini eline almış, ahırlara doğru yürümekteydi. Judith elini Frances Catherine'den çekti, hemen geri döneceğine söz verdikten sonra da aceleyle refakatçısının peşinden gitti. "Iain, lütfen bekle," diye seslendi. "Sana teşekkür etmek istiyorum."

Iain durmadı ama omzunun üzerinden geriye bakıp ani bir baş onayı verdi ve yoluna devam etti. Judith sırayla yanından geçen Alex, Gowrie ve Brodick'e teşekkür etti. Tamamen aynı şekilde tepki gösterdiler. Dimdik ve mesafeliydiler.

Judith kendi kendine bundan daha fazlasını beklememesi gerektiğini söyledi. Görevlerini yapmışlar ve en sonunda ondan kurtulmuşlardı. Judith gülümsemesini sürdürdü ve arkasına döndü. Bir kadınlar grubunun yanından geçerken bir fısıltı duydu: "Aman Tanrım, onun İngiliz olduğunu sanıyorum, fakat bu olamaz, sizce de öyle değil mi?" Judith'in elbisesi onu ele vermediyse bile aksanı kesinlikle ele vermişti.

Judith Frances Catherine'e doğru yürümeye devam etti, fakat kendisine aval aval bakan kadınlara gülümsemeden edemedi. "Evet, ben İngiliz'im."

Bir kadının ağzı açık kaldı. Judith kahkaha atma dürtüsünü bastırdı, çünkü başka birinin bariz şaşkınlığı üzerine eğlenmenin kabalık olacağını düşünüyordu.

Arkadaşının yanına ulaştığında, "Herkes varlığımdan bir hayli etkilenmiş görünüyor," dedi.

Frances Catherine güldü. Patrick ise aksi bir tepki gösterdi. Judith'in bu sözü ettiğinde ciddi olduğunu sanmıştı belli ki. "Judith, *etkilenmiş* uygun bir kelime değil. Aslında bahse girerim ki onlar..."

Gerçeği yumuşatmada yardım almak için karısına bak-

tı. Frances Catherine ona hiçbir yardımda bulunmadı zira gülmekten kendini alamıyordu.

Judith Patrick'e gülümsedi. "*Afallamış* daha uygun bir kelime olur muydu?"

Frances Catherine, "Hayır," dedi. "*Öfkelenmiş, iğrenmiş* veya belki de..."

Patrick alçak sesle homurdanarak, "Yeter," dedi. Gözlerindeki pırıltı, onun gerçekten kızgın olmadığını ortaya koyuyordu.

"Öyleyse şaka yapıyordun..."

Judith başıyla onayladı. "Evet, şaka yapıyordum. Burada hoş karşılanmadığımı biliyorum. Iain beni bu konuda uyarmıştı."

Patrick bu sözü yorumlayamadan önce ihtiyar bir savaşçı ona seslendi. Patrick Frances Catherine ve Judith'i başıyla selamladıktan sonra iç kale merdivenlerinin yanında duran adamlar kümesine doğru yürüdü. Frances Catherine Judith'in koluna girdi ve ikili, bayır aşağı yürümeye başladılar.

Frances Catherine, "Patrick ve benimle kalacaksın," açıklamasını yaptı. "Biraz sıkışık olabilir, fakat yakınımda olmanı istiyorum."

"Kulübenizde başka oda yok mu?"

"Yok, fakat Patrick bebeğin doğumundan sonra bir oda daha eklemek istiyor."

Patrick onlara katılmak için tepeden aşağıya indi. Yüzünün asık olması Judith'i, mevcudiyetini halihazırda savaşçılara karşı savunmak zorunda kaldığına inandırdı.

"Beni buraya davet ettiğin için zorluk yaşayacak mısın, Patrick?"

Patrick doğrudan doğruya bir yanıt vermedi. "Bu civarda olmana zamanla alışacaklardır."

Kulübeye vardılar. Patikadaki ilk kulübeydi. Kulübenin önünü pembeli kırmızılı çiçekler çevrelemişti ve taş ilk günkü kadar temiz gözükünceye dek kireçle adamakıllı boyanmıştı.

Kapının her iki yanında geniş, kare bir pencere vardı. İçerisi tıpkı dışarısı kadar davetkârdı. Bir duvarın ortasında taştan bir ocak yer almaktaydı. Çok renkli, güzel bir yorganla örtülü büyük bir yatak karşı duvara dayanmış durumdaydı ve altı tabureyle çevrili, yuvarlak bir masa yerin geri kalanında durmaktaydı. El yüz yıkama leğeni ise kapının hemen yanındaydı.

Frances Catherine, "Akşam vaktinden önce içeri bir karyola getireceğiz," dedi.

Patrick bu sözleri başıyla onayladı, ancak düzenlemeden pek mutlu olmuşa benzemiyordu. Hayır, kaderine boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Bu hassas ama mümkün olduğunca çabuk kararlaştırılması gereken bir konuydu. Judith masaya gidip oturdu. Patrick kapı aralığından gerisin geriye çıkarken, "Patrick, lütfen şimdi gitme," diye seslendi Judith. "Bu uyku düzenlemesi hakkında seninle konuşmak istiyorum."

Patrick arkasına döndü, kapıya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Judith'in açıklama yapmasını bekledi. Judith ona kalacak başka bir yer bulmasını önerecekti belli ki. Patrick Judith'e hayır dediğinde, karısının uğrayacağı hayal kırıklığı için kendisini önceden hazırlıyordu. Frances Catherine'le fiziksel olarak yakınlaşması artık mümkün olmamasına rağmen gece boyunca onu yakınında tutmaktan hâlâ zevk alıyordu ve Tanrı şahit bu zevkten mahrum kalacak değildi.

Ama yine de Frances Catherine'in üzülmemesi için pek çok şeyden vazgeçeceğini de biliyordu.

Judith Patrick'in, kendisine yönelik keskin kaş çatışına şaşırdı. Frances Catherine'in kocası, Iain'inki kadar hırçın tabiatlı bir ruh haline bürünüyordu. Judith yine de ondan hoşlanıyordu, çünkü onun, karısına bakış biçiminden, karısını sevdiğini söyleyebilirdi.

Ellerini kenetledi. Frances Catherine itiraz edecekmiş gibi göründüğünde ise aceleyle, "Sizinle kalmamın benim için uygun olacağını hiç sanmıyorum. Her geceki mahremiyetinizin sürmesi lazım... Lütfen gücenmeyin... Fakat ben bir karı kocanın baş başa vakit geçirmesi gerektiğini düşünüyorum. Yakınlarda kalabileceğim bir yer yok mu?"

Patrick yüksek sesle konuştuğunda, Frances Catherine başını hararetle iki yana sallıyordu. "İki aşağıdaki kulübe boş. Bizimkinden daha küçük ama işe yaracağından eminim."

"Patrick, Judith'in bizimle kalmasını istiyorum."

"Judith az önce bizimle kalmak istemediğini söyledi, aşkım. İstediği gibi olsun."

Judith utanmıştı. "Sizinle tabii ki de kalmak istiyorum ama..."

"İşte, görüyor musun? Kalmak istiyor..."

Judith, "Frances Catherine, bu tartışmayı ben kazanacağım," dedi kafasını sallayarak.

"Neden?"

Judith, "Çünkü sıra bende," diye karşılık verdi. "Sonraki tartışmayı sen kazanabilirsin."

"Tanrım, dediğim dediksin. Pekâlâ. Elmont'un kulübesinde kalabilirsin. Orayı konforlu bir hale getirmene yardım edeceğim."

Patrick, "Yardım etmeyeceksin," deyiverdi. "Dinleneceksin. Arkadaşının konforuyla ben ilgileneceğim."

Patrick şimdi çok daha mutlu görünüyordu. Judith uyku düzeninden Patrick'in hoşnut olduğunu tahmin ediyordu. Patrick Judith'e gülümsedi. Judith de ona aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Elmont'un artık orada oturmadığını varsayıyor ve itiraz etmiyorum."

Patrick Judith'e, "O ölü," dedi. "Umursamayacaktır."

Frances Catherine kocasına bakıp başını iki yana salladı. Kocası ona göz kırptıktan sonra kulübeden ayrıldı. "Kocam çok duygusuz biriymiş gibi algılanmayı amaçlamıyordu... Elmont öldüğünde çok yaşlıydı ve huzur içinde öldü. Patrick şakacıktan öyle konuştu. Onun senden hoşlandığını zannediyorum, Judith."

"Onu çok seviyorsun, değil mi, Frances Catherine?"

Arkadaşı, "Ah, evet," dedi. Masaya oturup tam bir saat boyunca kocasından bahsetti. Judith'e nasıl tanıştıklarını, kocasının nasıl sürekli peşinden koştuğunu anlattı ve onun özel niteliklerinden ancak yüz ya da iki yüz tanesine değinerek konuşmasını nihayetlendirdi.

Adamın yapamadığı tek şey suyun üstünde yürümekti! Arkadaşı soluk almak için duraksadığında Judith bu yorumu yaptı.

Frances Catherine güldü. "Burada olmandan ötürü çok mutluyum."

"Başka bir yerde uyumak istediğim için kırılmadın değil mi?"

"Hayır, elbette hayır. Ayrıca, gerekirse bağırışımı duyacak kadar yakında olacaksın. Patrick'i kendimden uzak tutmaya özen göstermeliyim. Onunla yeterince ilgilenmediğimi düşünürse duyguları incinebilir."

Judith gülmemek için kendisini zor tuttu. Patrick iri yapılı bir adamdı. Duygularının incinmesi fikri bile çok komik ve son derece sevimliydi.

"Ağabeyine benziyor."

Frances Catherine, "Belki birazcık," dedi. "Gerçi Patrick çok daha yakışıklı."

Judith bunun gerçekten tam tersini düşünüyordu. Iain Patrick'ten çok daha yakışıklıydı. Judith *"Aşk hakikaten insanın gözünü boyuyor olmalı"* hükmüne vardı.

"Patrick inanılmaz derecede nazik ve sevgi dolu."

Judith kendini tutamayıp, "Iain de öyle," yorumunu yaptı.

Arkadaşı bu yorumu hemen anladı. "Peki, Iain'in sevgi dolu olup olmadığını nereden biliyorsun?"

"Beni öptü." Judith bu itirafı fısıldamış, yüzünün kızardığını hissetmiş ve bakışlarını derhal yere indirmişti. "İki defa."

Frances Catherine'in ağzı açık kalmıştı. "Sen de onu öptün mü? İki defa?"

"Evet."

"Anlıyorum."

Judith başını iki yana salladı. "Hayır, anlamıyorsun," diye itiraz etti. Arkadaşının tepkisini gördüğünde, "Biz birbirimize çekici geldik. Birbirimize neden çekici geldiğimizden hiç mi hiç emin değilim, fakat bunun gerçekten önemi yok. Bu çekim artık bitti... Gerçekten bitti."

Frances Catherine ona inanmadı. Başını iki yana sallayıp durdu. "Ben senin ona niye çekici geldiğini biliyorum," dedi.

"Niye?"

Frances Catherine gözlerini devirdi. "Tanrı'nın huzu-

runda dürüst olmam gerekirse, senin içinde bir parça dahi kendini beğenmişlik bulunmuyor. Aynada kendine bakmıyor musun hiç? Çok güzelsin, Judith." Dramatik bir iç çekiş koyvermek için konuşmasına ara verdi. "Şimdiye dek sana bunu söyleyen hiç olmadı."

Judith, "Bu doğru değil," diye çıkıştı. "Millicent ve Herbert bana bir yığın iltifat ederler, dahası beni ne denli sevdiklerini söylerler."

Frances Catherine, "Evet," derken arkadaşıyla hemfikirdi. "Ama sevgisine en çok gereksinim duyduğun kişi sana sırtını döndü."

Judith, "O konuya girme, Frances Catherine," uyarısını yaptı. "Annem davranış tarzından bir türlü vazgeçmeyen bir kadın."

Frances Catherine burnundan soludu. "Tekel hâlâ her gece kafayı bulup kükrüyor mu?"

Judith başıyla onayladı. "Artık gün içinde de içiyor," dedi.

"Sen çok küçük ve savunmasızken, seni koruyacak Millicent Teyzen ve Herbert Amcan olmasaydı, sana ne olacağını aklına getiriyor musun? Belki de kendi çocuğumu beklediğimden ötürü bu gibi şeyleri düşünmeden edemiyorum."

Judith bu sözler üzerine ne diyeceğini bilemedi. Sükûneti, arkadaşına, gevşemesi gerektiğini söylüyordu.

Frances Catherine, "Oradan ayrılman zor oldu mu?" diye sordu. "Büyük olasılıkla Tekel'in malikânesinde olacağını bildiğim için endişelendim. Altı ayda bir onunla kalmak zorunda kalıyordun ve ben en son ne zaman onun yanından ayrıldığını anımsamayamadım. İçim içimi yedi durdu."

Judith, "Tekel'in yanındaydım ama ayrılırken hiçbir zorluk yaşamadım," yanıtını verdi. "Annem Londra'ya gitmek için çoktan yola çıkmıştı."

"Peki ya Tekel?"

"Ona gideceğim yeri söylediğimde kör kütük sarhoştu. Anlattıklarımı ertesi sabah hatırladığından bile şüpheliyim. Millicent ve Herbert, gerekirse ona yeniden açıklama yapacaklardır."

Judith ailesi hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Frances Catherine'in bakışları öylesine hüzünlüydü ki Judith bunun nedenini öğrenmeyi kafasına koydu.

"Kendini iyi hissediyor musun? Bebek ne zaman geliyor?"

Frances Catherine, "Kendimi şişman hissediyorum," diye yanıtladı. "Doğuma sekiz ya da dokuz haftam daha var sanırım."

Judith arkadaşının elini tuttu. "Bana neyin ters gittiğini söyle."

Bu nazik emre açıklama getirmek zorunda kalmadı. Arkadaşı onun ne sorduğunu anladı. "Patrick olmasaydı, burada bulunmayı hiç istemezdim."

Frances Catherine'in ses tonu Judith'e, ıstırabını abartmadığını söylüyordu. "Babanı ve erkek kardeşlerini özlüyor musun?"

Frances Catherine, "Ah, evet," yanıtını verdi. "Her zaman."

"Öyleyse Patrick'ten onları hoş, uzun bir ziyaret için buraya getirmesini iste."

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Daha fazlasını isteyemem," diye fısıldadı. "Biz heyete gidip senin buraya gelmen için izin almak zorunda kaldık."

Judith'in teşvikiyle, Frances Catherine heyetin gücüne ilişkin her şeyi arkadaşına açıkladı. Zümre idaresi, ricasını reddetmeye hazırlanırken Iain'in duruma nasıl müdahale ettiğinden ve tüm sorgulama süresince nasıl korktuğundan bahsetti.

Judith, "İzin almanız için neden heyetten geçmek zorundayız..." yorumunu yaptı. "İngiliz olsam bile onların onayına ihtiyaç duyulmasını hâlâ anlamıyorum."

Frances Catherine, "Maitlandler'in İngilizler'i sevmemeleri için birçok nedeni var," dedi. "İngilizler'e karşı yapılan meydan savaşlarında ailelerini ve arkadaşlarını kaybetmişler... Üstelik Kralınız John'dan da nefret ediyorlar."

Judith bir silkişte omuzlarını kaldırdı. "İngiltere'deki baronlardan çoğunun Kral'ı sevmedikleri de bir gerçek." Kralını kötülediği için cehennemde yanmasın diye istavroz çıkarma dürtüsüne direndi. "Bencilce davranıp asla yapılmaması gereken bazı hatalar yapmış, en azından Herbert Amca'nın bana anlattığına göre öyle."

"Kralınızın bir İskoç'la evlenme sözü verdikten sonra fikrini değiştirdiğini biliyor muydun?"

"Duymamıştım ama şaşırmadım. Frances Catherine, Patrick'ten daha fazlasını isteyemeyeceğini söylediğinde neyi kastediyordun? Babanı niye getiremiyor?"

Frances Catherine, "Maitlandler yabancılardan hoşlanmazlar," diye yanıtladı. "Benden de hoşlanmıyorlar."

Bu yorumu ağzından kaçırdığında sesi bir çocuğunki gibi çıkmıştı. Judith arkadaşının duygusallığını tamamen hassas bir dönem geçirmesine bağladı. "Herkesin senden hoşlandığına adım gibi eminim."

Frances Catherine, "Bana hiç de öyleymiş gibi gelmi-

yor," diyerek itiraz etti. "Kadınlar benim şımarık ve burnunun dikine giden biri olduğumu düşünüyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ebelerden biri bana böyle söyledi." Frances Catherine bir anda gözyaşlarına boğulmuştu. Gözlerini elinin tersiyle silerek sözlerine devam etti. "İçten içe çok korkuyorum. Senin adına da korkuyorum. Buraya gelmeni istememin bencilce olduğunu biliyorum."

Judith, "Ben sana yanında olacağıma dair yıllar önce söz verdim," diye hatırlattı. "Şayet beni çağırmasaydın, gücenirdim. Saçma sapan konuşma."

Frances Catherine kekeleyerek, "Fakat sana verdirdiğim o söz... Burayı boylayacağımı bilmeden çok ama çok önceydi," dedi. "Bu insanlar çok... Soğuklar. Senin kalbini kırmalarından endişe ediyorum."

Judith gülümsedi. Arkadaşının bu kadar düşünceli olması ne kadar da güzeldi. "Frances Catherine, hep böyle mi hissettin yoksa sonradan mı buradan nefret etmeye başladın?"

Arkadaşı bu soruya bir dakika boyunca kafa yormak zorunda kaldı. "İlk zamanlar mutluydum ama çok geçmeden buraya uygun olmadığımı anladım. Kendimi burada bir yabancı gibi hissediyorum. Üç yılı aşkın bir süredir evliyim ve hâlâ benim bir Maitland olduğumu düşünmüyorlar."

"Niye düşünmüyorlar?"

Frances Catherine, "Sınırda büyüdüğüm için belki de," yanıtını verdi. "Bu onların nedenleri arasında yer alıyor olabilir en azından. Patrick'in başka biriyle evlenmesi gerekiyormuş. Ona teklifte bulunmamış, fakat evleneceğini düşünüyorlarmış. Sonra da benimle tanışmış."

"Patrick'le bu konuyu konuştun mu?"

Frances Catherine, "Birkaç kez dile getirdim," dedi. "Mutsuzluğum çok keyif kaçırıcıydı. Kocam kadınların benden hoşlanmasını sağlayamıyor. Ben burada ölmek istemiyorum. Keşke Patrick doğumdan önce beni babamın yanına geri götürse ve doğum bitinceye dek orada benimle kalsa."

"Ölmeyeceksin." Judith bu reddi neredeyse bağırarak dile getirmişti. "Katlandığım bunca sıkıntı ve utançtan sonra ölmesen çok iyi olur."

Frances Catherine arkadaşının sesindeki öfkeyle teselli buldu. "Katlandığın onca sıkıntıyı anlat bana," dedi. Sesi coşku doluydu.

"Geçen iki yıl içinde en azından elli ebeyle konuştum ve bana söyledikleri her kelimeyi ezberlediğime yemin edebilirim. Millicent benim kadar azimliydi ve bu kadınları aramak için uşaklarına bütün kırsal bölgeyi taratti. Onun yardımı olmaksızın ne yapardım bilmiyorum."

"Millicent değerli bir kadın."

Judith, "Evet, öyle," diyerek ona katıldı. "Sana sevgilerini yolladı."

Frances Catherine başıyla onayladı. "Tüm şu ebelerden öğrendiklerini anlat bana."

"Sana karşı tamamen dürüst olmak istiyorum... İlk başta çelişkili pek çok görüş işittim, cesaretimi neredeyse yitirmek üzereydim. Biri bana doğum esnasında odanın cehennem misali sıcak olması gerektiğini, bir diğeri ise bunun bütünüyle zıddını söyledi. Evet, moral bozucuydu, Frances Catherine. Sonra bir mucize oldu. Bir sabah Maude adındaki bir ebe sanki kırk yıllık evindeymiş gibi davranarak iç kaleye geldi. Kırılgan görünümlü, çıkık omuzlu ve eğri büğrü elleri olan bir ihtiyardı. Perişan bir haldey-

di. Bilgisine ilişkin ilk başta kuşkulandığımı söylemeliyim ama çok geçmeden ne denli ahmakça bir peşin hükme vardığımı anladım. Frances Catherine... O, kadınların en kıymetlisiydi. Aynı zamanda anlayışla doluydu ve görüşlerinin çoğunu yalnızca basit bir sağduyuya dayandırdığını anlattı bana. Çok uzun zamandır ebeydi, fakat yöntemleri gerçekten bir hayli moderndi. Tüm bu değişikliklere ayak uydurmuş ve en yeni tekniklerden haberdar olmaya daima merak duymuştu. O tam anlamıyla kendini işine adamış bir ebe. Bu denli yaşlı ve kırılgan olmasaydı, buraya benimle gelmesi için ona yalvaracaktım. Çıktığım yolculuk ona ağır gelirdi."

Frances Catherine, "Kadınlar onun müdahale etmesine katiyen izin vermezlerdi," dedi. "Anlamıyorsun, Judith."

"Öyleyse anlamama yardımcı ol. Buradaki ebelere korkularından bahsettin mi?"

Frances Catherine aceleyle, "Tanrı yazdıysa bozsun, hayır," yanıtını verdi. "Ona korktuğumu söylersem, durumu içinden çıkılmaz bir hale getirir sadece. Adı Agnes ve ben zamanı geldiğinde onu yakınımda istemiyorum. Bir tane daha var... Helen. Her ikisi de ziyadesiyle söz sahibi kişiler. Agnes'ın kızı Cecilia evlenmek için Iain'in ağzına bakıyor ve ben, Agnes'ın daima burnu havada oluşunu bu nedene bağlıyorum. Agnes beyin kayınvalidesi olacağını sanıyor."

Judith beyninden vurulmuşa döndü. Bu haberle nasıl üzüldüğünü Frances Catherine fark etmesin diye bakışlarını masaya çevirdi.

Arkadaşı fark etmedi. Açıklamasını aynen sürdürdü. "Bu evliliğe Agnes'dan başka hiç kimse kesin gözüyle bak-

mıyor ve Patrick, Iain'in Cecilia'ya evlenme teklifinde bulunma niyeti olduğuna inanmıyor."

"O vakit, Agnes niye Iain'in kızına evlenme teklif edeceğine inanıyor?"

"Kızı çok güzel. Onun oymaktaki en güzel kadın olma ihtimali hakikaten çok yüksek. Agnes, kızı çok çekici olduğu için Iain'in onu er ya da geç isteyeceğini zannediyor. Fakat gerçek şu ki Cecilia beyinsizdir ve bir düşünceyi bir pireden daha uzun süre aklında tutamaz."

Judith başını iki yana salladı. "Bu kadın hakkında böyle acımasızca şeyler söylediğin için kendinden utanmalısın." Sesini, az önce kurduğu cümleyi güya kasten kurmak istiyormuşçasına ciddileştirmeyi denemişti ama kahkahayı koparınca, uyandırmaya çalıştığı etkiyi tümüyle berbat etti. "Pire ha?"

Arkadaşı başıyla onayladı. Sonra gülmeye başladı. "Ah, Judith, burada olmandan ötürü çok mutluyum."

"Ben de burada olmaktan ötürü mutluyum."

"Ne yapacağız?"

Frances Catherine'in ruh halindeki değişikliğin bu denli hızlı olması, Judith'i bir hayli şaşırttı. Frances Catherine bir dakika öncesine kadar gülüyordu ve şimdi yeniden ağlayacakmış gibi görünüyordu.

Maude Judith'e, bebek bekleyen kadınların duygusal patlamalara eğilimli olduklarını söylemişti. Normal bir doğum için dingin, huzurlu bir ruh halinin zorunlu olduğunu da sözlerine eklemişti. Anne her üzülüşünde, olabildiğince çok teselli edilmeliydi.

Judith şimdi bu prensibe uyuyordu. Frances Catherine'in elini okşadı ve ona gülümsedi. Kendinden emin davranmayı denedi. "Ne mi yapacağız? Her şey güzel olacak, Frances Catherine."

"Doğum başladığında, Agnes bana yardım etmene izin vermeyecektir. Bense bu kepaze kadını yanıma yaklaştırmayacağım. Bu konuda ne yapacağız?"

"Peki ya Helen?"

Frances Catherine, "Ona bildiği her şeyi Agnes öğretmiş," karşılığını verdi. "Onu da yanımda isteyeceğimi sanmıyorum."

Judith, "Burada daha fazla ebe olmalı," dedi. "Geldiğimde farkına vardığım kulübe sayısından ve kalabalıktan, burada yaşayan yaklaşık beş yüz erkek ve kadın olduğunu tahmin ediyorum."

Frances Catherine, "Yerinde olsam bu sayının iki mislini tahmin ederdim," değerlendirmesini yaptı. "Dağın arka tarafındaki kulübeleri henüz görmedin. Sadece savaşçılar sayılıyor ve onların sayısı en azından altı yüzü aşıyor."

Judith tekrar, "Öyleyse burada başka ebeler de olmalı," dedi.

Frances Catherine başını iki yana salladı. "Agnes işleri idare ediyor," diye açıkladı. "Ve ben beyin yengesi olduğum için bebeği doğurtmakta ısrar edecektir. Eğer başka ebeler varsa, bu konuda seslerini çıkarmıyorlardır. Agnes'ı kızdırmak istemeyeceklerdir."

"Anlıyorum."

Judith birdenbire kendisini kötü hissetti. Panik, Judith'in iç dünyasını etkisi altına almaya başlıyordu. Tanrı aşkına, Judith bu görevi tek başına üstlenecek yeterlilikte değildi. Evet, en son doğum yöntemlerine dair bilgi toplamıştı, fakat gerçek bir doğuma tanık olmasına asla müsaade edilmemişti ve kendisini Frances Catherine'in bakımıyla ilgilenmede tamamen yetersiz hissediyordu.

Niye hiçbir şey olabildiğince kolay değildi? Judith sancılar sırasında arkadaşının alnını kuruladığını, elini tuttuğunu ve deneyimli ebe daha lüzumlu işleri hallederken ara sıra "Hadi, hadi," diye fısıldadığını kafasında canlandırdı.

Gözyaşları bir kez daha Frances Catherine'in yanaklarından süzülüyordu. Judith hafifçe iç çekti. "Yalnızca bir şey kesin," dedi. "Bu bebeğe sahip olacaksın. Sana yardım etmek için buradayım ve elbette ikimiz, ne denli olasılıksız görünürse görünsün, herhangi bir sorunu kendi aramızda çözüme kavuşturabiliriz."

Judith'in gerçekçi ses tonu, Frances Catherine'i sakinleştirdi. Frances Catherine, "Evet," diyerek onu onayladı.

"Agnes'ın dostluğunu kazanmak mümkün mü yoksa ondan vazgeçiyor muyuz?"

Frances Catherine, "Vazgeçiyoruz," diye yanıtladı. "Kurt, tüyünü değiştirir; huyunu değiştirmez. Agnes zalim yüreklidir, Judith. Bulduğu her fırsatta, katlanmak zorunda kalacağım ıstıraba ilişkin korkunç sözler eder. Öteki zor doğumlar hakkında hikâyeler anlatmaya bayılır."

Judith, "Onu dinlememelisin," dedi. Sesi öfkeden titriyordu. Bu denli dehşete düşürücü bir şeyi asla işitmemişti. Agnes zalim yürekli oluşunu açıkça belli ediyordu. Judith mevcut iç karartıcı durumu düşünürken başını iki yana salladı.

Arkadaşı, "Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum," diye fısıldadı. "Agnes'ı anlamaya çalışıyorsun, değil mi? Onun davranışına bir gerekçe ileri sürer sürmez, o davranışı değiştirmeye başlayacaksın... Ama benim için ağzıyla kuş tutsa fark etmez... Onun bir meleğe dönüşmesi umrumda olmaz. Bana yaklaşmasın yeter."

"Hayır, onu anlamaya çalışmıyorum. Onun niye bu şekilde davrandığını zaten biliyorum. O, iktidar peşinde, Frances Catherine. İstediklerini elde etmek için korkuyu ve bir kadının tenkide maruz kalışını kullanıyor. Diğerlerinin zayıf yanını besliyor. Maude bana onun gibi kadınlar olduğunu söylemişti. Yapabileceğim herhangi bir şey onun tavrını değiştirmeyecektir. Sen endişelenme. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Frances Catherine başıyla onayladı. "Artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum," diye itiraf etti. "Doğumla ilgili konuşmayı her denediğimde, Patrick çok üzülüyor. Benim için korkuyor ve onu rahatlatmak da her seferinde bana düşüyor."

Judith, "Seni seviyor," dedi. "Endişelenmesinin nedeni bu."

"Beni hâlâ sevdiğine inanamıyorum... Son zamanlarda çok huysuz oldum. Sürekli ağlıyorum."

"Bunda bir yanlışlık yok."

Frances Catherine gülümsedi. Judith onun daimi destekleyicisiydi. Böyle bir dostu olduğu için kendisini çok şanslı hissediyordu. "Sorunlarımdan yeterince bahsettim. Seninkilere geçelim artık. Buradayken, babanı görmeye teşebbüs edecek misin?"

Judith omuz silkti. "O iş biraz daha dallanıp budaklandı. Birincisi, şu Highlands'in ne kadar büyük olduğunu anlamadım," dedi. "Ve ikincisi, Macleanlar'ın Maitlandler'le çatıştıklarını duydum."

"Bunu nasıl öğrendin?"

Judith Isabelle'in annesiyle yaptığı konuşmayı anlattı. Anlatmayı sonlandırdığında Frances Catherine kaşlarını çatıyordu.

"Onun sana söyledikleri doğru. Macleanlar düşman."

"Babam ölmüş olabilir."

"Ölmedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Öylesine merak ediyormuş gibi davranarak, Patrick'den bana Maclean beyinin nasıl biri olduğunu anlatmasını istedim ve Patrick onun yıllardır oymağını yöneten ihtiyar bir adam olduğunu söyledi."

"Sana başka ne söyledi?"

Frances Catherine, "Başka bir şey yok," dedi. "Onu kışkırtmak istedim. Eğer daha fazla soru sorsaydım, Macleanlar'la niye bu denli ilgilendiğimi sorardı bana. Babanın kim olduğunu asla kimseye söylemeyeceğime ilişkin söz verdim sana ve bu sözü Patrick'le evlenmeden önce verdiğim için ona söyleyemem. Üstelik bu Patrick'in hiç hoşuna gitmezdi. Judith, hiç kimse bunu bilmemeli, özellikle de sen buradayken. Bu senin için tehlikeli olur."

"Iain beni korur."

Frances Catherine, "Iain'in Maclean'dan haberi yok," diye itiraz etti. "Haberi olursa, ne yapacağını bilmiyorum."

"Beni yine de koruyacağını düşünüyorum."

"Tanrım, sesin kulağıma ciddi geliyor."

Judith güldü. "Ciddiyim," dedi. "Ama fark etmez, değil mi? Iain asla öğrenmeyecek. Babamla görüşmek istediğimden bile emin değilim. Gerçi, onu uzaktan da olsa görmeyi ummuştum."

"Peki seni vazgeçiren nedir?"

"Merakım yatıştı."

Frances Catherine, "Onunla konuşman lazım," diye ısrar etti. "Babanın, anneni kovup kovmadığını bilmiyor-

sun. Gerçeği öğrenmen gerekiyor. Annenin hikâyesine kesin olarak inanamazsın, sana anlatılanlar yalan olabilir."

Judith, "Kesin olarak bildiğim babamın bizi almak için İngiltere'ye katiyen gelmediğidir," diyerek itiraz etti. Elini içgüdüsel olarak sinesine götürdü. Babasının yüzüğü, elbisesinin altında gizli duran altın zincire takılı vaziyette göğüslerinin arasına yerleşmişti. Yüzüğü evde bırakmış olması gerekse de Judith bunu yapamamıştı. Bunun nedenini idrak edemiyordu, kafası da fena halde karışmıştı.

Judith elini tekrar masanın üstüne koydu. "Her şeyi oluruna bırakacağına dair söz ver bana. Anlaştık mı?"

Frances Catherine arkadaşını yalnızca teskin etmek için anlaşmaya vardı. Bunun Judith için can sıkıcı bir konuşma olduğunu söyleyebilirdi. Konuyu değiştirmeye karar verdi ve katıldıkları şenliklerde yaşanan maceralardan söz açtı.

Çok geçmeden gülüşmeye başlamışlardı bile.

Patrick karısının kahkahasını dışarıdan işitebiliyordu. Tepkisel olarak gülümsüyordu. Demek ki Frances Catherine'in arkadaşı halihazırda işe yarıyordu. Brodick Patrick'in yanındaydı. O da gülümsüyordu. "Frances Catherine Judith'i burada ağırlamaktan memnun," yorumunda bulundu.

Patrick, "Evet, memnun," diye karşılık verdi.

Kulübeye girdiğinde hâlâ gülümsüyordu. Karısı bu sefer görgü kurallarını hatırladı. Derhal ayağa kalkıp kocasına doğru yürüdü. Judith de ayağa kalktı. Ellerini kenetleyip her iki savaşçıya da hoş geldiniz dedi.

Brodick Judith'in sırt çantalarından üçünü içeri taşıdı. İkisini Patrick taşıyordu. Bu iki adam yol eşyasını yatağın üstüne bıraktılar. Patrick, "Tam olarak ne kadar kalmayı planlıyorsun, genç hanım?" sorusunu yöneltti.

Sesi endişeli çıkıyordu. Judith ona takılmadan edemedi. "Sadece bir ya da iki yıl," yanıtını verdi. Patrick benzinin atmasına engel olmayı denedi. Judith güldü. Sonra, "Şaka yapıyorum," diye ekledi.

Frances Catherine, "Brodick, akşam yemeğine kalmalısın," dedi. "Judith, Patrick'e şaka yapmamayı dene. Yüzü bembeyaz kesildi baksana."

Her iki kadın da bunun çok komik olduğunu düşünüyordu. Alex ve Gowrie açık kapı aralığında belirdiği zaman bile hâlâ gülüyorlardı. Bu iki savaşçı biraz süklüm püklüm görünüyordu. Frances Catherine hemen onları da akşam yemeğine davet etti.

Patrick konukları olduğuna şaşırmış gibiydi. Judith arkadaşının yemek hazırlıklarını bitirmesine yardım etti. Frances Catherine bol miktarda koyun yahnisi yapmış ve epeyce yuvarlak siyah ekmek somunu pişirmişti.

Erkekler masaya yerleştiler. Judith ve Frances Catherine yemek yemek için Patrick'in bitişiğine sıkışmadan önce onlara servis yaptılar.

Ne Judith'in ne de Frances Catherine'in fazla yiyesi vardı. Bütün akşam yemeği boyunca birbirleriyle konuştular. Alex yemek yemekten ziyade sabit gözlerle Judith'e baktı, Patrick bunun farkına vardı ve Gowrie'nin de yemeğine dokunmadığını gördüğünde, ziyaret nedenlerini anladı.

O ikisi Judith'e tutulmuştu. Patrick gülmemek için kendini zor tutuyordu. Hanımlarsa erkekleri dikkate almıyorlardı. Masadakilerden izin isteyip yatağa doğru gittiler. Judith hazırladığı tüm armağanları arkadaşına sunmasının akabinde Frances Catherine'in sevinci üzerine memnuniyetten kızardı. Armağanların biri dışında hepsi bebek

içindi, fakat Judith arkadaşına yakası pembe ve mavi gül nakışlarıyla süslü bir de gecelik hazırlanmıştı. Bu kıyafeti bitirmek Judith'in tam bir ayını almıştı. Yapıt, çabaya değmişti, çünkü Frances Catherine bu kıyafetin mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Kadınlar erkekleri umursamadıkları için erkekler ilgilerini gizleme gereksinimi duymadılar. Bakışlarını Judith'e odakladılar. Patrick Judith'in her gülümsediğinde askerlerin de gülümsediğini fark etti. En çok Brodick'in ilgisi Patrick'i şaşırttı, çünkü Brodick duygularını dizginlemede genellikle bir hayli iyiydi.

Brodick ona aniden, "Niçin sırıtıyorsun?" diye sordu.

Patrick, "Sana," yanıtını verdi.

Brodick bu dürüstçe yanıta itiraz edemeden önce Judith seslendi: "Brodick, bisküvileri Isabelle'e teslim etmeyi unutmuşum."

Brodick, "Ona ben teslim ederim," dedi.

Judith başını iki yana salladı. "Onunla tanışmak istiyorum," diye açıkladı. Ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. "Ona annesinden mesajlar getirdim."

Alex, "Sana eşlik etmekten memnun olurum," teklifinde bulundu.

Gowrie çok daha kararlı bir ses tonuyla, "Ben eşlik ederim," dedi.

Brodick başını iki yana salladı. "Isabelle benim yengem," deyiverdi. "Judith'e ben eşlik edeceğim."

Iain kapıyı açmıştı ve orada durmuş münakaşayı dinliyordu. İşittiklerine... Ve gördüklerine inanmakta zorlanıyordu. Savaşçıları, Judith'e kimin eşlik edeceği konusunda tartışırken aşk hastası kavalyeler gibi davranıyorlardı.

Fakat Judith her nasılsa onların gerçek dürtülerini se-

zinlememişti. Konuşulanlara dikkat kesilmiş olsa da şaşkına dönmüş gibi görünüyordu.

Alex, Iain'in dikkatini çekti. Ellerini masanın üstüne koydu ve Brodick'e bakmak için öne eğildi. "Isabelle'in kulübesi amcamınkine yakın ve ben gitmişken oraya da uğrayacağım. Bu yüzden Judith'e ben eşlik ederim."

Patrick işte o vakit güldü. Herkes aynı anda Iain'in farkına varmışa benziyordu. Judith'e en gülünç gelen şey ise Patrick'in düşünüş tarzıydı. Judith'in yüz ifadesindeki neşe apaçık ortadaydı.

Iain sinirli görünüyordu. Bütün dikkatini erkek kardeşine yöneltmeden önce göz ucuyla Judith'e baktı. "Şimdi gerekçelerimi anlıyor musun?"

Patrick başıyla onayladı.

Judith ve Frances Catherine birbirlerine baktılar. "Hangi gerekçeler, Bey Iain?" diye sordu Frances Catherine.

Iain soruyu yanıtlayamadan önce Judith, "Bey Iain mi?" diye tekrarladı. "Niye ona sadece Iain demiyorsun?"

Frances Catherine ellerini kucağında kenetledi. "Çünkü beyimiz," açıklamasını yaptı.

Judith, "Yine de kayınbiraderin," karşılığını verdi. "Onunla bu denli resmî konuşmak zorunda değilsin."

Arkadaşı başıyla onayladı. Iain'e bakıp zoraki da olsa gülümsedi. Savaşçı onun gözünü korkutuyordu, gözlerinin içine bakmak ise epey zorluydu. Girişi kaplayan Iain kapıdan kafasını eğerek geçti ve tamamen içerideyken, duvarın köşesine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak dikilmeye başladı.

Frances Catherine sesindeki titremeden ötürü yüzünü buruşturarak söze tekrar, "Iain..." diye başladı. "Hangi gerekçeleri kastediyorsun?"

Iain, yengesinin ondan korktuğunu fark etti. Açığa çıkan durum dolayısıyla afalladı. Yengesine yanıt verdiğinde, onun korkusunu hafifletmek için kendisini yumuşak bir sesle konuşmaya zorladı. "Patrick Judith'in boş kulübede kalmasına müsaade edilmesini rica etti. Onun ricasını reddettim. Kocan gerekçelerimi anlıyor."

Frances Catherine başıyla onayladı. Beyiyle tartışacak değildi. Ayrıca, bu düzenleme tam isteğine göreydi. Frances Catherine Judith'in yanlarında kalmasını istemekteydi.

Iain, kardeşine, "Konuklarınız şimdi buradan ayrılıyorlar," dedi.

Alex, Gowrie ve Brodick derhal tek sıra halinde kulübeden çıktılar. Iain onların yolundan çekildikten sonra kapının yanındaki yerini yeniden aldı. Yanından geçerlerken savaşçılarına bir şeyler söylemişti, fakat çok alçak sesle konuştuğu için söylediklerine ne Judith ne de Frances Catherine kulak misafiri olabildi. Buna karşın Patrick bütün söylenenleri işitti ve gülümseyerek ağabeyinin sözlerinden keyif aldığını belli etti.

Judith, "Iain, kısa bir süre için seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır."

Judith yılmadı. Bir balığı yüzdürmenin birden fazla yolu vardı. "Patrick?"

"Evet, Judith?"

"Beyinizle özel olarak konuşmam lazım. Bu konuşmayı ayarlar mısın, lütfen?"

Patrick ona sanki keçileri kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı. Judith derin bir nefes alıp saçlarını omzunun üstünden geriye doğru attı. "Buradaki komuta zincirine

uyum sağlıyorum. Benim sana sormam ve senin de beye sorman gerekiyor."

Patrick Iain'e bakmaya cüret edemedi. Ağabeyinin halihazırda sinirlendiğinden haberdardı. Judith'e aval aval bakan Alex, Gowrie ve Brodick'i gördüğünde, Iain'in gözlerinde beliren bakış, Patrick'in daha önce hiç şahit olmadığı bir bakıştı. Patrick onu iyi tanımasaydı, ağabeyinin hakikaten genç kadını kıskandığını düşünebilirdi.

"Iain..." diye başladı söze Patrick.

"Hayır." Iain bu teklifi direkt reddetti.

Judith, "Tanrım, ne kadar geçimsizsin," diye mırıldandı.

Frances Catherine burundan solumayla soluksuz kalma arasında bir ses çıkardı. Hâlâ yatağın kenarında oturuyordu. Uzanıp Judith'in koluna dokundu. Fısıldayarak, "Bey Iain'i kesinlikle eleştirmemelisin," dedi.

Judith de fısıldayarak, "Niye eleştirmeyeyim?" yanıtını verdi.

Frances Catherine, "Çünkü Ramsey, Iain'in, sinirlendiği zaman adi bir adama dönüştüğünü söylüyor," dedi.

Judith kahkahayı patlattı. Tekrar Iain'e bakmak için arkasına döndü ve Iain'in, Frances Catherine'in sarf ettiği sözleri duyduğunu fark etti. Fakat Iain buna rağmen kızgın görünmüyordu. Hayır, gözlerindeki parıltı, kızgınlığın tam zıddı bir ruh haline işaret ediyordu. Patrick ise karısının yüksek sesle fısıldadığı yorumdan ötürü dehşete düşmüş gibiydi.

Patrick, "Tanrı aşkına, Frances Catherine..." diyerek söze başladı.

Karısı, "Ramsey'in ettiği bir iltifattı bu," diye karşılık verdi. "Üstelik, bunu duyman gerekmiyordu."

Judith, "Ramsey kim?" diye sordu.

Frances Catherine, "İnanılmaz derecede yakışıklı bir şeytan," yanıtını verdi. Arkadaşının bulunduğu yöne bakarak, "Patrick, kaş çatma bana. Ramsey yakışıklı bir adam," dedi ve ekledi: "Onun farkına kolayca varacaksın, Judith... Genç hanımlar sürekli etrafındadır. Ramsey bu ilgiden nefret etse de ne gelir elden... Onu beğeneceğine eminim."

Iain, "Hayır, beğenmeyecek," dedi ve ileri doğru bir adım attı. "Ondan uzak duracaksın, Judith. Beni anlıyor musun?"

Judith başıyla onayladı. Iain'in sinirli ve nobran ses tonuna azıcık olsun aldırmamış olsa da onunla tartışmamakta karar kıldı.

"Ramsey'yi ondan nasıl uzak tutacağız?" diye sordu Patrick merakla.

Iain ona cevap vermedi. Judith gece üzerlerine tümüyle çökmeden önce yerine getirmek istediği vazifeyi anımsadı ve Margaret'ın bisküvilerle dolu omuz çantasını eline aldı.

"Patrick, rica etsem Iain'den bana Isabelle'in kulübesine varan yolu göstermesini ister misin? Ona annesinden gelen bu hediyeyi vermeli ve mesajları iletmeliyim."

Frances Catherine, "Judith, bey tam önünde duruyor. Neden ona sormuyorsun?" sorusunu yöneltti.

Judith elini umursamazca sallayarak, "Komuta zinciri denen şey..." dedi. "Ona uygun davranıyorum."

"Buraya gel, Judith."

Iain'in sesi yumuşak ama dondurucuydu. Judith huzurlu bir şekilde gülümsemeye çalıştı ve ona doğru yürüdü. "Evet, Iain?"

"Beni kasıtlı olarak kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

Iain Judith'in inkâr etmesini bekledi. Ve özür dilemesini. Fakat Judith'ten ne inkâr ne de özür geldi.

"Evet, sanırım seni kasıtlı olarak kışkırtmaya çalışıyorum."

Iain'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini sert bir kaş çatışa bıraktı. Iain Judith'e bir adım daha yaklaştı. Judith geri çekilmedi. Tanrı biliyor ya, Judith de Iain'e bir adım yaklaştı.

Neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Judith Iain'in sabit bakışlarıyla buluşmak için başını olabildiğince eğmek zorunda kaldı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk olarak senin beni fiilen kışkırttığına dikkat çekmeliyim sanırım."

Bu kadın, insanı günaha sokardı. Iain onun açıklamasını takip etmekte güçlük çekiyordu. Konsantrasyonu Judith'in dudaklarına kayıyordu. Kendi disiplin eksikliği Iain'e, Judith'in küstahça davranışından daha korkunç geliyordu.

Iain Judith'ten uzak kalamamış, dahası genç kadın henüz kardeşinin kulübesine yerleşmemişken, onu ziyarete bile gelmişti.

Judith Iain'in ona herhangi bir şey söylemesini gerçekten istiyordu. Iain'in yüz ifadesi, ne düşündüğü konusunda Judith'e en küçük bir fikir dahi vermiyordu. Judith kendisini anlamsız bir şekilde çok gergin hissediyordu. Kendi kendine, Iain'in böylesine büyük bir adam olduğu için çevresindeki her yeri kaplıyormuş gibi görünmesinin bu gerginliğe sebebiyet verdiğini söyledi. Ve ona bu denli yakın durmak da Judith'in rahatsızlığını gidermiyordu.

"Senden bana zaman ayırmanı rica ettim ve sen beklenmedik bir biçimde beni reddettin. Evet, ilk olarak sen beni kışkırttın."

Iain bu kadını boğmak mı yoksa öpmek mi istediğine bir türlü karar veremiyordu. Judith ona tatlı ve masum bir tebessümle gülümsediği zaman, Iain'de gülme isteği uyandı. Judith'e asla el kaldıramayacağını biliyordu.

Bunu Judith de biliyordu.

Judith onun aklından geçenleri okuyabilmek istiyordu. Bu bir tür kızdırma oyunuysa asla başlatmamış olması gerekiyordu. Bir dağ kurdunu kızdırmak tehlikeliydi ve Judith'in zihnindeki Iain, tüm nazik tavırlarına rağmen vahşi bir hayvandan çok daha tehlikeli olabilirdi. Iain'den yayılan güç Judith'e neredeyse boyun eğdiriyordu.

Judith bakışlarını yere çevirdi. "Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım, Iain ve şayet seni sinirlendirmeye çabaladığıma inanıyorsan senden özür dilerim."

Sesinin yerden göğe kadar pişman çıktığını düşünüyordu. Iain'in yüz ifadesini görmek için yukarı doğru baktığında, onu gülümserken bulduğuna şaşırdı.

"Beni sinirlendirmeye çabalıyordun, Judith."

Judith, "Evet, çabalıyordum," diye itiraf etti. "Fakat hâlâ üzgünüm."

Sonra omuz çantasını sıkı sıkı tuttuğunu fark etti. Iain onun niyetini anlamadan önce onun etrafından dolaşıp kapı aralığından dışarı çıktı.

Frances Catherine, "Birisi ona Isabelle'in nerede oturduğunu söyleyinceye dek yol boyunca her kapıyı çalacak," dedi. "Patrick, lütfen gidip..."

Iain, "Ben giderim," diye homurdandı.

Bir tartışma çıkmasını bekleyecek değildi. Iain'in iç çekişi, arkasından kapıyı çekip kapattığında, kapının çarpması kadar gürültülüydü.

Tam tepeden aşağı iniyorken, Judith'e yetişti. Tek keli-

me etmedi ama kolundan tutup onu durdurmak zorunda kaldı.

"Margaret'a söz verdim, Iain ve sözümü tutacağım."

Judith'in bu boş tehdidi gerçekten gereksizdi. Iain hemfikir olduğunu zaten başıyla onaylıyordu. "Yanlış yoldan gidiyorsun. Winslow'un kulübesi avlunun diğer tarafında."

Iain ondan omuz çantasını aldı ve yakınlardaki ikinci bir tepeden tırmanmaya başladı. Judith Iain'in yanında yürüyordu. Kolları birbirlerine sürtünüyor, fakat ikisi de birbirinden uzaklaşmıyordu.

"Iain, madem yalnızız..."

Iain'in kahkahası, Judith'in sorusunu engelledi. "Neye gülüyorsun?"

Iain, "Yalnız değiliz," yanıtını verdi. "Oymağımdan en az yirmi kişinin bizi izlediğine bahse girerim."

Judith çevresine bakındı, ancak tek bir kişi dahi görmedi. "Emin misin?"

Iain kısık bir sesle, "Evet," diye karşılık verdi.

"Niçin izliyorlar?"

"Merak."

"Iain, bana neden kızgınsın? Seni sinirlendirmeye çalıştığım için özür diledim ya."

Judith'in sesi Iain'e üzgün geldi. Iain derin bir nefes aldı. Ona kızgın olma gerekçelerini açıklayacak değildi. Kahretsin, Judith'in yakınlığı Iain'in iç huzurunu fena halde bozuyordu. Iain Judith'e dokunmak istiyordu. Bunu itiraf edecek de değildi.

"Kızgın değilim. Sana göz kulak olduğumda kardeşime karşı sorumluluğumdan başka herhangi bir şey hissettiğime inanıyorsan kendini çok fazla önemsiyorsun."

Judith kendini tokat yemiş gibi hissediyordu. Onun bu acımasızca dürüst yorumuna cevaben ne diyeceğini bilmiyordu. Ona hak veriyordu. Iain'in kendisine ilgi gösterdiğini sanarak kendisini çok fazla önemsemişti. Cılız bir cazibeyle önemsenmeyi birbirinden ayrı tutmak gerekiyordu.

Judith'in gözleri yaşlarla doldu. Neyse ki solan güneş ışığı, yüz ifadesini Iain'den saklıyordu. Judith başını öne eğik tutup, kasıtlı olarak aralarında iki atlık yer açılıncaya dek Iain'in yanından yavaş yavaş uzaklaştı.

Iain kendisini çok tuhaf hissediyor, sesi o denli haşin çıktığı için kendisine lanet ediyordu.

Özür dileyecek oldu, sonra hemen bu fikrinden vazgeçti. Hem işi berbat edeceğinden emindi hem de savaşçılar özür dilemezlerdi. Kadınlar özür dilerlerdi.

"Judith..."

Judith Iain'e cevap vermedi.

Iain ne yapacağını bilemiyordu. Pişman olduğu eylemlerinden ötürü erkek veya kadın, hiç kimseden asla özür dilememişti ve Tanrı şahit, şimdi de özür dilemeyecekti.

"Kalbini kırmak istemedim."

Iain homurdandığı sözcüklerin ağzından çıktığına inanamadı. Kendi açıklanamaz davranışı üzerine başını iki yana sallamak zorunda kaldı.

Judith Iain'in mazeretini kabul etmedi ve Iain bu tavra müteşekkirdi. Judith onun sesindeki boğukluktan, mevcut durumun ona ne denli zor geldiğini tahmin etmiş olmalıydı.

Fakat Judith Iain'in mazeretinin tek kelimesine dahi inanmıyordu. Kendi kendine, onu her halükârda affetmesi için bir neden olmadığını söyledi. Iain Judith'in duygu-

larını incitmişti, evet, ama kendisini nasıl hissettiğini ona aynen bildirmekteydi.

Gitmeyi hedefledikleri yere vardıklarında, Iain son derece rahatladı. Buna karşın eşikte duraksadı. Judith'le birlikte Isabelle'in ağladığını işitebiliyorlardı. Winslow'un sesini de duyuyorlardı; sözcükler açıkça algılanamıyor olsa da sesin sakinleştirici etkisi aşikârdı.

Judith sabahleyin tekrar gelmeleri gerektiğini düşündü ama düşündüğünü öneremeden önce Iain kapıyı çalmıştı bile.

Kapıyı Winslow açtı. Yüzündeki kızgın ifade, rahatsız edilmekten hoşlanmadığını belirtiyordu. Fakat Iain'i görür görmez, her nasılsa, Winslow'un somurtkan yüz ifadesi birdenbire değişti.

Brodick'in erkek kardeşi, gözlerinin rengi dışında, Brodick'e hiç benzemiyordu. Her ikisinin de aynı tonda mavi gözleri vardı. Fakat Winslow Brodick'ten daha kısaydı ve onun kadar yakışıklı değildi, ayrıca saçları koyu sarıydı ve kıvırcıklığı nedeniyle söz dinlemez bir haldeydi.

Iain ziyaretin gerekçelerini açıkladı ve açıklamayı bitirdiği vakit, Winslow omuz silkmesinin akabinde onları içeri davet etmek için kapıyı ardına kadar açtı.

Kulübe Patrick'inki kadar büyüktü, ancak içerisi dağılmış kıyafetler ve masaya üst üste yığılmış olan tabak çanağın istilasına uğramıştı. Isabelle'in ev idaresi konusuna önem vermediği apaçık ortadaydı. Sırtı yastıklar öbeğiyle desteklenmiş güzel kadın, yataktaydı. Gözleri ağlamaktan şişmişti.

Judith bu durumu onun hasta olduğuna yordu. Kahverengi saçları omuzlarına saçılmıştı ve ten rengi ay kadar solgundu.

Judith, "Sizi rahatsız etmek istemezdim," diye başladı sözlerine. Omuz çantasını Iain'den aldı. Boş yer olmadığını anladığında, çantayı masaya koymak üzereydi. İki taburenin de üstü kıyafetlerle kaplı olduğundan, omuz çantasını yere koymaya karar verdi. "Annen sana bir hediye yolladı, Isabelle... Ve mesajlar... Fakat sen kendini daha iyi hissettiğinde ben tekrar gelmekten mutluluk duyacağım."

Winslow, "O hasta değil," dedi.

Judith, "Öyleyse niye yatakta?" diye sordu.

Winslow bu soruya şaşırmış görünüyordu. Judith sorma küstahlığında bulunduğu için onun bu gibi bir tepki verdiğini düşünüyordu.

Winslow, "Yakında oğlumu doğuracak," açıklamasını yaptı.

Judith yine Isabelle'e döndü. Isabelle'in gözlerindeki yaşları gördü. "Doğum sancısı mı çekiyorsun?"

Isabelle başını hararetle iki yana salladı. Judith kaşlarını çattı. Anlamaya çalışarak bir kez daha, "Öyleyse niye yataktasın?" sorusunu yöneltti.

Winslow bu İngiliz kadının niye böylesine aptalca sorular sorduğuna anlam veremiyordu. Sabrı elden bırakmayarak konuştu. "Gücünü muhafaza edebilmek için yatıyor."

Judith'in çok güvendiği ebe, bu çarpıtılmış mantık kırıntısı üzerine kalp krizi geçirebilirdi. Judith Isabelle'e gülümsemesinin ardından tekrar dönüp onun kocasına baktı.

"O zaman niye bir savaşçı, savaşa gitmeden önce kuvvetini muhafaza etmiyor?"

Winslow tek kaşını kaldırdı. Iain gülümsedi. Winslow, "Bir savaşçı, savaş için daima idman yapmalıdır," yanıtını

verdi. "Eğer sürekli olarak idman yapmazsa, güçsüzleşir ve etkisizleşir. İngilizler bu prensibe uymazlar mı?"

Judith omuz silkti. Dikkatini halihazırda farklı bir noktaya yönlendirmiş, çünkü kapıya yakın bir köşede duran doğum oturağını fark etmişti. Bu acayip aleti daha iyi görebilmek için hemen o tarafa gitti.

Winslow onun bu ilgisini ayrımsadı ve tamamlanması gereken bir görevi olduğunu anımsadı. "Iain, şunu dışarı çıkarmama yardım eder misin? Isabelle'in moralini bozuyor," dedi fısıldayarak. "Sabahleyin Agnes'ın evine geri götüreceğim."

Judith hem tasarımdan hem de işçilikten etkilenmişti. Doğum oturağı esasen at nalı şeklinde bir iskemleydi. Yuvarlak arkalığı uzundu ve sağlam görünüyordu. Oturma yeri, uylukları desteklemek için tasarlanmış dar bir çıkıntıdan ibaretti. Hem tahta tutamaçları hem de kenarları altın işlemeliydi ve usta, yan kısımlara boydan boya melek figürleri çizmek için sanatını konuşturmuştu.

Judith merakını belli etmemeye çalışıyordu. "Annenin sana ne gönderdiğini görmek ister misin, Isabelle?" diye sordu.

"Evet, lütfen."

Judith omuz çantasını yatağa taşıdı ve Isabelle'e gülümseyerek onun yanında durdu.

"Annen ve baban gayet iyiler," dedi. "Margaret benden sana kuzenin Rebecca'nın sonbaharda Stuart adında biriyle evleneceğini söylememi istedi."

Isabelle keten bir kumaşla gözlerinin kenarlarını kuruladı. Yüzünü buruşturdu, iki eliyle örtüleri kavradı ve sonra alçak sesli bir iç çekiş koyverdi. Alnında ter damlaları

belirmişti. Judith onun bıraktığı keten kumaşı aldı, yatağın üzerine eğildi ve alnındaki teri sildi.

"Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Isabelle başını iki yana salladı. Fısıldayarak, "Akşam yemeğinden çok fazla yedim," karşılığını verdi. "Berbattı, fakat çok acıkmıştım. Keşke yataktan kalkmama izin verseydi. Sen neden buradasın?"

Gelişigüzel biçimde sorulan bu soru Judith'i hazırlıksız yakaladı. "Sana annenin hediyelerini vermek ve seni yuvandaki son durumdan haberdar etmek için."

Isabelle, "Hayır, sana Highlands'e neden geldiğini sormak istemiştim," dedi.

Judith, "Arkadaşım Frances Catherine gelmemi istedi," diye yanıtladı. "Neden fısıldayarak konuşuyorsun?"

Güzel kadın gülümsedi. O sırada Winslow onun tomurcuklanan keyfini farkında olmadan kaçırıverdi.

Iain kapıyı açmıştı ve Winslow doğum oturağını dışarıya taşıyordu. Isabelle yeniden ağlamaya başladı. Iain'in kapıyı çekip kapatmasını bekledikten sonra, "Frances Catherine de korkuyor, değil mi?" diye sordu.

"Isabelle, her kadın, doğumdan önce biraz korkar. Şu iskemle seni üzüyor mu?"

Isabelle başıyla onayladı. "Onu kullanmayacağım."

Judith doğumdan bahsettiğinde, Isabelle'in, Frances Catherine kadar heyecanlandığını fark etmişti. Judith Isabelle'i neredeyse hiç tanımıyor olsa da onun için oldukça üzülüyordu. Isabelle'in korkusu açıkça anlaşılıyordu.

Judith, "O iskemle, işkence için kullanılmıyor," dedi. "Maude doğum yapan kadınların bu gibi bir rahatlığa sahip olmaktan mutluluk duyduklarını söyler. Burada bir tane bulunduğu için şanslısın."

"Rahatlık mı?"

Judith, "Evet," yanıtını verdi. "Maude o iskemlenin, bir kadının sırtını ve bacaklarını güzelce destekleyecek tarzda yapıldığını söyler."

"Kim bu Maude?"

Judith, "Tanıdığım bir ebe," diye karşılık verdi.

Isabelle, "Başka ne dedi?" sorusunu yöneltti ve yorganın ucunu bükmekten vazgeçti.

Judith, "Maude tam altı hafta boyunca benimle birlikte kaldı," diye açıklamaya başladı. "Bana Frances Catherine için epey tavsiye verdi."

Kulübedeki dağınıklık Judith'i çıldırtıyordu, bu yüzden ebenin önerilerinden bahsederken kıyafetleri katlayıp yatağın dibindeki derli toplu yığına ekledi.

Judith masadaki karışıklığı bertaraf etme niyetiyle arkasını dönerken, "Ayağa kalkman gerekiyor," dedi. "Temiz hava ve uzun yürüyüşler berrak bir zihin kadar önemlidir."

Isabelle, "Winslow düşmemden korkuyor," dedi.

Judith, "Öyleyse ondan seninle yürümesini iste," önerisinde bulundu. "Bütün gün içeride kapalı kalmak beni delirtirdi, Isabelle."

Isabelle'in kahkahası kulübeyi doldurdu. "Beni de delirtiyor," diye itiraf etti genç kadın. Örtüleri geri çekip bacaklarını yataktan sallandırdı.

"İngiltere'de ebe misin?"

Judith, "Tanrı'ya şükür ki değilim," yanıtını verdi. "Evli bile değilim. Frances Catherine'e yardım edebilmek için deneyimli ebelerden olabildiğince çok bilgi almayı amaç edindim yalnızca."

"İngiltere'deki evlenmemiş bir kadının bu özel konuyu açıkça tartışabildiğini mi söylüyorsun yani?"

Isabelle'in sesi kulağa, ağzı açık kalmış birininki gibi geliyordu. Judith güldü. "Hayır, bu konu hiç tartışılmıyor ve eğer annem ne öğrendiğimi bilseydi çok mutsuz olurdu."

"Seni cezalandırır mıydı?"

"Evet."

"Arkadaşın için bir hayli risk almışsın."

Judith, "Arkadaşım da benim için aynını yapardı," diye yanıtladı.

Isabelle bir dakika boyunca Judith'e baktı, sonra yavaşça başıyla onayladı. "Kadınlar arasındaki böylesine bir dostluğa aklım ermiyor, fakat Frances Catherine'e beslediğin güveni kıskanıyorum. Arkadaşın için kendini tehlikeye atıyorsun ve bana arkadaşının da senin için aynını yapacağını söylüyorsun. Evet, böylesine bir sadakati kıskanıyorum."

"Sen büyürken, arkadaşların olmadı mı?"

Isabelle, "Ortalıkta sadece akrabalar vardı," dedi. "Ve annem, elbette. Ona daha fazla yardımım dokunacak yaşa geldiğimde, bazen bana bir arkadaşımmış gibi davranıyordu."

Isabelle ayağa kalkıp elini ekose kumaşına uzattı. Başının tepesi Judith'in çenesine ancak erişiyordu, karnı ise Frances Catherine'inkinin iki katı kadardı.

"Burada arkadaşların var mı?"

Isabelle, "Winslow benim en değerli arkadaşım," diye yanıtladı. "Buradaki kadınlar bana karşı nazikler, fakat hepimiz kendi işlerimizle meşgulüz ve sohbet edecek zamanımız sahiden yok."

Judith Isabelle'in o uzun ve dar kumaş parçasını vücudunun her yerine becerikli bir şekilde sarışını hayretler

içerisinde izledi. Isabelle işini bitirdiğinde omuzlarından ayak bileklerine dek ekose kumaşla kuşanmıştı.

Genç kadın çekingen bir ifadeyle, "Seninle konuşmak çok zevkli," yorumunu yaptı. "Frances Catherine senin refakatinden ötürü mutlu olmalı. Patrick'in yanı sıra konuşacağı birine gereksinim duyuyor... Onun burada kendine bir yer edinmek için zor zamanlar geçirdiğini sanıyorum."

Judith, "Niçin öyle sanıyorsun?" diye sordu.

Isabelle, "Yaşlı kadınlardan bazıları onun kendini beğenmiş olduğunu düşünüyor," dedi.

"Neden?"

Isabelle, "Frances Catherine kendi kendine yetiyor," açıklamasında bulundu. "Zannedersem ailesini özlüyor."

"Sen aileni özlüyor musun?"

Isabelle, "Her zaman..." diye itiraf etti. "Ama yine de Winslow'un teyzeleri bana karşı hep çok naziktirler. Şu ebenin diğer önerilerini bana anlatır mısın? Doğum kancası kullanmaya inanıyor mu?" Judith onun gözlerinde beliren korkuyu fark ettikten sonra, Isabelle dönüp yatağın üstündeki örtüleri düzeltti.

"Böyle bir şeyi nereden biliyorsun?"

"Agnes onu bana gösterdi."

Judith kendisine engel olamadan önce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Öfkeye kapılmamak adına derin bir nefes aldı. Isabelle'in yanında bulunmasının nedeni soruna yol açmak değildi, dahası ebelerin uyguladıkları yöntemleri eleştirmenin hiç de uygun düşmeyeceğini biliyordu

"Maude doğum kancası kullanmaya inanmıyor," dedi. Sesinin sakin, neredeyse şirin çıkmasına özen göstermişti. "O uygulamanın barbarca olduğunu söylüyor."

Isabelle bu açıklamaya herhangi bir tepki göstermedi. Judith'e sorular sormayı sürdürdü. Ara sıra alt dudağını ısırıyordu ve zaman zaman alnı terliyordu. Judith bu konuşmanın Isabelle'i üzdüğünü düşünüyordu.

Winslow ve Iain hâlâ geri dönmemişlerdi. Judith Isabelle'e bundan bahsettiğinde, Isabelle tekrar güldü. "Kocamı büyük ihtimalle dışarıdaki huzurun tadını çıkarıyordur. Son günlerde benimle geçinmek zor."

Judith güldü. "Bu ortak bir dert olmalı, Isabelle. Frances Catherine bana aynı şeyi söyleyeli bir saat olmadı."

"Agnes'tan korkuyor mu?"

"Sen korkuyor musun?"

"Evet."

Judith bıkkın bir şekilde iç çekti. Tanrı biliyor ya, Judith de şu kadından korkmaya başlıyordu. Agnes kulağa bir yaratıkmış gibi geliyordu. Kadının yüreğinde bir gram merhamet yok muydu?

"Doğum gerçekleşmeden önce ne kadar zamanın var?"

Isabelle yanıt verirken Judith'e bakmadı. "Bir ya da iki hafta."

"Yarın bu konu hakkında gene konuşuruz. Frances Catherine'in evine gelir misin? Belki üçümüz, Agnes'a ilişkin mevcut endişeyi çözüme kavuşturacak bir yol bulabiliriz. Isabelle, ben tam anlamıyla tecrübesizim. Şimdiye dek bir doğum bile görmedim, fakat ne denli çok bilgi edinirsek, işi o denli şansa bırakmayacağımızı biliyorum. Doğru değil mi?"

"Bana yardım edecek misin?"

Judith, "Elbette," diye yanıtladı. "Neden dışarı çıkmıyoruz? Temiz hava sana iyi gelecektir."

Isabelle onunla hemfikirdi. Judith tam elini kapıya uza-

tıyorken Winslow kapıyı açtı. Judith'i başıyla selamladıktan sonra dönüp karısına kaşlarını çattı.

"Neden yatakta değilsin?"

Isabelle, "Biraz temiz hava almaya gereksinim duyuyorum," yanıtını verdi. "Doğum iskemlesini henüz Agnes'a götürmedin mi?"

Winslow başını iki yana salladı. "Sabahleyin götüreceğim."

Isabelle, "Lütfen onu içeri geri getir," ricasında bulundu. "İskemlenin, yakınımda olması beni rahatlacaktır."

Kocasına bu açıklamayı yapmasının akabinde Judith'e gülümsedi. Winslow'un kafası karışmış gibiydi. Karısına, "Fakat onu görmeye bile tahammül edemiyordun," diye anımsattı. "Diyordun ki..."

Isabelle, "Fikrimi değiştirdim," diyerek onun sözünü kesti. Yüksek perdeden bir sesle ekledi: "Görgü kurallarına uymam gerektiğini de hatırladım. İyi akşamlar, Bey Iain."

Judith dışarıya çoktan çıkmıştı ve şimdi Iain'in hemen yanında duruyordu. Ona bakmayı reddediyordu. Isabelle ve Winslow'a reverans yapmasının ardından bir kez daha Frances Catherine'in kulübesine doğru yürümeye koyuldu.

Iain Judith'e tepede yetişti. "Hem Winslow hem de Isabelle, Margaret'ın armağanlarını getirdiğin için müteşekkir olduklarını bilmeni istiyorlar. Onların kulübesini toplamışsın, öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Toplanması lazımdı." Judith'in sözcükleri süratli ve soğuktu.

Iain ellerini arkasında kenetledi ve Judith'in yanında

yürümeye devam etti. Hafif bir fısıltıyla, "Judith, durumu olduğundan daha fazla zorlaştırma," dedi.

Judith neredeyse koşuyormuşçasına hızlı yürüyordu. "Herhangi bir şeyi zorlaştırmak istemiyorum," cevabını verdi. "Ben senden uzak kalacağım ve sen de benden uzak kalacaksın. Ben zaten bu anlamsız, cılız, tutarsız cazibeyi sona erdirdim. Seninle öpüşmemizi aklıma bile getirmiyorum."

Iain'e bu rezil yalanı söylediğinde, Frances Catherine'in kulübesine varan avlunun önündeki ağaç kümesine ulaşmışlardı.

Iain, "Aklından çıkmış..." diye homurdandı. Judith'in omuzlarını kavrayıp onu arkasına dönmeye zorladı. Sonra onun çenesini tutup yüzünü yukarı doğru kaldırdı.

Judith, "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordu.

"Aklına getiriyorum."

Iain'in dudakları, karşı koyma ihtimalini ortadan kaldıracak şekilde, Judith'inkilere dokundu. Iain'in Judith'i nasıl öptüğüne bir tek Tanrı şahitti. Dudakları sıcak ve iştahlıydı, dili ısrarlı ama nazik bir biçimde taarruz ediyordu. Judith'in dizlerinin bağı çözüldü. Buna karşın yere düşmedi. Iain'e yaslandı; Iain de kollarını beline sarıp onu kendine doğru çekti. Dudakları defalarca onunkilerin üzerinde gezindi. Iain Judith'e doyacakmışa benzemiyordu. Judith Iain'in öpüşüne aynı, hatta daha bile fazla, tutkuyla karşılık veriyordu ve öpüşü zihnini bulandırmadan önce aklından geçen son düşünce Iain'in onu öfkesinden nasıl arındıracağını kesinlikle iyi bildiğiydi.

Patrick kapıyı açtı ve karşısındaki manzarayı görür görmez bir kahkaha patlattı. Iain erkek kardeşini umursamadı

ve Judith kendisini kollarında bu denli şefkatle tutan erkeğin dışındaki her şeye karşı kayıtsızdı.

Iain en sonunda geri çekilip kollarındaki güzel kadına külstalıça bir memnuniyetle baktı. Judith'in dudakları şişmişti ve gül rengindeydi; gözleri tutkulu parıltılarını hâlâ koruyordu. Iain o an Judith'i bir kez daha öpmek istedi.

"İçeri gir artık, Judith, benim seni bırakacak özdenetimim hâlâ mevcutken."

Judith onun bu yorumla ne demek istediğini anlamadı. Kaşlarını çatmasına da bir anlam veremedi. "Şayet beni öpmekten bu denli hoşlanmıyorsan, niçin öpmeye devam ediyorsun?"

Judith bütünüyle kırgın görünüyordu. Iain gülümsedi.

Judith bu tepkiye itiraz etti. "Beni bırakabilirsin artık," diye emretti.

"Zaten bıraktım."

Judith ona hâlâ sarılmakta olduğunu fark etti ve hemen uzaklaştı. Saçlarını omzunun üzerinden geriye attı ve dönüp içeri girdi. Patrick'in kapı aralığına yayıldığını fark edince, yüzünün utançtan kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

"Demin gördüğüne herhangi bir anlam yüklememelisin," duyurusunda bulundu. "Iain ve ben, birbirimizden hoşlanmıyoruz bile."

Patrick sözcükleri uzatarak, "Beni aptal yerine koymuş olabilirsin," dedi.

Judith ev sahibine tekme atmanın nezaketsizce olacağını düşünüp yanından geçerken tekme atmak yerine ona kaşlarını çatarak baktı.

Patrick onunla dalga geçmeyi daha bitirmemişti. "Evet, anladığım kadarıyla siz ikiniz, birbirinizden çok hoşlanıyorsunuz, Judith."

Iain tepeye tekrar çıkmak için arkasını dönmüştü. Patrick'in yorumunu işitti ve derhal geri döndü. "Kafaya takma, Patrick."

Patrick, "Bekle," diye seslendi. Kapıyı arkasından aceleyle çekip kapatırken, "Seninle konuşacaklarım var," diye ekledi.

Judith sonunda yalnız başına kaldığı için şükranla doluydu. Frances Catherine halihazırda mışıl mışıl uyuyordu. Judith bu lütuf için daha da fazla şükranla doldu. Arkadaşı uyanık olsaydı ve Iain'in onu öptüğünü görseydi, Judith'i sorularıyla bunaltırdı ve Judith soruları cevaplayacak durumda değildi.

Patrick masa ve iskemlelerin durduğu bölümün köşesine yüksek bir paravan koymuştu. Orada koyu orman yeşili bir yorgan serili, dar bir yatak mevcuttu. Judith'in omuz ve sırt çantaları, dar bir sandığın bitişiğindeki duvara dayalı vaziyette istiflenmişti. Taze kır çiçekleriyle dolu ahşap vazonun yanında duran sandığın üstünde beyaz porselen bir ibrik ve el-yüz yıkama leğeni duruyordu.

Yatak odasını düzenleme işinde Frances Catherine'in parmağı vardı. Patrick çiçek eklemeyi asla akıl edemezdi. Arkadaşı Judith'in fırça ve aynasını bile çantasından çıkarmıştı; bu iki eşya, yatağın öbür tarafındaki taburenin kenarında kolay ulaşılır bir yerde duruyordu.

Judith arkadaşının bu kadar düşünceli olması üzerine gülümsedi. Elbisesinin üstündeki kopçaları çözmeyi deneyinceye dek ellerinin hâlâ titrediğini fark etmedi. Iain'in öpüşünün buna sebebiyet verdiğini ayrımsadı ve "Ulu Tanrım, ne yapacağım ben?" diye kendi kendine söylendi. Frances Catherine Maitlandler ile Macleanlar arasındaki düşmanlıktan söz ettiğinden beri Judith düşmanının kızı

olduğunu bilse Iain'in kendisine aynı şekilde dokunacağından kuşkuluydu.

Arkadaşına Iain'in onu koruyacağını söylediğini anımsadı. Şimdi ise kendisini Iain'den korumaya çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Iain'i sevmek istemiyordu. Ah, meseleye çözüm bulmak Judith için tümüyle imkânsızdı. Judith ağlamak istiyordu ama sorunlarını ağlayarak çözemeyeceğini de biliyordu.

Uzun günden ve yolculuktan ötürü meseleyi mantık çerçevesinde düşünemeyecek kadar yorgundu. Ne de olsa sorunları gündüz gözüyle çözmek her zaman daha kolaydı, değil mi?

Buna karşın uzun bir süre boyunca Judith'in gözüne uyku girmedi. Judith Iain için artan çekiciliğine dair endişelenmeyi nihayet bir kenara itebildiğinde, hemen zihnini Frances Catherine hakkında endişelenmeye yöneltti.

Şu ebenin adını zikrettiğinde, Isabelle'in yüzünde beliren korku ifadesi, Judith'in gözlerinin önünden gitmiyordu ve Judith nihayet uykuya daldığında, doğum kancaları ve çığlıklara dair bir kâbus gördü.

Gecenin kör karanlığında uyandı. Gözlerini açtığı vakit, Iain'i bir dizinin üstüne çökmüş halde yanında buldu. Elini uzatıp parmak uçlarıyla onun yanağına dokunduktan sonra yine gözlerini yumdu. Mevcut durumu, inanılmaz derecede gerçekçi bir rüya gördüğüne yordu.

Iain Judith'i dürtmekten vazgeçmeyecekti. Judith gözlerini bir sonraki açışında, Patrick'in de küçük odada olduğunu fark etti. Patrick Iain'in arkasında duruyordu. Frances Catherine ise kocasının hemen yanındaydı.

Judith dikkatini tekrar Iain'e yöneltti. "Beni eve mi götüreceksin?"

Bu soru herhangi bir anlam taşımıyordu, fakat diğer taraftan Iain'in orada hazır bulunmasının da bir anlamı yoktu.

Iain, "Winslow benden gelip seni almamı istedi," açıklamasını yaptı.

Judith yerinden yavaşça doğruldu. "Neden?" diye sordu. Iain'e doğru yığılıp gözlerini yeniden yumdu.

Iain daha kuvvetli bir sesle, "Judith, uyanmaya çalış," diye buyurdu.

"Tükenmiş..." dedi Frances Catherine.

Judith başını iki yana salladı, ardından örtüleri çenesine kadar çekti. "Iain, bu uygun olmaz," diye fısıldadı. "Winslow ne istiyor?"

Iain açıklamadan önce ayağa kalktı. "Isabelle senden onunla ilgilenmeni istiyormuş. Doğum başlamış. Winslow bolca zamanın olduğunu söyledi. Sancılar henüz şiddetli değilmiş."

Judith birdenbire uyanıverdi. "Ebeler orada değiller mi?"

Iain başını iki yana salladı. "Isabelle onların bilmelerini istemiyormuş."

Frances Catherine, "Seni istiyor, Judith," dedi.

"Ben ebe değilim."

Iain'in gülümsemesi sevecendi. "Görünüşe göre artık ebesin."

Yedinci Bölüm

Iain Judith'in baygınlık geçireceğini sandı. Genç kadının ten rengi saniyeler içerisinde giydiği elbise kadar beyazlaşmıştı. Judith örtüleri üstünden attı ve yataktan kalkar kalkmaz sendeledi. Gerisin geri yatağa düşüyorken, Iain onu yakaladı.

Judith Iain'in şoke edici duyurusuyla adeta afallamış, üstünde kıyafetinin olmadığını tamamen unutmuştu. Yorgan yerdeydi. Judith bedeninde incecik bir gecelik taşıyordu yalnızca.

Aşırı dekolte olmayan düşük yakalı gecelik, Iain için yine de çok tahrik ediciydi. Kahretsin, bu kadın buğday çuvalı dahi giyse, Iain'e çekici görünürdü. Iain bunun farkına vardığında, kendini aşağılık bir herif gibi hissetti. Fakat lanet olsun ki Iain bir erkekti ve Judith de güzel bir kadındı. Judith'in göğüslerinin yumuşak dolgunluğu, Iain'in konsantrasyonunu bozuyordu ve Iain'in elini Judith'in boynuna taktığı zincire uzatmasının tek nedeni, aklından Judith'in vücudunu çıkarmaya çalışmasıydı.

Iain zinciri kaldırıp bir dakika boyunca altın ve yakut yüzüğe baktı. Tasarımla ilgili olarak Iain'e tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Iain bu tasarımı daha önce görüp görmediğini ve ne zaman gördüğünü anımsayamadı. Sadece bir şeyden emindi. Yüzük bir erkek yüzüğüydü ve Judith yüzüğü kolyesinde taşıyordu.

Iain alçak sesle fısıldayarak, "Bu bir savaşçının yüzüğü," dedi.

"Ne..." Judith Iain'in ona söylediği cümleye yoğunlaşamıyordu. Iain'in, onun ebe olmasına yönelik önerisinden ötürü hâlâ şaşkındı. Iain pervasız bir adam olabilirdi ama Judith ona kendi sınırlarını algılatmaya çalışmakta kararlıydı. "Iain, bunu büyük olasılıkla yapamayacağım..."

Iain Judith'in sözünü yarıda kesti. "Bu bir savaşçının yüzüğü, Judith."

Judith en sonunda Iain'in, babasının yüzüğünü tuttuğunu anladı. Onun elinden hızla kaptığı mücevher parçasını göğüslerinin arasından aşağı doğru bıraktı.

"Tanrı aşkına, yüzüğü kim takar şimdi? Sana anlatmaya çabaladığım şeyi dinler misin, lütfen? Ben Isabelle'in ebesi olamam. Hiç deneyimim yok."

Iain'e kendisini dinletmekte o denli gözükaraydı ki onun ekose kumaşını sımsıkı kavrayıp çekmeye başlamıştı.

"O yüzüğü sana kim verdi?"

Iain ısrar etmeye devam ediyordu. Judith onu ruhen ve bedenen sarsmak istiyordu. Çok geçmeden zaten sarsmayı denediğini ve Iain'in kımıldamadığını idrak etti. Direnmekten vazgeçti. Iain'in ekose kumaşını bıraktı ve bir adım geriledi.

"Bana İngiltere'de sözlendiğin biri olmadığını söyledin. Bana doğruyu söylüyor muydun?"

Iain yüzüğü tekrar tuttu ve zinciri parmaklarına doladı. Iain'in parmak boğumları Judith'in göğsüne sürtündü, sadece bir kez, sonra bir kez daha ve Judith onun parmaklarını uzaklaştırmaya çalıştığında bile Iain mevcut yakınlığa son verme niyetindeymiş gibi gözükmüyordu.

Iain, "Cevap ver bana," diye emretti.

Adeta gözü dönmüştü. Judith bu gerçeği anladığında afalladı. "Yüzüğü bana Tekel Dayım verdi," dedi. "Babama aitmiş."

Iain Judith'e inanmışa benzemiyordu. Kaş çatışı, gerginliğini hiç kaybetmedi.

Judith başını iki yana salladı. "Yüzük benimle evlenmeyi bekleyen genç bir erkeğe ait değil. Sana yalan söylemiyorum, o yüzden bana dik dik bakmayı bırakabilirsin."

Judith kendisini kesinlikle suçlu hissetmiyordu. Iain'e gerçeği tam olarak anlatmamış olabilirdi ama yüzüğü Judith'e Tekel vermişti ve Iain'in, elinde Maclean Beyi'nin kıymetli özel eşyasını tuttuğunu bilmesi gerçekten hiç gerekmiyordu.

"Öyleyse onu saklayabilirsin."

Judith Iain'in küstahlığına inanamıyordu. "Senin iznine ihtiyacım yok."

"Evet, ihtiyacın var."

Iain zinciri Judith'i öne doğru çekmek için kullandı, ardından eğilip hararetli bir şekilde genç kadını öptü. Başını doğrulttuğu vakit, Judith'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Iain bu tepkiden memnun oldu.

Iain'in gözlerinde beliren ani pırıltı, Judith'i, yüzük hakkındaki anlamsız sorgusundan daha fazla şaşırtıyordu.

"Sana canın her istediğinde beni öpemeyeceğini söyledim."

"Evet, öpebilirim."

Iain dediğini ispatlamak için Judith'i tekrar öptü. Onu ansızın kendi arkasına ittiğinde ise Judith kendine gelmemişti.

"Patrick, Judith henüz giyinik değil. Git."

Judith Iain'e, "Iain, burası senin değil onun evi..." diye hatırlattı.

Iain, "Nerede olduğumun farkındayım," yanıtını verdi. Öfkeli olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Patrick, burayı derhal terk et."

Kardeşi, Iain'i hoşnut edecek kadar hızlı hareket etmiyordu. Üstelik sırıtıyordu ve bu, Iain'in hiç hoşuna gitmiyordu. Iain ileri doğru tehditkâr bir adım attı. "Buyruğumu gülünç mü buluyorsun?"

Judith Iain erkek kardeşinin peşinden gitmesin diye onun ekose kumaşının arka kısmını sımsıkı kavradı. Bu, o cüssedeki bir adama karşı cılız bir çabaydı. Judith namına komik bir davranıştı aynı zamanda. Genç kadın bunun yerine Iain'i itmeye başladı.

Iain yerinden kımıldamadı. Patrick kımıldadı. Kolunu karısına sarıp karısını odanın öteki tarafına götürdü. Karısı ona bir şey söyleyecek oldu, fakat Patrick başını iki yana salladı.

Bir göz kırpışıyla buyruğu yumuşatmasının ardından, süren münakaşayı işitmek istediğini karısına sessiz bir mesaj olarak bildirmek için başını yana eğerek eliyle paravanı işaret etti. Frances Catherine kendini gülmekten alıkoymak için elini ağzının üstüne kapadı.

Judith, "Gitmeni istiyorum," dedi. "Şimdi." Iain

Judith'e bakmak için arkasına döndü. Judith yorganı yerden kapıp üstüne aldı. "Bu yakışık almıyor."

"Judith, asıl senin benimle bu ses tonunda konuşman hiç yakışık almıyor."

Judith çığlık atmak istiyordu. Çığlık atmak yerine iç çekti. "Ben de senin ses tonundan hoşnut değilim," dedi.

Iain şaşkın görünüyordu. Neredeyse gülecekti, fakat kendine son anda hâkim oldu. Bu kadının, konumunu hakikaten algılaması gerekiyordu. Sert bir sesle, "Dışarıda bekleyeceğim," dedi. "Giyin."

"Niçin?"

Iain ona, "Isabelle," hatırlatmasını yaptı. "Anımsıyor musun?"

Judith, "Ah, Tanrım, Isabelle," diye haykırdı. "Iain, yapamam..."

Iain, "Pekâlâ," diyerek müdahale etti. "Daha zamanımız var."

Judith derdini ona anlatamadan önce Iain genç kadından uzaklaştı. Judith hiç de hanımefendice olmayan bir küfür mırıldandı kendi kendine. Dışarı çıkıp Iain'e kendini dinletmek gayesiyle giyinmek zorunda kalacağının farkındaydı. Belli ki bu cahil adam, bir doğuma yardım etmek söz konusuyken, bir kadının aynen bir diğer kadın kadar iyi olduğuna inanıyordu. Judith Isabelle'in tecrübeli bir yardım alabilmesi konusunda Iain'i ikna edecekti.

Frances Catherine Judith'in giyinmesine yardımcı oldu. Giyinir giyinmez, saçlarını fırçalayabilmek için Judith'in oturmasını istedi.

"Tanrı aşkına, Frances Catherine, bir şenliğe gitmiyorum. Saçlarımı kendi haline bırak."

Frances Catherine, "Iain'i işittin," karşılığını verdi.

"Epey zamanın mevcut. Bir kadının ilk bebeği sancılı uzun saatler geçtikten sonra doğar ve Isabelle'in doğurma süreci daha yeni başladı."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana Agnes söyledi."

Judith saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru attı ve bir kurdeleyle boynundan bağladı. "Bebek bekleyen bir kadınla paylaşılacak ne kadar da güzel bir bilgi," diye mırıldandı.

Frances Catherine Judith'e, "Mavi kurdele daha sevimli olurdu," dedi. Mavi kurdeleyi Judith'in kullandığı pembe kurdeleyle değiştirmeyi denedi.

Judith kendisini kâbus görüyormuş gibi hissediyordu ve en yakın arkadaşı bile bu kâbusun bir parçasıydı. "Tanrı aşkına, Frances Catherine, beni kurcalamaktan vazgeçmezsen, doğum yapmakla alakalı olarak kaygılanmak zorunda kalmayacağına yemin ederim. İlk başta seni doğurtacağım."

Frances Catherine bu boş tehditten ötürü hiç gücenmedi. Judith'in saçlarını serbest bırakıp gülümsedi. "Yatmayıp seni bekleyeyim mi?"

Judith kapıya yönelirken mırıldandı: "Evet... Hayır, ah, bilmiyorum."

Patrick ve Iain avluda duruyorlardı. Judith koşarak girişe çıktı. Bir taşa bastı, alçak sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra hızla içeri girdi. Ayakkabılarını yatağın altında buldu, giydi ve tekrar dışarı koştu.

Patrick, "Biraz şaşkın görünüyor," yorumunu yaptı.

Iain, "Evet, öyle görünüyor," diyerek kardeşini onayladı.

Frances Catherine, "Isabelle'e onun için dua ediyor olacağımı söyle," diye seslendi.

Iain Judith yanına gelinceye dek beklemesinin akabinde dikkatini kardeşine yöneltti. "Winslow doğum sona erinceye dek bunu hiç kimsenin bilmesini istemiyor."

Patrick başını sallayarak ağabeyini onayladı.

Judith, Patrick kapıyı çekip kapayıncaya ve Frances Catherine Judith'i göremeyinceye dek orada gülümseyerek dikildi. Sonra Iain'e doğru döndü.

"Bunu yapamam," deyiverdi. "Hiç deneyimim yok. Beni anlamak zorundasın, Iain."

Iain'e kendini dinletme telaşıyla onun ekose kumaşını sıkıca kavrayıp çekiştirmeye başladı.

"Judith, Frances Catherine'e nasıl yardım etmeyi planlıyorsun, eğer sen..."

Judith Iain'in, cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Onun alnını kurulayacağım, elini okşayacağım ve ona 'Hadi, hadi,' diye fısıldayacağım ve..."

Judith sözlerine devam edemedi. Iain kollarını Judith'e dolayıp onu sıkı sıkı tuttu. Judith'in, bu endişenin üstesinden gelmesine yardımcı olmak için ona ne diyeceğini bilmiyordu.

"Iain?"

"Evet?"

"Korkuyorum."

Iain gülümsedi. "Farkındayım."

"Bunu yapmak istemiyorum."

"Hallolacak."

Iain Judith'i elinden tutup Isabelle'in kulübesine yönlendirdi. Hava çok karanlık olduğu için Judith önündeki patikayı güçbela görebiliyordu.

Judith Iain'in peşi sıra sürükleniyorken, "Bütün işi ebelerin yapacaklarını sanıyordum," diye fısıldadı. "Ben de önerilerde bulunacaktım. Ah Tanrım, ne kadar küstahım."

Judith tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha yürümeyi sürdürdüler. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Isabelle zamanı geldiğinde ne yapacağını biliyor. Seni yanında istiyor."

"Nedenini anlamıyorum."

Iain gülümsedi. "Ben anlıyorum. Sen çok nazik bir kadınsın, merhametlisin de. Isabelle'in ise nezaket ve merhamete şu anda fazlasıyla gereksinimi var. Evet, bu işin üstesinden sen geleceksin."

"Peki ya her şey sarpa sararsa?"

"Ben kapının dışında olacağım."

Tuhaf ama bu söz Judith'i rahatlattı. "Ve ihtiyaç olduğunda içeri girip görevi devralacak mısın? Bu bebeği doğurtacak mısın?"

"Elbette, hayır."

Yok daha neler! Iain'in sesinden ne kadar şoke olduğu belli oluyordu. Judith bu denli korkmamış olsaydı, mevcut duruma gülerdi.

Judith Isabelle'in neden onu seçtiğine hâlâ bir anlam veremiyordu. "Savaşa gitseydin ve seninle gelmesi için yalnızca başka bir savaşçıyı seçebilseydin, refakatçini mi götürürdün?"

Iain Judith'in yaptığı benzetmenin farkına vardı. "Evet."

Judith tereddüt ederek, "Isabelle savaşa gidecek bir savaşçıya benziyor ve gereksinim duyduğu... Evet mi dedin?

Sen tecrübesiz bir refakatçiyi gerçekten seçer miydin?" diye sordu.

Iain güldü. "Seçerdim."

Judith gülümsedi. "Kendimi daha iyi hissetmem için bana yalan söylüyorsun. Pekâlâ. İşe yarıyor. Şimdi bana başka bir yalan söyle. Hallolacağını bir kez daha söyle bana. Bu sefer inanabilirim belki."

"Judith, şayet işler sarpa sararsa, Agnes'ı getirmesi için birini yollayacağım."

Judith, "Öyleyse, Tanrı yardım etsin Isabelle'e," diye fısıldadı. "Iain, Isabelle'in Winslow'u niye halihazırda o ebeyi getirmesi için yollamadığını merak etmiyor musun?"

Iain başıyla onayladı. "Aslında ediyorum..." diye itiraf etti.

Judith Iain'e ebe ve yardımcısı hakkında öğrendiklerini anlattı. Sonra ona kendi görüşünü sundu. Bitirdiğinde, Judith'in sesi öfkeden titriyordu.

Judith Iain'in, Agnes'ın davranışına ilişkin ne düşündüğünü bilmek istiyordu, fakat Isabelle'in kulübesinin önündeki dar avluya varmışlardı ve bir tartışma için vakit yoktu artık.

Iain kapıya vurmak amacıyla elini kaldırmadan önce, Winslow kapıyı açtı. Judith yüzüne vuran yoğun bir sıcaklık dalgasıyla sarsıldı. Winslow'un alnı terle kaplıydı ve iri ter damlaları şakaklarından aşağı doğru yuvarlanmaktaydı.

Kulübenin içi o kadar sıcaktı ki Judith'in nefesi kesildi. Kapı aralığından içeri girdi ve oracıkta kalakaldı. Isabelle'in, yatağın kenarında oturduğunu ayrımsadı. Isabelle birkaç kalın yorganın altında iki büklüm olmuştu ve Judith odanın diğer tarafından dahi, onun alçak sesle ağladığını işitebiliyordu.

Judith Isabelle'e sabit gözlerle bakarak orada duruyorken, bu işten kaçamayacağının hiçbir kuşkuya mahal vermeksizin farkındaydı. Bu kadına yardım etmek için ne gerekiyorsa, onları yapacaktı.

Isabelle'in trajik hâli, Judith'in yüreğini parçalıyordu.

Iain ellerini Judith'in omuzlarına koydu. Judith Iain'in, tam arkasında olduğunu o an anladı.

"Winslow, Judith sanırım..."

Judith Iain'i susturdu. "Sanırım buradaki sıcaklık duruma pek bir fayda sağlamıyor," dedi. Iain'e bakmak için arkasına döndü. "Bu kadar endişelenme," diye fısıldadı. "Hallolacak."

Judith'deki bu ani değişiklik, Iain'i hayrete düşürdü. Judith'in yüz ifadesinde veya sesinde bir korku belirtisi yoktu. Judith huzurlu... Ve denetimi eline almış görünüyordu.

Isabelle'in önünde durmak için odanın karşı tarafına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Neşeli olmaya çalışarak, "Aman Tanrım, Isabelle, burası cehennem kadar sıcak," dedi.

Isabelle Judith'e bakmadı. Judith onun önüne geçip diz çöktü. Isabelle'in başı ve omuzları üstünde bulunan örtü kozasını yavaşça çekti. Sonra Isabelle'e bakabilmek için genç kadının suratını yumuşak ve nazik bir şekilde yukarı doğru kaldırdı.

Gözyaşları Isabelle'in yanaklarından süzülüyordu. Gevşek öbekler halinde omuzlarına dökülmüş olan saçları ise terden sırılsıklamdı. Judith Isabelle'in saçlarını omzundan geriye doğru fırçalamasının ardından, yanaklarını yorganın köşesiyle kuruladı. Bu eylemi anaç bir tavırla sona erdirdikten sonra Isabelle'in ellerini tuttu.

Isabelle'in gözlerindeki korku, Judith'te ağlama isteği uyandırıyordu. Judith ağlamıyordu, elbette, çünkü yeni arkadaşı, Judith'in dayanma gücüne gereksinim duyuyordu ve Judith bu güce sahip olduğunu kanıtlamakta kararlıydı. Daha sonra ağlayabilirdi - her ikisi de bu korkutucu deneyimi başarıyla sonuçlandırdıktan sonra.

Judith Isabelle'in ellerini sıktı. Ona, "Sana söyleyeceklerimi dikkatle dinlemeni istiyorum," talimatını verdi. Isabelle'in baş onayını beklemesinin akabinde konuşmaya devam etti. "Halledeceğiz."

"Benimle kalacak mısın? Gitmeyecek misin?"

Judith, "Kalacağım," diye yanıtladı. "Söz veriyorum."

Isabelle başıyla onayladı.

Judith, "Sancılar ne zaman başladı?" diye sordu.

Isabelle, "Sabahın erken saatlerinde," yanıtını verdi. "Winslow'a bile söylemedim."

"Neden bekledin?"

Isabelle düşük sesli bir fısıltıyla, "Sancıların geçeceğini umuyordum," diye yanıtladı. "Ve Winslow'un beni dinlemeyip, bana yardımı dokunması için Agnes'ı getirmekte ısrar edeceğinden endişeliydim. Kocamı, seni getirmek için Iain'den izin almaya ikna etmem çok zamanımı aldı."

Isabelle hıçkırıklara boğularak ağlamaya devam ediyordu. Bu kez, Isabelle Judith'in ellerini sımsıkı kavradı.

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Judith buraya gelmeyi hiç istemediğinden ötürü Tanrı'nın onu hoş görüp affedeceğini umarak, "Burada olmaktan memnunum," dedi. İçten içe hâlâ çok endişeliydi; midesi ağrıyordu ve odadaki sıcaklık, Judith'in dayanma gücünü tüketiyordu.

"Isabelle, korkman normal ama aynı zamanda hem çok

heyecanlı hem de çok sevinçli olman lazım. Bu dünyaya yeni bir can getirmek üzeresin."

"Winslow'un getirmesini yeğlerdim."

Judith bu söze öyle şaşırdı ki gülmeye başladı. Isabelle gülümsedi.

Judith o vakit, "İşimize baksak iyi olur," dedi. "Buradaki sıcaklık seni gerçekten rahatlatıyor mu?"

Isabelle başını iki yana salladı. Judith ayağa kalkarak kapıda dikilip duran iki adama doğru döndü. Iain'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde gülümsedi. Zavallı adam çok tedirgindi. Kulübeden ayrılmaya teşebbüs ediyor ama Winslow ona izin vermiyordu. Isabelle'in kocası, Judith'e kaş çatıyorken, kapıdan çıkışını engelliyordu.

Judith Winslow'a gülümsedi. "Winslow, lütfen kürkleri pencerelerden kaldır. Temiz havaya gereksinimimiz var."

Sonra Iain'e doğru döndü. Iain elini kapı mandalına uzatıyordu. Judith sorusuyla Iain'i durdurdu. "Üstteki ahşap kiriş senin ağırlığını taşıyacak güçte mi?"

Iain, "Yeterince sağlam olması gerekiyor," diye yanıtladı.

Kulübeden ayrılma teşebbüsünde bulundu gene. Judith, "Bekle," diye seslendi. Yatağın dibinde yığılı olan çamaşır kümelerini çabucak gözden geçirdi, fakat amaçlarına uygun uzunlukta herhangi bir şey bulamadı. Sonra ekose kumaşı hatırladı. Kumaş bir hayli uzun, enine dar ve ihtiyaçları için biçilmiş bir kaftandı. Judith ekose kumaşı Iain'e devretti. "Lütfen bunu benim için kirişe sarar mısın? Kendi ağırlığını da tart onda."

Winslow "Isabelle'i bağlamayı mı düşüyorsun?" deyiverdi.

Judith başını iki yana salladı. "Isabelle'e, gereksinim

duyuyorken tutunacağı bir şey vermek istiyorum," açıklamasını yaptı. "Bu, Isabelle'in rahatı için, Winslow."

Karısı başıyla onaylayıncaya dek savaşçı ikna olmadı. Sonra Iain'in işle ilgilenmesine yardım etti. Onlar bitirdiklerinde, eşit uzunluktaki ve dar ekose kumaş parçaları kirişin her iki yanında asılıydı.

Winslow ateşe bir kütük daha katmak istedi. Judith ona izin vermedi. İki adama da kulübeden dışarı çıkmalarını söyledi. Winslow duraksadı. "Kapının hemen dışında dikiliyor olacağım. Isabelle... Benden Agnes'ı getirmemi istersen, sadece seslen. Seni duyarım."

Isabelle öfkeden titreyen sesiyle, "Onu istemiyorum," diye karşılık verdi.

Winslow bıkkın bir iç çekiş koyverdi. Adamın, karısı için endişelendiği belliydi. Hüsranı da endişesi kadar yoğundu. Winslow parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, Isabelle'e doğru bir adım attıktan sonra durdu. Judith onun bir anlık mahremiyete gereksinim duyduğunu düşündü. Çabucak arkasını döndü ve ocak demiriyle ateşi karıştırıyormuş gibi yaparak meşgul göründü.

Fısıldaşmalarını işitebiliyordu. Bir süre sonra kapının kapandığını duydu. Isabelle'e dönüp onu doğuma hazırlama işine koyuldu. Yorganları çekmeye çalıştı ama Isabelle onları sımsıkı tutuyordu. Üstelik bir de örtülerin altına gizlenmeye çalışıyordu.

"Isabelle, sancın var mı?"

"Yok."

"Öyleyse sorun nedir?"

Judith'e sorunun ne olduğunu anlatmak için yeterli cesareti toplaması, Isabelle'in uzun zamanını aldı. Isabelle suyunun geldiği ve yatak takımını berbat ettiği itirafını

fısıldadı. Ses tonundan utandığı ve küçük düştüğü anlaşılıyordu. Açıklamasını bitirdikten sonra yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Judith yumuşak bir sesle, "Lütfen bana bak," dedi. Isabelle'in kendisine bakmasını bekledi ve sonra sözlerine devam etti: "Doğum yapmak bir mucizedir, Isabelle, fakat aynı zamanda pasaklı bir eylemdir. Utanmamalısın ve bu konuda gerçekçi olmalısın. Eğer utanmak istiyorsan, yarın tüm gün boyunca utanabilirsin, tamam mı?"

Isabelle başıyla onayladı. "Sen utanmıyor musun?" diye sordu.

Judith, "Hayır," yanıtını verdi.

Isabelle rahatlamış görünüyordu. Isabelle'in yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ve Judith bunun utançtan mı yoksa kulübedeki korkunç sıcaklıktan mı kaynaklandığına bir türlü karar veremiyordu.

Sonraki saat, gerekli hazırlıklarla geçirildi. Judith yatağın örtülerini değiştirirken, Isabelle'i yıkayıp saçlarını kurularken ve temiz bir gecelik giymesine yardımcı olurken sürekli gevezelik etti. Bütün bu işler, artan kasılmalar sırasında yerine getirildi.

Maude Judith'e, hamile kadınları olabildiğince çok bilgilendirmek için yıllardır öğrendiklerini anlatmıştı. İhtiyar ebe bazı şeyleri onları sırf meşgul etmek için yapıyordu. Eğer kadının meşgul olacağı çok şey varsa, durumun ve sancının kontrolünü daha fazla duyumsayacağını açıklamıştı. Judith şimdi bu tavsiyeye uyuyordu ve bu uygulama, Isabelle'e gerçekten faydalı olacakmışa benziyordu. Kasılmalar kuvvetliydi ve sıklaşıyordu. Isabelle sancılar esnasında ayakta durmayı yeğlediğini keşfetti. Asılı duran ekose kumaşın uçlarını beline sardı ve sıkı sıkı tuttu. Hafif

iniltilerden düşük sesle iç burkan inlemelere geçiş yaptı. Judith sancılar sırasında kendisini tümüyle çaresiz hissetti. Övgü sözcükleriyle Isabelle'i rahatlatmaya çalıştı ve Isabelle istediğinde, Judith onun belini ovdu.

Son saat oldukça yorucu geçti. Isabelle son derece talepkâr bir kadına dönüştü. Saçlarını ördürtmek istedi durdu. Onunla tartışmak, Judith'in aklına dahi gelmiyordu. O ise iyi huylu kadından kudurmuş bir cadaloza dönüşüyordu ve emirler yağdırmadığında, bu dayanılmaz sancısına sebebiyet verdiği için Winslow'u suçluyordu.

Laf anlamaz fırtına uzun sürmedi. Judith'in duaları da karşılık buldu. Doğum karmaşık değildi. Isabelle doğum oturağını kullanmakta karar kıldı. Doğum başladığında kan dondurucu bir çığlık, sonra bir çığlık ve bir çığlık daha koyverdi. Judith onun önünde yere diz çökmüş haldeydi ve Isabelle oturağın yan taraflarındaki deri tutamaçları kavramadığında, Judith'in boynunu sıkıca tutuyordu. Hiç farkına varmadan, Judith'i boğabilirdi; şu Isabelle amma da kuvvetli kadındı. Nefes alabilmek için Isabelle'in parmaklarını açmak, Judith'in bütün gücünü tüketti.

Dakikalar sonra Isabelle güzel bir erkek bebek doğurdu. Judith ansızın, fazladan birkaç çift ele ihtiyaç duydu. Yardım etmek amacıyla içeri gelmesi için Winslow'a seslenmek istedi. Isabelle bunu kabul etmedi. Kahkaha ve gözyaşları arasında, kocasının onu böyle onursuz bir durumda görmesine izin vermeyeceğini açıkladı.

Judith onunla tartışmadı. Isabelle halsizdi ama mutluluk saçıyordu. Judith diğer gerekli hususlarla ilgilenirken, Isabelle oğlunu kollarında tutuyordu.

Bebek sağlıklı gözüküyordu. Ağlamaları, hiç kuşkusuz, yeteri kadar canlıydı. Judith bu ufaklığa korku ve merakla

karışık saygı duyuyordu. Oğlan her bakımdan çok minik ve çok mükemmeldi. Judith onun tüm el ve ayak parmaklarının olduğundan emin olmak için parmakları tek tek saydı. Oğlanın parmak sayısı tamdı ve Judith bu mucize karşısında öyle duygulandı ki neredeyse kendinden geçecekti.

Hâla yapılacak pek çok iş olduğu için Judith'in bu harikulâde olaya tam anlamıyla tepki gösterecek vakti yoktu. Isabelle'i temizlemesi ve yatağa yatırması bir saatini daha aldı. Hem Isabelle hem de oğluna banyo yaptırdı. Bebeği yumuşak beyaz bir battaniyeye sardıktan sonra babasının yünlü ekose kumaşıyla örtü. Mışıl mışıl uykuya daldığında ise onu Isabelle'in kol kıvrımına yatırdı.

Judith, "Gidip Winslow'u getirmeden önce sana bir tavsiye vermek istiyorum," dedi. "Yarın sana hiç kimsenin herhangi bir müdahalede bulunmasına müsaade etmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Şayet Agnes veya Helen içine tampon koymak isterlerse, onlara izin vermemelisin."

Isabelle Judith'in neyden bahsettiğini anlamadı. Judith daha açık sözlü olması gerektiğinde karar kıldı. "İngiltere'de konuştuğum ebelerden bazıları doğum kanalının küllerle ve şifalı bitkilerle tamponlanmasına inanıyordu. Hatta bazıları bir macun oluşturmak için çamur kullanıyordu. Maude beni tamponun işe yaramaktan ziyade daha çok hasara neden olacağına inandırdı. Fakat bu, kilise tarafından dayatılan bir gelenek... Yani senden istediğim şey başına dert açabilir."

Isabelle, "Bana hiç kimsenin dokunmasına müsaade etmeyeceğim," diye fısıldadı. "Eğer biri sorarsa, sen zaten

o meseleyi halletmişsin gibi davranmam belki benim için daha iyi olur."

Judith bir rahatlama iç çekişi koyverdi. "Evet," dedi. Örtüleri düzeltirken ekledi: "Ben bu işi çoktan halletmişim gibi davranacağız."

Her şeyi toparladığından emin olmak için etrafına göz attı, hoşnutlukla baş onayı verdi ve Isabelle'in kocasını çağırmaya gitti.

Winslow kapının dışında bekliyordu. Zavallı adam fena halde rahatsız görünüyordu. "Isabelle iyi mi?"

Judith, "Evet," diye karşılık verdi. "Seni görmek için hazır."

Winslow kımıldamadı. "Neden ağlıyorsun? Ters giden bir şey mi var?"

Winslow ona bu soruyu soruncaya dek Judith ağladığını fark etmemişti. "Her şey yolunda, Winslow. İçeri gir artık."

Judith hemen Winslow'un yolundan çekildi. Winslow birdenbire ailesine kavuşma isteğiyle yanıp tutuşuverdi. Baba ve oğul arasındaki ilk buluşmanın özel olması gerekiyordu ve Judith oyalanmayacaktı. Kapıyı çekerek arkasından kapattı ve kapıya yaslandı.

Aniden bir tükenmişlik hissine kapıldı. Giydiği ateşten gömlek, Judith'in gücünü ve dinginliğini tüketmişti. Fırtınadaki bir yaprak misali sallanıyordu.

"Buradaki işin bitti mi?"

Bu soruyu Iain sormuştu. Dar patikanın bitimindeki çıkıntılı kaya tabakasına dayanmış vaziyette duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve rahat bir görünüm sergiliyordu.

Judith ise berbat göründüğünü düşünüyordu. "Şimdi-

lik buradaki işim bitti," diye karşılık verdi. Iain'e doğru yürümeye başladı. Gece meltemi Judith'in yüzünü okşuyor ama titremesini arttırıyordu. Bacakları öyle çok titriyordu ki bedenini taşımakta zorlanıyordu.

Kendini olduğu yere yığılacakmış gibi hisseden Judith öz denetimini yeniden kazanma çabasıyla derin bir nefes aldı. Bu, Iain onun yıkılmaya ne denli yakın olduğunu asla anlamasın diye yalnızca durumu kurtarmak adınaydı. Bu gibi bir zayıflık, bir kadında bile olsa, Iain'i muhakkak tiksindirirdi. Iain'in önünde ağlamak da Judith'i küçük düşürürdü. Her şeye rağmen Judith bünyesinde bir parça gurur barındırıyordu. Başka birine dayanmaya katiyen ihtiyaç duymuyor, şu anda da birine dayanmayı amaçlamıyordu.

Bir kez daha derin, arındırıcı bir nefes aldı. Bir yararı olmadı. Titremeye devam ediyordu. Kendi kendine iyi olacağını söyledi; kendi kendisini rezil etmeyecekti. Zorlu ve korkutucu bir sınamadan geçmişti, evet, fakat bu sınamayı başarıyla nihayetlendirmişti. İtibarını bütünüyle yitirmeden ve hıçkıra hıçkıra, öğüre öğüre, sadece Tanrı'nın bildiği öteki biçimlerde ağlamaya başlamadan önce yatağına kesinlikle geri dönebilirdi.

Judith için mantıklı bir plandı bu, ancak aklı ona bir şey söylüyordu ve kalbi başka bir şeyde ısrar ediyordu. Judith mahremiyete gereksinim duyuyordu ama aynı zamanda Iain'in teselisini, gücünü tüm benliğiyle arzuluyordu. Kendi gücünün hepsini bu gece tüketmişti. Tanrı ona yardım etsin, Judith Iain'e ihtiyaç duyuyordu.

Bu, dehşet verici bir farkındalıktı. Judith bir süreliğine duraksadı. Sonra Iain Judith'e kollarını açtı. Ve Judith meydan savaşını oracıkta kaybetti. Koşmaya başladı. Iain'e doğru. Kendini onun göğsüne attı, kollarını onun beline

doladı ve denetlenmesi mümkün olmayan hıçkırıklara boğuldu.

Iain Judith'e tek kelime dahi etmedi; etmemeliydi. Judith'in şu anda gereksinim duyduğu tek şey Iain'in sıcaklığıydı. Iain hâlâ çıkıntılı kaya tabakasına yaslanıyordu. Iain'in ekose kumaşını sırılsıklam ıslatıncaya dek ağlayan Judith, başı Iain'in çene altına sokulu vaziyette, onun bacakları arasında duruyordu. Hıçkırıkları arasında tutarsız deyişler mırıldanıyordu, fakat Iain Judith'in ona söylediklerinden herhangi bir anlam çıkaramıyordu.

Judith hıçkırmaya başladığında, Iain fırtınanın neredeyse dindiğini düşündü. "Derin nefesler almaya çalış, Judith," dedi.

"Lütfen beni yalnız bırak."

Iain'in gömleğini sıkı sıkıya tuttuğu dikkate alınırsa, Judith'inkisi gülünç bir buyruktu. Iain çenesini Judith'in başına dayadı ve Judith'i tutuşunu sıkılaştırdı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Seni asla yalnız bırakmayacağım."

Tuhaf ama bu reddediş Judith'e kendisini biraz daha iyi hissettirdi. Judith yüzünü Iain'in ekose kumaşıyla kuruladıktan sonra kendini yeniden Iain'in kolları arasına bırakıverdi.

"Her şey yolunda gitti, değil mi?" Iain bu sorunun yanıtını halihazırda biliyordu. Judith kapıyı Winslow'a açtığında yüzündeki mutluluk saçan gülümseme Iain'e her şeyin yolunda gittiğini anlatmıştı, fakat Iain Judith'in ancak o mutlu sonu hatırlarsa, bu anlamsız tepkiye son vermek için yeterince sakinleşebileceğini düşünüyordu.

"Tanrı şahidimdir, Iain, bunu bir kez daha asla deneyimlemeyeceğim. Beni işitiyor musun?"

Iain, "Şşşş..." diye mırıldandı. "İngiltere'yi uyandıracaksın."

Judith Iain'in esprisini takdirle karşılamasa da Iain'e sonraki yeminini ettiğinde sesini alçalttı. "Bebek sahibi olmayacağım asla. Asla."

Iain, "Asla deme..." dedi. "Kocan bir oğul isteyebilir."

Judith kendisini iterek Iain'den uzaklaştırdı. "Kocam olmayacak," diye duyurdu. "Asla evlenmeyeceğim. Tanrı biliyor ya, o beni evlendiremeyecek."

Iain Judith'i bir kere daha kollarına aldı ve onun başını omzuna yasladı. Judith istese de istemese de Iain onu rahatlatmaya kararlıydı. "Seni evlendiremeyeceğini söylerken kimden bahsediyorsun?"

"Annemden."

"Ya baban? Babanın evliliğe ilişkin söyleyecekleri yok mu?"

Judith'in yanıtı, "Hayır," oldu. "O öldü."

"Ama mezarı boştu, anımsıyor musun?"

"Mezarın boş olduğunu nereden biliyorsun?"

Iain hafifçe içini çekti. "Bana sen söyledin."

Judith o anı anımsadı. Mezar taşını sökmüş ve İskoçlar'a bu yaptığıyla övünmediğini yeteri kadar hissettirmemişti. "Kalbimde, o adam sanki ölmüş gibi."

"Judith?"

"Evet?"

"Bana asıl sorunun nereden kaynaklandığını anlat."

Iain'in sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Judith tekrar ağlamaya başladı. "Isabelle'in ölümüne neden olabilirdim. Şayet herhangi bir sorun çıksaydı, ne yapacağımı bilemezdim. Isabelle korkunç sancılar içerisindeydi. Hiçbir kadının buna katlanmak zorunda kalmaması gerek. Ve kan,

Iain..." Judith'in sözcükleri birbirine karışıyordu artık. "Çok fazla kan vardı. Aman Tanrım, ödüm koptu."

Iain Judith'e ne diyeceğini bilmiyordu. Onların hepsi Judith'ten inanılmazı gerçekleştirmesini istemişlerdi. Hem de Judith böylesine masumken. Kahretsin, Judith evli bile değildi ve buna rağmen Judith'ten bir bebek doğurtmasını talep etmişlerdi. Iain Judith'in, Isabelle'in nasıl gebe kaldığını bilip bilmediğinden bile emin değildi. Oysa Judith kendisine meydan okuyan zorun üstesinden gelebileceğini kanıtlamıştı. Judith'i o denli korkutan olay, Judith'in zaferini Iain'in zihninde daha da hayret verici bir hale getirdi.

Judith'in mutsuzluğu Iain'in canını sıkıyordu ve Iain onun bu üzüntüsünü bertaraf etmesine yardımcı olmayı görev bildi.

İlk başta övgüyü denemekte karar kıldı. "Bu gece başardığınla gurur duyman lazım."

Judith Iain'e incelikten yoksun bir bakış attı.

Iain ikinci kararında mantığı denedi. "Elbette korkmuşsundur. Senin gibi tecrübesiz biri için bunun normal bir tepki olduğunu anlayabiliyorum. Üstesinden geleceksin."

"Hayır, üstesinden gelemeyeceğim."

Iain son çare olarak gözdağını denedi. "Lanet olsun, Judith, bunun üstesinden geleceksin ve oğulların olacak."

Judith kendisini bir kez daha iterek Iain'den uzaklaştırdı. "Kız evlatları nasıl da yok sayan bir adam!"

Iain bu yoruma yanıt veremeden önce Judith onun göğsünü dürttü. "Kız evlatlar önemli değil, öyle mi?"

"Kız evlatlara da yer açardım."

Judith, "Kız evladı erkek evlat kadar çok sever miydin?" sorusunu yöneltti.

"Elbette."

Iain'in ne düşündüğü hakkında hiç zaman kaybetmeksizin bu denli çabuk yanıt vermesi Judith'i memnun etti. "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Çoğu baba aynı şekilde düşünmüyor."

"Seninki düşünüyor mu?"

Judith arkasına dönüp Frances Catherine'in kulübesine doğru yürümeye başladı. "Bana göre, babam ölü."

Iain Judith'e yetişti, onun elini tuttu ve sonra liderliği devraldı. Judith Iain'e göz attı, kaşlarını çattığını fark edince de, "Neden kızgınsın?" diye sordu.

"Kızgın değilim."

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Kahretsin, Judith, sana bir gün evleneceğini kabul ettirmeye çalışıyorum."

Judith, "Niye?" diye sordu. "Benim geleceğim seni hiç ilgilendirmez. Ayrıca, kararım karar, Iain Maitland."

Iain ansızın durdu ve Judith'e döndü. Onun çenesini kavradı, aşağı eğildi ve fısıldadı: "Benim de kararım karar."

Iain'in dudakları Judith'inkilere uzandı. Judith düşmemek için Iain'i sıkıca tuttu. Gırtlağından düşük sesli bir homurtu yayılan Iain Judith'in tadına bakmaya başladı.

Dili diline değdiğinde ise bu öpüşme ile yetinmek istemediğini anladı. Bu gerçeğin farkına vardığında hemen geri çekildi. Judith tehlikede olduğunu idrak edemeyecek kadar masumdu. Iain Judith'in ona olan güveninden faydalanmayacaktı. Yine de bu hakikat, Iain'i faydalanmaya dair düşünmekten alıkoymadı.

Iain zihninden geçen erotik fantezileri silmek için ba-

şını iki yana salladı, sonra Judith'in elini tekrar tutup genç kadını peşinden sürükledi.

Judith Iain'in uzun adımlarla yürüyüşüne ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldı. Erkek kardeşinin evine varıncaya dek Iain Judith'le tek kelime etmedi. Judith'in eli kapının mandalına uzandı, fakat Iain koluyla onu engelledi. Judith o vakit Iain'in onu şaşırtmaktan hiç mi hiç usanmadığına karar verdi.

"Bu denli korkunç olursa olsun, zamanla bunun üstesinden geleceksin," dedi Iain doğumu kastederek. Judith afallamış bir ifadeyle Iain'e baktı. Iain az evvel söylediği şeyi vurgulamak istercesine başını salladı. "Bu bir emirdir, Judith ve sen bu emre itaat edeceksin."

Iain kapıyı Judith'e açıyorken başını bir kez daha öne doğru salladı. Judith kıpırdamadı. Iain'e şaşkınlıkla bakmayı sürdürdü. "Korkunç mu? Ben doğumun korkunç bir şey olduğunu asla söylemedim."

Şaşkın görünme sırası Iain'deydi. "Öyleyse nasıldı şu lanet olası doğum?"

"Ah, Iain, çok güzeldi."

Judith'in ağzı kulaklarına varıyordu adeta. Iain başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Judith'i zamanla daha iyi anlayacağından şüpheliydi.

Eve yürümek Iain'in zamanını aldı. Düşünceleri Judith'e odaklanmıştı. Iain onunla ne yapacaktı?

Judith'in kolyesine taktığı savaşçı yüzüğünün görüntüsü Iain'in zihninde belirdiği an, Iain iç kalenin kapılarına ulaşmıştı.

O yüzüğü acaba daha önce nerede görmüştü?

Sekizinci Bölüm

Judith'in müdahalesi, kızılca kıyamete davetiye çıkardı. Peder yeni günün öğleden sonrasında Frances Catherine'in kapı eşiğinde belirdi ve İngiliz kadınla acil görüşme talebinde bulundu.

Peder Laggan'ın hem sesinde hem de yüz ifadesindeki ciddiyet kopacak fırtınaya işaret ediyordu. Judith'i getirmesi için Frances Catherine'in onayını beklerken verandanın yan tarafına geçti. Frances Catherine pederin biraz daha gerisinde dikilen Agnes'ı fark etti. Görüşmenin gerekçesini o zaman anladı.

Agnes halinden bir hayli memnun görünüyordu. Frances Catherine'in endişesi on kat arttı. Genç kadın kocasını bulabilmek amacıyla vakit kazanmaya çalıştı. Patrick Judith'i savunurdu, dahası Agnes'ın yüz ifadesinden Judith'in buna gerçekten ihtiyaç duyacağı anlaşılıyordu.

"Arkadaşım gece geç saate kadar ayaktaydı, Peder ve hâlâ uyuyor. Onu seve seve uyandırırım ama giyinmek için birkaç dakikalık mahremiyete ihtiyacı olacaktır."

Peder Laggan başıyla onayladı. "Ona benimle Isabelle'in kulübesinde buluşmasını rica edebilir misin?"

Frances Catherine, "Evet, Peder..." diye fısıldadı. Kapıyı onun yüzüne kapatmadan önce beceriksizce bir reverans yaptı.

Judith'i sarsarak uyandırdı. "Başımız dertte," diye duyurdu. "Tanrım, Judith, dön ve gözlerini aç. Peder buradaydı... Agnes'la birlikte." Sözlerine kekeleyerek devam etti. "Şimdi giyinmek zorundasın. Seni Isabelle'in evinde bekliyorlar."

Judith hafifçe inleyerek sırtüstü yuvarlandı. Saçlarını gözlerinden çekti ve yerinden doğruldu. "Isabelle hasta mı? Kanaması mı var?"

Frances Catherine acele ederek, "Hayır, hayır," dedi. "Onun iyi olduğunu tahmin ediyorum. O... Judith, sesin berbat çıkıyor. Sesine ne olmuş böyle? Hastalanıyor musun yoksa?"

Judith başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

"Sesin kurbağa yutmuşsun gibi çıkıyor."

Judith, "Yutmadım," yanıtını verdi ve esneyerek ekledi: "Hakkımda endişelenmekten vazgeç."

Frances Catherine başıyla onayladı. "Şimdi giyinmek zorundasın. Herkes seni Isabelle'in evinde bekliyor."

Judith, "Bunu bana söyledin zaten," dedi. "Nedenini öğrenmeyi bekliyorum. Şayet Isabelle hasta değilse, niye beni istiyorlar?"

Frances Catherine, "Agnes..." dedi. "Sorun yaratmaya yatkındır. Kalk artık. Patrick'i bulmam şart. Onun yardımına ihtiyacımız var."

Judith arkadaşını tam da kapıyı açıyorken yakaladı. "Bu halinle Patrick'i bulmaya gidemezsin. Düşüp boynunu kıracaksın."

"Şu durumda nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

Judith omuz silkti. Tekrar esnemek için ağzını açtı. Bu hareket onun boğazını acıttı. Judith kafası karışmış ve hâlâ yarı uykulu bir vaziyette, odanın diğer tarafına yürüdü ve Frances Catherine'in aynasını bulunduğu yerden alıp aynaya baktı. Boğazını kaplayan koyu renk çürükleri gördüğünde, gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. Boynunu oynatmanın ona acı verdiğine şaşmamalıydı. Cildi şişmiş ve siyah-mavi bir renge bürünmüştü.

"Ne yapıyorsun?"

Judith izleri Frances Catherine'den saklamak için saçını derhal öne doğru çekti. Isabelle'in zararını Frances Catherine'in fark etmesini istemiyordu. Aksi takdirde Frances Catherine ayrıntıları merak edecekti ve Judith ona doğum esnasındaki kadının katlandığı sancılardan söz etmek zorunda kalacaktı. Hayır, çürükler kaybolunca ya dek, onları örtmek en iyisiydi.

Judith aynayı aldığı yere bıraktı ve Frances Catherine'e gülümsemek için döndü. "Giyindikten sonra, Iain'i bulmaya gideceğim," açıklamasını yaptı.

"Hiç endişelenmiyor musun?"

Judith, "Belki birazcık," itirafında bulundu. "Ama ben bir yabancıyım, anımsıyor musun? Bana ne yapabilirler ki? Üstelik, ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bu önemli olmayabilir. Agnes konuları çarpıtmada başarılıdır. Pederimizi bu işe sürükleyen Agnes'ın, Isabelle'in başına çorap öreceğini de zannediyorum."

"Niçin?"

Frances Catherine, "Çünkü Isabelle kendisine senin eşlik etmeni istedi," diye açıkladı. "Agnes bu aşağılamanın hesabını sormak bile isteyecektir." Ocağın önünde volta

atmaya başladı. "Sana ne yapabileceklerini söyleyeyim. Heyete gidip senin eve geri gönderilmeni isteyebilirler. Eğer isterlerse ve heyet kabul ederse, Tanrı şahit, seninle geleceğim. Geleceğime yemin ederim."

Judith cevaben, "Bebeğin doğmadan önce, Iain beni eve göndermelerine müsaade etmeyecektir," dedi. Bundan bir hayli emindi. Iain Judith'i geri götürürse, erkek kardeşine verdiği sözü bozmuş olurdu ve bunu asla yapmayacak kadar dürüst bir adamdı. "Üzülmemelisin, Frances Catherine. Bu, bebek için iyi olmaz. Sen şimdi otur ben giyinirken."

"Seninle geleceğim."

Judith paravanın arkasından, "İngiltere'ye mi yoksa Iain'i bulmaya mı?" diye seslendi.

Frances Catherine gülümsedi. Arkadaşının sakin tavrı, Frances Catherine'i de sakinleştiriyordu. Frances Catherine yatağın kenarına oturdu ve ellerini karnının üstünde kavuşturdu. "Küçükken başımızı sürekli derde sokardık," diye seslendi.

Judith, "Hayır," dedi. "Biz başımızı derde sokmazdık. Sen benim başımı derde sokardın. Her zaman kızını dövdüren ben oldum. Hatırlıyor musun?"

Frances Catherine güldü. "Belleğinde hepsini tepetaklak etmişsin. Dövülen bendim, sen değildin."

Judith uçuk altın renkli elbisesini giydi çünkü bu elbisenin yakası, diğer elbiselerinkinden çok daha yüksekti. Fakat boynundaki çürükler hâlâ görülebiliyordu.

"Ödünç alabileceğim bir şalın veya hafif bir pelerinin var mı?"

Frances Catherine Judith'e güzel bir şal verdi ve Judith

şalı izleri gizlemek için kullandı. Gitmeye nihayet hazır olduğunda, arkadaşı onunla birlikte dışarı çıktı.

Judith, "Bu konuda endişelenmemeyi dene," dedi. "Fazla uzun sürmez. Sana olan biten her şeyi anlatacağım."

"Seninle geleceğim."

"Hayır, gelmeyeceksin."

"Patrick ya da Iain'i bulamazsan ne olacak?"

"O vakit Isabelle'e kendim giderim. Benim yerime konuşacak bir erkeğe ihtiyacım yok."

Frances Catherine, "Burada ihtiyacın var," misillemesini yaptı.

Frances Catherine Brodick'in tepeyi çıktığını fark edince tartışma yarıda kesildi. Frances Catherine savaşçıya el salladı ve Brodick onu gördüğünde, iki parmağını ağzına sokup kulak delici bir ıslık çaldı. Brodick hemen atını onlara doğru yönlendirdi.

Frances Catherine, "Patrick ıslık öttürmemden nefret eder," itirafında bulundu. "Bunun hanımefendice olduğunu düşünmüyor."

Judith, "Hanımefendice değil," dedi ve gülümseyerek ekledi: "Yine de etkili."

"Yöntemi hâlâ hatırlıyor musun? Erkek kardeşlerim sana verdikleri önemli dersi unuttuğunu düşünürlerse hayal kırıklığına uğrarlardı."

Judith güldü. "Yöntemi hâlâ hatırlıyorum," dedi. Çok geçmeden, "Brodick yakışıklı bir adam, değil mi?" yorumunu getirdi. Sesindeki şaşkınlık, bu gerçeğin farkına henüz vardığını gösteriyordu.

"Neredeyse on gündür bu adamın refakatindesin ve yakışıklı olduğunu yeni fark ediyorsun, öyle mi?"

Judith Frances Catherine'e, "Iain de benimleydi," diye anımsattı. "Ve etrafındaki diğer herkesi alt etme eğilimindc."

"Evet, öyledir."

Judith konuyu değiştirmeyi umarak, "Ne kadar muhteşem bir at," dedi. Frances Catherine'in Iain ile ilişkisi hakkında sorular sormasına henüz hazır değildi, çünkü işin aslı şu ki herhangi bir soruya yanıt verecek kadar hislerinden emin değildi.

"O at Iain'e ait ama Iain Brodick'in atı ara sıra sürmesine izin veriyor. Aygırın korkunç bir yaradılışı var ve muhtemelen aygırı sevme nedenleri de bu. Çok yaklaşma, Judith," diye bağırdı Frances Catherine, arkadaşı, Brodick'i selamlamak için ileri doğru atıldığında. "Eğer huysuz hayvan bir fırsat yakalarsa, seni tepecektir."

Judith cevaben, "Brodick ona izin vermez," diye seslendi. Savaşçının yanına ulaştı ve ona gülümsedi. "Iain'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"İç kalede."

"Lütfen, beni ona götürür müsün?"

"Hayır."

Judith Brodick'in reddini duymamazlıktan geldi. Elini onunkine uzattı ve fısıldarken, Frances Catherine'in durumu anlamaması için gülümsemeye devam etti. "Başım dertte, Brodick, Iain'le konuşmam lazım."

Brodick'in kucağına oturmadan önce, sözcükler Judith'in ağzından çıkmamıştı bile. Brodick aygırını dörtnala koşturdu. Dakikalar sonra, Brodick devasa iç kalenin önündeki çorak avlunun ortasında Judith'in yere inmesine yardımcı oluyordu.

Brodick Judith'e, "Iain heyetle beraber," dedi. "Burada bekle, onu çağırayım."

Atının dizginlerini ona fırlatmasının ardından içeri girdi.

Aygır gerçekten huysuz tabiatlıydı. Onun kaçmasına mani olmak başlı başına bir çabaydı. Buna karşın, aygırın tehdit soluyuşları Judith'in gözünü korkutmadı, çünkü İngiltere'deki en iyi seyis olduğunu düşündüğü bir adam tarafından çok küçük yaşından beri bir atın nasıl idare edileceği hususunda eğitilmişti.

Judith sabrı tükenmeden önce uzun bir süre bekledi. Zihninin gerisinde pederin, emrini yerine getirmekte acele etmediği için ona karşı tavır alacağına ilişkin endişe yer almaktaydı.

Judith Isabelle'i de endişelendirmek istemiyordu. Isabelle Judith'in onu sorgulamayla tek başına yüzleşmeye terk ettiğini sanabilirdi.

Judith artık daha fazla vakit kaybedemeyeceğinde karar kıldı. Ata binerken, onu tatlı övgü sözcükleriyle yatıştırdı, sonra tekrar tepeden aşağıya doğru tırısa kaldırdı. Yanlış yöne saptı, geri dönmek zorunda kaldı ve birkaç dakika sonra Isabelle'in kulübesine vardı. Kapının dışında bir kalabalık toplanmıştı. Winslow eşikte dikiliyordu. Öfkeli görünüyordu... Judith'i görünceye dek. Sonra bir hayli şaşırdı.

Judith'in, pederin çağrısını yanıtlayacağına inanmıyor muydu? Judith Winslow'un inanmadığına karar verdi. Gerçekten anlamsız olan bu tepkinin, gururunu yaraladığını söyledi Judith kendi kendine, çünkü Winslow Judith'i, hakkında fikir edinebilecek yeterlilikte tanımıyordu.

Aygır da kalabalıktan, Judith'in hoşlanmadığı ölçüde

hoşlanmadı. Şahlanmaya ve aynı anda yana kaçmaya çabaladı. Judith ise tüm dikkatini bu inatçı hayvanı sakinleştirmeye verdi.

Winslow sakinleştirme görevini devraldı. Dizginleri kavradı ve atı yaramazlık yapmaktan caymaya zorladı.

Kuşkucu bir sesle, "Iain bu ata binmene sahiden izin verdi mi?" diye sordu.

Judith, "Hayır," yanıtını verdi. Boynunun çevresindeki şalı düzeltmesinin ardından attan indi. "Ata Brodick biniyordu."

"Biraderim nerede?"

"Iain'i getirmek için iç kaleye girdi. Bekledim, Winslow ama hiçbiri geri gelmedi."

"Bu huylu aygıra Iain ve Brodick dışında şimdiye dek binen olmadı," dedi. "Kendini azar işitmeye hazırlarsan iyi olur."

Judith Winslow'a şaka mı ettiğini yoksa kaygısını mı dile getirdiğini soramadı. "Atı çalmadım, sadece ödünç aldım," diyerek kendisini savundu. Alçak sesli bir fısıltıyla, "Pederden de azar işitecek miyim?" sorusunu yöneltti.

Winslow, "Biri azar işitecekmiş gibi görünüyor," diye yanıtladı. "İçeri gel. Isabelle bu mesele çözümlenineye dek endişelenecektir."

Savaşçı, dirseğinden tutarak Judith'in sessiz izleyici kalabalığının arasından geçmesine eşlik etti. İnsanlar alenen gözlerini dikmiş Judith'e bakıyorlardı, fakat düşmanca bakıyormuşa benzemiyorlardı, yalnızca meraklanmışlardı. Judith mümkün olduğunca huzurlu yüz ifadesini korudu. Gülümsemeyi bile başardı.

Peder kapı aralığında belirdiğinde, Judith neşeli görüntüsünden ödün vermemeye çalıştı. Peder, Judith'e kaşla-

rını çatarak bakıyordu. Judith'in gecikmesinden ötürü onun bu kadar kızgın olduğunu umdu - tabii ortalığı karıştırmaya niyetlenmiyorsa.

Peder Laggan'ın koyu gümüş rengi saçları vardı. Kanca gibi bir burnu yıllarca açık havada yaşamaktan ötürü derin kırışıklarla dolu kurumuş cildi kadar dikkat çekiciydi. Winslow'la aynı boydaydı, fakat bir kereste kadar kalındı. Cüppe giymiş ve bir omzundan çaprazlama aşağı doğru geniş bir ekose kumaş parçası takmıştı. Bu kumaş parçasını, beline sardığı bir ip kemerle sağlamlaştırmıştı. Ekose kumaşın renklerinin, Maitland renklerinden farklı oluşu, pederin başka bir oymaktan geldiğine işaret ediyordu. Maitlandler'in yaşadıkları yerde kendi pederleri yok muydu? Judith bu soruyu Frances Catherine'e sormaya karar verdi.

Peder kapı aralığında belirir belirmez, Winslow Judith'in dirseğini serbest bıraktı. Judith ileri doğru atılıp kapı önü verandasının dibinde durdu. Başını itaatle eğdi ve reverans yaptı. "Geciktiğim için beni bağışlamanızı diliyorum, Peder. Zamanınızın ne denli kıymetli olduğunu biliyorum, ancak buraya gelirken yolumu bulmakta zorlandım. Tepe boyunca çok fazla sayıda kulübe mevcut ve yanlış bir yöne saptım."

Peder başıyla onayladı. Judith'in özür dileyişinden hoşnut görünüyordu. Gülümsemedi ama kaş çatmaktan vazgeçti. Judith bunu iyiye işaret olarak varsaydı.

Peder, yaşının verdiği kulak tırmalayıcı bir sesle, "Winslow... Görüşme bitinceye dek dışarıda beklesen çok daha iyi olur," önerisinde bulundu.

Winslow, "Hayır, Peder," karşılığını verdi. "Benim yerim karımın yanıdır."

Peder hafifçe başını salladı. "Söze karışmamayı deneyeceksin," diye emretti.

Dikkatini bir kez daha Judith'e yönlendirdi. "Lütfen benimle içeri gelin. Size dün gece olanlar hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Judith, "Elbette, Peder," diye karşılık verdi. Eteğinin kenar kıvrımını kaldırıp kapı aralığından içeri doğru pederi takip etti.

Kulübenin içinde kaç kişinin toplandığını görmek Judith'i şaşırttı. Masada hepsi yaşlı iki erkek ve üç kadın oturuyordu, ocağın önünde ise birlikte duran iki kadın...

Isabelle yatağın bitişiğindeki taburede oturuyordu. Oğlunu kollarında tutuyordu. Judith Isabelle'in yüzündeki ifadeyi görünceye dek pederin huzuruna kabul edilişine endişelenmemişti. Fakat zavallı kadın dehşete kapılmış görünüyordu.

Judith hızla onun yanına gitti. "Isabelle, neden yatağında değilsin? Dün gece katlandığın zorlu sınamadan sonra dinlenmen gerekiyor." Winslow Judith'in tam yanında dikiliyordu. Judith bebeği Isabelle'den almasının ardından bir adım geriledi. "Lütfen onu yatağına götür, Winslow."

Peder Laggan, "Isabelle zorlu bir sınamaya mı katlandı dün gece?" sorusunu yöneltti.

Judith bu soruya çok şaşırdı ve yanıtını yumuşatmaksızın şöyle dedi: "Elbette katlandı, Peder."

Peder, Judith'in ses tonundaki coşkunluk üzerine kaşlarını kaldırdı. Başını indirdi, fakat Judith onun suratındaki rahatlama ifadesini fark ettikten sonra.

Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu. Peder, Isabelle'in tarafını mı tutuyordu? Judith öyle olmasını umuyordu. Judith onu uyandırmadığından emin olmak

gaycsiyle kollarındaki güzel bebeğe baktı, sonra bakışlarını tekrar Peder Laggan'a çevirdi. Çok daha yumuşak bir sesle, "Yani, Peder, Isabelle'in şu anda gerçekten dinleniyor olması gerektiğini söylüyorum," dedi.

Peder başıyla onayladı. Winslow'un masada oturan akrabalarını çabucak tanıtmasının akabinde, ocağın önünde yan yana duran iki kadını eliyle işaret etti.

"Soldaki Agnes," dedi. "Helen onun hemen yanında duruyor. Sizi suçlayanlar onlar, Leydi Judith."

"Beni suçlayanlar mı?"

Judith'in ses tonu kuşku doluydu. Judith sesinin bu şekilde çıkmasını engelleyemiyordu. İçinde yavaş bir öfke fokurdamaya başladı. Judith, her nasılsa, bu tepkiyi saklamayı başardı.

Judith dönüp sorun çıkaran iki kadına baktı. Helen ileri doğru bir adım attı ve Judith'e hızlı bir baş selamı verdi. Çok çekici bir kadın değildi. Kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Yumruk yaptığı ellerine ve Judith'le göz teması kurmamasına bakılırsa Helen gergin görünüyordu.

Agnes ise Judith'i şaşırtmıştı. Ebe hakkında dinlediği o korkunç hikâyeler doğrultusunda, Judith cadı gibi bir kadın görmeyi ya da en azından burnunun ucunda siğil olan bir kocakarıyla karşılaşmayı ummuştu. Fakat Agnes böyle bir kadın değildi. Aslında, Agnes melek yüzlü ve Judith'in o ana dek gördüğü en görkemli yeşil gözlere sahip bir kadındı. Agnes'ın göz rengi yeşil alev kadar parlaktı. Yaşı ona iyi davranmıştı. Yüzünde sadece birkaç önemsiz kırışıklık vardı. Frances Catherine Judith'e Agnes'ın Iain'le evlenmeye hazır bir kızı olduğunu söylemişti ve demek ki bu ebe, Judith'in kendi annesiyle yaşıttı. Gelgelelim Agnes

cildini ve vücut yapısını muhafaza edebilmeyi başarmıştı. Çoğu yaşlı kadının yaptığı gibi kendini koyvermemişti.

Judith Isabelle'in elini uzatıp Winslow'un elini tuttuğunu göz ucuyla gördü. Öfkesi şiddetlenmişti. Yeni bir annenin böylesine bir hengamede yer almaması gerekiyordu.

Judith bebeği Winslow'a götürüp babasının kollarına verdi ve sonra dönüp yine odanın ortasına yürüdü. Sırtını kasıtlı olarak ebeleye verip pederle yüz yüze geldi.

"Bana soracağınız şu sorular nedir, Peder?"

"Biz hiç çığlık işitmedik."

Bunu söyleyen Agnes'dı. Judith onun rezil yorumunu tasdiklemeyi reddetti. Dikkatini pederde tutup onun açıklamasını bekledi.

"Dün gece..." diye söze başladı Peder Laggan. "Hem Agnes hem de Helen hiç çığlık işitmediklerini bildirdiler. Çok yakında oturuyorlar, Leydi Judith ve herhangi bir ses duymuş olmaları gerektiğine inanıyorlar."

Devam etmeden önce gırtlağını temizlemek için duraksadı. "İki ebe de bana, ilgilendikleri meseleyi dile getirmeye çalıştılar. Şu halde, sizin de bildiğiniz üzere, Kilisemizin ve Kilisenizin öğretisine göre... Kralınız John'un hâlâ uyduğu, kutsal pederlerimiz tarafından konulmuş kurallar..."

Birdenbire durdu. Düşünce katarını kaybetmişe benziyordu. Herkes pederin konuşmayı sürdürmesini beklıyorken, sükûnet içerisinde birkaç dakika geçti ve Agnes en sonunda ileri doğru bir adım attı. Pedere, "Havva'nın günahları," diye hatırlattı.

Peder Laggan bıkkın bir ses tonuyla, "Evet, evet, Havva'nın günahları," dedi. "İşte ona sahipsiniz, Leydi Judith."

Judith pederin hangi konuda konuştuğuna dair herhangi bir ipucuna sahip değildi. Judith'in kafa karışıklığı gözlerinden okunuyordu.

Peder baş onayı verdi. "Kilise, bir kadının doğum sırasında katlandığı sancıların Havva'nın günahları için gerekli ve uygun bir cezalandırma olduğunu savunur. Kadınlar bu sancı ve çile sayesinde bağışlanırlar. Isabelle'in yeterince sancı çekmediğine karar verilirse, o zaman..."

Sözlerine devam edemedi. Pederin kederli yüz ifadesi, Judith'e mevcut durumu Kilise yasası açısından yorumlamak istemediğini anlatıyordu.

Judith pederin açıklamasına devam etmesi için kararlı bir sesle, "O zaman ne olur?" diye sordu.

Peder Laggan, "Isabelle Kilise tarafından suçlu bulunur," diye fısıldadı. "Bebek de öyle."

Judith duyduklarından o denli rahatsız olmuştu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Öfke doluydu. Şimdi her şeyi çok daha iyi anlıyordu. Ebeler Judith'in hakkından gelmek için fırsat kollamıyorlardı, hayır, onlar Isabelle'in cezalandırılmasını istiyorlardı ve amaçlarına ulaşmak için durumu fırsat bilip Kilise'yi kullanıyorlardı. Kırılan gurur tek sorun değildi, üstelik. Bu çok daha kötüydü. Onların, oymak kadınları üzerindeki yaptırımı sallantıya uğramıştı ve Kilise'nin bu suçlaması, bebek bekleyen öteki kadınlara ürpertici bir mesaj olarak hizmette bulunacaktı.

Ebelerin kini Judith için o denli korkutucuydu ki Judith onlara bağırmak istiyordu. Fakat böylesine bir davranışın Isabelle'e faydası dokunmayacaktı ve sırf bu nedenle Judith sessizliğini korudu.

Peder, "Havva'nın günahlarıyla alakalı Kilise yargısına aşinasınız, değil mi, Leydi Judith?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Evet, elbette," diye yanıtladı. Bu bariz bir yalandı ama Judith'in buna canı hiç sıkılmadı. Judith ümit bağladığı çok huzurlu yüz ifadesini sürdürmenin savaşımını veriyorken dahi, Maude'nin ona bahsetmediği öbür kuralları merak ediyordu.

Peder rahatlamış görünüyordu. "Şimdi size, Leydi Judith, dün gece Isabelle'in sancısını azaltmak için herhangi bir şey yapıp yapmadığınızı soruyorum."

"Hayır, yapmadım."

Agnes, "Öyleyse Isabelle bir şey yapmış olmalı," diye haykırdı. "Veya bu doğuma Şeytan el atmış."

Masada oturan iki erkekten biri ayağa kalktı. Köseleleşmiş yüzünde beliren öfke dolu ifade ciddi anlamda korkutucuydu.

Winslow aynı anda bir adım ilerledi. "Evimde böyle konuşulmasına izin vermeyeceğim," diye haykırdı.

Masadaki ihtiyar adam başıyla onayladı, belli ki Winslow'un konuşmasından hoşnuttu ve sonra tekrar yerine oturdu.

Bebek birden ağlamaya başladı. Winslow o denli köpürmüştü ki Isabelle'in, bebeği kollarından almaya çalışmasını ayrımsamış gibi görünmüyordu.

"Evimden defolun," diye haykırdı.

Peder Laggan, "Bundan senin hoşlanmadığın kadar ben de hoşlanmıyorum," dedi. Sesi hüzün yüklüydü. "Fakat karar verilmesi gerekiyor."

Winslow başını iki yana sallıyordu. Judith ona doğru yürüdü. Elini onun koluna koydu. "Winslow, eğer açıklamama müsaade edersen, tez zamanda bu saçmalığa bir çözüm bulabileceğimi zannediyorum."

"Saçmalık mı? Bu ciddi meseleyi saçmalık olarak adlandırmaya mı cüret ediyorsun?"

Bu soruyu Agnes sormuştu. Judith onu onaylamayı reddetti. Tekrar pedere dönmeden önce Winslow'dan baş onayı alıncaya dek bekledi. Winslow yeniden yatağın kenarına doğru yürüdü ve oğlunu Isabelle'e verdi. Bebek uyumak için bir kez daha sakinleştirilmeye hazırdı ve ağlamaktan hemen vazgeçti.

Judith pederle yeniden yüz yüze geldi. İyice duyulması için sert bir sesle, "Isabelle berbat sancılar içerisindeydi," dedi.

Agnes, "Biz onu duymadık," diye seslendi.

Judith Agnes'ı umursamadı. "Peder, bu denli cesur olmaya çabaladığı için mi Isabelle'i suçlamayı düşünüyorsunuz? Çığlık attı, hem de birkaç kez, fakat her sancıda değil, çünkü kocasını üzmek istemiyordu. Kocası kapının hemen dışında bekliyordu ve Isabelle kendisini işitebildiğini biliyordu. Istırap içindeyken bile kocasını düşünüyordu."

Agnes, "Bu İngiliz kadının lafına göre mi hareket edeceğiz?" diyerek meydan okudu.

Judith masada oturan akrabalar topluluğuna döndü. Sonraki yorumlarını onlara yöneltti. "Isabelle'le daha dün tanıştım, bu nedenle onu çok iyi tanımadığımı kabul ediyorum. Ama onun son derece tatlı huylu bir kadın olduğuna karar verdim. Bu kararın yerinde bir değerlendirme olduğunu söyler miydiniz?"

Koyu renk saçlı bir kadın, "Evet, yerinde," dedi. Ebelere göz atıp ekledi: "Sahiden iyi ve naziktir. Tanrı onu ailemize bağışlasın. Dindardır da. Sancısını haifletmek için kasten bir şey yapmamıştır."

Peder, "Isabelle'in çok nazik bir kadın olduğunda hemfikirim," deyiverdi.

Agnes, "Bu sorunun sağlayacağı herhangi bir fayda yok," diye çıkıştı. "Şeytan..."

Judith masadaki topluluğa tekrar hitap ederek, "Isabelle'in hiç kimseyi bile bile incitmediğini söylemek de hakça olur muydu? Tatlı yaradılışı böyle davranmaya imkân vermezdi, doğru mu?" diye sordu.

Herkes başıyla onayladı. Judith Peder Laggan'a döndü. Şalı boynundan çıkardı. "Şimdi size, Peder, Isabelle'in yeterince sıkıntı çektiğine inanıp inanmadığınızı soracağım."

Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye itti ve boyundaki izleri pederin görebilmesi için başını yana eğdi.

Pederin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. "Tanrı'nın Kutsal Annesi, bunu size tatlı Isabelle'imiz mi yaptı?"

Judith, "Evet," yanıtını verdi. Ve Tanrı'ya şükür ki yaptı diye düşündü kendi kendine. "Isabelle doğum esnasında öyle bir ıstırap içindeydi ki beni sımsıkı tuttu ve bırakmadı. Onun bunu hatırladığından dahi şüphe ediyorum. Parmaklarını kaldırarak uzaklaştırmak zorunda kaldım."

Peder bir dakika boyunca Judith'e baktı. Pederin bakışındaki rahatlama Judith'in yüreğini ısıttı. Peder, Judith'e inanıyordu.

Peder, "Isabelle, Kilisesi için yeterince sıkıntı çekmiş," duyurusunu yaptı. "Bu konuya ilişkin daha fazla konuşmayacağız."

Agnes o kadar kolay vazgeçecek değildi. Kıyafetinin yeninden çektiği keten bir kumaşla acilen harekete geçti. Neredeyse bağırarak, "Bu bir kandırmaca olabilir," dedi. Judith'in kolunu kavradı ve boğazındaki izleri silmeye çalıştı.

Judith acıyla biraz geri çekildi. Tenini boyamak için sıvı yağlarla renklendirerek hilekârlık yaptığı dedikodusunu başlatmasın diye bu kadının eziyetine son vermeyi denemedi.

"Ellerini ondan çek."

Iain'in sesi kulübeyi doldurdu. Agnes bir adım geri sıçradı ve pedere çarptı; peder de zıpladı.

Judith Iain'i gördüğüne öyle çok sevindi ki gözleri yaşlarla doldu. Iain'e koşma dürtüsü Judith'i bütünüyle sardı.

Iain çıkıntının altından eğilip içeri girdiğinde bakışlarını Judith'ten ayırmadı. Brodick onun tam arkasındaydı. Her iki savaşçı da kavgaya hazır görünüyorlardı. Iain Judith'in yalnızca bir ya da iki adım uzağındayken durdu. Yaralanmadığından emin olmak istercesine genç kadını baştan ayağa süzdü.

Judith sükûnetini muhafaza edebildiği için Tanrı'ya şükrediyordu. Iain bu huzura kabulün nasıl da üzücü bir hal aldığını asla öğrenemeyecekti. Judith dün gece hüngür hüngür ağlarken kendisini zaten fazlasıyla küçük düşürmüştü ve gün ışığında sadece ona bakmak bile yeterince utanç vericiydi. Iain'e bir kez daha asla böyle savunmasız görünmeyecekti.

Iain Judith'in ağlamak üzere olduğunu düşünüyordu. Judith buğulu gözlerle Iain'e, haysiyetini koruma mücadelesi verdiğini belli ediyordu. Judith bedenen incinmemişti ama duyguları kesinlikle ayaklar altına alınmıştı.

"Winslow?" Iain'in sesi sert ve öfkeliydi.

Isabelle'in kocası bir adım ilerledi. Beyinin ne soracağını biliyordu, bu yüzden kısaca olup bitenlere bir açıklama getirmeye çalıştı. Konuşurken sesi titriyordu. Iain

elini Judith'in omzuna koydu. Genç kadının ürperdiğini hissedebiliyordu. Bu fark ediş Iain'i daha da öfkelendirdi. "Judith, kardeşimin evinde misafir."

Iain kulübedeki herkesin gerçeğe ilişkin bu beyanatı onaylamasını bekledi, sonra ekledi: "Ayrıca benim korumam altında. Şayet sorun varsa, bana bildireceksiniz. Bu yeterince açık mı?"

Iain öyle sert bağırmıştı ki kirişler çıtırdamıştı. Judith Iain'i daha önce hiç bu kadar kızgın görmemişti. Bu biraz kahrediciydi. Korkutucuydu da. Judith kendi kendine Iain'in ona bozulmadığını, aslında onu savunduğunu anımsatmayı denedi, fakat mantık fazla bir işe yaramıyordu. Iain'in bakışları Judith'i hâlâ titretiyordu.

"Bey Iain, neyi ima ettiğinin farkında mısın?"

Peder sorusunu fısıltıyla sormuştu. Iain yanıtını verdiğinde ise Judith'e bakıyordu. "Farkındayım."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Brodick.

Iain Judith'i bıraktı ve arkadaşıyla karşı karşıya kalmak için arkasına döndü. "Sen bana meydan okumak istiyor musun?"

Brodick başını iki yana sallamadan önce bu soruyu bir süre düşünmek zorunda kaldı. "Hayır. Seni destekliyorum. Desteğe ihtiyacın olacağını Tanrı biliyor."

Winslow, "Ben de seni destekliyorum," diye seslendi.

Iain başıyla onayladı. Dişlerini sıkmaktan vazgeçmişe benziyordu. Judith Iain'in öfkesini, arkadaşlarının sadakat gösterisinin yatıştırdığını düşünüyordu.

Bu adamın neden desteğe ihtiyacı olduğunu Judith'in aklı almıyordu. İngiltere'de, misafire tüm aile fertleri tarafından konukseverlik gösterilirdi, ama açıkça anlaşıldığı üzere burada durum çok farklıydı.

Winslow, "Heyet?" sorusunu yöneltti.

Iain, "Yakında," diye yanıtladı.

Judith'in arkasından bir soluma geldi. Judith dönüp ebelere baktı. Helen'in yüz ifadesini görünce şaşırdı. Kadın, sorgu sonucundan ötürü rahatlamışa benziyordu. Gülümsemek için kendisini zor tutuyordu. Judith bu fark edişe bir anlam veremedi.

Agnes'ın yüz ifadesi, Judith'in tahmin ettiği gibiydi. Gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Judith bakışlarını bu kadından diğer tarafa çevirdi. Peder Laggan'ın kasıtlı olarak kendisini izlediğini fark etti.

"Peder, bana soracağınız başka sorular var mı?"

Peder başını iki yana salladı. Gülümsedi de. Her ikisine de şu an kimse dikkatini vermediği için Judith pedere bir soru sorma amacıyla ileri doğru hareket etti. Winslow, kardeşi Brodick ve Iain derin bir tartışmaya dalmışlardı; masadaki akrabaların hepsi hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Judith, "Peder, size bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Elbette."

"Eğer hiç çürük olmasaydı, Isabelle ve oğlunu suçlu ilan eder miydiniz?" Judith pederin yanıtını beklerken boynuna attığı şalı düzeltti.

Peder, "Hayır," yanıtını verdi.

Judith kendisini şimdi çok daha iyi hissediyordu. Pederin zaten o denli katı bir din adamı olabileceğini düşünmek istemiyordu. "Öyleyse, ben burada bir yabancı olsam dahi, sözümü yeterli kanıt olarak kabul eder miydiniz?"

"Belki de bütün akrabalarının Isabelle adına konuşmalarını isteyerek, sizin iddianızı desteklemek için bir yol bu-

lurdum." Peder, Judith'in elini tutup sıvazladı. "Çürükler, işimi kolaylaştırdı."

Judith, "Evet, kolaylaştırdı," diye onayladı. "Şimdi beni mazur görürseniz, Peder, gitmek istiyorum."

Peder ona izin verir vermez, Judith süratle dışarı çıktı. Diğerleriyle, özellikle de onların beyiyle, vedalaşmadan oradan ayrılmak muhtemelen kabalıktı, fakat Judith Agnes'la bir dakika daha aynı odada kalma fikrini hazmedemiyordu.

Judith içeri girdiğinden beri kalabalık iki mislinden de fazla bir sayıya ulaşmıştı. Judith, artık, onların merak konusu olmaktan çıkmıştı. Atını bıraktığı ağaca doğru yürüyorken başını dik tutuyordu.

Üstelik aygırı da ürkütmüyordu; eyere ulaşabileceği yere konuşlandırmak için hayvanın sol yanına sıkı bir şaplak attı.

Judith demin atlattığı zorlu sınama nedeniyle doğrudan doğruya Frances Catherine'in yanına geri dönemeyecek kadar sinirliydi. İlk başta sakinleşmeye gereksinim duyuyordu. Aklında bir istikamet yoktu ama Judith aygırı tepeye varan patika yönünde harekete geçirdi. Bunu yapmak ne kadar zamanını alırsa alsın, Judith öfkesinden kurtuluncaya dek at sürecekti.

Judith oradan ayrıldıktan yaklaşık bir dakika sonra Peder Laggan Isabella'in kulübesinden dışarı çıktı. Kalabalığın dikkatini çekmek için iki elini birden havaya kaldırdı. Gülümsüyordu. "Sorgulamanın karara bağlanmasından memnun oldum," diye seslendi. "Leydi Judith meseleyi tez zamanda çözüme kavuşturdu."

Gürültülü bir tezahürat yükseldi. Peder Brodick'in yanından geçmesine izin vermek için kapı önü verandasının

yan tarafına doğru hareket etti. Iain ve Winslow peşpeşe ilerlediler.

Brodick Judith'in aygırı bıraktığı ağaçlara doğru uzun adımlarla yürürken, kalabalık Brodick'in yolundan çekildi. Brodick atının orada olmadığını fark etmeden önce istikametine neredeyse varmıştı.

Brodick kendi etrafında döndüğünde yüzünde inanmaz bir bakış vardı. "Tanrım, yine yapacağını yapmış," diye bağırdı. Judith'in, atını almakla ona hakaret etmesini makul bir açıklamaya dayandıracakmış gibi görünmüyordu. Aygırın aslında Iain'e ait oluşu gerçeği de bu durumu değiştirmiyordu.

Winslow, "Leydi Judith senin atını çalmamış," diye seslendi. "Yalnızca ödünç almış. Buraya geldiğinde öyle söyledi..."

Winslow sözlerine devam edemedi. Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Iain daha disiplinliydi. Gülümsemedi bile. Atına atladıktan sonra elini Brodick'e uzattı. Çökük omuzlu ve parlak turuncu saçlı ihtiyar bir adam olan Bryan ileri doğru bir adım attığında, savaşçı kendisini beyinin arkasına savurmak üzereydi. "O kadın senin atını çalmadı ve sen onun çaldığını aklına dahi getirmemelisin, Brodick."

Brodick adama bakmak için döndü. O vakit başka bir asker kalabalığı itip kakarak öne doğru ilerledi. Bryan'ın bitişiğinde yerini aldı. "Evet, Leydi Judith'in büyük olasılıkla acelesi vardı," dedi.

Çok geçmeden pek çok kişi Leydi Judith'in atı alma nedenlerini öne sürmek için öne çıktılar. Iain bundan daha fazla hoşnut olamazdı. Sorun gerçekten atın ödünç alınması değildi, elbette. Adamları beye, Judith'in onların

güvenini ve gönüllerini kazandığını bildiriyorlardı. Judith Isabelle'i savunmuştu ve şimdi de onlar Judith'i savunuyorlardı.

Bryan, "O, dün gece Isabelle'imize yardım etmek ve bugün buraya Peder Laggan'ın sorularına cevap vermek için tekrar gelmek zorunda değildi," saptamasını yaptı. "Leydi Judith'in aleyhinde konuşmayacaksın, Brodick, yoksa karşında beni bulursun."

Sert bir rüzgârın bile yere devirebileceği Bryan o denli kuvvetsiz olmasına rağmen Brodick'e cesaretle kafa tutuyordu.

Çileden çıktığı gün gibi ortada olan Brodick, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Iain işte o zaman gülümsedi. Judith'in savunucularına baş selamı verdi, Brodick'in arkasına savrulmasını bekledi ve sonra atını ileri doğru yönlendirdi.

Iain Judith'in doğrudan doğruya, erkek kardeşinin evine geri döndüğü varsayımında bulundu.

Brodick'in yere inebilmesi için atını durdurdu. "İç kaleye geri dönmüş olabilir," yorumunu yaptı. "İlk olarak oraya bakacağım."

Brodick başıyla onayladı. "Aşağı tarafa bakacağım," dedi. Yürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra aniden tekrar geri döndü. "Seni dürüstçe uyarıyorum, Iain. Onu bulduğumda, azarlayacağım."

"Sana izin veriyorum."

Brodick gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Iain'i, aklının nasıl çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Beyi, onayını şarta bağlamadığında "Ve?" diyerek onu teşvik etti.

"Onu azarlayabilirsin, ancak azarlarken sesini yükseltemezsin."

"Niye yükseltemezmişim?"

Iain omzunu silkerek, "Çünkü onu üzebilirsin," diye açıkladı. "Buna izin veremem."

Brodick birkaç şey daha söylemek için ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi. Iain tüm bu boş tehditin onun kızgınlığından kaynaklandığını az önce anlamıştı. Brodick şayet kadına bağıramayacaksa, onu azarlamanın ne kıymeti vardı?

Brodick arkasına dönüp fısıltıyla homurdanarak tepeyi inmeye koyuldu. Iain'in kahkahası, Brodick'in ardından geliyordu.

Judith Iain'i iç kalede beklemiyordu. Iain aynı yoldan geri dönmesinin akabinde batıya yönelip sonraki tepeye çıkan patikada ilerlemeye başladı.

Judith'i mezarlıkta buldu. Judith kutsanmış toprağı ağaçlardan ayıran patikada hızlı hızlı yürüyordu.

Judith bu hızda yürümesinin, Isabelle için katlandığı zorlu sınama esnasında biriken öfkesinin birazından kurtulmaya yarayacağını düşünmüştü ve tamamen şans eseri olarak mezarlığa rastgelmişti. Merak etmiş ve çevreye göz atmak için durmuştu.

Mezarlık gerçekten çok huzur verici bir yerdi. Üç tarafını da beyaza boyanmış ve mızrak misali dimdik duran uzun, ahşap latalar çevrelemişti. Mezar taşlarının bazıları kemerli, bazıları ise kare şeklinde oyulmuştu. Taze çiçekler neredeyse her parselden birini kaplıyordu. Bu son dinlenme yerini çekip çevirme görevinin verildiği kişi her kimse, görevini iyi yapmıştı. Bakım ve özen kendini fazlasıyla hissettiriyordu.

Judith patika boyunca yürürken ıstavroz çıkardı. Özel mezarlıktan ayrıldı ve aşağıdaki vadinin manzarasını engelleyen ağaç dizisini geçerek tırmanışına devam etti. Rüzgâr ağaçların arasından Judith'in bir hayli kasvetli bulduğu bir ses çıkararak ıslık çalıyordu.

Lanetlilere ayrılmış toprak, Judith'in hemen ilerisindeydi. Judith o ıssız mezarlığın kenarına geldiğinde birdenbire durdu. Burada beyaza boyanmış herhangi bir çit ya da oyulmuş bir mezar taşı bulunmuyordu. Yalnızca rengi solmuş ahşap kazıklar kullanılmıştı.

Judith buraya kimlerin gömüldüğünü biliyordu. Kilisenin cehenneme ait olduğuna karar verdiği kötü ruhlardı onlar. Evet... Soyguncular, katiller, tecavüzcüler, hırsızlar, hainler ve elbette doğum yaparken ölen bütün kadınlar.

Judith'in kurtulmayı umduğu öfke, içinde yanıp tutuşan bir gazaba dönüşünceye dek büyüdü.

Öbür dünyada da hiç adalet yok muydu?

"Judith?"

Judith kendisine seslenildiğini duyar duymaz arkasını döndü ve en fazla birkaç metre uzakta duran Iain'i gördü. Onun yaklaştığını duymamıştı.

"Hepsinin cehennemde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Iain Judith'in sesindeki hiddet üzerine tek kaşını kaldırdı. "Kimlerden söz ediyorsun?"

Judith eliyle işaret ederek, "Buraya gömülmüş olan kadınlardan..." açıklamasını yaptı. Iain'e yanıtlaması için zaman tanımadı. "Onların cehennemde olduklarına inanmıyorum. Onlar kutsal görevlerini ifa ediyorlarken öldüler, kahretsin. Doğum yaparken sorun yaşadılar ve hem kocalarına hem de pederlerine karşı yükümlülüklerini yerine

getirirken öldüler. Peki ama ne için, Iain? Kilise onların cennete girecek kadar temiz olduklarını düşünmediğinden ötürü sonsuza dek cehennemde yanmak için mi? Bu tamamen saçmalık... Tümü. Bu görüş beni bir kâfir yapıyorsa, yapsın; umrumda değil. Tanrı'nın bu denli zalim olabileceğine inanamam."

Iain ona ne diyeceğini bilmiyordu. Mantık, Iain'e Judith'in haklı olduğunu söylüyordu. Bu tamamen saçmalıktı. İşin aslı, Iain böylesi meselelere şimdiye dek kesinlikle kafa yormamıştı.

"Bir kadının görevi, kocasına vârisler vermektir. Öyle değil mi?"

Iain, "Evet," diye karşılık verdi.

"Madem öyle, neden kocasının çocuğunu taşıdığını öğrendiği andan itibaren, kadının kiliseye girmesine müsaade edilmiyor? Günahkâr olduğu düşünülüyor, değil mi?"

Iain ilk soruya yanıt veremeden, Judith ona başka bir soru sordu. "Frances Catherine'in günahkâr olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, elbette düşünüyor olamazsın... Fakat Kilise düşünüyor. Ve eğer Frances Catherine Patrick'e bir oğul verirse, temizlenme ayinine katılmadan ve kiliseye geri dönemeden önce sadece otuz üç gün beklemesi gerekiyor. Eğer bir kız verirse, o sürenin iki katı kadar beklemeli... Ve eğer doğum yaparken veya kutsanmadan önce ölürse burayı boylayacak. Bir katilin bitişiğine gömülmesi, Frances Catherine'e reva mı...."

Judith en sonunda durdu, başını eğdi ve bıkkın bir şekilde içini çekti. "Affedersin. Seni azarlar gibi konuşmak istemezdim. Kendimi bu gibi meseleler hakkında düşünmemeye zorlayabilseydim inan bu kadar kızgın olmazdım."

"Umursamak senin doğanda var."

"Doğamda ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Isabelle'e yardım etme biçimin buna bir örnek... Ve sana verebileceğim daha pek çok örnek mevcut."

Iain'in sesi sevecenlikle doluydu. Judith kendisini az önce okşanılmış gibi hissetmişti. İçinden ansızın Iain'e yaslanıp ona sıkıca sarılmak geldi. Iain şaşılacak derecede güçlüydü ve Judith şimdi kendisini fena halde savunmasız hissediyordu.

O ana dek Iain'e ne kadar hayran olduğunun farkına varmamıştı. Iain her şeyden ve kendinden daima emindi. Dingin bir otoriter mizaca sahipti. Yandaşlarından saygı talep etmiyordu. Hayır, onların sadakat ve güvenini kazanmıştı. Sesini bile nadiren yükseltiyordu. Judith o an hafifçe gülümsedi; gözünün önünde Iain'in ona birkaç kez sesini yükseltmesi canlanmıştı. Judith civarındayken Iain o denli disipli davranmıyordu, Judith'in tahminine göre. Judith bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu.

Iain, "Eğer herhangi bir şeyden hoşlanmıyorsan, o şeyi değiştirmeye çalışmak senin vazifen değil mi?" diye sordu.

Judith Iain'in yüz ifadesinin bir hayli ciddi oluşunu fark etmeseydi, önerisi üzerine neredeyse gülecekti. Şaşkına dönmüştü. "Kilise'yle kapışabileceğime mi inanıyorsun?"

Iain başını iki yana salladı. "Bir fısıltı, Judith, diğer bin fısıltıya eklendiğinde... Kilisenin bile duymamazlıktan gelemeyeceği bir hoşnutsuzluk kükreyişine dönüşecektir. Peder Laggan'dan başla. Sorularını ona sor. İyi bir adamdır. Sana kulak verecektir."

Iain "iyi" kelimesini söylerken gülümsüyordu. Judith

de kendisini Iain'e gülümserken buldu. Iain Judith'le alay etmiyordu. Hayır, Judith'e gerçekten yardım etmeye çalışıyordu. "Herhangi bir değişiklik yapacak kadar önemli biri değilim. Ben, yalnızca bir kadınım..."

"Bu saçmalığa inandığın müddetçe hiçbir işi başaramazsın. Kendini aşacaksın."

Judith, "Ama Iain..." diyerek karşı çıktı. "Ben nasıl bir fark yaratabilirim? Kilisenin öğretilerini açıkça eleştirirsem, suçlu ilan edilirim. Bunun neye faydası dokunacak?"

Iain, "Saldırarak başlamazsın," dedi. "Kurallardaki aykırılıkları tartışırsın. Eğer diğer bir kişiyi ve sonra bir diğerini ve bir başkasını daha haberdar edersen..."

Iain sözlerine devam etmedi. Judith başıyla onayladı. "Bunu düşünmeliyim," dedi. "Başka birinin dikkatini, görüşlerime nasıl çekebileceğimi tasavvur edemiyorum, özellikle de buradaki birinin dikkatini."

Iain gülümsedi. "Zaten çektin, Judith. Aykırılıkların farkına varmamı sağladın. Neden buradasın?" diye sordu.

Judith, "Kasıtlı olarak değildi," yanıtını verdi. "Kızgınlığımdan kurtuluncaya dek kısa bir süreliğine yürümek istedim. Sen muhtemelen fark etmedin, fakat ben Isabelle'in kulübesinden ayrıldığımda hakikaten çok üzgündüm. Çığlık atmaya hazırdım. Isabelle'e yaptıkları her şey çok haksızcaydı."

"Burada çığlık atabilirsin ve kimse seni duymaz." Judith'e bu öneride bulunduğunda, Iain'in gözleri parıldamıştı.

Judith "Sen duyarsın," dedi.

"Umursamam."

"Ama ben umursarım. Bu uygun olmaz."

"Olmaz mı?"

Başını iki yana salladı. Bir baş onayıyla, "Hem hanımefendice olmaz," diye ekledi.

Judith son derece ciddi görünüyordu. Iain dayanamadı. Eğilip Judith'i öptü. Iain'in dudakları, sadece yumuşaklığını yeterince hissedebilecek kadar Judith'in dudaklarına temas etti. Iain neredeyse hemen geri çekildi.

"Bunu neden yaptın?"

"Seni bana surat asmaktan vazgeçirmek için."

Judith Iain'in itirafına tepki göstermek istemiyordu. Iain Judith'in elini tuttu. "Hadi gel, Judith. Kızgınlığın tamamen geçinceye dek yürüyelim."

Judith Iain'e yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Bu bir yarış değil, Iain. Daha ağır adımlarla yürüyebiliriz."

Iain yavaşladı. Birkaç dakika boyunca sessizlik içerisinde yürüdüler; her ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Judith, daima hanım hanımcık mısındır?"

Judith bunun kendisine sorulacak tuhaf bir soru olduğunu düşündü. "Evet ve hayır," diye yanıtladı. "Annem ve Tekel Dayım ile yaşamaya mecbur edildiğim, her yılın altı ayı daima hanım hanımcığımdır."

Iain "mecbur edilme" ifadesini yakaladı ama Judith'i sorgulamamakta karar kıldı. Judith şu anda oldukça savunmasız bir haldeydi ve Iain o tekrar gardını almadan önce, onun ailesi hakkında elinden geldiği kadarıyla fazla şey öğrenmek istiyordu.

Normal bir ses tonuyla, "Peki ya her yılın öteki altı ayı?" diye sordu.

Judith, "Hiç de hanım hanımcık değilim," yanıtını verdi. "Herbert Amca ve Millicent Teyze bana epey özgürlük tanırlar. Hiç kısıtlanmam."

Iain, "Kısıtlanmamaya ilişkin bir örnek ver," ricasında bulundu. "Anlamıyorum."

Judith başıyla onayladı. "Doğum yapmaya dair öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Millicent Teyze amacımın peşinden gitmeme müsaade etti ve elinden gelen her şekilde bana yardımcı oldu."

Judith teyzesi ve eniştesi hakkında konuşmayı birkaç dakika daha sürdürdü. Bu çifte duyduğu sevgi, Judith'in her yorumuna yansıyordu. Iain kendi sorularını asgari sayıda tuttu ve konuyu yavaş yavaş Judith'in annesine getirdi.

Söze, "Bahsettiğin bu Tekel Dayı..." diye başladı. "Annenin gerçek kardeşi mi?"

"Annemin ağabeyi."

Iain Judith'in kendisine daha fazlasını anlatmasını bekliyordu. Fakat Judith tek kelime daha etmedi. Atların bağlı olduğu yere geri dönerken mezarlıktan geçtiler.

"Öbür kadınlardan farklı olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu Judith.

"Evet," diye karşılık verdi Iain.

Omuzları çöken Judith fena halde yalnız, ümitsiz ve üzgün görünüyordu. Iain'in içinden gülmek geliyordu. "Bu kötü bir şey değil... Çoğu kadından daha fazla farkındasın... Hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmiyorsun."

"Bu bir gün başımı fena halde belaya sokacak, öyle değil mi?"

"Seni koruyacağım."

Bu küstahça olduğu kadar tatlı bir vaatti. Judith Iain'in gerçekten ciddi olduğunu sanmıyordu. Güldü ve başını iki yana salladı.

Atlara eriştiler. Iain Judith'i eyerine oturttu. Judith'in

saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru attı ve boynundaki izler üzerinde parmaklarını usulca gezdirdi. "Canın acıyor mu?" diye sordu.

Judith, "Birazcık," diye itiraf etti.

Judith'in boynundaki zincir Iain'in dikkatini çekti. Iain zinciri çekip ucunda sallanan yüzüğe bir kez daha baktı.

Judith yüzüğü derhal kaptı ve avcunun içine sakladı.

Ve Iain'in hafızasında birden bir şeyler canlandı.

Iain'in bir adım gerilemesi üzerine Judith, "Iain? Bir sorun mu var? Rengin soldu," dedi.

Iain Judith'e cevap vermedi.

Frances Catherine'e sorgulamanın bütün ayrıntılarını anlatmak Judith'in epey zamanını aldı. Tekrar anlatmak zaten yeterince zordu, bir de üstüne üslük arkadaşı sorduğu sorularla Judith'in sürekli sözünü kesiyordu.

Judith ona, "Benimle birlikte Isabelle ve bebeği görmeye gelmen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Frances Catherine, "Isabelle'e yardım etmek istiyorum," karşılığını verdi.

"Ben de senin, Isabelle ile arkadaş olmanı istiyorum. Yüreğini bu insanlara açmayı öğrenmek zorundasın. Onlardan bazıları kesinlikle Isabelle kadar tatlı. Ondan hoşlanacağını biliyorum. O çok iyi biri. Bana seni anımsatıyor, Frances Catherine."

Frances Catherine, "Yüreğimi ona açmayı deneyeceğim," diye söz verdi. "Aman Tanrım, sen gittikten sonra yapayalnız olacağım. Akşamları yalnızca Patrick'i görüyorum ve o vakitlerde öyle uykulu oluyorum ki Patrick'in bana söylediklerine odaklanmakta bile zorlanıyorum."

Judith, "Ben de seni özleyeceğim," diye karşılık verdi.

"Yakınımda yaşasaydın keşke. Belki o zaman ara sıra da olsa beni görmeye gelebilirdin. Millicent Teyze ve Herbert Amca seni tekrar görmek istiyorlar."

Frances Catherine, "Patrick İngiltere'ye gitmeme asla müsaade etmezdi," dedi. "Bunun çok tehlikeli olduğunu düşünürdü. Beklerken, saçlarımı benim için örer misin?"

Judith, "Kesinlikle," yanıtını verdi. "Niçin bekliyoruz?"

"Patrick önemli bir görevini bitirinceye dek evde kalacağına dair bana söz verdirdi. Bizimle beraber Isabelle'in evine doğru bir gezinti yapacağına sevinecektir."

Frances Catherine saç fırçasını Judith'e uzattı, tabureye oturdu ve bir kez daha Isabelle'in doğum yapmasına ilişkin sorular sordu.

Zaman hızla geçiyordu ve onlar daha Patrick'in hâlâ eve dönmediğini ayrımsamadan önce tam bir saat geçti. Yemek saati yaklaştığı için ziyareti ertesi sabaha dek ertelemekte karar kıldılar.

Iain kapıyı çaldığında onlar akşam yemeği hazırlığının tam ortasındaydılar. Frances Catherine az önce gülünç bir yorumda bulunmuştu ve Judith kapıyı açtığında hâlâ gülüyordu.

"Aman Tanrım, Iain, Peder Laggan'ın bana sormayı düşündüğü bir sorusu daha olduğunu söyleyemeyeceksin, değil mi?"

Judith ona şaka yapıyordu ve karşılığında en azından bir tebessüm umuyordu. Tebessümün yerine kısa bir yanıt aldı. "Hayır."

Iain içeri girdi, Frances Catherine'e hızlı bir baş selamı verdi, sonra ellerini arkasında kenetleyip Judith'e doğru döndü.

Judith karşısındaki adamın, taş çatlasın iki saat evvel ona karşı son derece tatlı ve nazik bir tutum içerisinde bulunan adamla aynı adam olduğuna inanamıyordu. Iain bir yabancı kadar soğuk ve mesafeliydi.

"Pederin başka sorusu olmayacaktır," diye duyurdu.

Judith cevaben, "Bunu biliyordum," dedi. "Yalnızca şaka yapıyordum."

Iain başını iki yana salladı. "Şimdi şakanın sırası değil. Aklımda daha önemli meseleler var."

"Hangi önemli meseleler?"

Iain Judith'e yanıt vermedi. Frances Catherine'e doğru döndü. "Kardeşim nerede?"

Iain'in kabalığı, Frances Catherine'i endişelendirdi. Frances Catherine masaya oturdu, ellerini kucağında kenetledi ve sakin görünmeye çalıştı. "Emin değilim. Şimdilerde gelmesi lazım."

"Patrick'i neden soruyorsun?" Arkadaşının sormak isteyip de sormaya cesaret edemediği soruyu Judith dile getirmişti.

Iain arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Buradan ayrılmadan önce onunla konuşmam gerek."

Iain bu sözü ettikten sonra dışarı çıkmak üzere harekete geçti. Judith gitmesini engellemek için acele ederek Iain'in önüne geçti. Iain bu yüreklilikten ötürü o denli şaşırdı ki durmak zorunda kaldı. Gülümsedi de. Judith Iain'e bakabilmek için başını olabildiğince geriye doğru eğdi. Hoşnutsuzluğuna dair surat asışını ona göstermek niyetindeydi.

Judith Iain'in amacını anlamadan önce, Iain Judith'i yolundan çekilmesi için hafifçe itti. Judith Frances Catherine'e göz attı. Arkadaşı, Judith'e Iain'in ardından

gitmesi için el işareti yaptı. Judith başıyla onayladı ve koşarak dışarı çıktı.

"Nereye gidiyorsun? Uzun süreliğine mi gidiyorsun?"

Iain Judith'e yanıt verdiğinde, arkasına dönmedi. "Ne kadar uzun süreliğine gittiğimden emin değilim."

"Patrick'le neden konuşmak istiyorsun? Onu da beraberinde mi götüreceksin?"

Iain birdenbire durdu ve tüm dikkatini Judith'e vermek için arkasına döndü. "Hayır, Patrick'i beraberimde götürmeyeceğim. Judith, bütün bu soruları bana neden soruyorsun?"

"Niye bana bu denli soğuk davranıyorsun?" Bu düşüncesini yüksek sesle dile getirdikten sonra Judith'in yüzü kızardı. "Demek istediğim... Kısa süre önce son derece endişesiz bir ruh haline bürünmüş gibi görünüyordun. Seni hoşnutsuz edecek bir şey mi yaptım?"

Iain başını iki yana salladı. Judith'e, "O zaman yalnızdık," dedi. "Artık yalnız değiliz."

Iain bir kez daha gitmeye teşebbüs etti. Judith gitmesini engellemek için acele ederek Iain'in önüne ikinci kez geçti. "Veda etmeden gidecektin, değil mi?"

Bu sorunun kulağa bir suçlamaymış gibi gelmesini sağladı. Bu sorunun hemen akabinde ise Iain'e yanıt verecek zaman tanımadı. Arkasını dönüp tekrar Frances Catherine'e doğru yürüdü. Iain orada durmuş, Judith'in gidişini izliyor, genç kadının kendi kendine okkalı küfürler mırıldandığını işitebiliyordu. Judith'in saygısızlığı üzerine derin bir nefes aldı ve o an tepeden aşağı inen Patrick'i gördü. Ona Ramsey ve Erin'i Dunbar beyiyle bir toplantı yapmak üzere MacDonaldlar'ın malikânesine götürme ni-

yetini açıkladı. Toplantı tarafsız bölgede yapılacaktı, ancak Iain her ihtimale karşı gerekli tüm önlemleri alıyordu. Şayet Macleanlar bu toplantıdan kazançlı çıkamazlarsa, mecburen saldıracaklardı.

Iain lafı uzatmadı, fakat Patrick toplantının önemini idrak edecek kadar kurnazdı.

Patrick, "Heyet, iznini vermedi, değil mi?" varsayımında bulundu.

"Onların toplantıdan haberleri yok."

Patrick başıyla onayladı. "Sorun olacaktır."

"Evet."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Iain, "Ben uzaktayken, Judith'e göz kulak olmanı istiyorum," dedi. "Başını belaya sokmasına müsaade etme."

Patrick başıyla onayladı. "Yaşlılar senin nereye gideceğini sanıyorlar?"

Iain, "MacDonaldlar'a," diye yanıtladı. "Fakat onlara Dunbarlar'ın da orada olacağını söylemedim." İç çekti. "Tanrım, bu gizlilikten nasıl da nefret ediyorum."

Iain bu cümleye bir yanıt beklemedi. Aygırına binmek üzere harekete geçti, sonra aniden durdu. Dizginleri Patrick'e fırlattı ve uzun adımlarla yürüyerek kulübeye geri döndü.

Bu kez kapıyı çalmadı. Judith ocağın yanında dikiliyordu. Kapı taş duvara çarptığında, Judith döndü. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Frances Catherine ise masada oturmuş, ekmek dilimliyordu. Yerinden yarım kalktı, sonra Iain yanından geçtiğinde tekrar oturdu.

Iain Judith'e, selamlamaya ilişkin tek kelime etmedi. Onu omuzlarından kavrayıp kendisine çekti. Dudaklarını dudaklarına götürdüğünde ise Judith hiçbir tepki vermedi.

Bunun üzerine afallayan Iain daha da kararlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Öpüşü o denli sahipleniciydi ki Judith tam da karşılık vermeye başlıyorken, Iain Judith'ten uzaklaştı.

Judith ocağın köşesine çöktü. Iain arkasına döndü, Frances Catherine'e baş selamı verdi ve kulübeden ayrıldı.

Judith hiçbir şey söyleyemeyecek kadar afallamıştı. Frances Catherine arkadaşının yüz ifadesine baktı ve gülmemek için alt dudağını ısırmak zorunda kaldı.

"Sen bana bu cazibenin sona erdiğini söylememiş miydin?"

Judith arkadaşına ne diyeceğini bilmiyordu. Akşamın geri kalanında, bol bol iç geçirdi. Akşam yemeğinden sonra Patrick ve Frances Catherine ile birlikte Isabelle'in evine doğru yürüdü. Orada hepsi kadın Winslow'un sülalesinden birkaç akrabayla daha tanıştı. Willa adında ufak tefek bir kadın kendisini takdim etti. Hamileydi ve Winslow'un ikinci dereceden üçüncü kuzeni olduğunu açıkladıktan sonra Judith'e onunla önemli bir konuda konuşmak için sadece birkaç dakikalığına dışarıya çıkmayı isteyip isteyeceğini sordu. Judith'in tüyleri o an diken diken oldu zira bu ricanın esasen doğuma yardımda bulunmasına yönelik bir talep olduğunu tahmin ediyordu.

Bu gözü yaşlı kadının ricasını geri çeviremedi, elbette, fakat ne denli tecrübesiz olduğunu Willa'ya anlatmakta kararlıydı. Willa'nın ihtiyar teyzesi Louise onları dışarı kadar takip etmiş, hiç çocuğu ve eğitimi olmamasına rağmen yardımda bulunmaya can attığını açıkça dile getirmişti.

Iain tam üç hafta yoktu. Judith bu süre zarfında onu

fena halde özledi. Buna rağmen tümüyle perişan olmaya vakit bulamadı. Iain uzaktayken, Judith hem Willa'nın kız bebeğini hem de Caroline'nın ve Winifred'in oğullarını doğurttu.

Her seferinde korktu. Bu iş kolaylaşıyormuşa hiç benzemiyordu. Patrick Judith'in korkularını dindirmek için elinden geleni yapıyordu. Judith'in tekrarlamakta kararlı göründüğü bu acayip rituel Patrick'in kafasını adamakıllı karıştırıyordu. Üç kadın da gecenin kör karanlığında doğum yapmaya başladı. Judith bu görevi muhtemelen üstlenemeyeceğine dair bütün mazeretleri kekeleyerek söylüyordu ve doğum yapan kadının kulübesine varan yol boyunca yüksek perdeden konuşarak söylenmeyi sürdürüyordu. Patrick Judith'e daima eşlik ediyordu ve onlar gidilecek yere ulaştıkları an, Judith genellikle Patrick'in ekose kumaşını göğüs kısmından yırtmaya çabalıyordu.

Kapıdan girdiği dakikada Judith'in kendine eziyeti sona eriyordu. O andan itibaren Judith doğum yapan kadını mümkün olduğunca rahatlatmak için sakin, etkin ve kararlı bir ruh haline bürünüyordu. Bebek doğana dek o ruh halini muhafaza ediyordu.

İş tamamlandıktan sonra Judith eve dönüş yolu boyunca ağlıyordu. Onunla kimin yürüdüğü hiç fark etmiyordu. Judith Patrick'in ekose kumaşının üstüne ağladığı gibi Brodick'inkinin üstüne de ağladı ve üçüncü doğumun akabinde Judith'le beraber yürüyen Peder Laggan da Judith'in ağlamasından nasibini aldı.

Patrick Judith'in kendi kendisine yaptığı bu eziyeti sonlandırmasına nasıl yardım edeceğini bilmiyordu ve Iain eve döndüğünde Patrick'in sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi oldu.

Ağabeyi, Ramsey ve Erin'le beraber, at sırtında yokuşu tırmandığında güneş çoktan batmıştı. Patrick ağabeyine ıslık çaldı. Iain onu takip etmesi için Patrick'e el işareti yaptıktan sonra yola devam etti. Patrick karısına iç kaleye gittiğini söylemek için tekrar içeri girdi, fakat karısı derin uykudaydı. Patrick paravanın arkasına göz attı ve Judith'in de dünyadan soyutlandığını gördü.

Brodick ve Alex avluda Patrick'le karşılaştılar. Üç savaşçı içeri birlikte girdiler.

Iain ocağın önünde duruyordu. Tükenmiş görünüyordu. Kardeşi içeri girer girmez, ona "Patrick?" diye seslendi.

Patrick cevaben Iain'in sormak üzere olduğunu bildiği soruyu yanıtlayarak, "O iyi," diye seslendi. Ağabeyinin yanına gitti. "Sen uzaktayken, üç doğuma daha yardım etti." Gülümseyerek ekledi: "Ebe olmaktan nefret ediyor."

Iain başıyla onayladı. Alex'ten Winslow ve Gowrie'yi bulmasını istedi, sonra da kardeşiyle özel olarak konuşmak için döndü.

Patrick Iain'in tek ailesiydi. Hiç birinin hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir, onlar birbirlerine bakmışlardı. Iain yapacağı değişikliklere kardeşinin arka çıktığını işitmeye gereksinim duyuyordu. Iain olası ayrıntılar listesini madde madde sıralayıncaya dek Patrick tek kelime etmedi. Ve sonra yalnızca baş onayı verdi. Tek gereken buydu.

"Şimdi bir ailen var, Patrick. Düşün..."

Kardeşi onun bu uyarı cümlesini bitirmesine izin vermedi. "Her şeye beraber göğüs geriyoruz, Iain."

Brodick konuşmayı bölerek, "Onlar burada, Iain," diye seslendi.

Iain kardeşinin omzuna şaplak vurarak sevgi gösterisin-

de bulunmasının ardından sadık adamlarıyla yüz yüze gelmek için döndü. Katılması için heyeti bir araya çağırmamıştı. Bu hiç kimsenin gözünden kaçmadı. Iain toplantıda ne olduğunu açıkladı. Dunbar beyi ihtiyardı, yorgundu ve bir ittifak oluşturmayı çok istiyordu; eğer Maitlandler ilgilenmezlerse, Macleanlar müttefik olacaklardı.

Bey açıklamasını tamamladıktan sonra Brodick, "Heyet, işbirliği yapmayacaktır," dedi. "Onların eski kindarlıkları herhangi bir birliği olanaksızlaştırıyor."

Alex, "Dunbarların konumu biraz hassas," deyiverdi. "Macleanlar'la birleşirlerse, onların savaşçıları bizden sayıca en az on kat üstün olacaklardır. Bu üstünlük hoşuma gitmiyor."

Iain başıyla onayladı. "Yarın heyeti bir araya getireceğim," diye duyurdu. "İki farklı maksatla. Birincisi, heyete Dunbarlar'la ittifak yapmamızdan söz edeceğim."

Iain açıklamasına devam etmeyince Brodick, "İkinci maksat nedir?" sorusunu yöneltti.

Iain içten içe gülümseyerek, "Judith..." dedi.

Patrick ve Brodick, Iain'in söylediği şeyi hemen algılayan yegane kişilerdi.

Brodick, "Peder Laggan yarın sabah erkenden gitmeyi düşünüyor," dedi.

"Onu alıkoyun."

Alex, "Neden?" diye sordu.

Iain, "Düğün," yanıtını verdi.

Patrick güldü. Brodick de ona eşlik etti. Alex kafası karışmış görünmeye devam ediyordu. "Peki ya Judith?" sorusunu dile getirdi. "Rıza gösterecek mi?"

Iain Alex'e cevap vermedi.

Dokuzuncu Bölüm

Patrick ne Frances Catherine'e ne de Judith'e Iain'in eve döndüğünü söyledi. İç kaleye gitmek için sabahleyin erkenden yola koyuldu. Judith arkadaşının kulübeyi dip köşe temizlemesine yardımcı oldu.

Iain kapıyı çaldığında, vakit öğleni biraz geçmişti. Kapıyı Judith açtı. Judith'in yüzü lekelerle kaplıydı ve saçları darmadağınıktı. Judith ocağın iç kısmını temizlemeyi henüz nihayetlendirmiş gibi görünüyordu.

Iain Judith'i gördüğüne öyle çok sevindi ki kaşlarını çattı. Judith cevaben gülümsedi ancak görünümünden ötürü telaşlandı, buklelerini yüzünden çekmek suretiyle saçlarını düzeltmeye çabaladı.

"Dönmüşsün," diye fısıldadı.

Bu adam ciddi anlamda selamlaşmaları fazla önemsemiyordu. "Evet. Judith, bir saat içerisinde iç kaleye gel."

Iain döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Judith Iain'in soğuk davranışından rencide oldu. Iain'i takip etti. "İç kaleye neden gitmeliyim?"

Iain, "Çünkü gitmeni istiyorum," yanıtını verdi.

"Ama bu öğleden sonrası için plan yapmış olabilirim."

"Planları boz."

Judith, "Bir keçi kadar inatçısın," diye mırıldandı.

Frances Catherine'in bu yorum üzerine nefesi kesildi. Arkadaşını duymuş olmalıydı. Judith böylesine kaba bir yorumda bulunduğu için hiç de pişman değildi, çünkü yorumunun doğruluğuna inanıyordu. Iain gerçekten inatçı bir adamdı.

Judith Iain'den farklı bir tarafa döndü. "Seni özlediğimi hiç sanmıyorum."

Iain Judith'i elinden tutup geriye doğru çekti. "Ben tam olarak ne kadar zamandır yokum?"

Judith, "Üç hafta, iki gün," diye yanıtladı. "Neden sordun?"

Iain sırıttı. "Fakat sen beni özlemedin, öyle mi?"

Judith kendi kendisini tuzağa düşürdüğünün farkına vardı. Sözcükleri uzata uzata şöyle dedi: "Sen benim için fazla zekisin, Iain."

Iain sırıtarak, "Ha şunu bileydin," dedi.

Judith Iain'le atışmayı özlediğini fark etti. Tanrı biliyor, Judith Iain'i özlemişti.

Judith, "Benden kalene gitmemi istiyorsan..." dedi. "Komuta zincirine layıkıyla uyulması için bunu ilk başta Patrick'e söylemen gerekiyor. Patrick'in söylemek zorunda kaldığı şeyi bana bildirirsin."

Judith Iain'i kasıtlı olarak kızdırmaya çalışıyordu. Iain ise kızmak yerine güldü.

Frances Catherine, "Iain?" diye seslendi. "Heyet iç kalede mi?"

Iain başıyla onayladı. Judith arkadaşının bu habere tepkisini gördü ve elini Iain'inkinden öteye çekti.

Judith düşük sesli bir fısıltıyla, "Şimdi yapacağını yaptın," dedi.

"Yaptığım neymiş?"

"Frances Catherine'i üzdün. Ona bir bak. Endişeleniyor... Hem de senin yüzünden."

Iain adamakıllı kafası karışmış bir halde, "Ben ne yaptım ki?" sorusunu yöneltti. Frances Catherine üzgün görünüyordu ve Iain bunun nedenini tasavvur edemiyordu.

Judith, "Heyetin iç kalede olduğunu ona az önce söyledin," açıklamasını yaptı. "Şimdi o benim yanlış bir şey yaptığımdan, onların da beni kendisi bebek sahibi olmadan eve geri göndereceklerinden endişeleniyor."

"Bir kaş çatıştan bunları mı çıkardın?"

Judith, "Elbette," diye yanıtladı. Sinirlenmişti. Ellerini kenetledi ve Iain'e kaşlarını çatarak uzun uzun baktı. Iain sessizliğini koruduğunda, Judith "Öyleyse?" talebinde bulundu.

"Öyleyse, ne?"

"Telafi et."

"Neyi telafi edeyim?"

Judith, "Bana sesini yükseltmen gerekmiyor," dedi. "Onu üzdün. Şimdi onun gönlünü al. Heyetin henüz beni eve geri göndermesine izin vermeyeceğini söyle ona. En azından bunu yapabilirsin. O senin sevgili yengen ve onu üzgün görmeye yüreğinin gerçek anlamda elvermemesi lazım."

Iain ağaçlardaki dalları koparacak kadar şiddetli bir iç çekiş koyverdi. Döndü ve Frances Catherine'e seslendi:

"Judith hiçbir yere gitmiyor." Yine Judith'e baktı. "Telafi etmemden memnun oldun mu?"

Frances Catherine gülümsüyordu. Judith başıyla onayladı. "Evet, teşekkür ederim."

Iain dönüp aygırına doğru yürüdü. Judith Iain'in peşinden koştu. Iain'i durdurmak için sıkıca elini tuttu.

"Iain?"

"Gene ne var?"

Iain'in hırçın ses tonu, Judith'i rahatsız etmedi. "Beni özledin mi?"

"Olabilir."

Bu yanıt, Judith'in öfkesini tetikledi. Iain'in elini serbest bırakıp uzaklaşmayı denedi. Iain Judith'i arkadan yakaladı. Kollarını Judith'in beline sararak kulağına eğildi ve fısıldadı: "Öfkene ilişkin bir şeyler yapmayı denemen gerekiyor esasında, genç hanım."

Iain Judith'in boynunun yan tarafını, bacaklarından aşağı doğru ürpertiler yollayarak, öptü.

Iain Judith'in sorusunu tam olarak yanıtlamamıştı. Genç kadın Iain atıyla ondan uzaklaşıncaya dek bunu anlamadı.

Bu adam yalnızca dokunarak bile Judith'in beynini pelteye çevirebiliyordu. Judith bunun üzerine uzun uzadıya düşünmedi, çünkü Frances Catherine Judith'in dikkatini çekmekte ısrarcı davranıyordu.

Judith'i kapı aralığından içeriye doğru itmenin haricinde her şeyi yaptı, sonra da onun ardından kapıyı kapattı.

"Iain sana âşık."

Frances Catherine'in sesi heyecandan titriyordu. Judith başını iki yana salladı. "Kendimi aşka dair düşünmekten alıkoyacağım," diye duyurdu.

Arkadaşı güldü. "Kendini aşka dair düşünmekten alıkoyamazsın, Judith, sen de ona âşık değil misin? Yeterince uzun süre suskunluğumu bozmamış olabilirim ama bundan eminim. Ayrıca... Iain'in bilmesi kesinlikle gerekmiyor."

Son yorum Judith'in tüm dikkatini çekti. "Neyi bilmesi?"

"Baban hakkındakileri. Başka hiç kimsenin bilmesi gerekmiyor. Kendine izin ver ki..."

"Hayır."

Frances Catherine, "Önerdiğim şeyi bir düşün," dedi.

Judith iskemleye çöktü. "Eve gidebilmem için bebeğini kucağına almanı diliyorum. Kaldığım her gün, mevcut durumu daha da zorlaştırıyor. Aman Tanrım, ya ona âşık oluyorsam? Kendimi nasıl durdururum?"

Frances Catherine Judith'in yanına gidip elini onun omzuna koydu. "Iain'in bütün kusurlarını düşünmen yarar sağlar mı acaba?" diye sordu.

Arkadaşına latife ediyordu ama Judith bu öneriyi ciddiye aldı. Olabildiğince çok sayıda kusur öne sürmeyi denedi, ancak aklına pek fazla kusur gelmedi. Bu adam neredeyse kusursuzdu. Frances Catherine de onun hemen hemen hiç kusuru bulunmadığını dile getirdi. Judith hemfikirdi.

İki arkadaş konuşmaya öyle dalmıştı ki Patrick'in girişte dikildiğini fark etmediler. Patrick karısına fark ettirmeden kapıyı açtığında oldukça sessizdi. Karısı öğleden sonraları sık sık uyurdu ve Patrick onun şimdi de uyuyor olabileceğini dikkate alarak eşini rahatsız etmek istememişti.

Judith'in yorumları, Patrick'in dikkatini çekti. Patrick Judith'in, karısına Iain hakkında görüş bildirdiğini anladığında, gülümsemeden edemedi. Judith Patrick'in ağabeyi-

ni, neredeyse onun tanıdığı kadar iyi tanıyordu ve Iain'in ne denli inatçı olduğundan söz ettiğinde, Patrick kendisini bu görüşün doğruluğuna dair baş onayı verirken buldu.

"Ama ondan yine de hoşlanıyorsun, değil mi?"

Judith iç geçirdi. "Evet. Frances Catherine, ben ne yapacağım? Bana ne olacağını düşündüğümde bile paniğe kapılıyorum. Onu sevemem."

Frances Catherine, "Ve o da seni sevemez büyük olasılıkla, öyle mi?" sorusunu yöneltti. "Eğer buna inanıyorsan, kendini kandırıyorsun. Bu adam seni önemsiyor. Neden bunu sadece kabullenemiyorsun?"

Judith başını iki yana salladı. "Eğer babamın Maclean Beyi olduğunu öğrenseydi, ne yapardı sence? Onun buna rağmen beni önemseyeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Tepkilerini denetleme eğitimi yılları, Patrick'i ayakları üstünde tuttu. Tanrı biliyordu ya, Patrick kendisini az önce böğrüne sıkı bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Dışarıya doğru sendeledikten sonra kapıyı ardından alelacele çekip kapattı. Iain'i büyük salonda buldu. Ona, "Konuşmak zorundayız," dedi. "Biraz önce bilmen gereken bir şey öğrendim."

Kardeşinin yüz ifadesi, Iain'e o şeyin son derece sakıncalı oluşundan dem vuruyordu. "Benimle dışarı gel, Patrick," dedi. "Haberini baş başayken duymayı tercih ederim."

Ne ağabey ne de kardeş, iç kaleden iyice uzaklaşıncaya dek birbirlerine tek kelime etti. Sonra Patrick işittiklerini tekrarladı. Iain şaşırmamıştı. Patrick, "Her şey allak bullak," diye homurdandı.

Iain de onunla aynı fikirdeydi. Her şey allak bullaktı.

Temizlik yapmak Judith'in neredeyse bir saatini aldı. Iain konusu aklından çıkmıyordu. Frances Catherine Judith'e, Iain'e zaten âşık olduğunu kabul ettirmekte, Judith de böyle bir şeyi kabul etmemekte kararlıydı.

Judith, "Buna bir son vermeme yardım etmen gerek," diye tutturdu. "Buradan ayrılmamın benim için ne denli eziyet verici olduğunu anlıyor musun? Geri dönmek zorundayım, Frances Catherine. İstesem de istemesem de. Bu konu beni çok endişelendiriyor. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

Frances Catherine hemen pişmanlık duydu. Arkadaşının ağlamak üzere olduğunu söyleyebilirdi. Judith'in omzunu sıvazladı. "Pekâlâ..." dedi. Sesi teskin edici bir fısıltı halindeydi. "Bu konuda konuşmayalım. Öyleyse, kıyafetimi değiştirmeme yardım et. İç kaleye seninle birlikte gideceğim. Heyetin ne istediğini yalnızca Tanrı bilir. Bir dalavera çevriliyor olmalı."

Judith ayağa kalktı. "Sen evde kalıyorsun. Kendi başıma gideceğim. Olan biten her şeyi sana anlatacağıma söz veriyorum."

Frances Catherine bunu kabul etmedi. Herhangi bir sorun çıktığı takdirde Judith'in yanında olma amacındaydı.

Judith ise arkadaşının kulübede kalmasını istiyordu. Patrick bu anlaşmazlığın ortasında içeri girdi. Bir selamlama sözcüğüyle onların dikkatini çekmeyi denedi ve denemesi işe yaramadığında, sükûnet için küstah ve kibirli bir biçimde elini kaldırdı.

Frances Catherine arkadaşına, "Daima bir katır kadar inatçıydın," dedi.

Patrick dehşete düştü. "Misafirimizle bu şekilde konuşmamalısın," diye emretti.

"Niye konuşmamalıymışım? O biraz evvel bana daha kötüsünü söyledi."

Judith gülümsedi. Utanıp sıkılarak, "Doğruya doğru, söyledim," itirafında bulundu.

Frances Catherine, "Sen bu işe karışma, Patrick," diye önerdi. "Tartışmaya yeni ısınıyorum. Kazanacağım. Sıra bende."

Judith başını iki yana salladı. "Hayır, kazanamayacaksın," misillemesini yaptı. "Patrick, lütfen onun burada kalmasını sağla. Ben iç kaleye gitmek zorundayım. İşim uzun sürmez."

Arkadaşı tartışmaya devam edemeden Judith hızla kulübeden çıktı. Karısını evde tutma işi Patrick'e kaldı.

Judith geciktiğinin farkındaydı ve Iain kesinlikle öfkelenmiş olmalıydı, fakat Judith esasında Iain'in öfkelenmesinden endişelenmiyordu. Sarp tepeye varan yolda bu hayret verici hakikat hakkında kafa yordu. Iain çok iri, sert görünümlü bir savaşçıydı ve onun devasa boyutunun bile şimdiye dek Judith'in saçını ağartması lazımdı. Judith Iain'i, dayısı Tekel'in evine ulaşan çekme köprüyü geçerken ilk defa gördüğünde, kendisini biraz gergin hissettiğini hatırladı. Fakat bu his çabucak kaybolmuştu ve Judith onunlayken kendisini asla tuzağa düşmüş ya da çaresizmiş gibi hissetmemişti. Iain'in hareket tarzı bir ayınınki kadar kabaydı; gelgelelim Judith'e her dokunduğunda, dokunuşu çok yumuşak ve şefkat doluydu.

Tekel Dayı, Judith'i korkutuyordu. Bu idrak, Judith'in zihnine aniden sokuldu. Judith ondan neden korktuğunu anlamıyordu. Dayısı, bir yerden başka bir yere taşınmaya mahkûm bir kötürümdü. Judith ulaşılamayacak uzaklıkta durduğu sürece, dayısı onu incitemezdi. Oysa Judith, da-

yısının yanında oturmaya mecbur bırakıldığında, dayısından hep korkmuştu.

Judith'in kendi kendine itiraf ettiği üzere, dayısının zalimce sözlerinde hâlâ daha Judith'i incitme gücü bulunuyordu. Judith keşke daha kuvvetli olsaydı da bu denli kolay incinir olmasaydı. O vakit, dayısı tarafından incitilemezdi. Eğer hislerini muhafaza edebilmeyi ve aklını kalbinden ayırabilmeyi öğrenseydi, Tekel'in ona söylediklerine aldırmazdı. Iain'i tekrar gördüğünde de umursamazdı... Eğer daha kuvvetli olsaydı.

Ah, bunun ne önemi vardı? Judith eve gitmek zorunda kalacaktı ve Iain, hiç kuşkusuz, başka biriyle evlenecekti. Büyük olasılıkla, hayatının geri kalanında karısına emirler yağdırabildiği sürece çok mutlu olacaktı.

Judith birden yüzünü buruşturarak inledi. Iain'in herhangi bir kadınla öpüştüğünü düşünmek bile Judith'in midesini ağrıtıyordu.

Tanrı ona yardım etsin, Judith âşık bir kadın gibi davranıyordu. Başını iki yana salladı. Kalbinin kırılmasına izin vermeyecek kadar akıllıydı. O kadar cahil değildi, değil mi?

Gözyaşlarına boğuldu. Saniyeler içerisinde yürek burkan hıçkırıkların etkisiyle perişan oldu. Kendine hâkim olamıyordu. Bu utanç verici halinden Frances Catherine'i sorumlu tutuyordu çünkü onun dürtüklemesi yüzünden Judith en sonunda gerçekle yüzleşmeye mecbur kalmıştı.

Judith birinin gelip üzüntüsüne şahit olmaması için önlem olarak patikadan saptı ve şişman gövdeli bir çam ağacına saklandı.

"Aman Tanrım, Judith, ne oldu?"

Patrick'in sesi Judith'in birden irkilmesine sebep oldu.

Patrick onu takip ediyordu. "Bir yerin mi incindi?" diye sordu. Kaygılandığı belli oluyordu.

Judith başını iki yana salladı. "Beni görmemen gerekiyordu," diye fısıldadı. Elleriyle yüzünü sildi ve kendisini sakinleştirmek için birkaç kez derin derin nefes aldı.

Patrick, "Seni görmedim," açıklamasını yaptı. "Sesini işittim."

Judith, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Niçin özür diliyorsun?"

Judith, "Gürültüm için," yanıtını verdi. "Birkaç dakikalık mahremiyete gereksinim duydum sadece, fakat bu burada pek mümkün değil, öyle değil mi?"

Judith'in sesi kulağa tamamen acınası geliyordu. Patrick Judith'i rahatlatmak istiyordu. Judith, karısının en değerli arkadaşıydı ve Patrick onun kendisini daha iyi hissetmesine vesile olmayı kendi görevimiş gibi görüyordu. Kolunu Judith'in omuzlarına sardı ve nazik bir biçimde onu yine patikaya döndürdü.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, Judith... O sorun ne denli berbat görünürse görünsün, onu senin için düzeltebileceğimden eminim."

Söylenilecek en küstahça laftı bu, fakat diğer taraftan Patrick Iain'in erkek kardeşiydi ve ağabeyinin küstahlığı kısmen ona da sirayet etmiş olmalıydı. Patrick iyi kalpli olmaya çalışıyordu ve sırf bu yüzden Judith sinirlenmedi.

Judith Patrick'e, "Bunu düzeltemezsin," dedi. "Yine de teklifin için teşekkür ederim."

"Sen sorunu açıklayıncaya dek benim ne yapabileceğimi bilemezsin."

Judith, "Pekâlâ..." rızasını gösterdi. "Az önce ne kadar

cahil olduğumun farkına vardım. Bunu düzeltebilir misin?"

Patrick içten bir şekilde gülümsedi. "Sen cahil bir kadın değilsin, Judith."

Judith, "Ah evet, cahilim," diye feryat etti. "Kendimi korumam gerekirdi ve..." Sözlerine devam edemedi.

"Judith?"

"Boş ver. Bunu tartışmak istemiyorum."

Patrick Judith'e, "Böyle bir günde ağlamaman lazım," dedi.

Judith gözlerinin kenarlarını bir kez daha sildi. "Evet, bugün güzel bir gün ve benim ağlamamam lazım." Derin bir nefes daha aldı. "Beni bırakabilirsin artık. Kendime geldim."

Patrick kolunu Judith'in omzundan çekti ve tepeye tırmanıp avluyu geçerken ona eşlik etti. İçeri girmeden önce Patrick'in tamamlaması gereken bir işi daha vardı. Judith'i başıyla selamladı ve başka bir yöne doğru gitmeye başladı.

Judith endişeli bir ses tonuyla, "Ağlıyormuş gibi görünüyor muyum?" diye sordu.

Patrick, "Hayır," diyerek yalan söyledi.

Judith gülümsedi. "Bu sorunu halletmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Fakat ben..."

Judith dönüp iç kaleye uzanan merdivenleri koşarak çıktığında, Patrick itirazından vazgeçti. Başını şaşkınlıkla iki yana salladı ve tekrar tepeye doğru döndü.

Judith kapıyı çalmadı. O ağır kapıyı çekerek ardına dek açmadan ve içeri hızla dalmadan önce derin bir nefes aldı.

Kalenin içi tıpkı dışı kadar soğuk ve çirkindi. Taş döşemeli giriş genişti ve çift kapıların sağındaki duvarın karşısı-

na bir merdiven inşa edilmişti. Büyük salon, Judith'in sol tarafında kalıyordu. Devasa ölçülerdeydi ve açık havadaki bir çayır kadar cereyanlıydı. Taş bir ocak, girişin tam karşısındaki duvarın kayda değer bir kısmını kaplıyordu. Bir ateş yanıyordu ama meydanı ısıtmıyordu. Salonda dolaşan sıcaklıktan daha fazla duman vardı.

Ne pişen bir ekmek ne alevin üzerinde cızırdayan et kokusuna benzer alışılmış herhangi bir aroma ne de birinin burada gerçekten yaşadığına işaret eden kişisel eşya dağınıklığı mevcuttu. Bu salon bir manastır kadar ıssızdı.

Meydana beş basamakla iniliyordu. Judith en üst basamakta durup Iain'in kendisini fark etmesini bekledi. Iain uzun, dar bir masanın baş tarafında, sırtı Judith'e dönük olarak oturuyordu. Judith'in heyet azaları olduklarını sandığı beş ihtiyar adam, masanın karşı tarafında bir araya toplanmıştı.

Ortam bir hayli gergindi. Herhalde, kötü bir şey olmuştu. Yüz ifadelerinden ihtiyarların bazı üzücü haberler aldıkları anlaşılıyordu. Judith onların şu anki mutsuzluğunun izinsiz gelen tanığı olduğuna inanamıyordu. Belki bir süre sonra, herkes üzüntüsünden kurtulduğunda yeniden gelirdi. Bir süre geri geri gitti ve oradan ayrılmak için arkasına döndü.

Alex ve Gowrie Judith'in çıkışını engellediler. Judith onları gördüğüne o kadar şaşırdı ki gözleri tepkisel olarak faltaşı gibi açıldı. Her iki savaşçı da içeri girerken çıt çıkarmamıştı. Kapılar ardına dek açılıp Brodick kasıla kasıla yürüyerek içeri girdiğinde, Judith bu koca adamların çevresinden dolaşarak geçmek üzereydi. Patrick Brodick'in tam arkasında duruyordu. Kapılardan birini çarparak kapanmadan önce tuttu ve içeri girmesi için pedere el işareti

yaptı. Peder Laggan pek mutlu görünmüyordu. Judith'e zoraki gülümsedi, sonra süratle basamakları inerek salona girdi.

Judith pederi Iain'in yanına ulaşıncaya dek izledi. Evet, kötü bir şey olmuştu belli ki. Aksi takdirde bir pedere gereksinim duyulmazdı. Judith zor durumda olan kişi için sessizce dua etmesinin akabinde oradan ayrılmak için bir kez daha arkasına döndü.

Savaşçılar Judith'in arkasında bir hat oluşturmuşlardı. Alex, Gowrie, Brodick ve Patrick onun yolunu kasten engelliyordu.

Patrick kapının en yakın ucunda dikiliyordu. Judith Patrick'e doğru yavaş yavaş yaklaştı. "Birisi mi öldü?" diye fısıldadı.

Brodick Judith'in sorusunu çok eğlenceli buldu. Ötekiler kaş çatmayı sürdürdüler. Hiçbiri Judith'in gitmesine izin vermedi. Sorusunu da cevaplamadı, üstelik. Kapı yine hızla açılıp Winslow içeri girdiğinde, Judith bu kaba adamlara yolundan çekilmelerini söylemek üzereydi.

Isabelle'in kocası savaşmaya hazır görünüyordu. Neredeyse hiç nazik değildi. Judith'e hafif bir baş selamı verdikten sonra savaşçıların yanında yerini aldı.

"Judith, buraya gel."

Iain bu emri öyle sert bir sesle dile getirmişti ki Judith korkudan az kalsın küçük dilini yutacaktı. Iain'e kaş çatmak için arkasını döndü ama Judith'in bu çabası boşunaydı çünkü Iain o sırada Judith'e bakmıyordu bile.

Judith Iain'in nezaketsizce çağrısına uyup uymamakta kararsız kaldı. Brodick Judith'in yerine karar verdi. Judith'i omuzlarından hafifçe dürttü. Kesinlikle kibar değildi. Ju-

dith Brodick'in bu denli kaba olmasından ötürü ona omzunun üzerinden geriye doğru manidar bir bakış attı.

Brodick Judith'e göz kırptı.

Alex beyinin emrini yerine getirmesi için Judith'e el sallayarak ileriyi işaret etti. Judith ona da bir bakış attı. Birisinin, bu savaşçılara bazı basit görgü kurallarını öğretmek için gerçekten vakit ayırması gerekiyordu! Fakat şimdi bunun zamanı değildi. Judith eteğinin kenar kıvrımını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve basamaklardan indi.

Pederin bir hayli heyecanlı olduğunu fark etti. Peder ocağın önünde volta atıyordu. Judith salonun diğer tarafına doğru hızla ilerlerken, kendisini onun iyiliği için huzurlu bir yüz ifadesi takınmaya zorladı. Iain'in yanına vardığında, dikkatini çekmek için elini onun omzuna koyduktan sonra aşağı doğru eğildi.

"Eğer bana bir kez daha bağırırsan, senin boğazını sıkacağım."

Iain'e bu boş tehditi savurduktan sonra, Judith tekrar doğruldu. Iain'in yüzünde afallamış bir ifade vardı. Judith blöf yapmadığını bildirmek için ona dik dik bakarak kafasını salladı.

Iain onun kaçık olduğunu düşündüğünü belli edercesine Judith'e gülümsedi.

Graham bu çifti seyrediyordu ve o an Leydi Judith'in Iain'i ayarttığı çıkarımında bulundu. Bir erkeğin bu kadına neden tutulabileceğini, hatta bu kadının İngiliz oluşunu dahi unutabileceğini kolayca anlayabiliyordu. Evet, bu kadın enfes altın sarısı saçları ve iri mavi gözleriyle insanlara görsel bir şölen sunuyordu. Gelgelelim, Graham'ın ilgisini çeken unsur, Judith'in dış görünümü değildi. Hayır,

Graham Judith'i daha iyi tanımak için Judith'in karakterini merak edip ona dair bir şeyler öğrenmekle ilgileniyordu.

Winslow Graham'a Leydi Judith'in, kendi oğlunun doğumuna yardım edişini anlatmıştı ve bunu Peder Laggan'ın ertesi gün yaşananlar üzerine övgüsü takip etmişti. Judith ebelik görevini üstlenmek istememişti. Winslow onun dehşete kapıldığından söz etmişti. Judith'in korkusu, gerekeni yapmakla da sona ermemişti. Winslow, Iain malikhâneden uzaktayken, Judith'in üç bebek daha dünyaya getirmeye yardımı dokunduğunu ve her seferinde yeni anneler için endişeyle karışık korku duyduğunu işitmişti.

Graham bu haberlere ne anlam yükleyeceğini bilmiyordu. Haberlerin doğru olduğunu biliyordu, elbette, fakat bir İngiliz kadından gelen böylesi iyilik ve cesaret Graham'ın kafasını karıştırıyordu. Yaman bir çelişkiydi bu.

Bu kafa karıştırıcı konuya ilişkin düşünmek için daha sonra bolca vakit bulacaktı. Graham Judith'in yüz ifadesinden, genç kadının Iain'in heyete henüz verdiği karardan haberdar olmadığını söyleyebilirdi. Graham tepkilerini değerlendirmek için arkadaşlarına baktı. Duncan sanki az önce bir varil dolusu sirke içmiş gibi görünüyordu. Vincent, Gelfrid ve Owen ise hemen hemen aynı durumdaydılar.

Bu serseme çevirici duyurudan sersemlemeyen tek kişinin Graham olduğu anlaşılıyordu. Elbette, Iain ne yapmaya niyetlendiğini ona söylemek için Graham'ı toplantıdan önce bir kenara çekmişti. Patrick, ağabeyinin yanında duruyordu. Iain tek kelime konuşmadan önce, Graham konunun son derece önemli olduğunu işte o zaman fark etmişti. İki erkek kardeş bu tür kritik konularda, daima bir araya gelip tek yumruk olurlardı. Evet, Graham konunun

önemli olduğunu fark etmişti ama yine de nutku tutulmuştu.

Graham en sonunda ayağa kalktı. Duyguları karmakarışıktı. Heyetin lideri olarak birincil görevinin Iain'i ikna etmeye çalışmak olduğunu biliyordu. Bu işe yaramaz ve Iain kararını değiştirmezse ise oyunu onun aleyhinde kullanmak zorunda kalacaktı.

Buna karşın Graham Iain'in kararını desteklemek için bir yol bulmayı, diğer bir görevi olarak görüyordu. Graham'ın gerekçesini anlamak kolaydı. Graham Iain'in mutlu olmasını istiyordu. Beyin, aşkı ve memnuniyeti bulmaya layık olduğunu yalnızca Tanrı biliyordu.

Grahamı, bey için muazzam bir sorumluluk hissediyordu. Beraber görev yaptıkları onca yıl boyunca Graham Iain'e babalık yapmıştı. Iain'i en iyi olması için yetiştirmişti. Iain de Graham'ı hayal kırıklığına uğratmamıştı. Her beklentiyi yerine getirmiş, Graham'ın ona belirlediği her hedefi on ikiden vurmuş ve genç bir delikanlıyken bile akranlarının ve kendinden yaşça büyüklerin başarılarını, gücü ve kararlılığı ile gölgede bırakmıştı.

Iain on iki yaşındayken, o zamanlar sadece beş yaşında olan küçük kardeşinin tek ebeveyniydi. Iain'in yaşamı daima sorumluluklarla dolu geçmişti ve omuzlarına yüklenenlerin ne kadar fazla olduğunu fark ediyormuşa hiç benzemiyordu. Iain o yükü kolayca taşıyordu. Gerektiğinde şafaktan karanlığa dek çalışıyordu. Iain'in çalışkanlığı bir ödülü hak ediyordu, elbette. Iain oymağı yönetme ayrıcalığı verilen, o ana kadarki en genç savaşçı olmuştu.

Fakat bunun da ödenecek bir bedeli vardı. Devamlı çalışma ve mücadele yıllarında, Iain'in kahkahaya, sevince ya da mutluluğa ayıracak vakti asla olmamıştı.

Graham ellerini arkasında kenetledi ve herkesin dikkatini çekmek için gırtlağını temizledi. İlkin Iain'in aleyhindeki önergeler üzerinde durmaya karar verdi. Diğer üyeler onların lideri olma sıfatıyla Iain'in yaptığı görevden memnun olurlarsa, Graham, beyi desteklediğini alenen duyuracaktı.

Graham sert bir sesle, "Iain, bu eğilimini değiştirmen için hâlâ vakit var," diye duyurdu.

Öteki heyet üyeleri hemen başlarıyla onayladılar. Iain öyle hızlı bir şekilde ayağa fırladı ki iskemle geriye doğru uçtu. Judith o kadar irkildi ki geri geri gitti. Brodick'e çarptı. Bu, Judith'in daha da fazla korkmasına sebep oldu. Judith arkasına döndü ve tüm savaşçıların bir kez daha arkasında sıralandıklarını gördü.

Hiddetle, "Beni niye takip ediyorsunuz?" diye sordu.

Iain arkasına döndü. Judith'in gülünç sorusu Iain'in kızgınlığını alıp götürdü. Iain Judith'e doğru başını iki yana salladı. "Onlar seni takip etmiyorlar, Judith. Bana, beni desteklediklerini gösteriyorlar."

Bu açıklama Judith'i sakinleştirmedi. Elini sallayarak, "Öyleyse seni desteklediklerini oradayken göstersinler bir zahmet," önerisinde bulundu. "Çıkışımı engelliyorlar ve ben gitmek istiyorum."

Iain Judith'e, "Fakat ben kalmanı istiyorum," dedi.

"Iain, ben buraya ait değilim."

"Evet, o buraya ait değil."

Bu onayı dile getiren Gelfrid'di. Iain onunla yüz yüze gelmek için döndü.

İşte o an kızılca kıyamet koptu. Judith kendisini bir dolu fırtınasının ortasındaymış gibi hissediyordu. Bağrışmalar çok geçmeden Judith'in başını ağrıttı. Iain sesini asla

yükseltmiyordu ama ihtiyarlar iki sözcükten birini haykırarak söylüyorlardı.

Münakaşa, bir tür ittifaka dayanıyor gibi görünüyordu. En azından, tekrar tekrar ortaya atılmaya ve heyet üyelerini adamakıllı çileden çıkarmaya devam eden bir tek sözcükte odaklanıyor gibiydi. Iain bu ittifaktan yanaydı ve heyet bu ittifaka şiddetle karşı çıkıyordu.

İhtiyarlardan biri hiç vakit kaybetmeksizin kendinden geçti. Görüşünü haykırmayı bitirdikten sonra öksürük krizi geçirdi. Zavallı adam tıkanıyor ve nefes nefese kalıyordu. Görünüşe bakılırsa onun sıkıntısını odada tek fark eden kişi Judith'ti. Judith Iain'in devirdiği iskemleyi düzeltti, sonra gümüş kenarlı kadehlerden birine su doldurmak için servis tezgâhına doğru koşturdu. Hiç kimse Judith'i durdurmaya çalışmadı. Sözcük savaşı kızışmıştı. Judith suyu ihtiyara uzattı ve ihtiyar uzun süre yutkunduktan sonra Judith onun sırtına vurmaya başladı.

İhtiyar, Judith'e hizmetlerini sürdürmesine lüzum kalmadığını bildirmek için elini salladıktan sonra minnettarlığını sunmak için ona döndü. Birdenbire durduğunda, teşekkürlerini sunuşunun tam ortasındaydı. İhtiyarın ıslak gözleri birden faltaşı gibi açıldı. Judith ona yardım ettiğini ihtiyarın daha yeni algıladığını düşündü. İhtiyar derin bir nefes aldı ve yeniden öksürmeye başladı.

Judith onun kürek kemikleri arasına tekrar vurmaya başlarken ona, "Bu denli kendinizden geçmeniz için hiçbir sebep yok... Benden hoşlanmamanızı gerektirecek bir durum gerçekten yok. Hem nefret etmek günahtır. Bana inanmıyorsanız, Peder Laggan'a sorun. Ayrıca ben sizi incitecek herhangi bir şey yapmadım."

Judith ihtiyara akıllıca bir öğüt vermekle o denli meşguldü ki bağırışların sona erdiğini fark etmedi.

"Judith, Gelfrid'e vurmaktan vazgeç."

Bu emri Iain vermişti. Judith Iain'e baktı ve Iain'i gülümserken bulduğuna şaşırdı.

Judith, "Bana emir yağdırmaktan vazgeç," misillemesini yaptı. Gelfrid'e dönerek ekledi: "Ben bu adama yardım ediyorum. Bir yudum daha alın... İşe yarayacağından eminim."

"Bir yudum daha alırsam, beni rahat bırakacak mısın?"

Judith, "Bana bu şekilde davranmanıza gerek yok," dedi. "Sizi seve seve rahat bırakırım."

Judith döndü ve tekrar Iain'in yanına doğru yürüdü. Fısıldayarak sordu: "Neden burada kalmak zorundayım ki?"

Peder Laggan, "Genç hanım ne olup bittiğini bilmeyi hak ediyor," diye seslendi. "Onaylaması şart, Iain."

Iain cevaben seslenerek, "Onaylayacaktır," dedi.

Peder, "Öyleyse, şunu anlamaya başlasan iyi olur," önerisinde bulundu. "Akşam üzeri Dunbar diyarına varmak zorundayım. Merlin beklemez. Şayet Judith'i ikna etmek için daha çok zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, sonra gene gelebilirim..."

"Zamana ihtiyacım olmayacak."

Judith, "Bir hususu onaylamam mı gerekiyor?" diye sordu.

Iain Judith'e hemen yanıt vermedi. Sert bakışlarıyla gerilemelerini istemek için askerlerine doğru döndü. Askerleri onun sessiz buyruğunu kasıtlı olarak umursamadılar. Iain'in anladığı kadarıyla bundan keyif alıyorlardı.

Iain, "Graham?" diye seslendi.

"Senin kararını destekliyorum."

Iain başıyla onayladı. "Gelfrid?"

"Hayır."

"Duncan?"

"Hayır."

"Owen?"

"Hayır."

"Vincent?"

İhtiyar, yanıt vermedi. Graham, "Birisi onu uyandırsın," diye emretti.

"Ben uyanığım. Bu mesele hakkında düşünmeyi henüz sonlandırmadım."

Herkes sabırla bekliyordu. Sükûnet içerisinde tam beş dakika geçti. Salondaki gerginlik on kat arttı. Judith kolu onunkine temas edinceye dek Iain'e usulca sokuldu. Iain öfkeden kaskatı kesilmişti ve Judith onu desteklediğini ona bildirmek istiyordu. Bu düşünce içten içe gülümsemesine sebep oldu. Konunun ne olduğunu dahi bilmiyordu ama Iain'in yanında yer almaya hazırdı.

Iain'i üzgün görmekten hoşlanmıyordu. Onun elini tuttu. Iain Judith'e bakmadı, fakat Judith'in parmaklarını birazcık sıktı.

Herkes Vincent'a baktığı için, Judith de aynını yapıyordu. İhtiyarın uykuya kaldığı yerden devam ediyor olabileceğini düşündü. Anlatması güçtü. Vincent'ın fırça gibi kaşları, gözlerini seyircilerinden saklıyordu ve Vincent başı aşağıda, masanın üstüne doğru kamburlaşmış bir halde oturuyordu.

Başını nihayet yukarı kaldırdı. "Ben seni destekliyorum, Iain."

Graham, "Üç aleyhte ve beyimizinkiyle birlikte üç lehte oy sayıyorum," diye duyurdu.

Owen kızgın bir sesle, "Şimdi ne halt edeceğiz?" diye sordu.

Gelfrid, "Bu ikilemle daha evvel hiç karşı karşıya kalmadık," deyiverdi. "Fakat oy eşitliği, oy eşitliğidir."

Graham, "Bu ittifaka karar vermeyi dura alacağız," duyurusunu yaptı. Heyetin her üyesi bu kararı başıyla onaylayıncaya dek duraksadıktan sonra Iain'e doğru döndü. "Konuya pekâlâ girebilirsin, oğlum."

Iain hemen Judith'e döndü. Kendisini ansızın huzursuz hissetti.

Bu toplantı, Iain'in gerçekleşeceğini sandığı şekilde gerçekleşmemişti. Iain Graham dışında herkesin ittifak aleyhinde oy kullanacağını ummuştu. Tartışmanın o kadar zaman almaması gerekiyordu ve Iain peder gelmeden önce tam beş dakika boyunca Judith'le yalnız kalmayı tasarlamıştı. Judith'e yaptırmak istediği şeyi söylemesinin, Iain'in daha fazla vaktini almayacağı muhakkaktı.

Iain seyircileri olması gerçeğinden nefret ediyordu. Brodick, sabırsız tabiatı gereğince, düşünüp taşınmadan, "Judith, İngiltere'ye geri dönmeyeceksin. Hiçbir zaman. Iain seni eve götürmeyecek," deyiverdi.

Bu haberi yumurtlarken savaşçının sesi bir hayli neşeli çıkmıştı. Judith dik bakışlarını Brodick'e çevirdi. "Götürmeyecek mi? Öyleyse beni kim geri götürecek?"

Brodick, "Hiç kimse," yanıtını verdi.

Iain Judith'in her iki elini de tuttu ve dikkatini çekmek için sıktı. Sonra derin bir nefes aldı. Adamlarının önünde doğru sözcükler kullanmak ve beyanını Judith'in hafızasına kazımak istiyordu. Sevgi sözcüklerine dair düşünmeyi

gerektiren, oldukça beceriksizce bir girişimdi bu ve Iain'in bu alanda kesinlikle hiç deneyimi yoktu, yine de Iain bir çuval inciri berbat etmemeye kararlıydı.

Bu anın Judith için kusursuz olması gerekiyordu. Iain sözüne, "Judith..." diyerek başladı.

"Evet, Iain?"

"Ben seni alıkoyuyorum."

Onuncu Bölüm

"Beni alıkoyamazsın..."

Alex neşeyle, "Evet, alıkoyabilir, genç hanım," açıklamasını getirdi.

Graham Judith'e, "Bey o," diye anımsattı. "Yapmak istediği herhangi bir şeyi yapabilir."

Brodick, "Onun bey olup olmaması fark etmiyor," deyiverdi. Omzunu silkerek ekledi: "Franklen Marrian'ı alıkoydu ve bey değil. Robert da Meagan'ı alıkoydu."

Winslow, "Ben de Isabelle'i alıkoydum," diyerek araya girdi.

Gowrie, "Bu bizim geleneğimiz, genç hanım," diye açıkladı.

Brodick bir yanlış anlamayı düzeltmeye kararlı bir biçimde kardeşine, "Sen Isabelle'i tam manasıyla alıkoymadın," dedi. "Onu babasından istedin. Arada fark var."

Winslow, "Eğer babası zorluk çıkarsaydı, onu yine de alırdım," diyerek itiraz etti.

Judith duyduklarına inanamıyordu. Bu adamların hepsi

akıllarını kaçırmış olmalıydı. Iain'in ellerinden sıyrıldı ve bu çılgınlıktan uzağa bir adım geriledi. Graham'ın ayağına bastı. Ondan özür dilemek için arkasına döndü.

"Özür dilerim, Graham... Basmak istemezdim. O beni tam olarak alıkoyamaz, değil mi?"

Graham başıyla onayladı. "Gowrie sana bunun bizim geleneğimiz olduğunu söylediğinde haklıydı," açıklamasını yaptı. "Elbette, rıza göstermen gerekecek."

Graham'ın sesi sevecenlikle doluydu. Iain güzel kadını bir hayli ürkütmüştü. Genç kadın şaşkına dönmüştü, fakat bu duyurudan kesinlikle etkilenmiş görünüyordu. Beyin karısı olarak seçilmek, onurların en yücesiydi. Evet, genç kadın öyle hoşnuttu ki tutarlı bir minnettarlık sözü telaffuz edebilecekmişe benzemiyordu, Graham'ın tahminine göre.

Graham tahmininde yanıldı. Judith bir iki dakika geçmeden kendine geldi. Sonra başını iki yana salladı. Eğer Iain'in destekçileri hepsi birden ona bir kez daha baş onayı vermeselerdi, Judith öfkesini denetleyebilecekti.

Tanrı biliyor, Judith her birini tekmelemek istiyordu. İlk başta tükürükler saçarak, çabuk ve anlaşılmaz konuşmaktan vazgeçmeye mecburdu. Özdenetimini yeniden elde etme çabasıyla derin bir nefes aldıktan sonra kısık bir sesle, "Iain, seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu.

Peder Laggan, "Çene çalmak için gerçekten vakit yok, genç hanım," diye seslendi. "Merlin beklemez."

Judith şaşkınlık içerisinde, "Merlin mi?" sorusunu yöneltti.

Graham, "O bir Dunbar," açıklamasını yaptı. Gülümseyerek ekledi: "Bir pedere muhtaç."

Judith dönüp Peder Laggan'a baktı. "Öyleyse ona gitmelisiniz," dedi. "Ölüyor mu?"

Peder başını iki yana salladı. "O öldü, Judith. Ailesi onu gömmem için beni bekliyor. Sıcağın farkındasınızdır. Merlin daha fazla beklemez."

Brodick, "Evet, onu toprağa vermek zorunda," diye açıkladı. "Fakat önce seni evlendirecek. Maitlandler Dunbarlar'dan önce gelir."

"Merlin beklemez mi?" Judith pederin açıklamasını yineledi ve elini alnına götürdü.

Brodick Judith'e, "Sıcak," diye hatırlattı.

Judith'in titremeye başladığını gören Iain içten içe kararını yeniden gözden geçirdi. Judith'in gitmesine izin veremeyeceği sonucuna karar kılmadan önce günlerce kafa yormuştu. Teklifini düşünmesi için ona muhtemelen daha fazla zaman vermiş olması gerektiğinin ise henüz farkına varmıştı.

Maalesef, tüm gerekçeleri göz önünde bulundurmak için hiç vakit kalmamıştı. Patrick'le konuştuktan ve kendi şüphelerini doğruladıktan sonra, mümkün olan en yakın zamanda Judith'le evlenmek zorunda olduğunu biliyordu. Başka birine Judith'in babası hakkında bilgi edinebilme fırsatını sunacak değildi. Hayır, onunla şimdi evlenmek zorundaydı. Judith'i Macleanlar'dan koruyabilmesinin tek yolu buydu.

Iain Judith'i elinden tutup salonun köşesine doğru yönlendirdi. Judith tökezledi ve Iain onu yarı sürükleyerek mesafeyi kapattı. Judith sırtını duvara vererek durdu. Iain odanın geri kalan kısmını görmesini etkin biçimde engelleyerek Judith'in önüne geçti.

Iain yüz yüze gelebilmek için Judith'in çenesini yukarı doğru hafifçe dürttü. "Benimle evlenmeni istiyorum."

"Hayır."

"Evet."

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

"Iain, bu konuda makul olur musun? Seninle evlenemem. İstesem bile bu olası değil."

Iain, "Benimle evlenmek istiyorsun..." karşılığını verdi. "Değil mi?"

Iain Judith'in onu istememe olasılığıyla bocaladı. Başını iki yana sallamak zorunda kaldı. Sonra Judith'e, "Bal gibi de istiyorsun," dedi.

"Ah? Nedenmiş?"

"Bana güveniyorsun."

Bu naza çekme, Judith'in kızgınlığından kaynaklanıyordu. Iain'in öne süreceği nedenlerden birine bile itiraz edemezdi Judith. Iain işte o nedene odaklanmıştı. Judith Iain'e bütün kalbiyle güveniyordu.

"Benimleyken kendini güvende hissediyorsun."

Judith bu gerçeğe de itiraz edemedi. Iain yumuşak ve nazik bir baş onayıyla, "Seni kötülükten koruyacağımın farkındasın," diye ekledi.

Judith'in gözleri yaşlarla doldu. Ulu Tanrım, diye geçirdi içinden... Keşke bu mümkün olsaydı. Ama bir şeyi merak ediyordu: "Beni seviyor musun, Iain?"

Iain aşağı doğru eğilip Judith'i öptü. "Başka bir kadını, seni istediğim şekilde asla istemedim," dedi. "Sen de beni istiyorsun. İnkâr etme bunu."

Judith'in omuzları çöktü. "İnkâr etmiyorum," diye

fısıldadı. "Fakat istemek ve sevmek iki farklı eylem. Ben seni sevemem..."

Ağzından çıkan son cümlenin yalan olduğunu biliyordu.

Iain de biliyordu. "Evet, sen beni seviyorsun."

Bir damla gözyaşı Judith'in yanağından süzüldü. Judith fısıldayarak, "Kafama imkânsız düşünceler sokuyorsun, Iain," dedi.

Iain o gözyaşını sildi ve Judith'in yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Hiçbir şey imkânsız değildir. Evlen benimle, Judith. Seni korumama izin ver."

Judith Iain'e gerçeği şimdi anlatmak zorundaydı. Iain bu acele kararından ancak o zaman cayabilirdi. Judith, "Hakkımda bilmediğin bir şey var..." diye söze başladı. "Babam..."

Iain'in dudakları, itirafını etkin bir biçimde sekteye uğratarak Judith'in dudaklarında gezindi. Öpüşmeleri uzun ve tutkuluydu. Iain geri çekildiğinde, Judith kendi düşüncelerinin uzağındaydı.

Judith Iain'e gerçekleri anlatmayı denemekte ısrar ediyordu. Iain başka bir öpüşle onu durdurdu.

Iain, "Judith, bana ailene ilişkin herhangi bir şey anlatmayacaksın," dedi. "Baban İngiltere Kralı bile olsa umrumda olmaz. Bu konuda tek kelime daha etmeyeceksin. Anlıyor musun?"

"Ama Iain..."

Iain Judith'e, "Geçmişin önemli değil," dedi. Judith'in omuzlarını tutup sıktı. Iain'in sesi alçak ama hararetliydi. "Unut gitsin, Judith. Sen bana ait olacaksın. Ben senin ailen olacağım. Sana ben bakacağım."

Iain bu konuşmanın kulağa çok çekici gelmesini sağ-

ladı. Judith ne yapacağı konusunda kararsız kaldı. "Bunu düşünmeliyim," dedi. "Birkaç gün içerisinde..."

Peder Laggan, "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Merlin'i o kadar uzun süre bekletemeyiz, genç hanım. Sıcağı göz önünde bulundurun."

Patrick, "Neden bekleyelim ki?" diye seslendi.

Brodick, "Evet, Iain seni alıkoyduğunu söyledi ya sana. Düğünü yapın," dedi.

Judith Iain'le özel konuşmasının onlar tarafından dinlendiğini o ana dek anlamamıştı. İçinden çığlık atmak geliyordu. Ve işte o an içinden geleni yaptı. Onlara, "Bu işi aceleye getirmeyeceğim," dedi. Daha yumuşak bir sesle ekledi: "Beyinizle evlenmememi gerektiren pek çok neden var ve benim düşünmek için zamana ihtiyacım..."

Graham, "Bu nedenler neler?" diye sordu.

Iain heyetin liderine doğru döndü. "Bizden yana mısın yoksa bize karşı mısın?"

"Fazlaca hoşnut değilim, elbette, ama senin yanında yer aldığımı biliyorsun. Ben seni destekliyorum. Gelfrid, sen ne dersin?"

Gelfrid ona cevap verirken Judith'e kaş çatarak bakıyordu. "Aynı fikirdeyim."

Heyetin öteki üyeleri hep bir ağızdan Gelfrid'i onayladılar.

Judith dayanamayarak, "Gözlerimin içine baka baka nasıl onaylayabiliyorsunuz?" diye sordu. Iain'e dönüp onun göğsünü dürtükledi. "Ben burada yaşamak istemiyorum. Millicent teyzem ve Herbert amcamla birlikte yaşamayı çoktan kararlaştırdım. Peki, nedenini biliyor musun?" Iain'e, yanıt verecek zaman bırakmadı. "Değersiz olduğu-

mu düşünmüyorlar, nedeni bu. Tamam mı?" diyerek adeta meydan okudu.

Iain Judith'e gülümsememeye çalışarak, "Tamam olan ne?" diye sordu. Bu kadın sinirlendiğinde alıngan oluyordu.

Judith kekeleyerek, "Benden hoşlanıyorlar," dedi.

Alex Judith'e, "Biz de senden hoşlanıyoruz, Judith," karşılığını verdi.

Patrick bir baş onayı eşliğinde, "Herkes hoşlanıyor," diye ekledi.

Judith bu saçmalığa inanmıyordu. Brodick de öyle. Patrick'e aklını kaçırdığını ima eden bir bakış attı.

"Fakat ben bilhassa sizin gibi yabanilerden hiç hoşlanmıyorum," duyurusunu yaptı Judith. "Burada yaşama düşüncesi, tek kelimeyle, kabullenilemez. Çocuklarımı burada büyütmeyeceğim... Ah, Tanrım, Iain, benim hiç çocuğum olmayacak ki... Anımsıyor musun?"

Iain, "Judith, sakinleş," diye emretti. Judith'i kendisine çekip ona sımsıkı sarıldı.

Graham, "Çocuklarının olmasını istemiyor mu?" sorusunu yöneltti. Sesinden anlaşıldığı üzere şoke olmuş vaziyetteydi. "Iain, bu tür bir konuşmaya müsaade edemezsin. Senin bir vârise gereksinimin var."

Gelfrid, "Kısır mı?" diye sordu.

Vincent homurdanarak, "Bunu söylemiyor ki," dedi.

Winslow, "Bu benim hatam," deyiverdi.

Gelfrid anlamaya çalışarak, "Kadının kısır olması senin hatan mı?" diye sordu. "Bu nasıl olabilir, Winslow?"

Patrick gülmeye başladı. Brodick susturmak için Patrick'i dirsekledi. Brodick Gelfrid'e, "Isabelle'in doğum

yapmasına yardım etmek zorunda kaldı," dedi. "Bu onu korkuttu. Olup biten bundan ibaret. Kısır değil."

Heyet üyeleri rahat bir nefes almalarının akabinde homurdanmaya başladı. Iain ise Judith'ten başka hiç kimseye dikkat etmiyordu. Aşağıya doğru eğilip fısıldadı: "Haklısın, bu teklifi düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın var... Ve ihtiyaç duyduğun kadar çok zamanın var."

Iain'in sesinde Judith'i kuşkulandıran bir şey vardı. Judith, neredeyse anında, bunun ne olduğunu ayrımsadı. Iain çok eğleniyordu. "Bu teklifi ne kadar uzun süre düşünmeliyim?"

"Bu gece benim yatağımda uyuyacaksın. Ona göre düşün."

Judith kendisini Iain'in kollarından uzaklaştırdı ve başını yukarı doğru kaldırıp ona baktı. Iain gülümsüyordu. Judith'in hiç şansı yoktu. Judith bunu yeni yeni fark ediyordu. Ah, Tanrım... diye geçirdi içinden. Iain'i seviyordu. Ve tam da şu anda buna iyi bir gerekçe düşünemiyordu.

Onların hepsi Judith'i delirtiyordu. "Tanrı aşkına, ben seni niye seviyorum?"

Patrick gülmeye başlayıncaya dek Judith kendi sorusunu haykırdığının farkına varmamıştı.

Peder Laggan, "Eh artık, sorunu çözüyor bu. Judith onayladı," diye seslendi. Salonun diğer tarafına süratle geçti. "Şu işi halledelim. Patrick, sen Iain'in sağında dur ve Graham, sen de Judith'e yanaş. Gelini damada verebilirsin. Baba ve Oğlun adına..."

Gelfrid bu önemli törenin dışında bırakılmamaya kararlıydı ve "Biz de gelini damada veriyoruz," duyurusunu yaptı.

Duncan, "Evet, biz de," diye homurdandı.

İskemlelerin itiş kakış sesleri pederin konsantrasyonunu bozuyordu. Peder diğer ihtiyarların Judith'in etrafına sığışmasını bekledikten sonra yeniden konuşmaya başladı. "Baba ve Oğlun adına..."

Judith Iain'e, "Sen, yalnızca, bana sürekli olarak emirler yağdırabilmek için benimle evlenmek istiyorsun," dedi.

Iain sözcükleri uzatarak konuştu: "Bu da bir neden."

Judith, "Dunbarlar'ın düşmanlarınız olduklarını sanıyordum," dedi o vakit. "Ama pederiniz..."

Brodick, "Merlin'in öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordu.

Graham, "Şimdi, oğlum, bu ölümü kazanç sayıyor olmazsın," tavsiyesinde bulundu. "Onu, uçurumdan düşmek öldürdü."

Brodick, "Winslow, o senin üzerine bıçakla yürüdüğünde, onu sen itmedin mi?" sorusunu yöneltti.

Erkek kardeşi başını iki yana salladı. "Ben ona ulaşamadan önce, onun ayağı kaydı."

Judith onların konuşmasıyla adeta şok geçirdi. Başka hiç kimse yanıtlama eğilimindeymiş gibi gözükmediği için, Patrick Judith'in peder hakkındaki ilk sorusunu yanıtlamaya karar verdi. "Buraya hizmet verecek yeterli sayıda din adamı mevcut değil," dedi. "Peder Laggan'ın canı istediği zaman gelip gitmesine müsaade ediliyor."

Alex, "Geniş bir alana hizmet veriyor," deyiverdi. "Ve düşman bildiğimiz tüm oymaklara. Dunbarlar'a, Macphersonlar'a, Macleanlar'a ve elbette diğerlerine de."

Onların düşmanlarına ilişkin liste, Judith'i afallattı. Judith Graham'a bundan bahsetti. Maitlandler'e dair öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istiyordu, hiç kuşkusuz, fakat Judith'in bir güdüsü daha vardı. Judith kendisini toplamak

için zamana gereksinim duyuyordu. Kendisini sersemlemiş hissediyor, soğuk suda henüz yıkanmış bir çocuk gibi titriyordu.

Graham Judith'e, "Alex sana sadece kısmî bir liste sundu," dedi.

Judith kulaklarına inanamayarak, "Sizler hiç kimseden hoşlanmaz mısınız?" diye sordu.

Graham omuz silkti.

Peder Laggan, "Konuya dönebilir miyiz?" diye bağırdı. "Baba..."

"Millicent teyzemi ve Herbert amcayı ziyarette bulunmaları için davet edeceğim, Iain... İlk başta heyetten izin almayı beklemeyeceğim."

Peder çok daha yüksek bir sesle, "Baba ve Oğul adına," diyerek devam etti.

Duncan, "Sonraki sefer de Kral John'u çağıracaktır," diyerek dalga geçti.

Owen, "Buna izin veremeyiz, genç hanım," diye homurdandı.

Peder Laggan herkesin dikkatini çekmeye çalışarak bağırdı: "Lütfen ellerinizi birleştirin ve törene odaklanın."

Judith, "Kral John'un buraya gelmesini istemem," diye itiraz etti. Böyle utanç verici bir öneride bulunduğu için Owen'a doğru dönüp kaşlarını çattı. "Teyzemi ve enişteni istiyorum. Onları getireceğim de." Döndü ve Iain'e bakmak için Graham'ın çevresini gözetlemek zorunda kaldı. "Evet ya da hayır, Iain."

"Göreceğiz. Graham, Judith'le evlenen benim, sen değilsin. Onun elini bırak. Judith, buraya gel."

Peder Laggan usülüne uygun devam etmeksizin töreni sürdürdü. Iain törene az çok ilgi gösteriyordu. Judith'i karısı olarak kabul etmeye hemen razı oldu.

Judith ise işbirliği yapmıyordu. Iain bu tatlı kadın için biraz üzülüyordu. Judith'in kafası iyice karışmışa benziyordu.

"Judith, Iain'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

Judith yanıtını vermeden önce Iain'e baktı. "Göreceğiz."

Peder, "Bu olmaz, kızım. Kabul ediyorum demek zorundasın," diye öğütledi.

"Kabul ediyor muyum?"

Iain gülümsedi. "Teyzen ve enişten burada hoş karşılanacaklardır."

Judith de gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Peder Laggan Judith'e, "Bana hâlâ cevap vermek zorundasın, Judith," anımsatmasını yaptı.

Judith, "O beni seveceğini ve bana değer vereceğini kabul ediyor mu?" diye sordu.

Brodick sabırsızlıkla seslendi: "Tanrı aşkına, o az önce kabul etti."

"Iain, eğer burada kalırsam, mutlaka bazı değişiklikler yapmayı deneyeceğim."

Graham Judith'e, "Şimdi, Judith, burada bulunan şeyler mevcut haliyle hoşumuza gidiyor," dedi.

Judith, "Burada bulunan şeyler benim hoşuma gitmiyor," dedi. "Iain, törene başlamadan önce senden bir söz daha istiyorum," diye ağzından kaçırdı.

Peder açıklamaya çabaladı: "Törene başlamadan önce mi? Ortasındayız..."

Graham, "Ne sözüymüş bu?" sorusunu yöneltti. "Heyetin onu etraflıca düşünmesi gerekiyor."

Judith, "Siz onu etraflıca düşünmeyeceksiniz," diyerek karşı çıktı. "Bu özel bir mesele. Iain?"

"Evet, Judith?"

Ulu Tanrım, diye geçirdi içinden Judith... Iain'in gülümsemesini nasıl da seviyordu. Onun kulağına fısıldayabilmek için, Iain'e yaklaşmasını eliyle işaret ediyorken, küçük bir iç çekiş koyverdi. Graham Judith'e yer açmak amacıyla geri geri gitmek zorunda kaldı. Iain aşağı doğru eğilir eğilmez, öteki herkes dinlemek için ileri doğru eğildi.

Yine de tahminde bulunmak zorundaydılar. Judith onların beyine her ne dediyse; beyin yüzündeki ifadeden, şaşırdığı açıkça anlaşılıyordu.

Bu ifade doğal olarak herkesin dikkatini çekmişti.

"Bu senin için önemli mi?"

"Evet."

Iain, "Pekâlâ," diye yanıtladı. "Söz veriyorum."

Iain ona söz verene dek Judith nefesini tutmakta olduğunun ayrımına varmadı. Yüksek sesli bir iç çekiş koyverdi.

Judith'in gözleri yaşlarla doldu. Judith Iain'den çok memnundu. Iain ne gülmüştü ne de söyleneni hakaret saymıştı. Judith'den bir açıklama yapmasını bile talep etmemişti. Söylediğinin önemli olup olmadığını sormuş ve evet yanıtının akabinde söz vermişti.

Alex herkesin duyduğu yüksek sesli bir fısıltıyla, "Sen bundan herhangi bir şey anladın mı, Graham?" diye sordu.

Graham cevaben fısıldadı: "İçmeye ilişkin bir şey."

Gelfrid, "İçmek mi istiyormuş?" diye bağırdı.

Owen, "Hayır, sarhoş kelimesini yakaladım," duyurusunda bulundu.

"Neden sarhoş olmak istiyormuş?" Vincent meraklanmıştı.

Judith gülmemeye çalıştı. Dikkatini tekrar Peder Laggan'a yöneltti. Ona, "Kabul ettiğimi söyleyeceğim," dedi. "Başlamamız gerekmiyor mu artık?"

Vincent, "Bu genç hanımın, kendisini sürekli takip eden bir sıkıntısı var," yorumunu yaptı.

Judith kaba yorumundan ötürü ihtiyarla tartışırken, Peder Laggan son ihtarını verdi. Judith ona konsantrasyonunun yerinde olduğunu bir hayli hararetli biçimde söyledi.

Dikkatini pedere yeniden vermeden önce Vincent'ın af dilemesine kusur buldu. "Patrick, gidip Frances Catherine'i getirir misin? Tören esnasında, yanımda olmasını arzu ediyorum."

Peder Laggan, "Gelini öpebilirsin," diye duyurdu.

Judith, nihayet, kapıyı açıp içeri girdiğinde, Frances Catherine kulübenin içinde volta atıyordu.

"Tanrı'ya şükür, buradasın. Çok endişelendim. Judith, bu denli uzun süren ne? Ne olduğunu anlat bana. Sen iyi misin? Çok solgun görünüyorsun. Seni üzdüler, değil mi?" Derin bir nefes almak adına duraksadı. "İngiltere'ye geri dönmeni emretmeye kalkışmadılar, değil mi?"

Judith masaya oturdu. "Gittiler," diye fısıldadı.

"Kimler gitti?"

"Herkes. Biraz önce... Gittiler. Iain da gitti. Gitmeden önce beni öptü. Herkesin nereye gittiğinden bihaberim."

Frances Catherine arkadaşını şimdiye kadar hiç böyle görmemişti. Judith'in sersemlemiş olduğu gün gibi ortadaydı. "Beni korkutuyorsun, Judith. Lütfen ne olup bittiğini anlat bana."

"Evlendim."

Frances Catherine oturmak zorunda kaldı. "Evlendin mi?"

Judith başıyla onayladı. Zihnini o tuhaf evlenme törenine odaklamıştı ve etrafına boş boş bakmayı sürdürüyordu.

Frances Catherine birkaç dakika boyunca konuşamayacak kadar afallamıştı. Judith'in tam karşısında oturuyor ve yalnızca Judith'e bakıyordu.

"Iain'le evlendin mi?"

"Öyle sanırım."

"Öyle sandığını söylemekle neyi kastediyorsun?"

"Graham aramızda duruyordu. Onunla evlenmiş olabilirim. Hayır, evlendiğim kişinin Iain olduğundan eminim. Beni Iain öptü... Graham değil."

Frances Catherine bu habere ne anlam yükleyeceğini bilemiyordu. Heyecanlanmıştı, elbette, çünkü arkadaşı İngiltere'ye asla geri dönmek zorunda kalmayacaktı, fakat diğer taraftan sinirlenmişti de ki zihni ilk olarak buna yoğunlaştı.

"Neden bu kadar acele edildi? Hiç çiçek yoktu, değil mi? Tapınakta evlenmiş olamazsın. Tapınağımız yok. Kahretsin, Judith, Iain'in bu işi doğru dürüst yapması konusunda ısrarcı olman gerekirdi."

Judith, "Niye o denli acele edildiğini bilmiyorum... Ama Iain'in kesinlikle gerekçeleri vardı. Lütfen bu konuda kendini üzme."

Frances Catherine, "Orada olmam gerekirdi," diye feryat etti.

Judith, "Evet, orada olman gerekiyordu," onayını verdi.

Frances Catherine tekrar konuşmadan önce sükûnet içerisinde bir dakika daha geçti. "Bu evliliğe seviniyor muyuz?"

Judith bir silkişte omuzlarını kaldırdı. "Sanırım, seviniyoruz."

Frances Catherine'in gözleri yaşlarla doldu. "Hayalini gerçekleştirmeyi hak ediyordun."

Judith arkadaşının hangi hususta bahsettiğini biliyordu, elbette. Başını iki yana salladı ve Frances Catherine'i rahatlatmayı denedi. "Hayaller, küçük kızların birbirlerine fısıldamaları içindir. Kesinlikle gerçekleşmez. Ben yetişkin bir kadınım artık, Frances Catherine. İmkânsız şeyleri hayal edemem."

Arkadaşı oluruna bırakacakmışa benzemiyordu. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, Judith. Ben seni tüm bu dünyadaki diğer herkesten daha iyi tanıyorum. Cadı annen ve sarhoş dayınla aynı evde geçen korkunç yaşantına dek her şeyden haberdarım. Acından ve yalnızlığından da haberim var. Hayallerin, incinmene karşı kalkanların oldu. Senin için hâlâ önemli değilmiş numarası yaptığın bu hayallerinin sadece faal hayal gücünden kaynaklandığını söyleyebilirsin bana... Fakat ben daha fazlasını biliyorum."

Frances Catherine'in sesi bir hıçkırık sonrasında çatallaştı. Genç kadın derin bir nefes almasının ardından konuşmasını sürdürdü. "Hayallerin seni umutsuzluğundan korudu. Onları yok sayıyormuşsun gibi davranmaya yeltenme. Sana inanmam."

Judith çileden çıkmış bir halde, "Frances Catherine, lütfen bu konuda mantıklı ol," dedi. "Yaşantım daima korkunçtu. Millicent ve Herbert yaşayışımı dengeliyorlardı. Ayrıca, o aptalca hayalleri kurduğumda çok küçüktüm.

Düğünümün, istediğim şekilde gerçekleşmesini kafamda canlandırıyordum sadece. Düğünümde babam da olacaktı, anımsıyor musun? Adamcağızın yaşamadığını sanmama rağmen, tapınağın arka tarafında, yanı başımda durduğunu hayal ediyordum. Kocam o denli sevinecekti ki mutluluktan ağlayacaktı. Şimdi soruyorum sana. Iain'in karşımda ağladığını tasavvur edebiliyor musun?"

Frances Catherine hafifçe gülümsedi. "Benim kocam da minettarlığından ötürü ağlayacaktı. Patrick ağlamadı. Sinsice güldü."

"Annemi yeniden görmek zorunda kalmayacağım bundan böyle."

Judith bu düşünceyi yüksek sesle fısıldamıştı. Frances Catherine başıyla onayladı. "Hem de bundan böyle beni bırakmayacaksın."

"Buna sevinmeni istiyorum."

"Pekâlâ. Seviniyorum. Şimdi tam anlamıyla neler olduğunu anlat bana. Her bir ayrıntıyı istiyorum."

Judith istenileni yerine getirdi. Anlatmayı bitirdiğinde, Frances Catherine gülüyordu. Judith hatırlamakta güçlük çekiyordu ve her şeyi birbirine karıştırdığı için zayıf hafızasına ilişkin özür dilemeyi sürdürüyordu.

Judith, "Iain'e beni sevip sevmediğini sordum," dedi arkadaşına. "Bana yanıt vermedi. Tören bitip de Iain beni öpünceye dek muallakta kaldım. Beni istediğini söyledi. Ona babamdan söz etmeyi denedim üstelik, fakat sözcüklerin ağzımdan çıkmasına müsaade etmedi. Bunun önem taşımadığını söyledi. Unut gitsin, dedi. Denedim ama biraz daha ısrarcı olmam gerektiğini düşünüyorum."

Frances Catherine hanımefendice olmayan bir şekilde kendi kendine mırıldandı. "Baban hakkında kaygılanmaya

başlama. Şu andan itibaren Iain'e bir kez daha babandan bahsetmeye çalışmayacağız. Hiç kimse bilmeyecek."

Judith başıyla onayladı. "Iain'e iki hususta söz verdirdim. Millicent ve Herbert bir ziyaret için buraya gelebilecekler."

"Peki ya diğer söz?"

"Iain benim bulunduğum yerde sarhoş olmayacak."

Frances Catherine'in gözleri yaşlarla doldu. Kocasından böyle bir şey istemek aklının ucundan hiç geçmemişti, fakat Frances Catherine Judith'in niye bu denli hassasiyet gösterdiğini bütünüyle anlıyordu. "Burada yaşadığım müddetçe, Iain'in içtiğini katiyen görmedim."

Judith, "Sözünü tutacak," diye fısıldadı. İçini çekti. "Bu gece nerede uyuyacağımı merak ediyorum."

"Iain seni almak için buraya gelecektir."

"Ne yaptım ben böyle?"

"Sen onu seviyorsun."

"Evet."

"O da seni seviyor olmalı."

Judith, "Umarım, seviyordur," dedi. "Elde edeceği başka bir şey yoktu. Beni seviyor olmalı."

"Bu gece için endişeleniyor musun?"

"Biraz. Sen ilk defasında endişelenmiş miydin?"

"Ağlamıştım."

Her nedense, iki kadın da bu itirafı çok komik buldular. Patrick ve Iain, Frances Catherine ve Judith'in gülüş biçimine gülümseyerek içeri girdiler.

Patrick onların bu denli komik buldukları şeyi öğrenmek istedi. Patrick'in sorusu, iki kadını daha da fazla güldürdü yalnızca. Patrick vazgeçti en sonunda. Kadınların mantıktan yoksun olduklarına karar verdi.

Iain'in bakışları Judith'e odaklanmıştı. Iain, "Neden buradasın?" diye sordu.

"Frances Catherine'i ne olup bittiğinden haberdar etmek istedim. Biz evlendik, değil mi?"

Frances Catherine Patrick'e, "Graham'le evlenmiş olabileceğini düşünüyor," dedi.

Iain başını iki yana salladı. Gelinine doğru yürüdü ve onu ayağa kaldırdı. Iain kulübeye girdiğinden beri Judith bir kez olsun Iain'e bakmamıştı ve bu ayrımsama Iain'in canını sıkmıştı. "Eve gitme vakti."

Judith o an telaşlandı. "Birkaç eşyamı alacağım yalnızca," dedi. Başını eğik tuttu ve paravanın arkasına yöneldi. "Ev neresi?" diye sordu.

Patrick Judith'e, "Evlendiğiniz yer," dedi.

Bu, Judith'in yüzünü buruşturmasına yetti. Neyse ki paravanın arkasından hiç kimse onu göremiyordu. Hafifçe içini çekti. O çirkin kalede yaşamak zorunda kalacağını, ancak bu durumun, canını sıkmayacağını varsaydı. Iain orada yaşıyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Judith geceliğini, sabahlığını ve bu gece için gerekli diğer eşyaları toparlıyorken iki kardeşin konuştuklarını işitebiliyordu. Yarın uğrayıp kalan eşyalarını da alacaktı.

Geceliğini katlamakta zorlandı ve ellerinin titrediğini fark edince şaşırdı.

Küçük valizi hazırladı, fakat küçük sığınağını terk etmedi. Bugün yaşananların önemi, Judith'in zihninde nihayet belirginleşiyordu.

Judith yatağın kenarına oturdu ve gözlerini yumdu. Artık evli bir kadındı. Kalbi hızla çarparken nefes almakta zorluk çekiyordu. Paniğe kapılmak üzere olduğunun farkındalığıyla kendisini sakinleştirmeye çalıştı.

Yüce Tanrım, diye inledi. Peki ya yanlış yaptıysa? Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki. Iain onu seviyordu, öyle değil mi? Onunla evlenmek istemiş ve bir eş edinmenin dışında kesinlikle hiçbir kazanım elde etmemişti. Başka hangi gerekçe söz konusu olabilirdi ki?

Ya bu insanlarla asla iyi geçinemezse? Judith son olarak asıl kaygısına odaklandı. Ya iyi bir eş olamazsa? Bir erkeği yatakta nasıl memnun edeceğini kesinlikle bilmediğinden emindi. Iain onun tecrübesiz olduğunu biliyordu. Judith'e bunu öğretmek Iain'in göreviydi ama ya Judith öğretilemeyecek türde bir kadınsa?

Judith Iain'in onu değersiz olarak nitelendirmesini istemiyordu. Ölmeyi yeğlerdi.

"Judith?"

Iain'in sesi bir fısıltıdan daha yüksek çıkmamıştı ama Judith hâlâ korkuyordu. Iain bunu fark etmişti. Gelininin bayılmak üzere olduğunu da. Judith korkuyordu. Ve Iain onun neden korktuğunu az çok tahmin ediyordu.

Judith Iain'e titreyen bir sesle, "Gitmeye hazırım artık," dedi.

Bu duyuruyu yaptıktan sonra yerinden kımıldamadı. Kucağındaki valizi sımsıkı tutuyordu. Iain gülümsemesini sakladı. Yatağa doğru yürüdü ve Judith'in hemen yanına oturdu.

"Burada niye oturuyorsun?" diye sordu.

"Yalnızca düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Judith Iain'e yanıt vermedi. Ona bakmayacaktı da, çünkü bakışlarını kucağında sabitlemişti.

Iain Judith'e acele ettirmeyecekti. Birkaç dakika boyunca yan yana oturdular. Judith Frances Catherine'in, kocası-

na fısıldadığını duyabiliyordu. "Çiçekler" sözcüğünü işitti ve arkadaşının, düğündeki süsleme eksikliğinden şikâyet ediyor olabileceğini düşündü.

"Bu gece banyo yapmam mümkün mü?"

"Evet."

Judith başıyla onayladı. "Gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Düşünmeyi bitirdin mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

Iain ayağa kalktı. Judith de yerinden doğrulup valizini Iain'e uzattı. Iain Judith'in elini tuttu ve kapı aralığına doğru yürüdüler.

Frances Catherine onların çıkışını engelledi. Onları akşam yemeği için alıkoymaya kararlıydı. Her şey hazır olduğu için Iain buna rıza gösterdi. Judith yiyemeyecek kadar gergindi. Iain'in herhangi bir sıkıntısı yoktu. Hem Iain hem de Patrick kırk günlük Lenten orucunu henüz tamamlamış adamlar misali yediler.

Iain yemekten sonra oyalanmak istemedi. Judith de istemedi. İç kaleye doğru el ele yürüdüler. İçerisi karanlıktı. Iain Judith'i ikinci kata çıkardı. Dar koridorun sol tarafında yer alan üçüncü oda Iain'e aitti.

Yatak odası aydınlık ve sıcaktı. Duvarın kayda değer bir kısmını kaplayan şömine, kapının hemen karşısındaydı. Parlak ateş, alev alev yanıyor ve içerisini etkin bir biçimde ısıtıyordu. Yatak oymağın renklerinden yapılma bir yorganla örtülüydü ve duvarın bitişiğindeki küçük sandığın üstünde iki tane mum duruyordu.

Odadaki tek iskemle şöminenin yanında yer almaktaydı. Yatağın yanındakinden daha geniş ve daha uzun bir diğer sandık, karşı duvarın bitişiğindeydi. Sandığın üstünde gösterişli, altın kenarlı bir kutu vardı.

Judith Iain'in dağınıklıktan fazla hoşlanmadığına karar verdi. Oda kullanışlı, yeterli ve tam da burada uyuyan adama göreydi.

Şöminenin hemen önünde tahtadan büyük bir küvet mevcuttu. Sudan buhar yükseliyordu. Iain Judith ona sormadan önce genç kadının banyo talebini duyarlı bir davranış sergileyerek tahmin etmişti.

Iain Judith'in valizini yatağa fırlattı. "Gerekli gördüğün başka bir şey var mı?"

Judith korkmamaya ihtiyaç duyuyordu ama bunu Iain'e söylemedi. "Hayır, teşekkür ederim."

Ellerini kenetlemiş bir halde bekleyerek ve banyo yapabilmek için Iain'in oradan ayrılmasına dua ederek odanın ortasında dikilmeyi sürdürdü.

Iain Judith'in bu işi yapmakta neden duraksadığını merak ediyordu. "Soyunmak için yardıma mı gereksinim duyuyorsun?" diye sordu.

Judith "olacak şey mi" dedirten bu sorudan ötürü derinden sarsılarak, "Hayır," deyiverdi. Daha sakin bir sesle ekledi: "Nasıl soyunulduğunu hatırlıyorum."

Iain başıyla onayladı, sonra parmağını sallayarak Judith'e, yanına gelmesini işaret etti. Judith tereddüt etmeksizin ilerledi, sonra aralarında bir adımlık mesafe bırakarak durdu.

Iain Judith'e elini uzattığında, Judith'in çekinmemesine memnun oldu. Genç kadının saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru attı, sonra zinciri yakalamak için parmaklarını kıyafetin yaka kısmından içeri kaydırdı.

Iain zincir ve yüzüğü çıkarıncaya dek tek kelime etmedi.

"Bugün bana verdirdiğin sözleri hatırlıyor musun?"

Judith başıyla onayladı. Ulu Tanrım, diye yakardı. Iain fikrini değiştirdiğini söylemeyecekti, değil mi?

Iain Judith'in yüzündeki panik ifadesini gördü ve başını iki yana salladı. "Şimdiye dek sözümden asla caymadım, Judith, şimdi de caymayacağım." Iain yanılmamıştı; bu sözler üzerine Judith'in yüzündeki korku dolu ifade silinip gitmişti. "Şayet beni daha iyi tanısaydın, böyle bir endişen asla olmazdı."

Judith kendi davranışını mazur göstererek, "Ama seni daha iyi tanımıyorum," diye fısıldadı.

Iain, "Bana vermeni istediğim bir söz var," açıklamasını yaptı. Zinciri ve yüzüğü Judith'in eline bıraktı. "Bunu yatarken takmanı istemiyorum."

Bu cümle Judith'e bir rica gibi değil de bir emir gibi geldi. Iain gerekçelerini açıklamadı, üstelik. Judith niye böyle bir söz istediğini Iain'e sormak üzereyken fikrini değiştirdi. Judith Iain'den onunlayken asla sarhoş olmayacağına dair söz istediğinde, Iain ona bunun nedenini açıklattırmamıştı ve Iain tamamen aynı itibarı görmeyi hak ediyordu.

"Kabul ediyorum."

Iain başıyla onayladı. Halinden hoşnut görünüyordu.

"Benden bunu atmamı mı istiyorsun?"

Iain, "Hayır," yanıtını verdi. Sandığın üstündeki küçük kutuyu eliyle işaret ederek, "Onun içine koy," dedi. "Hiç kimse onu dert edinmesin."

Judith Iain'in önerdiğini yapmakta acele etti. "Millicent teyzemin bana verdiği broşu da burada muhafaza edebilir miyim?" sorusunu yöneltti. "Onu kaybetmek istemem."

Iain Judith'e yanıt vermedi. Judith arkasına döndükten hemen sonra, Iain'in odadan ayrıldığını anladı. Iain çıt çıkarmamıştı.

Judith başını iki yana salladı. Iain'in ortadan kaybolmaya dek bu nezaketsizce alışkanlığı hakkında onunla konuşması gerektiğine karar verdi.

Iain'in ne kadar süre başka yerde kalmayı planladığına dair herhangi bir fikri bulunmayan Judith banyo yapmakta aceleci davrandı. Saçını yıkamayı tasarlamıyordu, fakat sonra fikrini değiştirdi.

Judith gül kokulu sabunla köpürttüğü saçlarını duruluyorken, Iain kapıyı açtı. Kapıyı çekerek tekrar kapatmadan önce, Judith'in altın tenine anlık bir bakış attı. Duvara yaslandı ve gelininin, işini bitirmesini bekledi.

Judith'i utandırmak istemiyordu. Iain el-yüz yıkama leğenine ulaşmak için epeyce bir mesafe yürümüş, elini ve yüzünü yıkadıktan sonra gelininin yatakta onu bekliyor olması ümidiyle odaya geri dönmüştü.

On beş dakika daha bekledi, sonra içeri girdi. Judith şöminenin tam önünde yere serili bir battaniyenin üstünde oturuyor ve saçlarını gayretli bir biçimde kurutuyordu. Üzerinde soğuk görünüşlü, beyaz bir gecelik ve ona uygun bir sabahlık vardı.

Judith Iain'e kesinlikle güzel gözüküyordu. Yüzünün her yeri ovulmaktan pespembe olmuştu ve saçları uçuk altın sarısı rengindeydi.

Iain yalnızca Judith'e bakarak birkaç dakika boyunca kapı çerçevesine yaslandı. Göğsünde bir sıkışma duyumsadı. Judith artık Iain'in karısıydı. Evet, Iain'e aitti artık. Bir memnuniyet ürpertisi Iain'i hazırlıksız yakalayarak sarstı. Bu durum Iain'e bütünüyle kaçınılmaz geliyordu. Neden kendi kendisini ondan uzak kalmaya zorlamıştı? Judith'i ilk defa öptüğü andan itibaren, Iain'in bu gerçeği kabul etmiş olması gerekirdi. Kalbi, Iain'e, onu başka bir

erkeğin almasına izin vermeyeceği telkininde bulunmuştu daima. Bu gerçeği aklına kabullendirmesi neden bu denli uzun zamanını almıştı?

Iain gönül meselelerinin son derece kafa karıştırıcı olduğunda karar kıldı. Patrick'e bir kadının tıpkı diğer bir kadın kadar iyi olduğuna dair nasıl da büyük konuştuğunu hatırladı. O küstahça yorumundaki küfrü şimdi ayrımsıyordu. Judith başka hiçbir kadına benzemiyordu.

Iain aptalca düşüncelerinden uzaklaştı. O bir savaşçıydı. Zihnini böylesine önemsiz konularla meşgul etmemeliydi.

Koridora çıkıp tiz bir ıslık çaldı. Ses, merdivenlerde yankılandı. Sonra odaya geri döndü ve şömineye doğru yürüdü. Gelininden iki adım uzaklıkta dahi olmayan şömine rafına dayandı ve çizmelerini çıkardı.

Üç adam alelacele içeri girdiğinde, Judith Iain'e kapıyı neden açık bıraktığını sormak üzereydi. Adamlar beye baş selamı verdiler, odanın diğer tarafına geçip küveti kaldırdılar. Ağır küveti odanın dışına taşırlarken, bakışlarını kasıtlı olarak Judith'ten uzak tutuyorlardı.

Iain onları kapıya dek takip etti ve birisi yüksek sesle adını söylediğinde, kapıyı kapatmak üzereydi. Derin bir nefes aldı ve odadan bir kez daha çıktı.

Yaklaşık olarak bir saat boyunca geri gelmedi. Ateşin sıcaklığı, Judith'i mayıştırmıştı. Saçları şu anda sadece biraz ıslaktı ve buklelerinin çoğu eski halini almıştı. Ayağa kalktı, şömine rafına fırçasını koydu ve yatağın kenarına doğru gitti. Iain içeri geri geldiğinde, Judith sabahlığını çıkarıyordu.

Iain kapıyı kapattı, sürgüledi ve sonra ekose kumaşını çıkardı. Kumaşın altına herhangi bir şey giymemişti.

Judith oracıkta utancından ölecceğini sandı. Bakışlarını tavandaki orta kirişe çevirdi ama Iain'e alıcı gözle bakmadan önce değil. Frances Catherine'in gerdek gecesinde ağlamasına şaşmamalıydı. Eğer Patrick de Iain'in yaptığı gibi yaptıysa ki muhtemelen yapmıştı Judith onun neden ağladığını anlayabiliyordu. Tanrı biliyordu ya, Judith'in gözleri çoktan buğulanmıştı. Ah Tanrım, diye yakardı içinden. Buna gerçekten hazır değildi... Bu türde bir ilişkiye hazır değildi. Iain'i çok iyi tanımıyordu... Ve bu hatayı katiyen yapmamış olması gerekiyordu.

"Güzel olacak, Judith."

Iain Judith'in tam önünde duruyordu. Judith Iain'e bakmayacaktı. Iain ellerini Judith'in omuzlarına koydu ve Judith'i şefkatle sıktı. "Hakikaten güzel olacak. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Iain'in sesi sevecenlikle doluydu. Fakat bu, işe yaramadı. Judith sakinleşmek amacıyla birkaç kez derin derin nefes aldı. Ancak bu da pek bir fayda sağlamadı.

İşte o zaman, Iain Judith'i kollarına aldı ve kollarının arasında sımsıkı tuttu. Judith hafifçe içini çekti ve sakinleşti. Her şey güzel olacaktı. Iain onu incitmeyecekti. Onu seviyordu.

Judith Iain'in gözlerine bakabilmek için biraz geri çekildi. Iain'in bakışları sıcacık ve biraz da muzipti.

Iain teskin edici bir şekilde fısıldayarak, "Korkma," dedi Judith'e.

"Korktuğumu nereden biliyorsun?"

Iain gülümsedi. "Korkmak" sözcüğünün uygun tanımlama olmadığına karar verdi. "Ödü kopmak" deyimi çok daha yerindeydi. "Yüzünde, Isabelle'in oğlunu dünyaya

getirmek için senden yardım istediğini sana söylediğim geceki ifade mevcut."

Judith bakışlarını Iain'in göğsüne çevirdi. "Yardım etmek istemiyordum, çünkü o işi yapamayacağımdan korkuyordum... Iain, bunu da yapmak istediğimi sanmıyorum. Güzel olacağını biliyorum, fakat ben yine de bunun hiç olmamasını tercih ediyorum..."

Judith cümlesini tamamlayamadı, Iain'in kollarına geri döndü ve ona yaslandı.

Iain Judith'in ona karşı dürüst olabilmesinden hoşnuttu, ama diğer taraftan hayal kırıklığına uğramıştı. Yatağına asla bir bâkire almamıştı ve bu eylemi Judith için mümkün olabildiğince kolaylaştırmanın ne denli önem taşıdığını o dakikaya dek idrak edememişti. Zaman, sabır ve epeyce dayanma gücü gerekiyordu.

Iain, "Tam olarak nedir korktuğun?" diye sordu. Judith Iain'e yanıt vermedi. Titremeye başlamıştı ve Iain bu titremenin soğuktan kaynaklanmadığını biliyordu. "Acı olacak, elbette, ama eğer ben..."

"Acıdan korkmuyorum." Judith bu sözleri ağzından kaçırmıştı.

Iain'in kafası adamakıllı karışmıştı artık. "Öyleyse neyden korkuyorsun?" Judith'in yanıt vermesini beklerken şefkatli bir şekilde onun sırtını okşuyordu.

Judith kekeleyerek, "Bir erkek daima yapabilir... Bilirsin," dedi. "Bazı kadınlar yapamazlar ve şayet ben o kadınlardan biriysem, o vakit seni hayal kırıklığına uğratırım."

"Sen beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın."

Judith, "Uğratacağıma gerçekten inanıyorum," diye fısıldadı. "Sanırım, ben yapamayanlardan biriyim, Iain."

Iain otoriter bir edayla Judith'e, "Yapabilirsin," dedi.

Judith'in tam olarak hangi konudan söz ettiğine ilişkin kesin bir bilgiye sahip değildi ama o konunun Judith için önem taşıdığı belliydi ve Judith kesinlikle Iain'in güvenine gereksinim duyuyordu. Iain deneyimli olandı ne de olsa ve Judith'e her ne söylerse söylesin Judith'in inanacağından haberdardı. Iain Judith'in sırtını okşamayı sürdürüyordu. Judith gözlerini kapadı ve Iain'in kendisini rahatlatmasına müsaade etti. Iain kesinlikle dünyadaki en anlayışlı erkekti ve Judith'e bu denli nazik davrandığında, Judith'in Iain'i sevmekten başka bir seçeneği kalmıyordu.

Korkusunu yenmesi, Judith'in fazla zamanını almadı. Judith hâlâ biraz gergindi, elbette, fakat bu durumun alışılmadık olduğunu sanmıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra geriye doğru çekilerek Iain'den uzaklaştı. Iain'e bakamıyordu ve yüzünün kızardığını hissediyordu. Fakat bu, Judith'i durdurmadı. Sabahlığını üstünden yavaşça çıkardı. Sonra yatağa fırlattı. Hatta Iain'e bakması için zaman bile bırakmadı. Sabahlığından kurtulur kurtulmaz Iain'in kollarına dönmekte aceleci davrandı.

Iain gözle görülür bir şekilde titriyordu. Heyecandan boğuk çıkan bir sesle, "Bana öyle iyi geliyorsun ki..." diye fısıldadı.

Bu temas Judith'e iyiden çok daha iyi geliyordu. Harika geliyordu. Judith utangaç bir sesle Iain'e ne hissettiğini aynen söyledi.

Iain çenesini aşağı indirip Judith'in başına dayadı. "Beni memnun ediyorsun, Judith."

Judith, "Henüz herhangi bir şey yapmadım," karşılığını verdi.

Iain, "Herhangi bir şey yapmana lüzum yok," açıklamasını getirdi.

Judith Iain'in sesindeki gülüşü işitebiliyordu. Tepkisel olarak gülümsedi. Iain Judith'e acele ettirmeyerek, aslında onun utanmasından arınmasına yardımcı oluyordu. Judith bu yardımın, Iain'in planı olduğunu biliyordu ve önceden tasarlanmış olup olmamasını önemsemiyordu. Iain'in, Judith'in duygularına anlayış göstermesi, Judith'i fazlasıyla rahatlatıyordu. Judith yüzünün kızardığını aklına bile getirmiyordu artık.

Iain'in sert uyanışının sıcaklığı, Judith'in karnının altına baskı yapıyor ve bu durum genç kadını hâlâ endişelendiriyordu, fakat Iain talepte bulunduğuna dair hiçbir yaklaşım sergilemiyor, yalnızca Judith'in titremelerini yavaş yavaş okşayarak uzaklaştırıyordu, öyle ki bu endişenin önemsizmiş gibi görünmesi fazla uzun sürmedi.

Judith Iain'e dokunmak istiyordu. Iain'in belini sıkıca kavradı ve çekingen bir tavırla geniş omuzlarını, sonra sırtını ve son olarak uyluklarını okşadı. Iain'in teni, Judith'in parmak uçlarında çeliğe dokunuyormuş gibi bir his bırakıyordu. Iain Judith'ten bütünüyle farklı bir dokuda ve renk tonundaydı. Judith kendisini tüm bu harikulade farklılıklara hayret ediyorken buldu. Iain'in kasları, kollarının üst kısımları boyunca düğümlenmiş halat gibiydi ve Judith Iain'in yanında oldukça cılız kalıyordu.

"Sen çok kuvvetlisin, Iain; bense çok kuvvetsizim. Seni memnun edebilmem bana tuhaf geliyor."

Iain güldü. "Sen kuvvetsiz değilsin. Yumuşak, dingin ve çok ama çok çekicisin."

Iain'in övgüsü üzerine Judith'in yüzü kızardı. Judith yüzünü Iain'in göğsüne sürtüyor, Iain'in göğüs kıllarının burnunu gıdıklaması üzerine gülümsüyordu. Yukarı doğru uzanıp, Iain'in boynunu, nabzının attığı alt kısmı öptü.

"Sana dokunmak hoşuma gidiyor," itirafında bulundu.

Judith'in sesinden, kendi itirafına şaşırdığı anlaşılıyordu. Fakat Iain buna şaşırmadı. Judith'in kendisine dokunmaktan hoşlandığını zaten biliyordu. Bu, Iain'in de hoşuna gidiyordu. Judith'in en cezbedici özelliklerinden biri, her mümkün olduğunda Iain'e dokunma, Iain'i okşama arzusuydu. Iain Judith'in içgüdüsel olarak onun elini tuttuğu tüm anları ve bir görüşüne itiraz edip onu azarladığında kolunu okşayış biçimini düşündü.

Judith Iain'le birlikteyken aşırı çekingen bir tavır sergilemiyordu... Ama yalnızca Iain'le birlikteyken. Evet, Iain buraya seyahat ettiklerinde, askerleriyle birlikteyken, onun ne kadar çekingence davrandığını fark etmişti. Judith çok hoştu, elbette, fakat askerlerden herhangi birine temas etmemeye özen gösteriyordu. Alex'le beraber at binmek zorunda kaldığında, Alex'in kollarında asla gevşemiyordu. Iain'e bütünüyle güveniyordu ve bu gerçek, Iain için Judith'in sevgisi kadar önem taşıyordu.

Ah Tanrım, diye düşündü Iain. Judith Iain'i gerçekten seviyordu.

"Judith?"

"Evet?"

"Benden saklanmamaya hazır mısın?"

Judith neredeyse gülüyordu. Iain'den saklanmaktaydı ve Iain bunun, Judith'in oyunu olduğunu baştan beri biliyordu. Judith Iain'i tutuşunu gevşetti ve bir adım gerileyerek ondan uzaklaştı. Sonra Iain'in gözlerine baktı ve ona yavaş bir baş onayı verdi.

Iain en harika gülüşe sahipti. Judith gözlerini dikip Iain'e bakarken bunu düşündü. Judith ise Iain'in şimdiye dek gördüğü en muhteşem vücuda sahipti. Iain gözlerini

dikip Judith'e uzun uzun bakarken bunu düşündü. Judith tepeden tırnağa mükemmel bir görünümdeydi ve eğer Iain Judith'i tümüyle kendisinin kılmak için ona hemen dokunmaya başlamazsa, aklını kaçıracağını biliyordu.

Aynı anda birbirlerine doğru uzandılar. Iain Judith'in kalçalarını kavrayıp onu kendisine doğru çekerken, Judith kolunu Iain'in boynuna doladı.

Iain aşağı doğru eğilip, ikisini birden soluksuz bırakan derin ve iştahlı bir öpüşle Judith'i öptü. Judith'in sunduğu lezzetin tadına bakmak için dilini içeride hareket ettirdi. Judith bu erotik aşk oyununu taklit ederek dilini Iain'inkine sürttüğünde, Iain'in gırtlağından düşük sesli bir memnuniyet homurtusu yükseldi.

Iain dönüp örtüleri geri çekmek amacıyla aşağı doğru eğilirken, Judith'in düşmemesi için bir kolunu onun narin bedenine sardı. Judith Iain'in onu öpmekten vazgeçmesini istemiyordu. Iain'in dikkatini çekmek için ensesindeki saça asıldı ve Iain yeterince çabuk yanıt vermediğinde, Iain'i öpme ereğiyle yukarı doğru uzandı.

Iain Judith'in cesaretinden hoşlanıyordu. Çıkardığı küçük iniltilerden de hoşlanıyordu. Judith'i kollarına alıp yatağa yatırdı. Judith'e endişelenmeye başlaması için zaman bırakmadı ve bacaklarını iki yana ayırarak hafifçe onun üzerine uzandı. Kendi ağırlığını dirseklerinden destek alarak dengeledi ve vücuduyla Judith'in vücudunu tamamen örttü. Tanrı biliyor, Iain hayatı boyunca bu denli harikulade bir şey asla hissetmemişti.

Judith'in Iain'e karşılık verişi, Iain'in kendi saldırısı için Judith'i hazırlamaya zaman ayırıp yavaşlama arzusuna üstün geliyordu. Judith düşünemeyip sadece hazzı duyumsayıncaya dek, Iain Judith'in neresine nasıl dokuna-

cağından emin olmak için yaptığı işe yoğunlaşma ihtiyacı duyuyordu. Judith Iain'in özenli ve hesaplanmış planını imkânsızlaştırıyordu. Kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu ve Iain'i çıldırtıyordu. Iain kendisini daha fazlası için azdıran, uzun süreli, sıcak ve ıslak bir öpüşle Judith'i tekrar öptü. En sonunda dudaklarını Judith'inkilerden zorla ayırdı ve Judith'in yumuşak tepeleri arasındaki mis kokulu vadiyi tatmak için aşağılara doğru hareket etti. Çok geçmeden parmaklarının izini dudakları takip etmeye başlamıştı.

Judith yataktan neredeyse düşüyordu. Ham hazzın sarsıcı etkisi Judith'in vücudunda akıyordu. Judith bu tatlı işkencenin çok daha fazlasını görebileceğini düşünmüyordu. Iain'in omuzlarını sıkıca tuttu ve Iain'in ona tattırdığı kendinden geçişin teslimiyetiyle gözlerini yumdu.

Iain Judith'e sahip olma gereksinimiyle yanıp tutuşuyordu. Kendi özdenetimini kaybetmekte olduğunu hissediyordu. Judith'in her yerinin tadına varma arzusu, öteki her düşünceye galip geliyordu. Elleri Judith'in karın düzlüğüne uzandıktan sonra, Judith'in uyluklarının iç kısımlarını okşayıncaya ve uyluklarını yavaşça iki yana açıncaya dek daha da aşağılara inmeye devam etti.

Iain eğilip Judith'in bekâretine kalkan olan o yumuşak kıvrımlar üçgenini öptü.

"Iain, yapma..."

"Evet."

Judith Iain'i iterek uzaklaştırmaya çabaladı ama sonra Iain'in dudakları Judith'in sıcaklığını esir aldı ve Judith o an öyle yoğun bir hazla sarsıldı ki karşı gelmeyi tümüyle unuttu.

Kalçaları, Iain'in daha fazla dokunması için içgüdüsel

olarak yukarı doğru kalktı. Tırnakları, Iain'in kürek kemiklerine battı. Judith bir erkeğin bir kadınla bu kadar ayrıntılı bir şekilde sevişebildiğinden asla haberdar olmamıştı, fakat artık ne korkuyor ne de utanıyordu. Iain'e, Iain'in tadını öğrenmek için, Iain'in ona dokunduğu biçimde dokunmak istiyordu, ancak kımıldamayı her denediğinde, Iain tutuşunu sıkılaştırıyor ve onu put gibi hareketsiz kılıyordu.

Iain yan döndü ve parmağını Judith'in dar kadınlığından içeri doğru yavaşça ve dikkatle soktu. Başparmağı, kıvrımlar arasında gizlenmiş hassas yumruyu okşuyordu ve Judith'in tepkisi, Iain'in özdenetimini neredeyse ortadan kaldırıyordu. Iain'in ona böylesine dürüstlükle veya böylesine teslimiyetle karşılık veren bir kadını hiçbir zaman olmamıştı. Judith'in Iain'e güveni o denli katıksızdı ki Judith bütün çekingenliklerinden kurtuldu. Vücudunu can atarak, seve seve Iain'e sundu ve Iain içteki gizilgücün açığa çıkarılmasından doğan o memnuniyeti hafifletmek istemedi. Judith Iain'in ihtiyacından önce geliyordu... Bu durum, Iain'i öldürse bile kesinlikle böyleydi.

Iain'i sevmek, Judith'i kesinlikle öldürecekti. Bu, Judith'in son mantıklı düşüncesiydi. Judith bu düşüncesini yüksek sesle söyleyivermişti üstelik, fakat ne söylediği ya da yaptığının farkına vardıracak özdenetim iplerini elinde tutmayı deneyemeyecek kadar kendinden geçmişti.

Kendi içinde parçalanma yaşıyormuş gibiydi. Iain'in adını haykırdı ve Iain işte o an iç disiplinini yitirdi. Judith'in sarsıntılarını hissediyordu ve Judith'in uyluklarını daha da geniş açtı. Judith'in bacakları arasına diz çöktü. Kısık bir sesle, "Kollarını bana sar, sevgilim," talebinde bulundu. İleri doğru uzandı ve dudakları Judith'in dudaklarında

gezinirken onu kalçalarının yanlarından tutarak sabit kalmaya zorladı.

Eşikte bir veya iki saniyeliğine duraksadı, sonra Judith'in bekâret engelini hissedinceye dek içine doğru yavaşça ve dikkatle yerleşti.

Iain Judith'in canını acıtıyordu, fakat Judith yaşadığı acının öylesine berbat bir acı olduğunu düşünmüyordu. Iain'in öpüş biçimi, Judith'e diğer her şeyi unutturuyordu. İçinde yapılanan basınç ağrı verse bile Judith, bu tatlı eziyeti kolaylaştırmanın bir yolunu bulma çabasıyla daha da hareketleniyordu.

Iain halihazırda hissettiği inanılmaz haz ve Judith'e tattırmak zorunda kalacağı kaçınılmaz sancı nedeniyle dişlerini gıcırdattıktan sonra güçlü bir hamle yaptı.

Judith şaşkınlık ve acıyla çığlık attı. Iain'in onu ortadan ikiye ayırdığını zannetti. Tutkunun pusu kayboluyordu. Judith ağlamaya başladı ve Iain'den onu yalnız bırakmasını istedi.

Fısıldayarak, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

Iain Judith'i sakinleştirmeye çalışarak, "Şşşş... Sevgilim," diye fısıldadı. "Her şey güzel olacak. Kımıldama. Acı geçecek. Ah, Tanrım, Judith, kımıldamaya uğraşma."

Iain'in sesi kızgın ama sevecen çıkıyordu; Judith Iain'in kendisine söylediklerinden herhangi birini anlayamıyordu. Canı acıyordu, ancak Judith'in daha önce deneyimlediklerine çok yabancı bir histi bu; hatta daha da şaşırtıcı olanı acı veren bir kanamanın başlamasıydı.

Iain'in ağırlığı Judith'i hem yatağa hem de kendisine mıhlıyordu. Iain iç disiplinini yeniden elde etme çabasıyla derin, yatıştırıcı nefesler alıyordu. Judith çok sıcak ve sı-

kıydı; Iain'in tek düşünmek istediği şey, doyuma ulaşıncaya dek o gizemli derinliklerde defalarca gidip gelmekti.

Iain dirseklerinin üstünde ileri doğru uzandı ve Judith'i bir kez daha öptü. Judith'in uyum sağlaması için ona yeterince zaman vermeyi fazlasıyla istiyordu, fakat Judith'in yanaklarından süzülen yaşlarını görünce kendisini hayvanların en aşağılığıymış gibi hissetti.

"Tanrım, Judith, özür dilerim. Seni incitmek zorunda kaldım, ama ben..."

Iain'in bakışındaki endişe, Judith'i, yarım ağızla dilediği özürden çok daha fazla sakinleştirdi. Judith elini uzatıp Iain'in yanağını okşadı. Eli titriyordu. Iain'in ona dakikalarca önce verdiği sözü fısıldayarak, "Her şey güzel olacak," dedi. "Geçti." Iain Judith'in doğruyu söylemediğini biliyordu. Judith'i önce alnından, sonra burnundan öptü ve son olarak uzun, tutkulu bir öpüşme için Judith'in dudaklarını zaptetti. Eli birleşmiş vücutları arasında hareket etmeye, Judith'in sıcaklığını okşamaya koyuldu.

Judith'in arzusunu yeniden alevlendirmek, Iain'in uzun zamanını almadı. Iain Judith'in zevk inlemesini işitinceye dek ilkin yavaş hareket etmeye başladı. Öteki kadınlarla birlikteyken daima elinde bulundurduğu özdenetim iplerini hâlâ tutabiliyordu, fakat Judith basit bir bildiri eşliğinde özdenetim iplerini Iain'den kopardı. "Seni seviyorum, Iain."

İhtiras, Iain'in hem zihin hem de beden kontrolünü elinden aldı. Iain Judith'in derinliklerinde tekrar tekrar gezindi. Judith Iain'den daha fazlasını almak için kalçalarını kaldırdı. Iain'in yumuşak ve nazik davranmasına izin vermeyecekti artık, hayır; bu inanılmaz mutluluk uçuşu-

nun daha daha fazlasını talep ederek tırnaklarını Iain'in omuzlarına batırdı.

Iain kendisini tüketen bu tarifi mümkün olmayan haz nedeniyle dişlerini sıkarak yüzünü Judith'in boyun kıvrımına gömdü.

Judith'in içinde oluşan basınç dayanılmaz bir hal alıyordu. Judith vücudunda sel gibi akan hislerin yoğunluğundan öleceğine tam olarak emin olduğu an Iain daha da etkinleşti.

Judith kendisine neler olduğunu anlamaya çalışmayı sürdürüyordu. Iain anlamasına müsaade etmiyordu. Judith aniden dehşete kapıldı. Aklının beden ve ruhundan ayrıldığını sandı. "Iain, kendimde değilim..."

Iain, "Şşşş... Aşkım," diye fısıldadı. "Yalnızca bana bırak. Ben seni memnun edeceğim."

Judith'in aklı, gönlünün daima bildiğini kabul ediyordu. Judith teslim oldu. Bu, hayatının en büyülü deneyimiydi. Judith hiç bilmediği türde bir mutlulukla sarsıldı. Kocasına sıkıca sarıldı ve bu kendinden geçişin onu tüketmesine izin verdi.

Iain Judith'in doyuma ulaştığını hisseder hissetmez, kendisini serbest bıraktı. Düşük sesli bir inilti eşliğinde tohumunu Judith'e boşalttı. Iain'in tüm vücudu, kendi teslimiyetiyle zangır zangır titriyordu.

Iain eril bir memnuniyet homurtusu çıkararak Judith'in üstüne yığıldı. Sevişme kokusu, az önce paylaştıkları mucizenin geriye kalan hatırlatıcısı olarak, aralarındaki havayı sardı. Iain'in kalbi davul sesi misali güm güm atıyordu ve Iain Judith'e katışıksız teslimiyetine o denli hayret etmişti ki kıpırdayamıyordu. Sonsuza dek Judith'in içinde kalmak

istiyordu. Judith Iain'in omuzlarını okşuyordu ve arada bir iç çekiyordu. Iain bunun ebediyen sürmesini istiyordu.

Sevişmelerini yeniden değerlendirmek, Judith'in çok daha uzun zamanını aldı. Judith Iain'e dokunmaktan vazgeçemeyecekmiş gibi görünüyordu. Iain'e soracağı en az yüz sorusu vardı. Soruların ilki ve kesinlikle en önemlisi, Iain'i memnun edip etmediğini öğrenmek için sorulacak olanıydı.

Judith Iain'in dikkatini çekmek amacıyla Iain'i omzundan dürttü. Iain Judith'in ona kendisi için çok ağır olduğunu bildireceğini düşündü. Derhal yan tarafa yuvarlandı. Judith de onunla beraber yuvarlandı.

Iain'in gözleri kapalıydı. "Iain, seni memnun ettim mi?"

Iain sırıttı.

Bu sırıtış yeterli değildi. Judith o sözcükleri duymaya gereksinim duyuyordu.

Iain gözlerini açtı, Judith'i alt tarafına doğru bakarken buldu. Judith endişeli görünüyordu. Iain, "Bundan nasıl kuşkulanırsın?" diye sordu.

Judith'e bir gerekçe gösterecek vakit bırakmadı. Judith'i kollarıyla sardı, kendi üstüne yatırmak için kaldırdı ve doyasıya öptü.

"Eğer beni biraz daha fazla memnun etseydin, öldürecektin. İkna oldun mu şimdi?"

Judith gözlerini yumdu ve başını Iain'in omzuna yasladı.

Evet, Judith kesinlikle ikna olmuştu.

On Birinci Bölüm

Judith o gece fazla uyumadı. Iain onu uyanık tuttu. Bu, Iain'in kasıtlı olarak yaptığı bir şey değildi ama Iain her dönüşünde, Judith daldığı uykudan sarsılarak uyandı. Iain'den öteye kaçmayı sürdürüp durdu. Iain bütün yatağı işgal edinceye ve Judith yatağın kenarından sarkıncaya dek, Judith'in yatakta açtığı tüm boşlukları doldurdu.

Judith şafak sökmeden sonunda uykuya yenik düştü. Birkaç dakika sonra Iain Judith'in koluna dokundu. Judith hızla yerinden doğrulup çığlığı bastı. Iain'in ödünü patlattı böylelikle. Iain davetsiz misafirler olmadığını anlamadan önce kılıcını eline almış, Judith'i savunmak için yataktan kalkıyordu.

Judith bir şeyden çok korkmuştu. Uyanık olsa da hâlâ uykudaydı ve Iain Judith'in ondan korktuğunu en sonunda hatırladı. Judith'in gözlerinde vahşi bir bakış belirmişti ve Iain kılıcını yere koyup Judith'e elini uzattığında, Judith birdenbire geriye çekildi.

Iain bunu yadırgamadı. Judith'i belinden kavrayıp yanına çekti ve sırtını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Judith hemen gevşedi. Iain yüksek sesle esnedikten sonra sordu: "Kötü bir rüya mı görüyordun?"

Iain'in sesi, uykudan ötürü kulak tırmalayıcıydı. Judith Iain'i rahatsız ettiği için çok üzgündü. Fısıldayarak, "Hayır," yanıtını verdi. "Sen uyumana bak. Dinlenmen lazım."

"Ne olduğunu anlat bana. Neden çığlık attın?"

Judith, "Unuttum," dedi. Yanağını Iain'in sıcak göğsüne sürttü ve gözlerini yumdu.

"Neden çığlık attığını mı unuttun?"

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. "Evlendiğimi unuttum. Sen kazara bana dokunduğunda bu yüzden tepki gösterdim. Bir erkekle yatmaya alışık değilim."

Iain karanlıkta gülümsedi. Judith'e, "Alışık olacağını düşünmüyordum zaten," dedi. "Korkmuyorsun artık, değil mi?"

Judith, "Hayır, elbette korkmuyorum," diye fısıldadı. "Bu denli ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Judith'in sesi ne kadar da nazik çıkmıştı. Iain onun kocasıydı ve Judith Iain'e bir yabancıymış gibi davranıyordu. Judith kendisini beceriksiz ve savunmasız hissediyordu. Aşırı derecede yorgun olduğuna karar verdi. Highlands'e geldiğinden beri doğru dürüst uyumamıştı ve tüm bu koşuşturmanın faydası olmamıştı.

Judith'in ağlamaya niyeti yoktu. Gözyaşları, Judith'i hazırlıksız yakaladı. Judith bir çocuk gibi davrandığının farkındaydı ama kendisini nasıl durduracağını bilmiyordu.

"Judith?" Iain'in başparmağı, Judith'in yanağındaki gözyaşlarından birini sildi. "Neden ağladığını söyle bana."

"Hiç çiçek yoktu. Iain, çiçekler olması gerekiyordu."

Judith'in sesi öyle alçaktı ki Iain Judith'i anladığından emin değildi. "Çiçek mi?" sorusunu yöneltti. "Nerede hiç çiçek yoktu?"

Iain Judith'in açıklamasını bekledi, fakat Judith inadına sessiz kaldı. Sonunda Iain onu konuşmaya teşvik etmek zorunda kaldı.

"Tapınakta."

"Hangi tapınak?"

Judith, "Olmayan tapınağında," yanıtını verdi. Sesinin acınacak halde çıktığını biliyordu. Söylediği şeyin Iain'e anlamlı gelmediğini de. Kafa karıştırıcı davranışına bir mazeret olarak, "Yorgunum," diye ekledi. "Lütfen halime üzülme."

Iain, "Üzülmüyorum," karşılığını verdi. Judith'in demin yaptığı tuhaf yorumlara kafa yorarken Judith'in sırtını okşamaya devam ediyordu. Judith Iain'in olmayan tapınağındaki çiçekler derken neyi kastediyordu? Judith'in söylediği söz hiçbir anlam ifade etmiyordu, fakat Iain Judith'in gerçekten canını sıkan şeyin ne olduğunu öğrenmek için yarına dek beklemeye karar verdi.

Judith'in tatlı ve sıcak vücudu, çok geçmeden, Iain'in düşüncelerini diğer meselelere çevirdi. Iain Judith'e tekrar dokunamazdı; bu iş bu gece bir daha olamazdı. Judith için çok erken olurdu ve Judith'in, hassasiyetini gidermesi için zamana ihtiyacı vardı.

Iain yine de bunu düşünmeden edemiyordu. Erkekliği acı verici bir sancıyla kendini hissettiriyordu. Bunun bir önemi yoktu. Iain Judith'in bir kez daha canını acıtmaktansa ölürdü.

Iain uysal küçük gelinine sıkıca sarıldı ve gözlerini ka-

padı. Patrick Iain'e, Frances Catherine uğruna cehennem ateşlerinde bile yürüyebileceğini söylemişti ve Iain bu komik fikir beyanı üzerine güldüğünü anımsadı.

Erkek kardeşi bütün savunma kalkanlarının inmesine izin vermişti. Kendisinin savunmasız kalmasına müsaade etmişti. Iain erkek kardeşinin budala olduğunu düşünmüştü. Bir eşi önemsemek çok güzeldi, fakat bir savaşçının her hareketini bir kadının yönetmesine izin vermek, Patrick'in karısını memnun etmeye çabaladığı gibi, o kadını her defasında memnun etmeyi istemek, Iain'in kolayca kabul edilebileceği bir şey değildi. Hiçbir kadın, Iain'i parmağında oynatamayacaktı. Iain kendisine duygularının rüzgârında savrulma hakkını asla tanıyamayacağının farkındaydı. Ah, Iain Judith'i önemsiyordu, hem de amaçladığından daha fazla ve Judith karısı olduğu için Iain kendisine kendisini hoşnut hissetme müsaadesi veriyordu.

Buna karşın Iain eğer savunmasız kalırsa... Kahrolurdu.

Iain Judith'in onu sevmesinden ötürü son derece memnundu, elbette. Bu durum, Judith'in uyum sağlamasını çok daha kolaylaştıracaktı.

Iain'i uzun bir süre uyku tutmadı. Iain Patrick gibi zayıf karakterli bir aşk hastasına katiyen dönüşmemenin tüm mantıklı gerekçelerini düşünmeye devam etti ve uykuya nihayet daldığında, kendi kendisini gönlüyle aklı arasına mesafe koyacağına ikna etti.

Rüyasında ise Judith'i gördü.

Judith sabahın çoğunu uyuyarak geçirdi. Nihayet gerinerek uyandığında Iain'in odayı çoktan terk ettiğini fark etti. Kendisini oldukça yorgun ve hassas hissediyordu.

Yataktan kalkmadan önce hiç de hanımefendice olmayan yüksek sesli bir inilti koyverdi.

Beyin karısı olduğundan, şimdi ne yapması gerektiğine ilişkin herhangi bir fikre sahip değildi. Giyindikten sonra kocasını bulup bunu ona sormak zorunda kalacağına karar verdi.

Uçuk pembe elbisesini ve temiz iç çamaşırlarını küçük omuz çantasına istiflemişti. Hazırlanmak Judith'in zamanını aldı ve nihayet hazırlandığında, yatağı düzeltti ve Iain'in, yorganın üstüne bıraktığı fazladan ekose kumaşı katladı.

Büyük salon boştu. Masanın ortasında elmalarla dolu bir kâse vardı. Kâseye bir somun kalın esmer ekmek dayalıydı. Judith bir kadeh dolusu su içti ve elmalardan birini yedi. Her an bir uşağın ortaya çıkmasına dair bir beklenti içerisindeydi ama uzun süre bekledikten sonra bütün uşakların diğer görevlerle uğraşma amacıyla dışarıda olduklarına karar verdi.

Graham merdivenlerden inmeye başladığında, Judith'in dikkatini çekti. Judith ona seslenmek üzereydi, sonra kendisini engelledi. Heyetin lideri gözlemlendiğinin farkında değildi. Graham'ın yüz ifadesi muhafazadan yoksundu. Graham hem çok üzgün hem de yorgundu. Bir kez arkasına göz attı, başını iki yana salladı ve merdivenlerden inmeye devam etti. Judith ihtiyarın bu haline üzüldü. İhtiyarın mutsuzluk sebebini bilmiyordu ve kendisini rahatsız etmek de istemiyordu.

Graham kollarında ufak bir sandık taşıyordu. Özel eşyasındaki tutuşunu ayarlamak için merdivenlerin yarısındayken yine durdu ve sonra Judith'i gördü.

Judith ona gülümsedi. "İyi günler, Graham," diye seslendi.

Graham baş selamı verdi. Judith ihtiyarın gülümsemesinin zoraki olduğunu düşünüyordu. Hızla girişe yöneldi.

"Onu taşımanıza yardım etmemi ister misiniz?"

Graham, "Hayır, kızım," diye karşılık verdi. "Kendim taşıyabiliyorum. Brodick ve Alex eşyalarımdan geriye kalanları alıyorlar. Gelfrid'inkileri de. Hiç vakit kaybetmeksizin yolundan çekileceğiz."

Judith, "Anlamıyorum," dedi. "Yolumda değilsiniz. Ne demek istiyorsunuz?"

Graham, "Kaleden taşınıyoruz," açıklamasını yaptı. "Iain bir gelin aldığı için Gelfrid ve ben yolun aşağısındaki kulübelerden birine taşınacağız."

"Neden?"

Graham alt basamağa vardığında durdu. Sabırla, "Çünkü Iain artık evli bir erkek," diye açıkladı.

Judith doğrudan doğruya ihtiyarın önünde durmak için yürüdü. "Iain benimle evlendiği için mi taşınıyorsunuz?"

"Biraz önce söylediğim üzere evet... Mahremiyetinizi istiyor olacaksınız, Judith."

"Graham, Iain benimle evlenmeden önce, Iain'i desteklediğinizi söylemiştiniz... Hatırladığım kadarıyla bu evliliği onaylıyordunuz."

Graham başıyla onayladı. "Doğru."

"Öyleyse buradan ayrılamazsınız."

Bu cümle üzerine Graham tek kaşını kaldırdı. "İkisi arasında nasıl bir bağlantı mevcut?"

"Eğer ayrılırsanız, bu durum bana bu evliliği gerçekten kabul etmediğinizi gösterir. Fakat eğer kalırsanız..."

"Şimdi, Judith, ayrılış nedenimiz o değil. Siz yeni evli-

siniz ve mahremiyet sizin hakkınız. İki yaşlı adam sadece aksamalara sebebiyet verir."

"Bir İngiliz kadınla aynı çatı altında yaşamak istemediğiniz için ayrılmıyorsunuz, öyle mi?"

Judith'in bakışındaki endişe aşikârdı. Graham başını hararetli biçimde iki yana salladı. "Görüşüm bu yönde olsaydı mutlaka dile getirirdim."

Judith Graham'a inandı. Küçük bir ferahlama iç çekişi koyvermesinin akabinde sordu: "Vincent, Owen ve Duncan nerede yaşıyorlar?"

"Eşleriyle birlikte."

Graham Judith'in çevresinden dolaşmayı denedi. Judith onun yolunu kesti. Graham gitmek istemiyordu ve Judith Graham'ın gitmeye mecbur kalmasından sorumlu olmak istemiyordu. Sorun, elbette, Graham'ın gururuydu. Judith aynı anda hem bu sorunu halletmenin bir yolunu bulmak hem de kendi yolunu tutmak zorundaydı.

Judith sağlam bir plan kuruncaya dek Graham'ı sorularını yanıtlamakla meşgul edeceğini düşünerek, "Ne kadar süredir burada yaşamaktasınız?" deyiverdi.

"Şimdiye dek neredeyse on yıldır. Ben bey olduğumda, Annie'mle beraber buraya taşındık. Annie'm beş sene önce öldü. Beylik yükümlülüklerimi altı ay evvel Iain'e devrettim... Aslında o zaman taşınmam gerekiyordu, fakat buradan ayrılamadım. Burada fazlasıyla kaldığımdan eminim."

Graham Judith'in çevresinden dolaşmayı bir kez daha denediğinde, Judith, "Ya Gelfrid?" diye sordu. "O ne kadar süredir burada yaşıyor?"

Graham Judith'e şaşkın bir bakış attı. "Şimdiye dek, üç

yıldır," yanıtını verdi. "Karısı öldükten sonra buraya taşındı. Judith, bu sandık ağırlaşıyor. Geçmeme müsaade et."

Graham kapılara doğru yürümeyi tekrar denedi. Judith alelacele Graham'ın önüne geçti. Sırtını kapılara bastırıp kollarını açabildiğince iki yana açtı. "Buradan ayrılmana izin vermiyorum, Graham."

Graham Judith'in yürekliliğinden ötürü afallamıştı. "Neden izin vermiyorsun?" diye sordu.

Graham'ın sesi öfkeli çıkıyordu ama Judith onun gerçekten öfkeli olduğunu sanmıyordu. "Neden mi?"

"Evet, neden?"

Tanrı Judith'e yardım etsin, Judith mantıklı bir tek gerekçe dahi ileri süremiyordu. Neredeyse gülümseyecekti. Geriye sadece mantıksız gerekçeler kaldığını tahmin ediyordu.

"Çünkü duygularımı inciteceksin." Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bir aptal gibi göründüğünden emindi. Bir baş onayı eşliğinde, "Evet, inciteceksin," diye ekledi.

"Tanrı aşkına, sen ne yapıyorsun, Judith?" Brodick yukarıdaki sahanlıktan bağırdı. Judith yukarı bakarken yaslandığı kapıdan milim kıpırdamadı. Brodick'in hemen yanında duran Gelfrid'i fark etti.

"Graham ve Gelfrid'in gitmelerine izin vermiyorum," diye seslendi.

Brodick, "Niye izin vermiyorsun?" sorusunu yöneltti.

Judith cevaben, "Onları alıkoyuyorum," diye bağırdı. "Iain beni alıkoydu, ben de onları alıkoyuyorum."

Bu, aşırıya kaçan ve tamamen boş bir böbürlenmeydi. Iain kapıları açtığında daha da anlamsızlaştı. Judith o an geriye doğru uçtu. Kocası onu kollarıyla yakaladı. Graham

sandığı düşürdü ve Judith'i yakalamak için uzandı. Judith ansızın kendisini iki adamın arasındaki bir halat çekme oyununda buldu. Kendi beceriksizliği nedeniyle Judith'in yüzü daha da kızardı.

Iain, "Judith? Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Judith ne yapmaya çalıştığını Iain'e anlatmayacaktı. Ayrıca Iain'in halihazırda durumu bildiğinden de çok emindi.

Judith, "Graham'a gerekçemi dinletmeye çalışıyorum," açıklamasında bulundu. "Hem o hem de Gelfrid buradan taşınmak istiyorlar."

Brodick, "Onlara izin vermeyecekmiş," diye seslendi.

Iain Judith'in elini sıktı. Judith'e, "Şayet gitmeyi arzu ediyorlarsa, onlara müdahale etmemen gerekir," dedi.

Judith, "Sen onların taşınmalarını istiyor musun?" sorusunu yöneltti.

Iain'in yanıtını bekliyorken, dönüp Iain'e baktı. Iain başını iki yana salladı.

Judith gülümsedi. Sonra Graham'la tekrar yüz yüze gelmek için arkasına döndü. "Kabalık ediyorsun, Graham."

Graham gülümsedi. Iain dehşete düştü. Judith'e, "Bir ihtiyarla bu tonda konuşmamalısın," diye buyurdu.

Graham bir baş onayı eşliğinde, "Ben de onun duygularını incitmemeliyim," dedi. "Eğer bu senin için önemliyse, kızım, sanıyorum ki Gelfrid ve benim kalmamız gerekiyor."

"Teşekkür ederim."

Gelfrid basamaklardan hızla inmişti. Judith onun rahatladığını söyleyebilirdi. Gelfrid Judith'e bakmayı deniyor ve fena halde başarısız oluyordu. "Tartışacağımız kesin," diye duyurdu.

Judith başıyla onayladı. "Evet," yanıtını verdi.

"Gırtlağım her gıdıklandığında sırtıma vurmayacaksın."

"Hayır."

Gelfrid homurdandı. "Öyle olsun. Brodick, eşyalarımı geri koy. Kalıyorum."

Gelfrid basamakları süratle çıktı. "Ne yaptığına dikkat et, çocuğum. Sandığımı şunun gibi zedelendirmeyeceğim."

Iain Graham'ın sandığını kaldırmaya çalıştı. İhtiyar, Iain'in ellerini uzaklaştırdı. "İcabına bakamayacak kadar yaşlı değilim," diye bildirdi. Ve yumuşak bir ses tonuyla ekledi: "Oğlum, senin gelinin biraz sinirli. Kendisini kapıya fırlatıp öyle bir kriz geçirdi ki Gelfrid ve ben teslim olmak zorunda kaldık."

Iain tam olarak ne olup bittiğini sonunda anlamıştı. Ciddi bir ses tonuyla, "Teslim olmadaki ödününüzü takdirle karşılıyorum," karşılığını verdi. "Judith'in uyum sağlaması zaman alacaktır ve ben onun için biraz yardım kabul edebilirim sanırım."

Graham başıyla onayladı. "Başkalarına hükmetmeyi seven biri."

"Evet, öyle."

"Gelfrid ve ben bu kusur üzerinde çalışabiliriz."

Iain, "Ben de çalışabilirim," dedi.

Graham basamakları yeniden çıkmaya başladı. "Yine de onun hassas duygularına dair senin ne yapacağını bilmiyorum. Hiç birimizin bu kusuru değiştirebileceğini zannetmiyorum."

Judith Iain'in yanına geçti ve Graham'ı köşede gözden kaybolunceya dek izledi. Kocasının, gözlerini dikip kendi-

sine baktığını biliyordu. Davranışından ötürü ona bir tür açıklama sunması gerektiğini varsayıyordu.

Iain'in elini tuttu ve ona bakmak için döndü. "Burası senin olduğu kadar onların da evi," dedi. "Onların gitmeyi gerçekten istediklerine inanmadım, bu yüzden ben..."

Judith devam etmeyince Iain, "Sen ne?" diye sordu.

Judith hafifçe içini çekip bakışlarını yere çevirdi. "Onların kalmalarını sağlamak bir aptal gibi davrandım. Tek düşünebildiğim, onların gururunu korumaktı." Judith Iain'in elini serbest bıraktı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Bunu haftalar boyunca konuşacaklar büyük olasılıkla."

Judith büyük salonun ortasına ulaştığında, Iain onu yakaladı. Ellerini Judith'in omuzlarına koyup, yüz yüze gelmek için Judith'i kendisine doğru çevirdi.

Judith'e, "Sen benden çok daha fazla anlayışlısın," dedi.

"Anlayışlı mıyım?"

Iain başıyla onayladı. "Graham ve Gelfrid'in kalmak isteyecekleri hiç aklıma gelmezdi."

"Kalabilecekleri pek çok oda mevcut."

"Neden kızarıyorsun?"

"Kızarıyor muyum?"

"Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

Judith bu soruyu düşünüyorken, bakışlarını Iain'in gözlerine sabitledi. "Dün gece kendimi kötü hissetmiyordum."

"Canını yaktım."

"Evet." Judith yüzünün utançtan yandığını hissedebiliyordu. Bakışlarını Iain'in çenesine çevirdi. "Bugün kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sorduğun için çok çok teşekkür ederim."

Iain Judith'e gülmemek için elinden geleni yaptı. Judith ne zaman utansa, nezakette sınır tanımıyordu. Iain Judith'in bu özelliğini eve yolculukta fark etmişti ve gerçekten çok sevimli buluyordu. Özellikle de beraber paylaştıkları ihtiras dolu geceden sonra bu özellik Iain'e çok eğlenceli geliyordu.

Iain sözcükleri uzatarak, "Çok rica ederim," dedi.

Judith'in çenesini hafifçe yukarı doğru kaldırmasının ardından aşağı doğru eğildi. Dudakları Judith'inkilere bir kez, sonra bir kez daha hafifçe değdi. Bu öpüş, Iain'e yetmedi. Öpüşünü derinleştirdi ve Judith'i kendisine doğru çekti.

Judith utandığını unuttu ve Iain'le öpüşmeye konsantre oldu. Iain sonunda geri çekildi. Judith Iain'e doğru büküldü.

"Judith, yatağa bir ekose kumaş bıraktım. Onu giymen lazım."

"Evet, Iain."

Iain bu denli çabuk rıza gösterdiği için Judith'i tekrar öptü. Brodick Iain'in adını haykırarak onların sevgi gösterisini yarıda kesti. Judith sıçradı. Iain ise etrafına bakındı.

Brodick onların tam arkasından, "Erin sana raporunu sunmayı bekliyor," duyusunu yaptı. "Eğer karını hırpalamayı bitirdiysen, Erin'e dışarıya geleceğini söyleyeceğim."

Judith, "Ben de gidiyorum," dedi.

Iain başını iki yana salladı. "Ne yapmayı planladığından bana söz etmiyorsun, Judith. Benim iznimi istemelisin."

Iain'in sesi sanki bir çocuğa terbiye veriyormuş gibi çıkmıştı. Judith çok kırılmıştı ama Brodick'in bakışları üzerinde olduğu için tepkisini gizledi. "Anlıyorum," diye fısıldadı.

"Nereye gideceksin?"

"Frances Catherine'in evinden eşyalarımın geri kalanını almaya."

Judith Iain'e izin verecek vakit bırakmamakta karar kıldı. Yukarı doğru uzanıp Iain'i öptü ve sonra kapıya doğru koşturdu. "Fazla kalmam."

Iain, "Evet, kalmayacaksın," diye seslendi. "On dakika içerisinde geri döneceksin, Judith. Seninle bazı önemli meseleler hakkında konuşmam lazım."

"Evet, Iain."

Iain Judith'in gidişini seyretti. Kapı Judith'in arkasından kapanır kapanmaz Brodick gülmeye başladı.

"Bu kadar gülünç olan nedir?"

"Ona iznine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, karının gözlerinde beliren öfkeyi takdir ediyordum, Iain."

Iain sırıttı. Judith'in tepkisini Iain de takdir etmişti. Bu kadın, içinde evcilleşmemiş vahşi bir ruh taşıyordu kesinlikle.

Erin o sırada Iain'in düşüncelerini çok daha önemli meselelere yönlendirerek salona girdi. Iain Brodick'i, Erin'in söyleyeceklerini Graham'ın da duyması için onu çağırmak üzere üst kata gönderdi.

Judith tepeyi telaş içerisinde inmeye başladı, sonra yürüyüşünü yavaşlattı. Muhteşem bir gündü. Güneş parıl parıl parlıyor ve efil efil esen meltem gerçekten ısıtıyordu. Iain'in amirane tavrına kafa yormaktansa Judith çevresindeki güzelliklere yoğunlaşmayı denedi. Acaba Iain Judith'in, sevgili arkadaşını ziyaret etmeye gitmeden önce onun onayını alması gerektiğine sahiden inanıyor muydu? Judith Iain'in buna gerçekten inandığını tahmin ediyordu.

Judith kocasıyla iyi geçinmesinin kendi görevi olduğunu biliyordu. Tıpkı düğün töreni esnasında söz vermiş olduğu gibi, Judith'in Iain'e itaat etmesi gerekiyordu. Kocasının bey olması da itaat gerektiren etkin bir unsurdu. Judith evliliği biraz olsun kendi düşüncesine göre uyarlamaya karar verdi.

Tepeden aşağı doğru inen yolun yarısında durmuştu ve yeni konumunu düşünürken iri bir ağaca yaslandı. Iain'i seviyordu; ona gerçekten güveniyordu. Iain'e alenen karşı gelmek, Judith için yanılgı olurdu. Iain'in ondan itaat beklemediği noktaya erişinceye dek Judith sabır göstermek zorunda kalacağına inanıyordu.

Belki Frances Catherine bir iki telkinde bulunabilirdi. Judith Iain'i mutlu etmek istiyordu, fakat Iain'in onu bir köleye dönüştürmesini de istemiyordu. Arkadaşı uzun bir süredir evliydi ve Patrick'le benzer bir sorun yaşamış olmalıydı mutlaka. Judith Frances Catherine'in, görüşlerini Patrick'e nasıl dinlettiğini merak ediyordu.

Judith ağaçtan uzaklaştı ve patikadan aşağı doğru inmeyi sürdürdü.

İlk taş, Judith'i sırtının ortasından yakaladı. Judith öne doğru sendeledi ve dizlerin üstüne sert bir şekilde düştü. O denli şaşırmıştı ki taşın geldiği yeri görmek için içgüdüsel olarak arkasına döndü.

İkinci taş Judith'e çarpmadan sadece saniyeler önce, Judith çocuğun yüzünü gördü. Sivri uçlu kaya parçası, Judith'in sağ gözünün tam altındaki yumuşak eti yardı. Kan, Judith'in yanağından aşağı doğru akmaya başladı.

Çığlık atmaya zaman yoktu. Üçüncü taş, Judith'in başının sol tarafındaki hedefi buldu. Judith yere yığıldı. Şayet

başka taşlar fırlatılsaydı, Judith onları hissetmezdi. Şakağına aldığı son darbenin kuvveti, Judith'i bayılttı.

★ ★ ★

Judith iç kaleye hemen dönmediğinde Iain sabırsızlanmaya başladı. Erin'in Dunbarlar ve Macleanlar arasındaki bir ittifak olasılığıyla ilgili raporunu dinliyordu, fakat aklı konuda değildi. Erin Iain'e halihazırda bildiklerini anlatıyordu ve rapor yalnızca Graham'ın hatırı için tekrarlanıyordu. Hem Dunbar beyi hem de Maclean beyi öteki oymak uğruna iktidardan vazgeçemeyecek kadar yaşlı ve kendi kurduğu düzenden şaşmayan adamlar oldukları için heyetin lideri böyle bir birliğin mümkünatına inanmıyordu. Şimdi ise Erin'in fiilen gözlemlediği toplantının muhasebesini dinleyen Graham tamamen ikna olmuşa benziyordu.

Ve Judith hâlâ dönmemişti. Iain'in iç sesi bir şeylerin ters gittiğini söyleyip duruyordu. Iain, Judith'in sadece zaman mevhumunu yitirdiğini söyleyerek kendi kendini telkin etmeye çalışıyordu. Judith şimdi muhtemelen Frances Catherine'in masasında oturuyor, belli konularda tartışmayı koyultuyor ve zamanın farkına varmıyordu. Ancak bu gerekçe her nasılsa Iain'in kaygısını gidermiyordu.

Iain eli kolu bağlıymışçasına daha fazla oturamazdı. Toplantıyı terk etmek için niyetini duyurmadı. Yalnızca ayağa kalkıp girişe doğru yürümeye başladı.

Graham, "Nereye gidiyorsun, Iain?" diye seslendi. "Bir plan yapmamız lazım."

Iain, "Çok kalmayacağım," yanıtını verdi. "Judith'in peşinden gidiyorum. Şimdiye dek çoktan dönmüş olmalıydı."

Brodick, "Muhtemelen zamandan soyutlanmıştır." önerisinde bulundu.

"Hayır."

Savaşçı aklına gelen ihtimal üzerine gülümseyerek, "Seni mi deniyor, yoksa?" sorusunu yöneltti. "Bu kadın inatçı, Iain. Emrine karşı gelmeye çalışıyor olabilir."

Iain başını iki yana salladı. Reddedişi hararetliydi. "Bana karşı gelmeyecekti."

Brodick birdenbire ayağa kalktı. Graham'a baş selamı verdikten sonra hızla beyinin arkasından gitti. Iain erkek kardeşinin kulübesine inen yolu tuttu. Brodick atını sürdü ve ağaçların etrafındaki uzun yolu takip etti.

Judith'i ilk bulan Iain oldu. Judith yerdeydi ve yüzünün Iain'e görünen tarafı kanla kaplıydı.

Iain onun ölü veya diri olduğunu ayırt edemiyordu. Judith'e ulaşmak için geçen o dehşet dolu saniyeler süresince Iain kendisini yiyip bitirdi. Etraflıca düşünmekten acizdi. Zihninden bir tek düşünce geçiyordu. Iain Judith'i yitirmiş olamazdı. Şimdi olamazdı bu, Judith Iain'in kasvetli yaşantısına henüz girmişken olamazdı böyle bir şey.

Iain'in ıstırap kükreyişi tepelerden aşağı doğru yankılandı. Adamlar kılıçları çekilmiş ve hazır vaziyette koşarak geldiler. Tüyler ürpertici ses ona eriştiğinde, Patrick kolunda karısıyla kapı aralığından henüz dışarı çıkmıştı. Frances Catherine'i tekrar içeri doğru itti, ona kapıyı sürgülemesini emretti ve sonra dönüp tepeyi yarışırcasına tırmandı.

Iain bağırdığının farkında değildi. Judith'in yanına diz çöktü ve sırtüstü yatırıncaya dek Judith'i yumuşak biçimde çevirdi. Judith belli belirsiz inledi. Bu, Iain'in o ana dek

işittiği en tatlı sesti. Judith Iain'den koparılmamıştı. Iain yeniden nefes almaya başladı.

Adamları Iain'in çevresinde yarım daire oluşturarak toplandılar. Beylerinin, kırılan kemiği olup olmadığını anlamak için Judith'i yavaşça kontrol edişini izliyorlardı.

Brodick sessizliği bozdu. "Ona ne olmuş böyle?"

Gowrie aynı anda, "Gözlerini niye açmıyor?" diye sordu.

Patrick ite kaka kalabalığın arasından geçti ve ağabeyinin yanına diz çöktü. "İyileşecek mi?"

Iain başıyla onayladı. Kendisine konuşacak kadar güvenmiyordu henüz. Judith'in şakağının yan tarafındaki şişlik, Iain'in dikkatini çekti. Şişliğe daha iyi bakmak için Judith'in saçlarını nazikçe o kısımdan uzaklaştırdı.

Patrick hasarı gördüğünde, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Düştüğünde ölebilirmiş de."

"Düşmemiş." Iain bu cümleyi öfkeden titreyen bir sesle kurmuştu.

Patrick'in ağzı açık kalmıştı. Şayet düşmediyse, Judith'e ne olmuştu?

Patrick sormaya dahi fırsat bulamadan önce, bu soruyu Brodick yanıtladı. "Ona bunu birisi yapmış," dedi. Judith'in diğer yanında bir dizinin üstüne çöktü ve kendi ekose kumaşının kenarıyla kanı kibarca silerek Judith'in yanağından uzaklaştırmaya başladı. "Taşlara bak, Patrick. Onlardan birinin üstünde kan var. Bu bir kaza değilmiş."

Iain içinde kabaran öfkeyi dizginlemeye çalıştı. Judith ilk sırada geliyordu. Öç, bekleyebilirdi. Iain Judith'in bacaklarındaki ve ayak bileklerindeki kemiklerin hâlâ sağlam olduğundan emin olunca Judith'i kollarına alarak yerden kaldırdı. Patrick Iain'e yardım etti.

İki kardeş aynı anda ayağa kalktılar. Iain'in bakışları Brodick'e sabitlenmişti. Beyinin gözlerinde gördüğü ıstırap, savaşçıyı derinden etkiledi.

Iain Judith'in yalnızca yatağında olmasını istemiyordu... Judith'e âşıktı.

Iain Judith'i göğsüne dayalı halde özenle kucakladı. Tepeyi çıkmaya başladı, sonra aniden durdu. Yine Brodick'e doğru döndü.

"O piçi bul." Buyruğunun onaylanmasını beklemedi. "Patrick, gidip Frances Catherine'i getir. Judith uyandığı zaman, onu yanında görmek isteyecektir."

Iain'in sesindeki titreme, Judith'i sarsarak uyandırdı. Judith gözlerini açtı ve nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı. Her şey fırıl fırıl dönüyor, Judith'in midesini bulandırıyor ve başını zonklatıyordu. Judith gözlerini bir kez daha yumdu ve kendini Iain'e bıraktı.

Iain onu yatağının ortasına yatırıncaya dek Judith tekrar uyanmadı. Iain'in onu kendi haline bıraktığı dakika, Judith yerinden doğrularak oturmaya çabaladı. Oda derhal dönmeye başladı. Judith kocasının elini kavradı ve her şey yeniden yerli yerinde duruncaya dek sımsıkı tuttu.

Judith'in her yanı ağrıyordu. Sırtı alev alev yanıyormuş gibiydi. Judith bu şikâyetini dile getirdiğinde, Iain onu sırtüstü yatmaya zorlamayı denemekten vazgeçti. Graham içi ağzına kadar suyla dolu ve attığı her adımda suyun birazının yanlarından taşıp azaldığı bir çanakla, koştura koştura odaya girdi. Gelfrid ellerinde kare şeklindeki bez yığınıyla onu takip etti.

Graham, "Kenara çekil, Iain. Ona erişebilmeme müsaade et," diye emretti.

Gelfrid, "Zavallı kız fena düşmüş, değil mi?" yorumunu yaptı. "Genellikle bu kadar sakar mıdır?"

Judith, "Hayır, değildir," yanıtını verdi.

Gelfrid gülümsedi. Iain'in karısını bırakmaya niyeti yoktu. Iain Graham'a, "Onun bakımıyla ben ilgileneceğim," dedi. "O benim... Kahretsin."

Graham Iain'i teskin etmeye çalışarak, "Elbette senin," diye onayladı.

Judith kocasına baktı. Iain öfkeli görünüyordu. Iain'in tutuşu, Judith'in canını acıtıyordu.

Judith değerlendirmesinde haklı olduğunu içtenlikle umarak, "Yaralarım önemli değil," dedi. "Iain, lütfen kollarımı serbest bırak. Yeterince çürüğüm var."

Iain Judith'in rica ettiği gibi yaptı. Graham çanağı sandığın üstüne koydu. Gelfrid kare şeklindeki bezlerden birini ıslatıp Iain'e uzattı.

Iain Judith'in yanağını kandan arındırırken, onunla konuşmadı. Son derece yumuşak ve nazik bir biçimde davranıyordu. Kesik derindi, fakat Iain yaraya dikiş atılması gerektiğini sanmıyordu.

Judith bu kararı işittiğinde rahatladı. Derisine iğne sokulması fikri, kocasından bile gelse, hiç hoş değildi.

Iain'in sakinleştiği belli oluyordu. Sonra Gelfrid Iain'i yanlışlıkla bir kere daha sinirlendirdi. "Kör olmaması bir mucize. Gözü yerinden çıkabilirdi. Evet, çıkabilirdi."

Judith Iain'in gözlerinde o dondurucu bakışın tekrar belirdiğini gördüğünde çabucak, "Ama çıkmadı," dedi. Kocasının kolunu sıvazladı. Yatıştırıcı bir ses tonuyla ekledi: "Tamam... Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Judith Iain'i rahatlatmaya çabalıyordu. Iain Judith'e kızgındı. "Biraz merhem sürdükten sonra kendini daha

iyi hissedeceksin. Elbiselerini çıkart. Sırtına bakmak istiyorum."

Graham soğuk bir ıslak bez parçasını Judith'in şakağının üstündeki şişliğe yerleştirmek için ileri doğru eğiliyorken, Iain Judith'e bu emri vermişti. "Bunu şakağına sıkıca bastır, Judith. Ağrına iyi gelecektir."

"Teşekkür ederim, Graham. Iain, elbiselerimi çıkarmıyorum."

Gelfrid, "Başının yan tarafına aldığı darbe onu öldürebilirdi," yorumunu yaptı. "Evet, öldürmediği için çok şanslı."

Iain Judith'e, "Evet, elbiselerini çıkarıyorsun," dedi.

"Iain'i üzmeye çalışmaktan vazgeçer misin, Gelfrid? Bunu kasıtlı olarak yapmadığını biliyorum ama o kötü ihtimal gerçekleşmedi. Ben iyiyim, gerçekten."

Gelfrid, "Elbette iyisin," onayını verdi. "Biz en iyisi ona daha yakından göz kulak olalım, Graham. Bir günlüğüne sersemlemiş ya da akli dengesini kaybetmiş falan olabilir."

Judith bir inilti eşliğinde, "Gelfrid, lütfen," dedi. İkinci defa, "Ve ben elbiselerimi hakikaten çıkarmayacağım," diye açıkladı.

"Evet, çıkaracaksın."

Judith Iain'e yaklaşmasını işaret etti. Gelfrid onunla birlikte harekete geçti. "Iain, misafirlerimiz var."

Iain hafifçe gülümsedi. Judith'in ılımlılığı içini ferahlatıyordu ve kaş çatışı Iain'de gülme isteği uyandırıyordu. Judith sahiden iyi olacaktı. Eğer baş yaralanması ağır olsaydı, Judith bu şekilde davranmazdı.

Graham Judith'e, "Biz misafir değiliz," dedi. "Burada yaşıyoruz, hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette, fakat..."

Gelfrid, "Herhangi bir şeyi birden fazla görüyor musun, Judith?" diye sordu. "Lewis'i hatırlıyor musun, Graham? Tepetaklak düşmeden tam önce her şeyi çift görüyordu."

Judith, "Tanrı aşkına..." diye söze başladı.

"Hadi gel, Gelfrid. Kız utancından yerin dibine girmek üzere. Biz buradan gidinceye dek elbiselerini çıkarmayacaktır."

Judith Iain'e tekrar dönmeden önce kapının iki ihtiyarın arkasından kapanmasını bekledi. "Benden Graham ve Gelfrid'in karşısında elbiselerimi çıkarmamı beklediğine inanamıyorum. Şimdi ne yapıyorsun?"

Iain sabırla, "Elbiselerini çıkarıyorum," açıklamasını yaptı.

Judith'in öfke kaynaklı boş tehditi yok oldu. Bu yok oluşun nedeni, Iain'in sırıtmasıydı, elbette. Iain'in gülümsemesinin onu hep daha yakışıklı gösterdiğini ayrımsamak, Judith'in zamanını almıştı ve Iain'in son açıklamasına itiraz etmek için iş işten geçmişti artık. Iain Judith'i iç gömleğine kadar soymuştu ve Judith Iain'in durmasını emretmeye zaman bulamadan önce Iain Judith'in üzerine eğilmiş, sırtının ortasındaki çürüğü inceliyordu.

Judith'e, "Sırtın iyi durumda," dedi. "Deri kesilmemiş."

Iain'in parmakları, Judith'in omurgasından aşağı doğru bir yol izledi. Iain dokunuşunun neden olduğu titremelerden ötürü gülümsedi. "Her yerin öyle yumuşak ve öyle pürüzsüz ki..." diye fısıldadı.

Iain aşağı doğru eğildi ve Judith'in omzunu öptü. "Frances Catherine büyük olasılıkla alt katta seni görmeyi bekliyordur. Patrick'e onu yukarı getirmesini söyleyeyim."

"Iain, bütünüyle kendime geldim artık. İhtiyaç duymuyorum..."

"Benimle tartışma."

Iain'in çenesinin kasılması ve ses tonu Judith'e, onunla mücadele etmesinin faydasız olacağını söylüyordu. Iain ısrar ettiği için Judith geceliğini giydi. Gün içinde yatak kıyafeti giymiş olmak Judith'e kendisini ahmak gibi hissettirdi. Iain hâlâ endişeli görünüyordu.

Frances Catherine birkaç dakika sonra geldi. Patrick onu üst kata taşıdığı ve onun artan kilosundan ötürü yüksek sesle inlediği için Frances Catherine odanın dışında kocasına kötü kötü baktı.

Gelfrid ve Graham Judith'in akşam yemeği servisini yaptılar. Judith şımartılmaya alışkın değildi, yine de tüm bu ilgiden keyif almakla ilgili herhangi bir sıkıntısı olmadı. Sonra Isabelle Judith'in nasıl olduğunu görmeye geldi ve Iain geri döndüğünde, Judith bütün misafirlerinden ötürü tükenmişti.

Iain her birini gönderdi. Judith gönülsüz bir karşı çıkışta bulundu. Dakikalar sonra uykuya daldı.

Judith şafaktan birkaç dakika önce uyandı. Iain yüzükoyun uyuyordu. Judith yataktan mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kalkmayı denedi. Bir bacağını yan taraftan sarkıttı.

"Başın hâlâ acıyor mu?"

Judith Iain'e bakmak için arkasına döndü. Iain bir dirseğinin üstüne yaslanmış, Judith'e bakıyordu. Gözleri yarı kapalıydı, saçları karmakarışıktı ve bu haliyle fena halde yakışıklı görünüyordu.

Judith yatağa tekrar girdi, Iain'in üzerine eğilebilmek

için sırtüstü yatması istemiyle onu dürttü. Iain'i alnının üstündeki kaş çatışından öptükten sonra kulağını okşadı.

Iain muziplik havasında değildi. Gırtlağından düşük sesli bir homurtu yükselirken kollarını Judith'e doladı ve layıkıyla bir öpüşme için Judith'in dudaklarını esir aldı.

Judith'in verdiği karşılık, Iain'i yabanileştiriyordu. Öpüşme sıcak, ıslak ve mest edici bir hal alıyordu. Iain'in dili Judith'in tatlı ağzının içinde geziniyordu.

Iain bu erotik aşk oyununu nihayet sonlandırdığında, Judith Iain'in göğsüne yığıldı.

"Sevgilim, cevap ver bana. Başın hâlâ acıyor mu?"

Iain'in ses tonu endişe yüklüydü ve Judith'in başı hâlâ birazcık acıyordu, fakat Judith Iain'in onu öpmekten caymasını istemiyordu. "Öpüşmek aslında bana kendimi daha iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Iain gülümsedi. Judith'in yorumu saçmaydı, elbette. Yine de Iain'i hoşnut etti. Iain yukarı doğru uzandı ve Judith'in boynunun yan tarafını burnuyla dürttü. Judith'e, "Beni kızıştırıyorsun," dedi.

Judith küçük bir memnuniyet iç çekişi koyverdi.

"Beni istiyor musun, Judith?"

Judith ürkekçe mi yoksa cesurca mı davranması gerektiğini bilmiyordu. Kocalar karılarının utangaç mı yoksa saldırgan mı olmalarından hoşlanırlardı? Judith buna dair kaygılanmamakta karar kıldı. Zaten cesurca davranmaya başlamıştı ve Iain bu davranışı pek umursuyormuş gibi görünmemişti.

"Seni istiyorum... Biraz."

Iain'in tek duymak istediği buydu. Ona bakabilmek için Judith'in yüzünü yukarı doğru hafifçe dürtükten son-

ra, "Benim seni istediğim kadar senin de beni istemeni sağlayacağım," dedi.

"Sağlayacak mısın? Iain, sen halihazırda beni istiyor musun... Şimdi?"

Judith anlamıyordu. O gerçekten saf bir kadındı. Judith'in tek yapması gereken, Iain'e alıcı gözle bakmaktı ve Judith alıcı gözle baktığında, Iain'in ona olan arzusundan en ufak bir kuşku duymayacaktı. Buna karşın bakmadı. Utangaçlığı, Judith'in bakmasını olasılıksız kıldı. Iain arzusunu Judith'e gösterme kararı aldı. Judith'in elini tuttu ve sert uyarılışına götürdü. Judith eli az önce ateşte yanmışçasına tepki gösterdi. Elini şimşek hızıyla geri çekti. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Iain bir iç çekiş koyverdi. Iain'in nazik küçük karısı utangaçlığından sıyrılmaya henüz hazır değildi. Iain ısrar etmeyecekti.

Iain sabırlı bir erkekti. Bekleyebilirdi. Judith'in başını en üstünden öptü, sonra geceliğini çıkarmasına yardım etti. Iain Judith'i yeniden kollarına alıncaya dek Judith başını eğik tuttu.

Sonra, Iain Judith'in utangaçlığından kurtulmasına yardım etmeyi görev bilerek bu cazip görevi uygulamaya koyuldu. Iain Judith'in omuzlarını, kollarını, sırtını okşadığında, Judith Iain'in ondan istediği biçimde karşılık vermedi ama Iain Judith'in tatlı kalçalarını yumuşak ve nazik bir şekilde okşamaya başladığında, Judith küçük bir haz iniltisi koyverdi ve bu sayede Iain'in dokunuşuna duyarlı olduğunu sözcüklerle dile getirmeksizin Iain'e bildirdi.

Judith parmak uçlarıyla Iain'i keşfetmeye nihayet başladı. Iain'in hassas noktalarına dokunmak Judith'in epeyce uzun zamanını aldı. Iain kendine olacakları önceden tahmin ederek dişlerini kenetledi. Bu zevk ıstırabına pekâlâ

katlanılırdı. Judith'in eli, Iain'in karnının alt kısmına erişti. Judith bir an için duraksadı, sonra Iain'in sıcaklığına dokununcaya dek daha alta hareket etti.

Iain'in tepkisi, Judith'i daha da cesaretlendiriyordu. Iain gırtlağından alçak sesli bir homurtu çıkarıp Judith'in omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. Judith Iain'in göğsünü öptü ve karın düzlüğünü öpebilmek için daha aşağıya doğru hareket etmeyi denedi. Bu adamda bir gram yağ yoktu. Adam sert kaslarla kaplıydı. Judith onun göbeğini öptüğünde, Iain'in tüm kasları kasıldı. Judith onu sırf çıldırtmak için orasından bir kez daha öpmek zorunda kaldı.

Iain Judith'i, kasığına varıncaya dek yönlendirdi. Tekrar yukarı doğru çekip Judith'in tatlı dudaklarını öptü. Bu uzun, şiddetli, tutkulu bir öpüştü. Ama Judith durmuyordu. "Iain, ben istiyorum..."

"Hayır." Iain'in sesi haşindi. Iain buna karşı koyamıyordu. Judith'in yapmak istediği, onun canını yakmasına yol açacak o eylemi düşünüyordu yalnızca. Kendi doyumunu sağlama derdinde değildi ve Judith harekete geçtiği an Iain kesinlikle doyuma ulaşacağının farkındaydı.

Judith, "Evet," diye fısıldadı.

Iain kulak tırmalayan bir sesle, "Judith, anlamıyorsun," diyerek başladı söze.

Judith'in gözleri ihtirastan ışıl ışıl parlıyordu. Bu farkındalık, Iain'i ciddi anlamda sarstı. Judith Iain'in sadece dokunuşuyla mı uyarılıyordu? Iain'e bunu merak edecek zaman tanınmıyordu. Judith, "Sıranın bende olduğunu anlıyorum," diye fısıldadı. Yukarı doğru uzandı ve Iain'i sırf susturmak için öptü. Iain komutayı alamadan önce Judith o muhteşem kaslı bedenden aşağı doğru kaydı. "Bana izin ver," ricasında bulundu.

Judith'in istediği oldu. Iain'in elleri her iki yanında yumruk haline gelmişti. Iain derin, titreyen bir nefes aldı ve o nefesi vermeyi unuttu. Judith masumane, beceriksiz, harikulade yeteneksiz ve o denli âşıkaneydi ki Iain kendisini ölüp de cennete gitmiş gibi hissediyordu.

Iain uzun süren bu tatlı işkenceye tahammül edemiyordu. Bütünüyle kontrolden çıktığı için onu kıvama getirinceye dek memnun etmekten başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Iain'in parmakları Judith'in kadınlığına uzandı ve onun o akışkan sıcaklığını hissettiğinde dinginliği neredeyse kayboldu. Judith'in uylukları arasına yerleşti ve safi eril talebin düşük sesli homurtusunu koyverdi.

Ama yine de Judith'i tamamen kendisinin yapmak için hareket etmeden önce tereddüt etti.

"Sevgilim?"

Iain Judith'in iznini istiyordu. Bu düşünce, Judith'in gözlerindeki ihtiras ışıltılarına nüfuz etti ve Judith'in gözlerinden yaşlar geldi. Ey Yüce Tanrım, diye geçirdi içinden Judith... Bu adamı nasıl da seviyordu. Iain'i eğer şimdi kabul etmezse kesinlikle öleceğini düşünerek, "Ah, evet," diye haykırdı.

Iain hâlâ nazik olmayı deniyordu ama Judith nezakete izin vereceğe hiç benzemiyordu. Judith kalçalarını uygun vaziyette kaldırırken Iain dikkatle ve yavaşça güzel karısının derinliklerine yerleşti. Judith Iain'i daha da yakına çekmek için tırnaklarıyla Iain'in derisini çizerek, onun uyluklarını sımsıkı kavradı.

Birleşme ayini başladığında Iain'in dudakları Judith'inkilerden asla ayrılmadı. Yatak, Iain'in sert ritminden ötürü gıcırdıyordu. Iain'in inlemeleri, Judith'in

haz iniltilerine karışıyordu. İkisi de kendinden geçmişti. Iain tohumunu bırakmak üzere olduğunu fark ettiğinde, Judith'in ilk hazsal doyumunu keşfetmesine yardımcı olmak amacıyla elini birleşmiş vücutlarının arasında hareket ettirdi.

İhtiras ateşi, Iain'i tüketiyordu. Kendi doyumu Iain'e kendisini aynı zamanda hem aciz hem de savunmasız hissettiriyordu. Alçak sesli bir ham memnuniyet homurtusu eşliğinde, Iain Judith'in üstüne yığıldı. Tanrım, diye inledi. Iain Judith'in kokusunu seviyordu. Hafif kadınsı o güzel kokuyu içine çekti ve az önce kesinlikle cenneti ziyaret ettiğini düşünüyordu. Kalbi hâlâ infilak edecekmiş gibi atıyordu ve infilak etse bile Iain bunu umursayacağını hiç sanmıyordu. Şimdi herhangi bir şeye canını sıkamayacak kadar memnundu.

Judith de henüz tam anlamıyla kendine gelmemişti. Bu idrak, Iain'i küstahça hoşnut ediyordu. Judith'in boynunu nabzını hissederek usulca öptü ve bu öpüş Judith'in inlemesine yol açınca kadınına uzun uzun bakarak hafifçe gülümsedi.

Iain kendisini Judith'ten uzaklaştıracak kuvveti kendisinde bulmayı denedi.

Judith'i büyük olasılıkla altında eziyordu, fakat kahretsin, Iain bu mutluluğun bitmesini hiç istemiyordu. Bu gibi bir memnuniyeti başka herhangi bir kadınla asla deneyimlememişti. Evet, şimdiye dek daima kendisini denetleyebilmişti. Fakat kendisini Judith'ten koruyamamıştı. Bu farkındalık Iain'i sarstı ve Iain aniden kendisini çok savunmasız hissetti. "Seni seviyorum, Iain."

Bu oldukça yalın bir bildirimdi ve bir o kadar da azat ediciydi. Iain'in özdenetimini yeniden kazanma zamanı

gelmeden önce Judith onun kaygısını giderdi. Iain esnedi ve Judith'i öpmek için dirseklerinden destek alarak yukarı doğru uzandı. Gözü Judith'in yarasına takıldığında ise niyetini tamamen unuttu.

Iain surat asmaya başlayıncaya dek Judith gülümsüyordu. "Sorun nedir, Iain? Seni memnun etmedim mi?"

Iain, "Beni elbette memnun ettin," diye karşılık verdi.

"Öyleyse neden..."

"Gözünü kaybedebilirdin."

Judith, "Ah, Tanrım, Gelfrid gibi konuşuyorsun," yorumunu yaptı.

Iain surat asmamaya çalışıyordu. Fakat bu işe yaramadı. "Çok şanslısın, Judith. Gözünü kaybedebilirdin..."

Judith elini Iain'in ağzına kapadı. "Sen de beni memnun ettin," diye fısıldadı.

Iain bunu anlamadı. "Sen düştüğünde, o civarda duran bir erkek... Veya bir kadın gördün mü?" diye sordu.

Judith gördüğü küçük çocuktan Iain'e bahsetmeme kararını almadan önce bir dakika boyunca Iain'in sorusunu düşündü. Çocuk, beyin karşısına çıkarılamayacak kadar küçüktü. Ailesinin utanmasına ve küçük düşmesine neden olacak hiçbir şey söylememe çabası, çocuk için çok korkutucu bir deneyim olurdu. Hayır, Judith bunun olmasına izin veremezdi. Ayrıca, bu meselenin icabına bakacağından emindi. İlkin o küçük yaramazı bulmak zorundaydı, elbette ve bulduğunda ona sıkı, uzun, azarlayıcı bir konuşma yapacaktı. Eğer oğlan adamakıllı pişman değilse, Judith Iain'in yardımını istemek zorunda kalacaktı. Ya da en azından onu olup biteni Iain'e anlatmakla tehdit edecekti. Ama bu, son çare olurdu. Ya çocuk yeterince büyükse - ki aslında, Judith onun henüz yedi yaşında bile olabileceğini

sanmıyordu - Judith onu Peder Laggan'a havale edecek ve onun günahını itiraf ettirtecekti.

Iain Judith'i bir yanıt vermeye teşvik etmek için, "Judith?" talebinde bulundu.

"Hayır, Iain. O civarda duran ne bir erkek ne de bir kadın gördüm."

Iain başıyla onayladı. Judith'in hiç kimseyi görmediğine gerçekten inanmamıştı, hatta saldırıya uğradığının farkında olabileceğinden bile kuşkulanıyordu. Muhtemelen ilk taş Judith'i bayıltmıştı ve Judith ihanet olasılığını aklına getiremeyecek kadar saftı.

Iain aşağı doğru eğildi ve yataktan çıkmadan önce Judith'i öptü. "Vakit, şafağı çoktan geçti. Yerine getireceğim görevlerim var."

Judith örtüleri üstüne çekerken, "Benim de görevlerim var mı?" diye sordu.

Iain, "Elbette var," yanıtını verdi. "Judith, vücudunu benden niye saklıyorsun?"

Judith'in yüzü kızarmaya başladı. Iain güldü. Judith örtüleri tekmeleyerek uzaklaştırdı. Sonra Iain'le yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. Iain Judith'e uzun uzun baktı. Judith sabit gözlerle şömine rafına bakıyordu.

Iain sözcükleri uzatarak, "Pekâlâ bana da bakabilirsin," dedi.

Iain'in sesindeki muziplik Judith'i gülümsetti. "Utanmamdan keyif alıyorsun, değil mi, kocam?"

Iain Judith'e yanıt vermedi. Judith Iain'in yüzüne nihayet baktı. Iain afallamış görünüyordu. Judith'in vücudu, Iain'in hoşuna gitmiyor muydu? Judith kendisini Iain'den saklamak için örtülere uzandı.

Iain'in sonraki yorumu Judith'i durdurdu. "Sen bana demin *kocam* dedin. Bu, hoşuma gitti."

Judith örtüyü yatağa geri koydu. "Ben hoşuna gidiyor muyum?"

Iain sırıttı. "Bazen."

Judith Iain'e doğru koşarken güldü ve kendisini onun kollarına attı. Iain Judith'i yerden kaldırıp öptü.

"Bana görevlerimi unutturuyorsun."

Judith aldırmıyordu. Öpücüklerinin, Iain'in konsantrasyonunu sekteye uğratmasından hoşnuttu. Yatağa geri döndü ve Iain'i giyinirken izleyebilmek için oturdu.

Judith'e göre Iain kuşandığı her bir kıyafet parçasıyla oymağın liderine dönüşüyor ve Judith'in birkaç dakika önceki nazik âşığından farklılaşıyordu. Ekose kumaş kıvrımını kemerine iliştirdiğinde, tepeden tırnağa bey olmuştu ve Judith'e malıymış gibi davranıyordu.

Iain'in açıkladığı kadarıyla, Judith'in görevi, uşaklara işlerini buyurmaktı. İç kalede tam gün çalışan bir aşçı yoktu. Oymaktaki kadınlar belirli bir ücret karşılığında bu işi sırayla üstleniyorlardı. Judith eğer bu işi üstlenmeyi dilerse, üstlenebilirdi.

Kalenin iç kısmının bakımından da sorumluydu. Graham ve Gelfrid onlarla birlikte yaşamaya devam ettikleri sürece Judith'in o ikilinin ihtiyaçlarıyla da ilgilenmesi gerekiyordu.

Judith endişelenmiyordu. Küçüklüğünden beri Tekel'in malikânesindeki uşakları yönetmişti. Üstesinden gelemeyeceği bir sorunla karşılaşacağını sanmıyordu.

Fakat Iain endişeliydi. Judith bu kadar çok görevi sırtlamak için fazla gençti. Iain ona bu açıklamayı yaptı ve yardıma gereksinim duyduğunda haber vermesini emretti.

Judith Iain'in, becerisi için duyduğu güven eksikliğine içerlemedi. Iain Judith'in ne kadar becerikli olabileceğini nereden bilecekti ki. Judith, bey karısı olarak, kendi sorumluluklarının altından kalkabileceğini Iain'e göstermek zorundaydı. Iain sadece o zaman endişelenmekten vazgeçerdi.

Judith başlamaya istekliydi. "Alt kata ineceğim ve hemen başlayacağım," diye duyurdu.

Iain başını iki yana salladı. "Henüz iyileşmedin. Dinlenmelisin."

Judith ona itiraz edemeden önce Iain Judith'i ayağa kaldırdı, alnından öptü ve sonra kapıya doğru yürüdü.

"Ekose kumaşımı kuşan, karım."

Judith çıplaklığını unutup Iain'e doğru koşturdu. "Senden yapmanı rica edeceğim bir şey var."

"Nedir?"

"Bütün kadınları ve çocukları bir araya toplar mısın lütfen? Beni onlarla tanıştırmanı istiyorum."

"Niye?"

Judith açıklamadı. "Lütfen?"

Iain hafifçe iç çekti. "Bunun ne zaman yapılmasını istiyorsun?"

"Bu öğleden sonra olabilir."

"Ben savaşçılarımı bir araya toplayıp onlara evliliğimizin haberini vermeyi planlıyordum ve onlar da karılarını haberdar edeceklerdi, fakat eğer çok istiyorsan..."

"Ah, evet."

Iain, "Tamam, öyleyse," diyerek razı oldu.

Judith Iain'in odadan ayrılmasına en sonunda izin verdi. Giyinmekte acele etmedi. Iain'le sevişmek Judith'i yormuştu. Yatağa döndü, kendisini Iain'e daha yakın his-

etmek için Iain'in yattığı taraftaki örtülere sarındı ve gözlerini yumdu.

Judith'in şekerlemesi üç saat sürdü. Öğleden sonranın başlangıcına dek odasından çıkmaya hazır değildi. Zamanını boşa harcadığı için kendisini suçlu hissediyordu. Fakat bu durum Judith'i telaşlandırmıyordu. Judith ayın iç çamaşırını giydi çünkü elbiselerini Frances Catherine'den hâlâ almamıştı. Iain'in ekose kumaşını kuşanmayı denedi, beceremedi ve son olarak yardım etmesi için ihtiyarlardan birini bulmaya gitti.

Judith'in yardımına Gelfrid yetişti. Basamaklardan inmesinde Judith'e eşlik etti.

Iain Graham'la beraber büyük salonda bekliyordu. Judith'i fark ettiklerinde her ikisi de gülümsedi.

Brodick gezinerek ve Judith'in dikkatini çekerek salona geldi sonra. Judith ona gülümsemek için döndü.

Brodick Judith'e baş selamı verdi. "Seni bekliyorlar, Iain," diye seslendi. "Judith, gözünü kaybedebilirdin... Çok talihlisin."

Gelfrid, "Evet, talihli," deyiverdi. "Beyimizin niye doğrudan doğruya kadınlarla konuşmak istediğini anlamıyorum," diye ekledi onayının ardı sıra.

Gelfrid bir açıklama istiyordu, elbette. Judith ona bir açıklama yapmayacaktı. İhtiyara gülümsedi ve kocasına doğru döndü. Iain Judith'in elinden tuttu ve kapıya doğru yürüdü.

Judith, "Iain, bana güveniyorsun, değil mi?" diye sordu.

Iain Judith'in sorusuna şaşırmıştı. "Evet," yanıtını verdi. "Bu soruyu bana neden şimdi soruyorsun, Judith?"

"Çünkü özel bir durum var ve ben senin bana, sözü-

me karışmayacak kadar güvendiğinden emin olmak istiyorum."

Iain Judith'e, "Bunu bu gece tartışırız," dedi.

"Ah, bunun o zamana dek halledilmesi lazım."

Iain Judith için kapıyı açık tuttu ve Judith geçtikten sonra onu takip etti. Judith merdivenlerden inmeye koyuldu. Iain kolunu onun omuzlarına sararak ve yanına çekerek Judith'i durdurdu.

Ve sonra topluluğa hitap etti. Judith'in hesaplayamacağı kadar çok sayıda kadın, yanlarında çocuklarıyla birlikte çiftin karşısında bekleşiyordu. Avlu hıncahınç doluydu ve tepelerden aşağıya dek büyük bir kalabalık göze çarpıyordu.

Judith kocasının topluluğa ne söylediğini zorlukla algılayabiliyordu. Böyle bir kalabalığın içerisinde o çocuğu bulmaya kalkışmak Judith'i umutsuzluğa sevkediyordu ama Judith bunu denemekte kararlıydı. Frances Catherine'i gördü ve Isabelle'in, biricik arkadaşının bitişiğinde durmasından hoşnut oldu.

Iain durdu. Judith, "Konuşmaya devam et," diye fısıldadı.

Iain aşağıya doğru eğildi. "Bitirdim."

"Iain, lütfen. Onu hâlâ bulamadım. Ve bana öyle bakma. Benim kafayı üşütmüş olduğumu düşündüğünü sanacaklar."

Iain, "Senin kafayı üşütmüş olduğunu düşünmüyorum," diye mırıldandı.

Judith onunla işbirliği yapması için Iain'i dürttü.

Iain tekrar konuşmaya başladı. Judith'in ebelerden, hatırladığı kadarıyla, Helen adında olanına gözü takıldı. Ebe hem hasta hem de korkmuş görünüyordu. Judith onun bu evlilik haberiyle neden bu denli göze çarpan biçimde üz-

gün göründüğünü merak ediyorken, dikkatini gereğinden biraz daha fazla bir süre bu kadında odakladı. Judith onu gözlemliyorken, Helen yarım dönüp aşağıya ve arkasına doğru baktı. Judith, işte o vakit, şu oğlanı gördü. Oğlan, annesinin eteklerinin arkasına saklanmaya çalışıyordu.

Judith Iain'i tekrar dürttü. "Durabilirsin artık."

Iain aynen öyle yaptı. Iain'in konuşmasını bitirdiğini anlamak, oymağın tam bir dakikasını aldı. Sonra Iain'in duyurusuna tezahüratta bulundular. İç kalenin yan tarafında bekleyen askerler, beye tebriklerini sunmak için öne çıktılar.

Birisi, "Bu ondan şimdiye dek dinlediğim en uzun söylev," yorumunu yaptı.

Patrick, "Bu ondan şimdiye dek dinlediğin tek söylev," deyiverdi.

Judith adamlara hiç dikkat etmiyordu. Annesi uzaklaştırmadan önce, oğlanı yakalamak istiyordu.

Judith, "Lütfen beni affet," ricasında bulundu.

Iain bu ricayı onaylayamadan Judith gitmişti. Judith Frances Catherine'in yanından geçerken ona el salladı ve aceleyle kalabalığa karıştı. Birkaç genç kadın tebriklerini sunmak için Judith'i durdurdular. Samimi görünüyorlardı. Judith onlara iç kaleye ziyarete gelmelerini söyledi.

Helen oğlunun elinden tutmuştu. Judith ona yaklaştıkça, Helen daha da dehşete kapılmış görünüyordu.

Oğlanın, günahını annesine itiraf ettiği açıkça anlaşılıyordu. Judith ebeye erişinceye dek yürümeyi sürdürdü. Söze, "Tünaydın, Helen," diye başladı.

"Biz de beyle konuşmaya geliyorduk," deyiverdi. "Sonra bizden avluda toplanmamız istendi ve ben..."

Helen'in sesi bir hıçkırıkla kesildi. Birkaç kadın onları

seyrediyordu ve Judith ne olduğunu onların öğrenmesini istemiyordu. Fısıldayarak, "Helen," diye söze başladı. "Oğlunla konuşmam gereken önemli bir mesele var. Onunla birkaç dakika baş başa görüşebilir miyim?"

Helen'in gözleri yaşlarla doldu. "Andrew ve ben, beye anlatmak üzereydik..."

Judith başını iki yana sallayarak Helen'in sözünü kesti. "Bu mesele oğlunla benim aramda," diyerek ısrar etti. "Beyinizin bu meseleyle ilgilenmesine hiç lüzum yok. Kocam çok meşgul bir adam, Helen. Konuşmak istediğiniz mesele eğer birkaç taş fırlatmakla ilgiliyse, o vakit ben bunun üçümüz arasında kalması gerektiğini düşünüyorum."

Helen durumu nihayet anladı. Rahatlaması öyle dikkat çekici oldu ki Helen sanki yığılmaya hazırmış gibi görünüyordu. Gayet enerjik bir şekilde başıyla onayladı. "Burada bekleyeyim mi?"

"Eve niye dönmüyorsun? Konuşmamız biter bitmez, Andrew'u yanına gönderirim."

Helen gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Iain dikkatini karısından ayırmamıştı. Karısının, Helen'la ne hakkında konuştuğunu merak ediyordu. Helen sıkıntılı görünüyordu ama Judith'in yüzü Iain'den başka tarafa çevriliydi ve Iain onun üzgün olup olmadığını bilmiyordu.

Brodick ve Patrick Iain'in dikkatini çekmeye uğraşıyorlardı. Iain Judith'in Helen'i takip edişini ve oğlunu tutuşunu izledi. Küçük oğlan işbirliğine yanaşmıyordu. Judith geri adım atmıyordu. Oğlanı ileri doğru çekti, sonra arkasına döndü ve ağlayan çocuğu peşinden sürükleyerek bayıra doğru yürüdü.

Patrick, "Judith nereye gidiyor?" diye sordu.

Iain Brodick'i tatmin edecek yeterli hızda yanıt vermedi. "Onu takip edeyim mi? Suçlu bulunana dek Judith'in yalnız kalmaması gerekiyor. Bu, güvenli değil."

Iain'in ne olup bittiğini anlaması arkadaşı bu soruyu soruncaya dek mümkün olmadı.

Patrick Brodick'e, "Kardeşim, karısıyla ilgilenebilir, Brodick. Karısı namına bu denli kaygılanmana gerek yok," dedi.

Iain erkek kardeşine ve arkadaşına doğru döndü en sonunda. "Judith'in arkasından gitmene gerek yok. Taşları kimin fırlattığını biliyorum. Judith güvende."

Brodick, "Hangi kahrolasıca fırlatmış?" diye sordu.

"Helen'ın oğlu."

Her iki savaşçı da serseme dönmüştü. Patrick, "Fakat Judith şu anda çocukla birlikte," dedi.

Iain başıyla onayladı. "Çocuğu görmüş olmalı. Onu nasıl sürüklediğini gördünüz mü? Ah, işini pekâlâ biliyor. Şu anda onu muhtemelen azarlıyordur."

Iain haklıydı. Judith oğlanı azarlıyordu. Ders uzun sürmedi. Andrew o denli pişmandı ve Judith'ten o denli korkuyordu ki Judith çocuğu azarlamak yerine rahatlatmaya başladı. Andrew yedi yaşına henüz girmişti. Yaşına göre hem iri hem de kuvvetliydi fakat yalnızca küçük bir oğlancıktı.

Affını yalvardığı Judith'in ekose kumaşına, kumaşta kuru yer bırakmamacasına ağlıyordu. Judith'i incitmek istememişti. Hayır, Andrew'un amacı, Judith'in İngiltere'ye geri dönmesini sağlamak için onu korkutmaktı.

Ufaklık kendi gerekçesini hıçkırarak söylediğinde, Ju-

dith Highlands'ten ayrılmayacağı için ufaklığın affını kabul etmeye hazırdı.

"Sen annemi ağlattın."

Judith Helen'i neden ağlattığını bilmiyordu ve Andrew Judith'e yeterince mantıklı gelecek doğru düzgün bir açıklama yapmıyordu. Judith sorunu çözmek için Helen'la konuşmak zorunda olduğuna karar verdi.

Kucağında hıçkıra hıçkıra ağlayan küçük oğlanla beraber, aşınmış bir kaya parçasının üstüne oturdu. Oğlanın adamakıllı pişman olmasından memnundu. Oğlan suçunu annesine zaten itiraf ettiği için, Judith oğlana bu meseleyle alakalı olarak beyini rahatsız etmesine lüzum kalmadığını söyledi.

Judith, "Baban senin davranışın hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

Andrew Judith'e, "Babam geçen yaz öldü," dedi. "Şimdi anneme ben bakıyorum."

Judith'in kalbi birden sızladı. "Andrew, bir daha yaramazlık yapmayacağına dair bana söz verdin ve ben sözünü tutacağına inanıyorum. Bu mesele halloldu artık."

"Ama beye, özür dilediğimi söylemek zorundayım."

Judith onun çok asil bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Cesaretli de. "Beyinle konuşmaktan endişe duyuyor musun?"

Andrew başıyla onayladı.

Judith, "Ona senin için anlatmamı ister misin?" diye sordu.

Andrew yüzünü Judith'in omzuna yasladı. "Ona şimdi mi anlatacaksın?" diye fısıldadı.

Judith, "Neden olmasın?" onayını verdi. "Geri döneceğiz ve..."

Andrew korkudan titreyen bir sesle fısıldayarak, "O burada," dedi.

Judith döndü ve kocasının tam arkasında durduğunu fark etti. Iain bir ağaca yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Andrew'un, Judith'in ekose kumaşının altına gizlenmeye çalışmasına şaşmamalıydı.

Judith onun titrediğini hissedebiliyordu. Andrew'un bu korku dolu sorgulamasını daha fazla sürdürmemekte karar kıldı. Onu kendisinden uzaklaştırıp ayağa kalkmaya mecbur etmek zorunda kaldı. Sonra elinden tuttuğu Andrew'u Iain'e doğru yönlendirdi.

Andrew'un başı öne eğikti. Iain oğlana dev gibi görünmüş olmalıydı. Judith kocasına gülümsemesinin akabinde Andrew'un elini sıktı.

Judith, "Beyin senden, ona söylemek zorunda olduğun şeyi duymayı bekliyor," talimatını verdi.

Andrew yukarı doğru çaktırmadan baktı. Dehşete kapılmış görünüyordu. Yüzünü kaplayan çiller, kahverengiden daha beyazdı ve kahverengi gözleri, akmamış gözyaşlarıyla doluydu.

Andrew, "Taşları ben fırlattım," deyiverdi. "Leydinizi incitmek istemiyordum, evine geri dönsün diye sadece korkutmak istemiştim. O zaman annem ağlamayacaktı." Konuşmasını tamamladıktan sonra çenesi göğsüne bitişinceye dek başını yine öne eğdi. Mırıldanarak, "Özür dilerim," diye ekledi.

Iain uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Judith çocuğun bu denli ıstırap çektiğini görmeye dayanamıyordu. Iain elini kaldırıp Judith'e doğru başını iki yana salladığında, Judith çocuğu savunmak üzereydi.

Iain Judith'in müdahale etmesini istemiyordu. Yaslanmakta olduğu ağaçtan yavaşça uzaklaştı ve bir kez daha Judith'e doğru başını iki yana salladı.

Iain Andrew'un tam önünde dikiliyordu. "Ayaklarından özür dilemiyorsun," diye duyurdu. "Benden özür diliyorsun."

Judith kocasının duyurusuna katılmıyordu. Yaralanan Judith'ti ve Andrew Judith'ten zaten özür dilemişti. Beyinden neden özür dilemek zorunda kalıyordu?

Judith Iain'le münakaşa etmek için uygun zamanın geldiğini düşünmüyordu. Iain Judith'in, otoritesini sarsma gayreti içerisinde olduğuna inanabilirdi.

Andrew beyine tekrar baktı. Judith'in elini tutuşunu sıkılaştırdı. Iain bu küçük oğlanı nasıl da korkuttuğunu göremiyor muydu?

"Leydinizi incittiğim için özür dilerim."

Iain başıyla onayladı. Ellerini arkasında kenetledi ve bir dakika boyunca gözlerini dikip Andrew'a baktı. Judith Iain'in, eziyetini kasıtlı uzattığını düşünüyordu.

Iain, "Benimle beraber yürüyeceksin," diye buyurdu. "Judith, bekle burada."

Judith'e itiraz edecek vakit bırakmadı ve patikayı inmeye koyuldu. Andrew Judith'in elini bırakıp beyinin ardından koştu.

Çok uzun bir müddet geri dönmediler. Geri döndüklerinde Iain'in elleri hâlâ arkasında kenetliydi. Andrew onun yanında yürüyordu. Judith çocuğun, beyini nasıl da taklit ettiğini gördüğünde gülümsedi. Andrew'un da elleri arkasında kenetliydi ve çakası tıpkı Iain'inki kadar küstahçaydı. Andrew konuşup duruyordu ve Iain onu ara sıra başıyla onaylıyordu.

Andrew sanki az önce omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi davranıyordu. Iain onun gitmesine izin verdi, işitme menzilinden çıkmasını bekledi ve "Sana birini görüp görmediğini sordum, Judith. Bana neden doğru dürüst bir yanıt vermediğini açıklamaya ne dersin?" dedi.

Judith Iain'e, "Aslında sen bana o civarda bir erkek veya bir kadın görüp görmediğini sordun," hatırlatmasını yaptı. "Ben sana yalan söylemedim. Bir çocuk gördüm, bir erkek veya bir kadın görmedim."

Iain, "Bana kelime oyunu yapma," diyerek karşı çıktı. "Ne sorduğumu biliyordun. Şimdi ben, bunu bana neden anlatmadığını bilmek istiyorum."

Judith hafifçe içini çekti. "Çünkü bu mesele çocukla benim aramdaydı," açıklamasını getirdi. "Seni bununla meşgul etmeye gerek duymadım."

Iain Judith'e, "Ben senin kocanım," hatırlatmasını yaptı. "Beni bununla meşgul etmeye gerek duymadın da ne demek?"

"Iain, bunu halledebileceğimden eminim."

"O senin yapacağın bir seçim değildi."

Iain kızmıyordu. Judith'e sorunlarını çözmesi için en uygun yöntemi gösteriyordu yalnızca.

Judith ise bu konunun fazla büyütülmemesini istiyor ve kötü bir şekilde sonuçlanmamasına çabalıyordu. Kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Yapacağım bir seçim var mı ki?"

"Seninle ilgilenmek benim görevim."

"Sorunlarımla ilgilenmek de görevin mi?"

"Elbette."

"Bu beni bir çocuğunkinden daha iyi bir konuma getirmiyor. Tanrı biliyor ya, evli olmaktan çok fazla hoşlandığı-

mı sanmıyorum. İngiltere'de yaşıyorken daha fazla özgürlüğüm vardı."

Iain içini çekti. Judith bir kadın olarak ölçüyü fazlasıyla aşan laflar ediyor ve sanki hayatının anlamını az önce çözmüşçesine bir davranış sergiliyordu. "Judith, hiç kimse tamamen özgür değildir."

"Sen tamamen özgürsün."

Iain başını iki yana salladı. "Bey olarak, emrimdeki savaşçıların herhangi birinden çok daha fazla sayıda kısıtlamalarım var. Heyete karşı her hareketimden sorumluyum. Burada herkesin bir yeri ve sorumlulukları mevcut. Karım, senden benimle evli olmaktan hoşlanmadığını işitmek hoşuma gitmiyor."

"Seninle evli olmaktan hoşlanmadığımı söylemedim, kocam. Evli olmaktan çok fazla hoşlanmadığımı söyledim. Bu çok kısıtlayıcı olur. Arada fark var."

Iain'in yüzündeki ifade aynı fikirde olmadığına işaret ediyordu. Iain Judith'i kollarına aldı ve öptü. "Benimle evli olmaktan hoşlanacaksın, Judith. Emrediyorum."

Bu çok gülünç bir emirdi. Judith geri çekildi ve Iain'e baktı. Iain'in şaka yaptığından ve yüzünde muzipliğine ilişkin bir bakış bulunacağından emindi.

Fakat Iain şaka yapmıyordu. Hem endişeli hem de savunmasız görünüyordu. Judith bunu fark ettiğinde şaşırdı ve Iain'in kollarına geri döndü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Elbette, seninle evli olmaktan hoşlanıyorum."

Iain Judith'i sımsıkı sıktı. "Bu nedenle, sorunlarını benim çözmemden de hoşlanacaksın," duyurusunu yaptı.

Judith Iain'e bütünüyle katılmayı reddederek, "Bazen hoşlanacağım," dedi. "Bazen de sorunlarımı kendim çözeceğim."

"Judith..."

Judith Iain'in sözünü kesti. "Frances Catherine bana senin, Patrick'e bir ağabey olmaktan öte bir baba olduğunu söyledi. Onun tüm sorunlarını çözerek büyümüşsün, değil mi?"

Iain, "O zamanlar gençtik..." itirafında bulundu. "Artık ikimiz de yetişkin olduğumuz için her ne zaman bir sorun çıksa ne yapılacağını birlikte kararlaştırıyoruz. Ben ona, onun bana güvendiği kadar çok güveniyorum. Kardeşimin konuştuğumuz konuyla ne alakası olduğunu söyler misin bana? Sen benden seninle ilgilenmemi istiyorsun, değil mi?"

Judith, "Evet, elbette istiyorum," yanıtını verdi. "Bunun bir yük olmasını istemiyorum sadece. Sorunlarımı seninle paylaşmak istiyorum, sana yüklemek istemiyorum. Anlıyor musun? Sana ait olmak, senin için yeterince önemli olmak istiyorum ki sen endişelerini benimle paylaşabil. Bana Patrick'i önemsediğin tarzda bir önemseyişle muamele etmeyi öğrenemez misin?"

Iain Judith'e ne diyeceğini bilmiyordu. "Bunu düşünmeliyim," dedi.

Judith gülümsemesini görmemesi için Iain'e yaslandı. "Tek istediğim bu."

"Yeni fikirlere açık olmayı deniyorum, Judith."

"Evet, elbette deniyorsun."

Judith Iain'i çenesinden öptü. Iain aşağı doğru eğildi ve uzun bir öpüşme için Judith'in dudaklarını zaptetti. Judith'e dokunmayı sonlandırmaya isteksizdi ama en sonunda kendisini uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Judith Andrew'un onlardan epeyce uzak bir mesafede durduğunu fark etti.

Iain seslendiğinde arkasına dönmedi. "Hazır mısın, Andrew?"

Andrew cevaben, "Evet, beyim," diye seslendi.

"Orada durduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu duydum."

"Ben duymadım."

Iain gülümsedi. "Duyman gerekmiyor," açıklamasını yaptı.

Iain'in yorumu kulağa mantıklı gelmiyordu. Sesi fena halde küstahça çıkıyordu.

Judith oğlanın duymaması için fısıldayarak, "Onu nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Iain, "Ahırlara," diye karşılık verdi. "Seyise yardım edecek."

"Bu bir ceza mı? Iain hiç düşünmüyor musun..."

Iain Judith'in sözünü, "Bunu bu gece konuşacağız," diyerek kesti.

Judith başıyla onayladı. Iain Judith'e bu meselenin büsbütün dışında kalmasını buyurmadığı için Judith öyle memnun oldu ki içinden gülümsemek geldi. Iain'e, "Nasıl istersen," dedi.

"Senden iç kaleye geri dönmeni istiyorum."

Judith başıyla onayladı. Kocasına reverans yapıp tepeyi çıkmaya başladı.

Iain Judith'in arkasından, "Bu öğleden sonra dinleneceksin," diye seslendi.

"Evet, Iain."

"Söylediğim şeyi kastediyorum, Judith."

Judith o an Iain'in bir tartışma beklediğini algıladı. Iain'e itiraz etmediği için, Iain Judith'in itaat etmeyeceğini

varsayıyordu. Judith gülmemeye çalıştı. Kocası onu anlamaya başlıyordu.

Judith sözünü tuttu. İlk başta Frances Catherine'in hoş ziyaretine mazhar oldu ve Patrick'in karısını öğleden sonra istirahati için kulübeye götürmesinin ardından kendi odasına çıktı. Zihnini Frances Catherine'in doğumuna ilişkin mevcut endişesine odakladı ve nihayet bir çözüm bulacağına inandı. Judith şayet doğum karmaşıklaşırsa ne yapılacağı konusunda yeterli bilgiye sahip değildi, fakat Helen ne yapılacağı konusunda yeterli tecrübeye kesinlikle sahipti, değil mi? Andrew'un annesi ona karşı olan tavrını şimdi yumuşatmak zorunda kalacaktı diye düşündü Judith ve belki doğru yaklaşımda bulunursa, Agnes'ın ebeliğine lüzum olmaksızın, bu ebenin işbirliğini sağlayabilirdi.

Frances Catherine'in kapris yapacağı kesindi. Judith onu, Helen'ın yardımı dokunacağına ve kösteklemeyeceğine ikna etmek zorundaydı.

Judith bu düşüncesinin gerçekleşmesi için dua ederek uykuya daldı.

On İkinci Bölüm

Judith gece boyunca uyudu. Uyandığında ise Iain çoktan terk etmişti. Judith gününe acilen başlaması gerektiğini anımsadı. Bir köşeye yığılmış omuz çantalarını fark etti ve Iain'in onları Frances Catherine'in kulübesinden taşıdığını varsaydı.

Eşyalarını daha küçük bir sandığa kaldırdıktan ve odayı derleyip topladıktan sonra aşağı kata indi.

Gelfrid masada Duncan'la beraber oturuyor ve kahvaltı yapıyordu. Judith odaya girdiğinde her iki ihtiyar da ayağa kalkmaya yeltendi. ancak Judith sandalyelerine oturmalarını işaret etti.

Gelfrid. "Bize katılmayacak mısın. kızım?" diye sordu.

"Yanıma sadece bir elma alacağım. teşekkür ederim. Halletmem gereken bir iş var."

Duncan mırıldanarak. "Ekose kumaşımızla çok meşgul görünüyorsun." dedi. Bu itirafının ardından sanki Judith'i övmek azap verici bir işmiş edasıyla davranarak kaşını çattı.

Judith gülmedi. Yine de gülümsedi. Duncan'ın Gelfrid'e çok benzediğine karar verdi. Dışı tümüyle tehditkâr ama içi şefkatli duygularla bezeliydi.

Gelfrid, "Yüzü hâlâ korkunç görünüyor," yorumunu yaptı. Bir baş onayı eşliğinde, "Gözü yerinden çıkabilirmiş, Duncan," diye ekledi.

Duncan, "Evet, gözünü kaybedebilirmiş," onayını verdi.

Judith öfkesini gizledi. "Gelfrid... Gitmeden önce benden yapmamı istediğin herhangi bir şey var mıydı acaba?"

Gelfrid başını iki yana salladı.

Judith, "Bu sabah Graham'ı gördün mü?" diye sordu. "Bir şeyin yapılmasını arzu edebilir ve ben günüme başlamadan önce görevlerimi bilmek istiyorum."

Gelfrid, "Graham, Patrick ve diğer birkaç kişiyle birlikte avlanmaya gitti," açıklamasını yaptı. "Öğle yemeği vaktinde dönmüş olması gerekiyor. Şafakta gittiler."

"Iain onlarla mı gitti?"

Judith'in sorusunu Duncan yanıtladı. "O ve adamları Macphersonlar'a bir çift laf etmek için aksi istikamete gittiler. Macphersonlar bizim batıdaki sınır komşumuz."

Judith Duncan'ın sesindeki duraksamayı yakaladı. "Ben bu *bir çift laf etmek* ifadesine inanmıyorum, Duncan. Macphersonlar'la da mı kavgalıyız?"

İhtiyar başıyla onayladı. "Endişelenmene lüzum yok. Bu yalnızca gönülsüz bir kavga. Macpherson beyi öyle acemi ki onlarla vuruşmaya değmez. Kan dökülmeyecektir."

"Bundan emin misin, Duncan?"

Duncan, "Eminim," diye karşılık verdi. "Bir meydan savaşı olmayacaktır."

Gelfrid, "Evet, Iain için eğlenceden daha ziyade baş belası bir durum bu," dedi.

Duncan, "Kocan akşam vaktine dek evde olmayacaktır," diye ekledi.

Judith, "Beni haberdar ettiğin için teşekkür ederim," diye karşılık verdi. Reverans yapmasının akabinde dönüp salondan acceleyle çıktı.

Judith Helen'ın yaşadığı yeri bilmediğini fark etmeden önce tepeden aşağıya doğru uzanan yolun yarısını indi. Yönleri Frances Catherine'e soracak değildi. Arkadaşı, Judith'ten ebeyle niye konuşmak istediğine dair acil bir açıklama isterdi. Judith konuyu arkadaşına açmadan evvel ilk olarak Helen'la konuşmakta kararlıydı.

Isabelle'in kulübesine yöneldi. Agnes'ın şu berbat sorgulama esnasında, hem o hem de Helen'ın doğum sırasındaki çığlıkları duyacak kadar yakın oturduklarına dair böbürlenmesini hatırlayan Judith, Isabelle'in ona yolu gösterebileceğinden emindi.

Peder Laggan'ın yokuşu tırmandığını fark edince pedere el salladı ve onunla görüşmek için adımlarını hızlandırdı.

"Merlin'i toprağa verdiniz mi?" diye sordu.

Peder gülümsedi. "Verdim ve Isabelle'in oğlunu kutsamak için geri döndüm."

"Hep böyle telaşlı mısınızdır, Peder?"

Peder, "Genellikle öyle olduğum doğrudur," yanıtını verdi. Judith'in elini tuttu ve ekledi: "Mutlu evliliğe dair bir ifade var yüzünde. Iain sana iyi davranıyor, değil mi?"

Judith, "Evet, Peder," diye yanıtladı. "Bu gece bizimle akşam yemeği yer misiniz?"

Peder, "Memnuniyet duyarım," dedi. "Peki ya şimdi

benimle beraber Isabelle'e merhaba demek için zamanın var mı?"

Judith, "Elbette," dedi. "Ama ilk başta ebelerden biriyle bir konuşma yapmak istiyorum," açıklamasında bulundu. "Helen'ın nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

Peder başıyla onayladı. Judith'e oraya dek eşlik edecek kadar kibardı. Kapıyı Judith için çaldı. Helen sundurmasında hem pederi hem de beyin karısını görünce çok şaşırdı. Eli birden bağrına gitti.

Judith onun ne denli endişeli olduğunu fark etti ve derhal onu rahatlatmaya çalıştı.

Söze, "İyi günler, Helen," diye başladı. "Peder Laggan Isabelle'in oğlunu kutsamaya giderken bana senin evinin yolunu gösterme lütfunda bulundu... Seninle kişisel bir mesele hakkında konuşmak istiyorum... Vaktin varsa tabii. Dilersen, daha sonra da gelebilirim."

Helen girişten geri geri uzaklaştı ve konuklarını nezaketle içeri buyur etti.

Yeni pişmiş ekmeğin güzel kokusu havayı dolduruyordu. Peder Laggan Judith'e ilk olarak içeri girmesini işaret ettikten sonra onu takip etti.

Küçük kulübe tertemizdi. Ahşap döşemeler ovulmuş, çıtalar cilalanmış gibi görünüyordu.

Judith masaya oturdu, fakat peder ocağa doğru yürüyüp ateşin üzerindeki çubukta asılı duran demir kazana eğilerek baktı.

"Neyimiz var?" sorusunu yöneltti.

Helen fısıldayarak, "Koyun eti yahnisi," yanıtını verdi. Parmak boğumlarını beyazlatan bir kavrayışla ve iki eliyle önlüğünü tutuyordu.

Peder Laggan, "Tadına bakılmaya hazır mı, Helen?" diye sordu.

Pederin iması kurnazlık içermiyordu. Helen onu masaya davet etmesinin ardından ona devasa bir porsiyon koyun eti verdi. Judith pederin iştahına hayret etti. Peder bir korkuluk misali zayıftı ama yetişkin iki adamın yiyeceği kadar yiyordu.

Pedere servis yaparken Helen'ın endişeli yüz ifadesi silinmiş görünüyordu. Judith'e göre Helen'ın pederin iltifatlarından hoşlandığı her halinden anlaşılıyordu. Judith bol reçelle kaplı iki kalın esmer ekmek dilimini yedikten sonra kendi iltifatlarından birkaçını pederinkilere ekledi.

Helen her nedense masaya oturmuyordu. Peder Laggan yemeğini bitirdi, konukseverliği için Helen'a teşekkür etti ve sonra Isabelle'in kulübesine gitmek için oradan ayrıldı. Judith orada kaldı. Kapının pederin ardından kapanmasını bekledi ve sonra Helen'dan masada onunla beraber oturmasını istedi.

Helen sözüne, "Sana tekrar teşekkür ediyorum..." diye başladı.

Judith onun sözünü kesti. "Buraya senin mazeretlerini ve teşekkürlerini dinlemeye gelmedim. O sorun halloldu ve Andrew dersini aldı."

"Babası öldüğünden beri Andrew bana giderek daha da fazla bağlanıyor. Beni korumak için her zaman yanımda kalması gerektiğini düşünüyor."

Judith, "Belki senin de ölüp onu yalnız bırakacağından endişeleniyordur," diye önerdi.

Helen başıyla onayladı. "Burada yalnızca ikimiz varız. Bu durum onun için çok zor."

"Amcaları, dayıları ya da kuzenleri..."

Helen başını iki yana salladığında Judith sorusunu tamamlayamadı. "Biz yapayalnızız, Leydi Judith."

Judith, "Hayır, yalnız değilsiniz," diyerek itiraz etti. "Siz bu oymağın parçasısınız. Oğlun büyüyüp bir Maitland savaşçısı olacak. Andrew'un onu yönlendirecek bir amcası, dayısı ya da kuzeni yoksa Iain'in bu meseleden haberdar edilmesi gerekiyor. Helen... Bir çocuğun değerli olduğuna inanması ne kadar önemlidir bilirsin." Ebeye gülümsemek için duraksadıktan sonra ekledi: "Bu, kadınlar için de önemlidir, değil mi?"

Helen cevaben, "Evet, önemli," dedi. Başını sallayarak "Zordur burada yaşamak. Ben MacDougall ailesindenim. Sekiz kız ve iki erkek kardeşim var... Söylemek nafile ama orada konuşulacak biri hep olur ve dostane bir ziyaret için daima vakit bulunurdu. Burada ise farklı. Kadınlar şafaktan akşam karanlığına dek çalışıyorlar. Pazar günleri de aynen devam. Yine de ben onlara gıpta ediyorum. Bakacak kocaları var."

Judith'in teşvikiyle Helen bir saati aşkın bir süre boyunca kendi yaşamından söz etmeyi sürdürdü. Geç yaşta evlenmişti ve onu evde kalmaktan kurtaran kocası Harold'a hâlâ çok minnettardı. Helen'ın her anı, elinden geldiğince mükemmel bir biçimde, yuvasını çekip çevirerek ocağını tüttürmeye çabalamakla geçiyordu.

Helen kocası öldükten sonra her gün yerleri ovmaktan aslında hiç keyif almadığını, fakat can sıkıntısının ancak bu şekilde giderilebildiğini itiraf etti. Güldü ve kocası ölmeden önce yerleri yine aynı sıklıkta ovarak temizlediğini itirafına ekledi.

Helen kocası için özel yemekler hazırlamayı özlediğini de itiraf ettiğinde Judith şaşırıp kaldı. Helen yeni yemekler hazırlamayı seviyordu ve koyun eti pişirmenin en azından yüz çeşidini bildiğine yemin ediyordu.

Judith, "Ebe olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Helen'ın yanıtı hızlı ama empatikti. "Ben buraya gelmeden önce zaten en az yirmi doğuma yardım etmiştim," diye açıkladı. "Ve Harold öldükten sonra uzmanlığımın geçerli bir yol olabileceğini düşündüm. Artık faydam dokunmayacak. Isabelle'le ilgili sorgulamadan sonra kendime başka bir yol bulmaya karar verdim..."

Helen konuşmasını tamamlayamadı. "Helen, bir kadının, Tanrı'sını memnun etmek amacıyla korkunç acılar çekmesi gerektiğine inanıyor musun?"

"Kilise..."

Judith, "Sana, kendi inandığını soruyorum," diyerek müdahale etti.

Helen, "Bütün doğumlar biraz sancılı olur," yanıtını verdi. "Fakat ben şahsen, Tanrı'nın, her kadını Havva'nın günahlarından sorumlu tutacağına inanmıyorum."

Helen bu itirafı fısıldadıktan sonra endişeli görünüyordu. Judith onun korkusunu gidermekte aceleci davrandı. "Peder Laggan'a söylemeyeceğim. Bizzat ben de Tanrı'nın, Kilise'nin bize dayattığından daha merhametli olduğuna inanıyorum. Kendi liderlerimizin hikmetini sorgulamamaya gayret ediyorum, Helen, fakat zaman zaman şu kafa karıştırıcı kurallardan bazılarını kınamadan edemiyorum."

Helen, "Doğruyu söylüyorsunuz," diye onayladı. "Biz bu dayatmalar aleyhinde herhangi bir şey yapamayız, yaptığımız takdirde aforoz ediliriz."

Judith, "Konudan uzaklaştım," dedi o vakit. "Seninle arkadaşım Frances Catherine hakkında konuşmak ve senden yardımını rica etmek istiyorum."

"Benden yapmamı istediğiniz şey nedir?"

"Bana biraz önce bundan böyle hiçbir doğuma yardım etmeme kararı aldığını söylediğinin farkındayım, Helen. fakat danışabileceğim başka hiç kimse yok ve arkadaşım için endişeliyim. Doğumda ters giden bir şeyler olursa ne yapacağımı bilmiyorum."

Helen Andrew'a duyarlılıkla yaklaşan Judith'in ricasını geri çeviremezdi.

Judith, "Frances Catherine senden korkuyor," açıklamasını yaptı. "Onu senin zulme inanmadığına ikna etmek zorunda kalacağız. Aynı zamanda bu dinginliği muhafaza etmek zorundayız. Agnes'ın karışmasını istemiyorum."

Helen, "Deneyecektir," dedi. Başını sallayarak ekledi: "Denemeye mecbur... Onunla konuşmanız hiçbir işe yaramayacaktır. Agnes bildiğini okur. Size kızının kocasını kaptığınız için de öfkeli."

Judith başını iki yana salladı. "Iain Cecilia'yla evlenmezdi," yorumunu yaptı. "Frances Catherine Iain'in ona evlenme teklif etmeye niyetinin olmadığını söyledi."

Helen omuz silkti. "Agnes dedikodu yayıyor," diye fısıldadı. "Sizin onurunuzu korumak için sizinle evlenmek zorunda kaldığını söylüyor."

Judith'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Yani Agnes, Iain ve benim için böyle söylüyor ha..."

Judith sözlerine devam edemedi. Helen başıyla onayladı. "Böyle söylüyor, maalesef. Gebe kaldığınızı ima ediyor. Eğer iğrenç dedikodusu, beyimizin kulağına giderse, Agnes'ın vay haline."

Judith, "Umarım, Iain'in bundan haberi olmaz," dedi. "Bu, Iain'i çok üzer."

Helen hemfikirdi. Judith oradan ayrılma girişiminde

bulundu sonra. fakat Helen Judith'in, üç ayı aşkın bir süredir ilk misafiri olduğuna değininee Judith hemen yerine oturdu.

Judith oradan ayrılmak için ayağa kalkmadan önce bir saat daha sohbet ettiler.

Judith, "Sohbetimizden keyif aldım, Helen," dedi. "Bu akşam Frances Catherine'le konuşacağım. Yarın onu görmeye gidersen minnettar olurum. Elbirliğiyle onun endişelerini giderebileceğimizden eminim."

Judith dışarı çıkmak üzereyken birdenbire durdu. Tekrar Helen'a doğru döndü. "Bütün kadınların Iain'e sırayla yemek hazırladıklarını ve iki ihtiyarın iç kalede yaşadıklarını biliyor muydun?"

Helen, "Evet," diye yanıtladı. "Böyle gelmiş, böyle gidiyor. Yardım etmeye gönüllüydüm ama Harold tam da o zaman hastalandı ve yardım etmeye vakit kalmadı."

"Bu, kadınlar için sıkıcı bir iş mi?"

Helen, "Ah, evet," yanıtını verdi. "Özellikle kış aylarında. Yedi kadın var, haftanın her günü için bir kadın... Tahmin edeceğiniz üzere kendi ailelerine de baktıklarından ötürü onların işleri cidden çok zor."

Judith Helen'a, "Fakat sen yemek yapmayı seviyorsun," hatırlatmasını yaptı.

"Evet."

"Hazırladığın yemeği nereden sağlıyorsun?"

"Askerler bana sağlamayı sürdürüyorlar," diye açıkladı. "Kadınlardan bazıları da artan yemeklerini bana veriyorlar."

Judith kaşlarını çattı. Helen'ın az önceki açıklaması Judith'in kulağına sanki sadaka veriliyormuşa dair bir açıklamaymış gibi geldi. "Yemek yapmayı bilmiyorum," dedi.

"Siz beyin eşisiniz. Yemek yapmayı bilmenize gerek yok."

"Andrew'un bir kadının yönlendirmesine ihtiyacı olduğu kadar bir erkeğin yönlendirmesine de ihtiyacı var, değil mi?"

Judith'in bir konudan diğerine neden atladığını merak eden Helen, "Evet, ihtiyacı var," onayını verdi.

Judith acele acele konuşarak, "Ve sen yemek yapmayı seviyorsun. Evet, yanıt işte budur. Her şey halloldu o zaman, Helen, ancak senin istemen koşuluyla, elbette," dedi. "Bu istediğim bir yardım veya buyurduğum bir emir değil... Ve ben kararımı vermeden önce iyice düşündüm. Eğer önerimi uygun bulmadığında karar kılarsan, anlayışla karşılayacağım."

"Hangi öneri, leydim?"

Judith, "Ev çalışanı olmak," açıklamasını yaptı. "Hizmetçi kızları yönetebilir ve yemekleri yapabilirsin. İstediğin her yardımı alacaksın, elbette, fakat sorumlu sen olacaksın. Sanırım bu iyi bir plan. Sen ve Andrew'un iç kalede bütün öğünleriniz olacak; Andrew Gelfrid ve Graham'la epey vakit geçirecek ve muhtemelen aynı sıklıkta olmasa da Iain'le de vakit geçirecek. İhtiyarlar bir dediklerini iki etmeyecek birine gereksinim duyuyorlar ve bana öyle geliyor ki sen de Andrew'un yanı sıra bir dediğini iki etmeyecek başka birine gereksinim duyuyorsun."

"Bunu benim için yapar mıydınız?"

Judith, "Anlamıyorsun," karşılığını verdi. "Bizim sana, senin bize gereksindiğinden çok daha fazla gereksinimimiz var. Yine de iç kaledeki yerini belirleyebileceğine inanıyorum. Eğer orada yaşarsan, bunu yapmak muhtemelen daha kolay olur. Seni bu kararı vermende telaşa sev-

ketmeyeceğim. Andrew'u annesinin bütün gün iç kalede olmasıyla alakalı mevcut düzenlemeye alıştıracak ve sonra taşınma konusunu gündeme getireceğiz. Kilerin arkasında geniş bir oda var."

Judith kendisini konuya fazla kaptırdığını anladı ve hemen duraksadı. "Bu öneriyi düşünecek misin?"

Helen, "Bu görevi almaktan onur duyacağım," deyiverdi.

Güzel bir anlaşma olmuştu. Judith kulübeden sevinçle ayrıldı. Kendisini, kendi ev halkının yararına olduğu kadar Helen ve oğlunun yararına da olan önemli bir değişiklik yapmış gibi hissediyordu.

Judith akşam yemeğinde konuyu ihtiyarlara açtı. Gelfrid'dan biraz mızırdanma bekliyordu, çünkü ihtiyarlar arasında herhangi türde bir değişiklikten en çok nefret eden Gelfrid'dı, ancak Gelfrid Judith'le hiçbir anlaşmazlığa düşmedi.

Iain bu konuşmanın tam ortasında salona girdi. Masanın başındaki yerini aldı, Graham ve Gelfrid'a baş selamı verdi, sonra Judith'e doğru uzanıp hızlı ama gayet anlamlı bir öpücük için eşini yakınına çekti.

Graham, beye Judith'in kararını bildirdi. İhtiyar konuşmasını bitirdiğinde, Iain herhangi bir şey söylemedi. Başıyla onayladı sadece.

Judith, "Bu fikre ilişkin ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Iain elini Judith'in, önüne koymuş olduğu kadehe uzattı ve soğuk sudan ağız dolusu bir yudum aldı. "Bana göre hava hoş," yorumunu yaptı.

Graham, "Güzel bir değişiklik olacağını düşünüyorum," diye duyurdu. "Millie'nin akşam yemeğine katlan-

mak zorunda kalmayacağız artık. Tanrım, Çarşamba günlerinden nasıl da nefret ediyordum."

Gelfrid, "Helen iyi bir aşçı mı?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Olağanüstü," yanıtını verdi. Graham'a doğru döndü. "Değişikliklere gelince, yapmak istediğim başka bir değişiklik var, fakat senin işbirliğine gereksinim duyuyorum... Iain'inkine de."

Graham kaşlarını çattı. "Heyetlik bir mesele mi bu?"

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. Kocasına doğru tekrar döndü. "Bunun küçük bir değişiklik olduğunu ve heyetin ilgisine layık olmadığını düşüneceğinden eminim."

Gelfrid, "İma ettiğin bu değişiklik nedir?" diye sordu.

Judith derin bir nefes aldı. "Pazar günlerini istiyorum."

Judith tam da ricasını dile getirirken, Patrick büyük salona girdi. "Pazar günlerini ona pekâlâ verebilirsin, Iain," diye seslendi.

Gelfrid Graham'a, "Pazar günlerini istemekle ne demeye çalışıyor?" sorusunu yöneltti.

Graham, "Doğru duyduğumuzu sanmıyorum," yanıtını verdi. "Öyle demiş olamaz..."

Gelfrid Graham'ın sözünü kesti. "Eğer kelimelerini, bizim yaptığımız gibi doğru düzgün telaffuz ederek bir araya getirmesini öğrenirse, daha iyi anlaşılır olabilir."

Duncan o esnada kasıla kasıla yürüyerek salona girdi. Vincent ve Owen da onun peşinden geliyorlardı. Judith Iain'e yaklaştı. "Bu gece bir toplantı mı yapılacak?"

Iain başıyla onayladı. "Ama sen Pazar günlerine dair şu acayip ricanı açıklayıncaya dek başlamayacağız," dedi.

Judith başını iki yana salladı. Iain tek kaşını kaldırdı. Judith sandalyesinin kenarına oturuncaya dek Iain'e daha

da yaklaştı. Sesini alçaltarak, "Bu meseleyi bütün heyetin önünde konuşmayı arzu etmiyorum," dedi.

Iain, "Niye konuşmayasın?" diye sordu. Elini uzatıp Judith'in saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru attı.

Judith elini Iain'inkinin üstüne koydu. "Çünkü bu, desteklemeye ilkin senin rıza göstermeni gerektirecek özel bir mesele," açıklamasını yaptı.

"Graham ve Gelfrid buradalardı, sen..."

Judith Iain'in sözünü kesti. "Onlar ailemizin parçası artık, Iain. Bu özel mesele onlarla da konuşulmalı kesinlikle."

Gelfrid, "Bunu duydun mu, Graham?" diye bağırdı. "Bizi aile olarak adlandırıyor."

Judith döndü ve konuşmasını kasten dinlediği için ihtiyara hoşnutsuz bir bakış gönderdi. Gelfrid cevaben sırıttı.

Judith bir kez daha Iain'e döndü. "Eğer beş dakika ayırabilirsen, sana bunu odamızda açıklamaktan memnun olacağım."

Iain gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Gülmeye cüret edemedi, elbette, çünkü herhangi bir muziplik gösterisinde bulunursa, karısının duygularını rencide edebilirdi. Judith çok endişeli ve keyifsiz görünüyordu. Hatta Judith'in yanaklarını kaplayan belli belirsiz bir kızarma göze çarpıyordu. Judith'in konuşmayı arzuladığı mesele, yüz kızartıcı türden bir mesele miydi? Iain hafifçe içini çekti. Eğer bu meseleyi konuşmak için Judith'i üst kata götürürse, orada konuşmaya fırsat kalmayacağını biliyordu. Konuşmak yerine yatacaklardı ve Iain karısına dokunmanın büyük hazzına eriyorken, toplantıyı da kaçıracaktı. Heyeti, ittifak olasılığını bir kez daha müzakere etmek maksadıyla bir araya topladığı için onları terk edemezdi.

İhtiyarlar masadaki boşlukları doldurmuyorlardı. Judith'in daha önce görmediği genç bir savaşçı, bir şarap testisi getirdi ve her bir ihtiyarın kadehini doldurdu. Iain'in kadehine uzandığında, Iain genç savaşçının elini uzaklaştırdı. Judith'in nefesini tutmakta olduğunun farkında değildi. Kocası içkiyi geri çevirdiğinde, Judith tuttuğu nefesini koyverdi.

Owen Iain'in reddedişini fark etti. "Bu nedir? Kendi evliliğin şerefine içmek zorundasın, oğlum," diye duyurdu. "Bu, evli bir adam olarak bize tavsiyede bulunduğun ilk toplantımız."

"Size niye tavsiyede bulunuyor?"

Judith iş işten geçinceye dek bu düşünceyi yüksek sesle söylediğini anlamamıştı. Bu sorusu herkesin dikkatini çekmişti. Yaşlıların hepsi gözlerini dikmiş, Judith'e şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Owen, "Bu nasıl bir soru böyle?" diye sordu.

Vincent Judith'e, "Bey o..." hatırlatmasını yaptı. "Onun görevi bize tavsiyede bulunmak."

Judith başını sallayarak, "Burada her şey karmakarışık," yorumunu yaptı.

Graham, "Ne söylemek istediğini açıkla, kızım," diye önerdi.

Judith konuya girmemiş olmayı arzu ediyordu ve herkesin ilgi odağı haline gelmekten nasıl da nefret ediyordu. Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Iain'in elindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve sonra, "Beyiniz genç ve sizin bilgeliğinize sahip değil. Bana sizin, ihtiyarlar olarak, tavsiyede bulunmanız gerekiyormuş gibi geliyor. Tek söylemek istediğim bu."

Gelfrid, "Buradaki yöntem daima bu olmuştur," diyerek karşı çıktı.

Öteki yaşlıların hepsi baş onayı vererek hemfikir oldular. Judith Owen'ın dürttüğü genç savaşçının ileri doğru atılıp Iain'in boş kadehini kırmızı şarapla doldurduğunu fark etti. Judith'in zihni her nedense Gelfrid'e sorduğu diğer soruya odaklanmıştı ve kendisini kocasının bir veya iki kadeh şarabı yuvarlamış görüntüsüne aşırı derecede tepki göstermemeye zorladı.

"Gelfrid, bu soruyu sorduğum için edepsiz olduğumu sanma lütfen," diye söze başladı. "Fakat yöntemlerinize bu denli bağlıysanız, tüm oymağın yararına dahi olsa, herhangi bir değişiklik yapmayı düşünemez misiniz diye merak ediyorum."

Sormaya cesaret isteyen bir soruydu bu. Gelfrid meseleye dikkatini verirken çenesini ovdu, sonra omuz silkti.

İhtiyar, "İngiliz bir kadınla aynı aile ortamında yaşıyorum," duyurusunda bulundu. "Ve bunun pekâlâ bir değişiklik olduğunu düşünüyorum. Kendi yöntemlerime fazla bağlı olmasam gerek, Judith."

Judith Iain'in elindeki tutuşunu gevşettiğinde, Iain Judith'in bunu duyduğuna sevindiğini varsaydı.

"Hadi şimdi kadeh kaldıralım ve sonra beyin karısı bize Pazar günlerini istemeye dair gerekçelerini sunabilir," diye duyurdu Graham.

Gelfrid yüksek sesli bir fısıltıyla arkadaşına, "Bunu duydun mu, Owen? Kızımız Pazar günlerini istiyor," dedi.

Vincent, "Böyle bir şey mümkün değil, değil mi?" sorusunu yöneltti. "Bütün güne sahip olamazsın. O gün herkese aittir."

Duncan, "Ayrıcalık olur bu," diye homurdandı.

Vincent arkadaşlarına düşünceli bir biçimde anımsattı: "O, İngiliz."

Owen, "Onun geç kavradığını mı söylüyorsun?" diye sordu.

Gelfrid, "O geç kavramıyor," savunmasını yaptı.

Tartışma çığrından çıkıyordu. Iain gülümsememeye, Judith ise sinirlenmemeye çalışıyordu. Gelfrid'e savunması için gülümsedi; en azından hiç de geç kavramadığının anlaşılmış olmasından ötürü hoşnuttu.

Gelfred fikrini dile getirdi: "O sadece mantıksız. Buna bir çözüm bulabileceğini sanmıyorum. Sen sanıyor musun, Owen?"

Judith Iain'e onu şimdi savunması gerektiğini bildiren sessiz bir mesaj göndermek niyetiyle sert sert baktı. Iain Judith'e göz kırptı.

Graham herkesin dikkatini çekmek için, "Buraya, buraya," deyiverdi. Ayağa kalktı, kadehini kaldırdı, gelin ve damadın şerefine kadehindeki içkiyi soluk almaksızın içti.

Iain dahil herkes kadehlerindeki içkileri midelerine indirdiler. Genç savaşçı her bir kadehi yeniden şarapla doldurmak için derhal ileri doğru hamle etti.

Judith iskemlesini masadan uzaklaştırdı. Bu doğuştan beri var olan içgüdüsel bir hareketti ve Judith yaptığı şeyin pek fazla farkında değildi.

Fakat Iain fark etti. Kadehinden her yudum alışında, Judith'in biraz daha uzaklaştığının da farkına vardı.

Judith'in dikkati Graham'a odaklanmıştı. Heyetin lideri Judith'in oymağa hoş geldiğini şimdi resmen ilan ediyordu.

Frances Catherine o esnada Alex'in kuvvetli koluna

tutunarak salona girdi. Patrick karısını görmekten ötürü hem şaşırmış hem de kızmışa benziyordu.

Patrick konuşmaya başlayamadan önce Frances Catherine onun konuşmasını engelledi. "Temiz hava almak ve sevgili arkadaşımı ziyaret etmek istedim. O da burada yaşıyor, Patrick, bu nedenle kaş çatmaktan vazgeç. Alex düşmemi önledi."

"Onu atıma bindirecektim ama..."

Frances Catherine, "Nereden kaldıracağını bilmiyordu," açıklamasını yaptı. Karnını okşadı ve kocasına gülümsedi.

Judith, "Gelip bize katıl," diye seslendi. "Graham aileye hoş gelişim şerefine kadeh kaldırışlı enfes bir kutlamayı henüz sonlandırdı."

Arkadaşı başıyla onayladı. Alex'e baktı. "Görüyor musun? Sana devam eden bir toplantı olmadığını söyledim. Judith burada olmayacaktı."

Judith, "Niye burada olmayacak mışım?" diye sordu.

Frances Catherine masaya doğru yürüdü, kocasının bitişiğine oturdu ve kaş çatmaktan vazgeçmesi için onun elini tuttu. Kocasını çimdiklerken, Judith'e gülümsedi.

Patrick terbiyeli davranması konusunda Frances Catherine'in sözlü uyarısına maruz kaldığını düşündü. Karısının bu aşırıya kaçan davranışı üzerine kendisini sırıtırken buldu. Onlar yalnız kalır kalmaz, Patrick Frances Catherine'e, bir emir verdiğinde, o emrin yerine getirilmesi için verildiğini anlatmakta kararlıydı. Ona bu gece evde kalmasını söylediğini özellikle hatırlıyordu. Eşinin güvenliğinden başka bir şeye kafa yormadığını düşündü kendi kendine. Şayet Frances Catherine'e herhangi bir şey olursa, Patrick ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Bu karanlık ihtimalin düşüncesi bile Patrick'i tamamen sınırlendiriyordu. O esnada karısı, Patrick'in dikkatini çekti. Elini sıkıp omzuna yaslandı. Patrick hafifçe iç geçirdi. Yakışık alıp almayacağını umursamadı. Kolunu karısına doladı ve karısını çekip kendine daha da yaklaştırdı.

Frances Catherine Graham'dan şerefe kadeh kaldırış kutlamasını bir kez daha yinelemesini utana sıkıla istedi. İhtiyar, onun isteğini gerçekleştirmekten mutlu oldu. Birer kadeh dolusu şarap daha herkesçe hemen tüketildi.

Judith bir kez daha iskemlesini masadan uzaklaştırdı. Midesinde oluşan tanıdık düğümlenmeyi hissedebiliyordu. Iain Judith'in bulunduğu ortamda sarhoş olmayacağına söz vermişti, fakat ya kazara da olsa, azıcık kafayı bulursa ne olacaktı? Tekel gibi sinirli ve huysuz biri haline gelirse ne olacaktı?

Judith içinde yükselen panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Gelfrid dikkatini çekerek, "Pazar günlerini neden istediğini anlat bize," dedi.

Graham Judith'in topluluktan nasıl da uzaklaştığını aniden fark ederek, "Tanrı aşkına, köşede ne yapıyorsun öyle, Judith?" diye sordu.

Owen, "Resmen kaçıyor," dedi.

Judith yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı. "Pazar günlerinin dinlenme günleri olması gerekiyor," diye duyurdu. "Kilise öyle söylüyor. İngiltere'de, biz bu kurala uyarız."

Graham, "Biz de uyarız," dedi. "Dinleniriz, değil mi, Gelfrid?"

Arkadaşı, "Evet, dinleniriz," onayını verdi.

"Bütün erkekler dinlenirler."

Bu yorumu Frances Catherine yapmıştı. Bakışla-

rı Judith'in üzerindeydi. "Demek istediğin şey bu, değil mi?"

Judith kafasını salladı. "Kadınların dinlenecekleri bir gün olmadığını fark ettim," açıklamasını getirdi. "Kadınlar için Pazar günleri diğer günlerden farksız."

Duncan, "Kadınlarımızı mı eleştiriyorsun?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. "Erkekleri eleştiriyorum."

Iain sandalyesine yaslandı ve gülümsedi. Judith onu birtakım değişiklikler yapmak istediği konusunda uyarmıştı ve Iain bunun onlardan biri olduğunu varsaydı. Kahretsin, ona hoşlanmadığı şeyi değiştirmesini öneren kişi Iain'di. Iain'in aklına mezarlığın önünde yaptıkları konuşma geldi. Evet, Iain ona bu öneriyi yapmıştı.

Graham, "Sen bizden karılarımıza Pazar günleri çalışmamalarını emretmemizi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Elbette hayır. Eğer onlara emrederseniz, başka bir görev olur bu."

Duncan, "Karılarımıza kötü davrandığımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Judith başını iki yana salladı yine. "Ah, hayır," dedi. "Sizler iyi savaşçılar olarak, karılarınızın ihtiyaçlarını güzelce karşılıyorsunuz. Onlara değer veriyor ve onları koruyorsunuz. Bunun karşılığında, onlar yuvalarınızı çekip çeviriyor ve gereksinimlerinizi yerine getiriyorlar."

Graham, "Evlilik aşağı yukarı budur," diye açıkladı.

Owen anlamaya çalışarak, "Evliliği mi tartışıyor?" diye sordu.

Gelfrid başını iki yana salladı. "Taşlardan ötürü. Taşlar

onun zihnini bulandırmış," demekte karar kıldı. "Biri neredeyse gözünü çıkarıyormuş."

Judith'in içinden çığlık çığlığa bağırmak geliyordu. Tepki göstermedi elbette ve bu adamların anlamalarını sağlamak için bir kez daha mantık kullanmayı denedi. Dikkatini Iain'e çevirdi. "Kadınlar ne zaman eğleniyorlar?" diye sordu. Bir baş onayı eşliğinde ekledi: "Oymağınız şenliklere asla katılmıyor, değil mi? Kadınlarınızın, birbirleriyle sohbet ederken güneş ışığının keyfine varabilmek için öğle yemeklerini açık havada yediklerini gördünüz mü hiç? Ben görmedim..."

Sonra Graham'a döndü. "Kadınlarınızın kendi atları var mı? Onları, atlarını yarıştırırlarken ya da atlarının üstünde birbirlerini kovalarlarken gördünüz mü hiç?" Yanıt verecek zaman bırakmadı. "Ben Pazar günlerini bir tür eğlence için ayırmaya ilişkin düşünmenizi isteyeceğim sizden sadece. Söylemeyi arzu ettiğim yegane şey bu."

Judith iskemlesine tekrar oturdu. Ağzını kapalı tutmakta kararlıydı artık. Bu konuyu bir kez daha öne sürmeden önce onlara düşünmeleri için zaman veriyordu.

Gelfrid, "Biz bu oymağın her üyesine değer veririz," diye duyurdu.

Duncan, "Toplantımızın başlaması gerektiğini düşünüyorum," deyiverdi. "Kadınlar giderlerse, başlayabiliriz."

Judith sandalyesinden tekrar kalktı. "Kadınlar bu oymağın parçası değiller, çünkü eğer parçası olsalardı bu heyete sorunlarını getirmelerine olanak tanınırdı."

Owen, "Judith... Bu doğru değil," diyerek karşı çıktı. "Yalnızca birkaç ay evvel Frances Catherine'in huzurumuza gelmesine olanak tanıdık."

Frances Catherine, "Evet, olanak tanıdılar," rızasını gösterdi. "Benimle seni çağırmama dair konuşmak istediler."

Vincent, "Bir şerefe kadeh kaldırma kutlaması daha yapalım ve bu konuşmayı şimdilik bir kenara bırakalım," önerisinde bulundu. "Iain, en iyisi sen, kadınınla mantıksız düşüncelerine ilişkin konuş. Onun istediğini yapmasına fırsat verirsek bizi kadınlarımıza itaatkâr kılacak."

Judith'in omuzları anıden çöktü. Ne söylerse söylesin, heyetin desteğini almayacaktı.

Iain Judith'in dikkatini çekti o vakit. Vincent'a doğru başını iki yana sallıyordu. "Karımla tartışamam," diye duyurdu. "Çünkü onun sana söylediklerini destekliyorum."

Judith Iain'in yorumuna öyle sevindi ki Iain'e koşup kollarına atılmak istedi. Iain elini kadehine götürdü ve kadehinden ağız dolusu bir yudum aldı. Judith Iain'e koşmak yerine kendi iskemlesine oturdu.

Graham, "Ne diyorsun, Iain?" diye sordu.

Iain, "Judith bize geldiğinde bir yabancıydı," açıklamasını yaptı. "Yaşam tarzımız ona yeni ve o bizim uzun yıllardır önemsemediğimiz veya sorgulamadan kabul ettiğimiz şeyleri dışarıdan bakan gözlerle görebiliyor. Kadınlarımızın Pazar günleri dinlenmelerinde ısrarcı olamamamız için hiçbir neden görmüyorum."

İhtiyarlar baş onayı verdiler. Graham, beyinin çok daha fazla kendine özgü olmasından yanaydı. "Kadınlarımıza bu günü tatil olarak benimsemelerini buyurmamızı mı tavsiye ediyorsun?"

Iain, "Hayır," diye yanıtladı. "Judith'in az önce söylediği gibi, emir görev olur. Biz öneririz, Graham ve teşvik ederiz. Farkı görüyor musun?"

Grahamı gülümsedi. Judith'e doğru döndü. "Şimdi ne-

den onun bey olduğunu anlıyor musun? Bize yerinde tavsiyeler veriyor, Judith."

Judith'in zihninde her şey hâlâ karmakarışıktı, fakat ricasının kocası tarafından savunulması üzerine öyle mutlu olmuştu ki itiraz etmeyi düşünmedi.

"Ve şimdi, belki de neden onunla evlendiğimi anlıyorsunuzdur," yanıtını verdi. "Mantıksız bir adamla asla evlenmezdim."

Gelfrid yüksek sesli bir fısıltıyla, "Kendisini ve iskemlesini kilere kaçırmış," yorumunu yaptı. "Ve ben bunu hiç anlamıyorum."

Iain, "Judith," diye seslendi. "Brodick ve Gowrie'ye toplantı başlayıncaya dek dışarıda beklemelerini emrettim. Gidip onlara artık içeri gelmelerini söyler misin?"

Genç savaşçı tam yanında duruyorken, Iain'in bu işi yapmayı Judith'ten rica etmesi tuhaftı. Genç savaşçı her bir emri yerine getirmeye amadeymiş gibi görünüyordu, ancak amadeliğini önermek için ağzını açtığında Iain elini kaldırdı.

Judith, "Gidip onları getirmekten mutluluk duyacağım," dedi. Iain'in emrini dile getiriş biçiminden öyle hoşnuttu ki gülümsemeden edemiyordu.

Iain Judith'in gidişini seyretti. İkinci kapı Judith'in ardından kapandığında, Iain Frances Catherine'e doğru döndü. Alçak sesle, "Judith'e verdiğim iş göstermelikti," diye açıkladı. "Sana bir şey sormak istiyordum."

Frances Catherine kayınbiraderinin yüzündeki kaş çatışa endişelenmemeye çalışarak, "Evet?" diye sordu.

Iain Judith'in köşede duran sandalyesini işaret ettikten sonra sorusunu yöneltti: "Neden?"

Frances Catherine'e Judith'in masadan neden uzaklaş-

tığını soruyordu. Frances Catherine fısıldayarak, "Şarap yüzünden," yanıtını verdi.

Iain başını iki yana salladı. Hâlâ anlamıyordu. Frances Catherine derin bir nefes aldı. "Bu, onun daima yaptığı bir şey, çok küçük yaşından... Ve kendisini korumayı öğrendiğinden beri. Bu, babamı delirtiyordu ve babam bile Judith'in önünde hiç içmemeye karar vermişti en sonunda. Onun artık itiraz etmemen gerektiğinin dahi farkına vardığından şüpheleniyorum."

Iain, "Anlamak istiyorum," dedi. "Ve kendimi hakarete uğramış olarak kabul etmeyeceğim," sözünü verdi. "Ben her içişimde onun, sandalyesini niye taşıdığını anlat bana şimdi. O hangi konuda kendisini korumayı öğrendi?"

"Judith kendisini uzaklaştırdı..." Frances Catherine Iain'in dik dik bakışlarına dayanamıyordu. Dikkatini masanın üstüne çevirdi. "Vuruş mesafesinden."

Iain bu cevabı beklemiyordu. Frances Catherine'in açıklamasını düşünmek için iskemlesine yaslandı.

Bir dakika sükûnet içerisinde geçti. Sonra Iain, "Kaçamadığı zamanlar oldu mu?" diye sordu.

Frances Catherine, "Ah, evet," diye yanıtladı. "Pek çok kez."

Yaşlılar da her kelimeyi işitmişlerdi, elbette. Gelfrid derin bir nefes alıp başını iki yana salladı.

Owen, "Senin ona vuracağını niye düşünüyor?" diye sordu.

Iain yaşantısının mahremiyet yoksunluğundan ne kadar çok nefret ettiğini o dakikaya dek idrak etmemişti. "Bu bir aile meselesi," duyurusunda bulundu.

Tartışmanın daha da ileri gitmeden sonlanmasını istiyordu. Fakat Frances Catherine Iain'in imasını anlamadı,

her nasılsa. Sorusunu yanıtlamak için Owen'a doğru döndü.

Frances Catherine, "Iain'in ona vuracağını düşünmüyor," açıklamasını yaptı. "Onu inciteceğini düşünseydi, Iain'le evlenmezdi."

Owen söze, "Öyleyse neden..." diye başladı.

Iain, "Judith sana özgeçmişinden bahsetmeyi dilerse, bahsedecektir," dedi. Iain'in sesi sert ve kararlıydı. Ayağa kalktı. "Toplantı yarın yapılacaktır," diye duyurdu.

Hiç kimseye itiraz etme fırsatı tanımadı, döndü ve salondan ayrıldı.

Judith avlunun ortasında duruyordu. Kapının kapandığını işittiğinde arkasına döndü ve kocasını gördüğünde ona gülümsemeyi bile başardı.

"Hâlâ gelmediler, Iain," diye seslendi. "Gelir gelmez, onları içeri yollayacağım."

Iain merdivenlerden indi ve Judith'e doğru yürümeye başladı. Judith kocasının sersemlemiş bir görüntü sergilemediğini anladığı halde ondan geri geri uzaklaştı. Iain sert sert bakmıyordu üstelik. Buna rağmen Judith tedbiri elden bırakmıyordu ve Iain üç kadeh dolusu şarap içmişti... Yoksa içkiden yudumlar mı almıştı sadece? Judith emin olamıyordu. Iain sarhoş görünmüyordu. Judith yine de riske girmeyecekti. Geriye doğru bir adım daha attı.

Iain durdu. Judith de durdu. "Judith?"

"Evet?"

"Ben on beş yaşımdayken kör kütük sarhoş olmuştum. Dün olmuş gibi hatırlıyorum."

Judith'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Iain Judith'e doğru bir adım daha attı. Başka bir adım daha atarken, "Acı bir

dersti," diye ekledi. "Ertesi gün kendimi nasıl hissettiğimi asla unutmayacağım."

"Hastalandın mı?"

Iain güldü. Judith'e, "Fazlasıyla hastalandım," dedi. Şimdi Judith'in yalnızca birkaç adım uzağındaydı. Elini uzatsa, Judith'i tutabilirdi. Fakat elini uzatmadı. Judith'in gelmesini istiyordu. Ellerini arkasında kenetledi ve gözlerini dikip Judith'e baktı. "Birayı bana Graham içirdi ve ertesi gün benimle yine Graham ilgilendi. Bana önemli bir ders veriyordu, fakat ben o zaman bunu algılayamayacak kadar küstah ve kibirliydim."

Judith'in merakı endişesini bastırdı. Iain ona doğru bir adım daha atınca Judith uzaklaşmadı. "Bu ders neydi?" diye sordu.

"İçerken kontrolünü kaybeden bir savaşçı, salağın dik alâsıdır. Şarap onu başkalarına karşı hem savunmasız hem de tehlikeli bir hale getirir."

Judith hemfikir olduğunu başını sallayarak ifade etti. "O hale getirdiği doğru," dedi. "Bazı adamlar ertesi gün hatırlamayacakları şeyler bile yapıyorlar. Birini incitebiliyorlar ve incittiklerini hatırlayamayabiliyorlar. Başkaları saldırıya karşı daima savunmada olmalılar. Sarhoşlara güvenilmiyor."

Judith'in Iain'e böylesine masumane biçimde söyledikleri, Iain'in yüreğini sızlatıyordu. Iain yüreğinin sızısını yüzüne yansıtmamaya özen gösteriyordu. Ilımlı ve rahatlatıcı sesiyle, "Peki, bu dersi sana kim verdi?" sorusunu yöneltti.

Judith, "Tekel Dayı," yanıtını verdi. Dayısının yaralarını ve ağrısını hafifletmek için nasıl da şarap kullandığını açıklıyorken kollarını ovdu. Hatıralarından ötürü tüyleri

diken diken olmuştu. "Bir zaman sonra... Şarap onun aklını pelteye dönüştürdü. Dayım güvenilmezin teki olup çıktı..."

"Bana güveniyor musun?"

"Ah, evet."

"Öyleyse gel bana."

Iain kollarını Judith'e açtı. Judith yalnızca birazcık duraksadıktan sonra ileri hamle etmekte aceleci davrandı. Iain kollarını Judith'e sardı ve onu sıkıca tuttu.

"Asla sarhoş olmayacağıma dair sana söz verdim, Judith ve sen verdiğim sözümü bozacağımı düşünerek bana gerçekten hakaret ediyorsun."

Judith Iain'in göğsünde, "Sana hakaret etmek aklımın ucundan dahi geçmiyor," diye fısıldadı. "Sözünü kasıtlı olarak bozmayacağını biliyorum. Ama diğerleriyle bu geceki gibi içmeni gerektirecek zamanlar olacaktır ve eğer kutlama gerekiyorsa..."

Iain, "Gerekçelerin neler olduğu önemli değil," diyerek Judith'in sözünü kesti. İpeksi saçlarının tenine temasını sevdiği için çenesini Judith'in başının tepesine sürttü. Hafif, kadınsı güzel kokusunu soludu ve kendisini memnuniyetle gülümserken buldu.

Judith fısıldayarak, "Kocam, önemli toplantınızı kaçıracaksın," dedi.

Iain, "Evet," onayını verdi. Judith'i serbest bıraktı. Judith'in kafasını kaldırıp bakmasını bekledi ve Judith kafasını kaldırıp baktığında Iain aşağı doğru eğilip onu tatlı dudaklarından öptü.

Elini tutup Judith'i tekrar içeri doğru yönlendirdi. Büyük salon doğrultusuna dönmedi, her nasılsa, fakat karısını peşinden çekerek merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Judith, "Nereye gidiyoruz?" diye fısıldayarak sordu.

"Odamıza."

"Ama toplantı..."

"Kendi toplantımızı yapacağız."

Judith Iain'in imasını anlamadı. Iain yatak odasının kapısını açtı, karısına göz kırptı ve sonra nazik bir itişle Judith'i içeri soktu.

"Bu toplantının amacı nedir?"

Iain kapıyı kapattı, sürgüledi ve dikkatini Judith'e çevirdi. "Memnuniyet," diye duyurdu. "Elbiselerini çıkart, ben de ne demek istediğimi ayrıntılı bir şekilde açıklayayım."

Judith'in ani yüz kızarması Iain'e, oyununun anlaşıldığını söylüyordu. Judith Iain'in kalp atışını hızlandıran, ağız dolusu gür bir sesle güldü. Iain kapıya dayanıp Judith'in kendi utangaçlığıyla savaşını izledi.

Iain Judith'e henüz dokunmamıştı bile, fakat kendisini şimdiden inanılmaz derecede memnun hissediyordu. Judith hayatına girinceye dek Iain ne denli kasvetli ve soğuk bir mevcudiyet sürdürdüğünün farkına varmamıştı. Kendisine neyin özlemini çektiğine ilişkin düşünme fırsatı asla tanımayarak tüm yaşamını bir görevler ve sorumluluklar sisiyle çepeçevre kuşatmıştı adeta.

Judith Iain'in yaşantısını tümüyle değiştirmişti, elbette. Iain sırf Judith'le birlikte olmanın neşesini duyumsuyordu. Judith'in daima canlandırıcı tepkisini almak için ona takılmak gibi alakasız işlerle uğraşmaya zaman ayırıyordu. Judith'e dokunmaktan da hoşlanıyordu. Judith'in yumuşak vücudunu kendi sert bedenine bastırma hissi, Iain'in nasıl da hoşuna gidiyordu. Iain Judith'in en önemsiz şeylerden ötürü utanış biçimine, utanarak da olsa emirler yağdırmaya kalkışmasına bayılıyordu.

Judith Iain için zevkli bir kafa karışıklığıydı. Iain oymaktaki kadınların savunuculuğunu yapmanın Judith için zor olduğunu biliyordu; oysa Judith kendi utangaçlığının, kadınlara daha iyi davranılmasını savunuyorken kendisine engel olmasına izin vermemişti.

Judith iradeli, cesaretli ve son derece yufka yürekliydi.

Ve Iain Judith'e âşıktı.

Tanrı Iain'e yardım etsin... Judith Iain'in kalbini ele geçirmişti. Iain gülsün mü yoksa kükresin mi bilmiyordu. Judith elbiselerini çıkarıyorken Iain'e bakmak için duraksadı. Yalnızca iç gömleği vardı üzerinde ve Judith Iain'in karanlık yüz ifadesini yakaladığında, babasının yüzüğünü taşıyan kolyesine elini uzatıyordu.

Judith, "Ne oldu?" diye sordu.

Iain Judith'e, "Senden şu yüzüğü takmamanı istedim," hatırlatmasını yaptı.

Judith, "Benden geceleri yatakta takmamamı istedin," diyerek itiraz etti. "Ve ben yatakta hiç takmadım, değil mi?"

Iain'in kaş çatışı sertleşti. "Gün boyunca onu niye takıyorsun? Şu nesneye özel bir bağlılığın mı var?"

"Hayır."

"Öyleyse ne demeye takıyorsun onu?"

Judith Iain'in ona niye bu denli kızdığını anlayamıyordu. "Çünkü Janet ve Bridget odamızı temizlemeye geliyorlar artık ve ben onlardan birinin yüzüğü bulup merak etmesini istemiyorum." Narin bir silkinişle omuzlarını kaldırdı. "Yüzük baş belası oldu. Ondan kurtulmak en doğrusu belki de."

Yüzüğün kime ait olduğunu ve belirgin tasarımıyla Bey Maclean'a ait olduğunun tahmin edilmesinden ötürü

Judith'in neden bu denli endişelendiğini Iain'e söylemesinin muhtemelen tam zamanıydı.

Judith zinciri ve yüzüğü gece için sandığa tekrar koydu ve sandığın kapağını kapadı. Sonra Iain'e bakmak için arkasına döndü. Ona şimdi söyleyecekti. "Biz evlenmeden tam önce bana geçmişimin senin için önemli olmadığını söylediğini anımsıyor musun?"

Iain başıyla onayladı. "Anımsıyorum," diye yanıtladı.

"Söylediğin şeyi mi demek istiyordun?"

"Demek istemediğim şeyi asla söylemem."

Judith fısıldayarak, "Bana karşı kırıcı konuşmak zorunda değilsin," dedi. Ellerini ovuşturmaya başladı. Eğer Iain Judith'i seviyorsa, Judith'in ona söylemek üzere olduğu gerçek bu aşkı tahrip etmezdi... Değil mi?

"Beni seviyor musun?"

Iain kapıdan çekilerek uzaklaştı. Iain'in sert bakışları alev alacak kadar sıcaktı. "Bana emrivaki yapmayacaksın, Judith."

Judith bu buyruğa şaşırıp kaldı. "Elbette hayır," onayını verdi. "Sadece sordum..."

"Ben saray kibarına dönüşmeyeceğim. Bunu burada ve şimdi anlamakla en iyisini yaparsın."

Judith, "Anlıyorum," diye yanıtladı. "Sana dair herhangi bir şeyi değiştirmeyi dilemiyorum."

Judith'in iltifatı, Iain'in sert bakışlarını hafifletmedi. "Ben zayıf karakterli biri değilim ve başkasının yönlendirmesiyle öyle biriymiş gibi davranamam."

Konuşma tuhaf bir hal almıştı. Iain tamamen çileden çıkıyordu. Judith Iain'in onu sevdiğinden kalben emindi, yine de Iain'in bu basit soruya tepkisi Judith'i çok şaşırtmıştı... Judith endişelenmeye başlıyordu.

Judith Iain'in bir çizmesini çıkarıp yere fırlatışını seyretti. Sonra sıra öteki çizmeye geldi.

Judith en düşük olasılığa işaret edip, "Seni üzen benim sorum mu?" diye sordu.

"Savaşçılar üzülmezler. Kadınlar üzülürler."

Judith omuzlarını dikleştirdi. "Ben üzgün değilim."

Iain, "Evet, üzgünsün," diyerek itiraz etti. "Ellerini ovuşturuyorsun."

Judith ansızın durdu. "Hep kaşlarını çatan sensin," dedi.

Iain omuz silkti. "Ben... Düşünüyordum."

"Neyi?"

"Cehennem ateşlerini."

Judith oturmak zorunda kaldı. Iain mantıklı konuşmuyordu. "Bu da ne demek?" diye sordu.

"Patrick bana, karısını sırf hoşnut etmek için, gerekirse, cehennem ateşlerinde yürüyeceğini söyledi."

Judith yatağa doğru yürüdü ve yatağın kenarına oturdu. Iain konuşmasını sürdürmediğinde ise, "Ve?" diyerek Iain'i konuşmaya teşvik etti.

Iain kıyafetini çıkardı ve Judith'e doğru yürüdü. Judith'i ayağa kaldırdı ve gözlerini dikip ona baktı.

"Ben de senin için aynısını yapacağımı az önce fark ettim."

On Üçüncü Bölüm

Judith hafta boyunca etrafında bir mutluluk sisiyle gezindi. Iain onu seviyordu. Sevdiğini ifade etmemişti ama cehennem ateşlerinde yürüyeceğini söylemesi Judith'i sevdiğinin yeterli ve kesin kanıtıydı.

Judith gülümsemeden edemiyor, Iain de sert bakışlarından vazgeçmiyordu. Judith'in açıkça anladığı kadarıyla Iain hislerini kabul etmekte zorlanıyordu. Judith'in düşüncesine göre Iain savunmasız olduğuna ilişkin şüphelerini gidermek adına ondan bir şey yapmasını ya da söylemesini bekliyordu. Judith'i sevmek, Iain'i endişelendiriyordu. Judith bunu anlıyordu. Savaşçılar vuruşmaya ve korumaya koşullanmışlardı. Hem aklen hem de bedenen yenilmez olma eğitimiyle geçiriyorlardı uzun yıllarını. Hayatın duygusal tarafı için vakit ayırmıyorlardı kendilerine. Judith Iain'in kendisini büyük olasılıkla tuzağa düşmüş gibi hissettiğine karar verdi. Iain aşkına güvenmeyi ve Judith'in sevincini hissetmeyi zamanla öğrenecekti.

Judith kocasını izliyor ve onu fena halde dalgın görüyor-

du. Judith bu aptalca savunmasızlığı hakkında tek kelime konuşmaya cesaret ederse Iain'in tamamen sinirleneceğini kestirerek meselenin üstesinden gelmesi için kocasını kışkırtmamaya çalışıyordu. Iain bu meseleyi kendi zihninde çözüme kavuştururken, Judith de sabrını koruyordu.

Gelfrid Judith'in dikiş dikmekte iyi olduğunu öğrendi ve onarılmasına gereksinim duyduğu bir sepet dolusu kıyafeti derhal Judith'e verdi. Graham unutulacak değildi. Gelfrid onun kıyafetlerini de Judith'e verdi.

Judith uzun arkalıklı ve yumuşak minderli üç adet iskemleyi büyük salona taşıttı ve ocağın karşısına, yarım daire biçiminde yerleştirtti. Her minder, elbette, Maitland ekose kumaşıyla kaplıydı. Akşam yemeğinden sonra Judith iskemlelerden birine yerleşiyor ve masada süren tartışmaları dinlerken dikiş dikiyordu. Graham sık sık seslenerek Judith'e fikrini soruyor ve Judith Graham'a görüşlerini bildirdikten sonra o görüşleri genellikle kafa sallayarak onaylıyordu. Toplantı resmiyet kazandığında ise Judith salondan daima ayrılıyordu ve gitmesini istemek zorunda kalmayan Iain'in bu tavrını takdirle karşıladığını biliyordu.

Judith ihtiyarları hoşnut ederek onlara onu nasıl hoşnut edeceklerini tesadüfen öğrettiğini öğrendi. Judith bir sabah, gri taşın sertliğini yumuşatmak için duvarlardan sarkan renkli bayrakların olmamasına yazık yorumunu getirdi. Graham hemen odasına çıktı, Gelfrid de kendisininkine... Her ikisi de Judith'e evlerinde asmak için kullandıklarını söyledikleri güzelim ipek bayrakları ellerinde taşıyarak geri döndüler.

Helen bayrakları asmaya yardım etti. Helen'ın ev halkına halihazırdaki katılımı hoş karşılanmıştı. Judith'in ce-

saretlendirmesi ve yardımıyla Helen mutfakları düzenledi ve iç kaleyi herkes için albenili bir yuva haline getirdi. Helen'ın baharatlarının günlük ekmek kokusuyla karışan aroması, Graham ile Gelfrid'in memnuniyetlerine ilişkin gülümseme ve iç çekişlerini toplaya toplaya havada yüzüyordu.

Dinlenme günü ilan edilen ilk Pazar günü Judith'in beklediği gibi geçmedi. Pek çok kadın işlerini bir kenara bırakma önerisini umursamadı. Fakat Judith hayal kırıklığına uğramadı, bunun yerine kadınları çocuklarının aracılığıyla kaynaşmaları için dışarı çıkarmakta karar kıldı. Küçük çocuklar için oyunlar düzenleyip ertesi Pazar günü bütün oğlanlar ve kızlar için bir Maitland şenliği yapılacağını duyurmak amacıyla Andrew'u kulübeden kulübeye yolladı.

Bu girişim olağanüstü bir şekilde işe yaradı. Anneler çocuklarının oyunlara katılımını seyredebilmek için her şeyi bıraktılar. Judith erkeklerin bu duruma bir tepki göstereceklerini beklemiyordu, ancak bazıları sırf meraktan ortaya çıktı, bazıları ise çocuklarının yarışmasını izlemeye geldiler. Helen yiyecek düzenlemesiyle ilgilendi. Diğer anneler de yardım etmeye heveslilerdi. Masalar dışarı taşınıp meyveli tartlar, ekmekler, reçeller ve tuzlanmış somon, tütsülenmiş kuzu, kümes hayvanı eti gibi daha besleyici ikramlar içeren tepsilerle kaplandı.

Tüm gün boyunca yalnızca bir tek garip an yaşandı. Elizabeth adında on bir yaşındaki kız, yay ve ok yarışmasını kazandı. On üç yaşındaki birkaç oğlan da dahil olmak üzere herkesi geride bıraktı.

Hiç kimse ne yapacağını bilmiyordu. Eğer kıza tezahürat yapsalardı, daha büyük yaştaki oğlanlar için hakaret

olur muydu bu? Judith bu nazik durumu nasıl idare edeceğinden emin değildi. Neyse ki yarışma sonuçlandığında, Iain dışarı henüz çıkmıştı. Judith Iain'e doğru gitti, ona çocuklar için hazırladığı miniminnacık bayraklardan birini verdi ve Iain'den bu bayrağı kazanana ödül olarak hediye etmesini istedi. Kimin kazandığından ise bahsetmedi.

Kocası hedefe bakıncaya dek bir kızın oğlanları geride bıraktığını bilmiyordu. Yine de bu sonucu kimin elde ettiği, Iain için önem taşımıyordu. Iain ekose kumaşına ipek parçasını iğnelediği Elizabeth'i yeteneğinden ötürü övdü. Kızın ebeveynleri öne doğru atıldılar. Babası sesini duyurabildiği herkese, kızına yay ile okun nasıl kullanıldığını öğrettiğini ve kızının çok küçük yaşından beri keskin gözlere sahip olduğunu söyledi.

Judith günün çoğunu oymak üyelerinin görüşebildiği kadar çoğunluğuyla bir araya gelerek geçirdi. Agnes'ı iki kez fark etti ama Judith her selamlamaya kalkıştığında ebe arkasını dönüp başka tarafa yürüyordu. Üçüncü denemeden sonra Judith vazgeçti.

Frances Catherine tepenin orta alanının yakınlarındaki bir battaniyenin üstünde oturuyor, oyunları gözlemliyordu. Judith öğle yemeği için ona katıldı. Andrew tırmanışta Judith'i takip ediyordu ve Judith arkadaşının yanına oturuncaya dek öteki tüm çocukların da yol boyunca kendisini takip ettiğini fark etmedi.

Küçük olanlar Judith'i aşırı derecede merak ediyorlardı. O artık beyin karısı olsa da hâlâ İngiliz'di ve çocukların kafalarında ona dair pek çok soru kalabalığı vardı. Judith o sorulardan her birini, çocukların İngilizler'e ilişkin inandıkları bazı acayipliklere gücenmemeye özen göstererek yanıtladı.

Frances Catherine onlara Judith'le nasıl tanıştıklarının öyküsünü anlattı. Çocuklar sınır şenliğine dair daha çok şey işitmek istiyorlardı elbette ve Judith çocuklara oyunlar hakkındaki her şeyi anlattı. Çocuklar Judith'in her kelimesine bayıldılar. Bazısı Judith'e bayıldı. Üç yaşından daha fazla göstermeyen küçük bir oğlan sabırla Judith'in yanında dikiliyordu. Judith eteklerinden artan bayrakları çıkarıncaya dek oğlanın ne istediğini bilmiyordu. Ufaklık derhal kasıla kasıla ilerledi, arkasına döndü ve Judith'in kucağına oturdu. Judith öyküsünü sürdürdü ve dakikalar içerisinde çocuk mışıl mışıl uyudu.

Çocuklar günün bitmesini hiç istemiyorlardı. Bir öykü daha dinlemeyi arzu ediyorlardı ve sonra bir başka öykü ve bir öykü daha. Judith yarın öğleden sonra dikeceğini dışarı getirip tam bu noktada oturacağına söz verdi nihayet. Ona katılmak isteyen hoş karşılanacaktı ve Judith o esnada daha fazla öykü anlatacaktı.

Her şeyi hesaba katan Judith işlerin gayet güzel gittiğini hissediyordu. Frances Catherine bir endişe nedeniydi elbette; bebek sağ salim doğuncaya ve arkadaşı tamamen iyileşinceye dek Judith endişelenmeye devam edeceğini biliyordu. Arkadaşı, Helen'e güvenmemekte keçilik edip direnmişti, fakat tavrını giderek yumuşatıyordu. Frances Catherine'in Judith'e güveni tamdı ve eğer Judith Helen'ın yardımının dokunacağını düşünüyorsa, Helen'ın yardımı dokunacaktı... Sorumluluk Judith'te olduğu müddetçe.

Judith'in tahminleri doğruysa Frances Catherine doğuma sadece bir hafta uzaklıktaydı. Judith Frances Catherine'in, karnında üç bebeği varmışçasına iri göründüğünü düşünüyordu. Bu düşündüğünü Patrick'e söylemekte hata etti. Patrick'in benzi hatırı sayılır ölçüde soldu

ve Judith aceleci davranarak yalnızca şaka yaptığını açıklamak zorunda kaldı. Patrick Judith'e bu konuda bir daha asla şaka yapmamasını buyurdu.

Iain günler boyunca Judith'e karşı soğuk davrandı. Geceleri farklıydı her nedense. Hemen hemen her gece Judith'le tutkulu sevişmeler yaşıyordu ve Judith'i kollarında tutarken uykuya dalıyordu daima.

Judith Ramsey'le tanıştığı akşama dek kocası, Judith'in çevresinde kendi dinginliğini veya kibirliliğini asla gerçekten yitirmemişti.

Frances Catherine Judith'le zaman geçirmek için salona henüz girmişti. Patrick Frances Catherine'in, ocağın yanındaki sandalyelerden birine oturmasına yardım etti, kendisi önemli bir meseleyi sonuçlandırıncaya dek onun orada put gibi oturmasını buyurduktan sonra Iain ve Brodick'e katılmak için salonun karşı tarafına geçti.

Frances Catherine, "Kocam sinirli bir budalaya dönüşüyor," diye fısıldadı.

Judith güldü. Frances Catherine'in yüzü Iain'e dönüktü ve Frances Catherine Iain'in gülümsediğini fark etti. Birkaç dakika sonra Judith'in bir hayli eğlenceli bulduğu başka bir şey daha söyledi ve Judith güldüğünde kocasının gülümsediğini bir kez daha fark etti.

Frances Catherine bunun son derece tatlı olduğunu düşünüyordu ve Judith'e böyle söyledi. Derken, diğer iki savaşçıyla birlikte Ramsey salona girdi.

Judith adamların farkına varmadı. Frances Catherine ise farkına vararak, "Sana Ramsey adındaki savaşçıdan ve onun nasıl da yakışıklı olduğundan söz ettiğimi anımsıyor musun?" dedi.

Judith Ramsey'i anımsamıyordu. Frances Catherine fi-

sıldayarak, "Bir bak," dedi. "Söz ettiğim şeyden haberdar olacaksın."

Judith'in merakı ağır bastı, elbette, Ramsey'e bakmak için iskemlesinin yan tarafına doğru çaktırmadan bir göz attı. O anda keskin bir nefes aldı. Ağzının açık kalmış olabileceğini düşünüyordu ama bundan emin olamıyordu. Ah, bu adam gerçekten çok yakışıklıydı. Judith'in aklında bu savaşçı için kullanamayacağı bir tek sözcük mevcuttu; Ramsey kusursuzluktu. Koyu kahverengi saçları, kahverengi gözleri ve hanımlara kalp çarpıntısı vermek için yaratılmış bir gülümsemesi vardı.

"Gamzesini görüyor musun?" diye fısıldadı Frances Catherine. "Tanrım, Judith, bu adam muhteşem değil mi?"

Judith'in o gamzeyi görmemesi mümkün müydü? Gamze fazlasıyla çekiciydi. Judith bunu arkadaşına itiraf edecek değildi, her nasılsa. İtiraf etmek yerine Frances Catherine'e takılmaya karar verdi. Saf saf, "Üçünden hangisi Ramsey?" diye sordu.

Frances Catherine kahkahayı kopardı. Bu ses, erkeklerin dikkatini çekti. Ramsey Patrick'in karısına gülümsedi, sonra dik bakışlarını Judith'e çevirdi.

Bir dakika boyunca bakıştılar. Judith bir erkeğin nasıl bu kadar yakışıklı görünebildiğini, Ramsey de Judith'in kim olduğunu merak ediyordu.

Iain Judith'in dikkatini çekerek ayağa kalktı. Fazlaca mutlu görünmüyordu ve gözlerini dikmiş Judith'e bakıyordu.

Judith Iain'i kızdıracak ne yaptığını merak ediyordu ve Ramsey'e aval aval bakmaktan vazgeçmeyi başarır başarmaz bunun nedenini öğrenmek zorundaydı.

Iain'in beklemeye tahammülü yoktu. Iain neredeyse bağırarak, "Judith, buraya gel," diye buyurdu.

Judith kocasının dikkat çekmede kullandığı zorbaca yöntemi takdir etmediğini bildirmek için kocasına kaş çattı. Iain bu ince mesajı umursamadı ve işaret parmağını kanca gibi kıvırarak Judith'i yanına çağırdı.

Iain'in çağrılarını yanıtlamak, Judith'in zamanını aldı. Judith Gelfrid için onardığı çorabı dikkatle katladıktan sonra sepete koydu ve yavaşça ayağa kalktı.

Frances Catherine, "Kocanın biraz kıskandığını sanıyorum," diye fısıldadı.

Judith fısıldayarak, "Bu anlamsız," yanıtını verdi.

Arkadaşı hafifçe iç çekti. Judith gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Üç konuğun da önünden geçerek odanın karşı tarafına geçti ve sert sert bakan kocasının tam önünde durdu.

Judith, "Bir şey mi arzu ettin?" diye sordu.

Iain başıyla onayladı. Sonra Judith'in kolunu kavradı. Judith Iain'e neler olduğunu tasavvur edemiyordu. Iain kolunu, yan tarafına çektiği Judith'in omuzlarına koydu ve Judith'i oraya adeta mıhladı.

Iain aşırı derecede sahiplenici davranıyordu. Judith gülmemek için alt dudağını ısırmak zorunda kaldı. Frances Catherine haklıydı. Iain kıskançtı. Judith sevinmesi mi yoksa üzülmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

Iain Judith'i yeni gelenlerle tanıştırdı. Judith her savaşçıya tüm dikkatini vermeyi ihmal etmedi. Ramsey'e gözlerini dikip bakmak istiyordu, fakat bakmaya cesaret edemiyordu. Iain bu durumu fark ediyordu.

Formaliteler biter bitmez, Judith arkadaşının yanına

geri dönmeyi denedi. Iain Judith'e müsaade etmedi. Judith Iain'e bakmak için döndü. Iain bakışları hâlâ sertti.

Judith, "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" ricasında bulundu.

Iain Judith'e cevabını, onu kilere çekerek verdi.

"Bana söylemeyi arzu ettiğin şey nedir?"

"Ramsey son derece yakışıklı."

Iain bunu duymaktan hoşlanmadı. Judith gülümsedi. "Ama sen de yakışıklısın, kocam. O sana ne denli sadık olursa olsun, ben onun için cehennem ateşlerinde yürümezdim yine de. Onu sevmiyorum. Seni seviyorum. Bunu duymayı arzu edebileceğini düşündüm sadece. Senin için cehennem ateşlerinde yürürüm... Ama yalnızca senin için."

Iain tutuşunu gevşetti. "O kadar belli ettim demek?"

Judith başıyla onayladı. Iain sırıttı. Aşağı doğru eğilip Judith'i öptü. Bu öyle yumuşak ve naif bir öpüştü ki öpüşmenin tadı her ikisinin de damağında kaldı.

"Ben çok sahiplenici bir erkeğim, Judith. Bunun pekâlâ farkındasındır."

Judith'in gülümsemesi Iain'i memnuniyetle doldurdu. Judith, "Ben senin sahiplenici olduğunu zaten biliyorum," diye fısıldadı. "Ve seni hâlâ seviyorum."

Iain güldü. "Adamlarım bekliyorlar," dedi. "Bana söylemeyi arzu ettiğin başka bir şey var mıydı?"

Judith başını iki yana salladı. "Hayır, kocam."

Frances Catherine ile birlikte kısa süreli bir mahremiyet elde etmek için dışarı çıkıncaya dek Judith hiç gülmedi.

Judith'in Iain'e karşı boş bir böbürlenmesi olmamıştı. Judith Iain'in can güvenliğini sağlamak için cehennem ateşlerinde yürürdü, ancak böylesine imkânsız bir şeyi fi-

ilen yapmak zorunda kalmayı kafasında asla canlandırmıyordu.

Cehennem, Maclean diyarının yeni adıydı.

Judith ertesi gün öğleden sonra bu sınamadan geçti. Iain, Ramsey ve Brodick'le beraber batı sınırı yakınlarındaki belalı Macphersonlar'la bir kez daha tartışma yapmak için yuvadan ayrıldılar. Patrick ve Graham ava çıkmaya hazırlanıyorlardı. Graham Judith'e balık avlamayı planladığını da söyledi.

İhtiyar, "Eğer vakit yeterse, elbette," açıklamasını yaptı. "Patrick karısını ilerlemiş hamileliği nedeniyle dört saatten daha fazla süreliğine yalnız bırakmayacaktır." Kıkırdamak için duraksadı. "Oğlan, karısının gözünden ırak olduğunda, karısının çok korktuğunu fısıldamak için beni kenara çekip duruyor... Karısı ise azıcık kafa dinleyebilmek için kocasını tüm gün sürecek bir ava götürmemi talep etmek maksadıyla beni kenara çekiyor."

Judith Graham'a, "Patrick Frances Catherine'i delirtiyor," dedi. "Onu her dakika gözlemliyor. Frances Catherine geceleri uyandığında, Patrick'i tamamen uyanık ve ona bakarken bulduğuna yemin ediyor."

Graham başını iki yana salladı. "Patrick herkesi delirtiyor," itirafında bulundu. "Yine de Frances Catherine'in çocuğu olduğunda hepimiz çok mutlu olacağız."

Judith tümüyle aynı fikirdeydi. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Şelalelerin yakınında mı avlanacaksınız?"

Graham, "Orada avlanacağız," diye yanıtladı. "En iyi avlanma yeri orası."

"Frances Catherine bana orasının çok güzel bir yer olduğunu söyledi."

Judith'in sesindeki isteklilik ihtiyarı etkiledi. "Bugün

bizimle niye gelmiyorsun? Böylelikle orasının ne kadar güzel olduğunu kendi gözlerinle görebilirsin."

Judith heyecanlandı. Helen'a durumu sordu. "Eğer bugün yardıma gereksinim duyuyorsan, evde kalmaktan mutlu olurum."

Helen, hanımının ona önem vermesinden hoşnuttu. "Janet ve Bridget bugün en ağır işleri yaptıkları için mutfakların dışında yapacak fazla bir işim yok, leydim."

Graham, "Tamam o zaman," diye duyurdu. "Biz birkaç dakika içerisinde buradan ayrılıyoruz. Çabuk ol ve hazırlan, kızım. Helen, akşam yemeğimiz için biraz taze balık getirebilirim."

Judith merdivenlerden koşarcasına çıktı. At biniş eteklerini giydi, saçlarını bir kurdeleyle ensesinde topladı ve sonra merdivenlerden koşarak indi.

Patrick Judith'in de geldiğini öğrendiğine sevinmedi. Judith Patrick'in gerekçesini anlıyordu ve bu yüzden gönül kırıklığı yaşamadı.

Judith, "Frances Catherine biz dönene dek dinlenecek," sözünü verdi. "Helen onunla ilgilenecek, değil mi, Helen?"

Helen kafasını salladı. Patrick yine de ikna olmadı. Graham ahırlara doğru hareket etmesi için Patrick'i birkaç kez sağlamca dürtmek zorunda kaldı.

Harikulade bir sabahtı. Judith kalın pelerinini yanına aldı ama haricen korunmaya gerçekten hiç lüzum olmadı. Rüzgâr ılıktı, güneş parlaktı ve manzara tıpkı Frances Catherine'in söylediği gibi nefes kesiciydi.

Buna karşın şelalelerin tabanına varmadılar. Oraya varamadan önce Dunbarlar'ın saldırısına uğradılar.

Herhangi bir uyarı yoktu. Graham gür, puslu yeşil or-

manın içinden geçiyordu. Judith onun tam arkasındaydı ve Patrick en arkadan geliyordu. Onların muhafazadan yoksun oluşlarının tek sebebi, hâlâ Maitland diyarında bulunuşlarıydı.

Birdenbire kılıçlarını çekmiş ve hazır vaziyetteki en az yirmi savaşçı tarafından kuşatıldılar. Savaşçılar ekose kumaşlarında Maitland renklerini taşımıyorlardı, fakat Judith onların ani belirişlerine korkamayacak kadar çok şaşırdı.

Graham Judith'in o ana dek hiç tanıklık etmediği türdeki öfkesiyle, "Bizim diyarımızda olan sizsiniz," diye bağırdı. "Burayı hemen terk edeceksiniz, Dunbarlar, ateşkesimizi ihlal etmeden önce."

Savaşçılar bu buyruğa karşılık vermediler. Heykel gibi duruyorlardı. Judith onlardan herhangi birinin göz kırptığını dahi sanmıyordu.

Savaşların çoğu sabit gözlerle Judith'e bakıyordu. Judith de çenesini yukarı doğru kaldırıp sabit gözlerle onlara baktı. Düşmanların göz korkutmasına izin verecek değildi. Ne denli endişeli olduğunu da onlara sezdirmeyecekti.

Patrick tam da atını ilerlemesi için dürtüyorken, Judith onlara yaklaşan atların sesini işitti. Patrick Judith'in sağ tarafına geçti. Ona öyle yakındı ki bacağı onunkilere sürtünüyordu.

Patrick Judith'i korumaya çalışıyordu. Judith Patrick'in, onu korumak için kendi hayatını vereceğini biliyordu. Yaratıcı'sına bu asil davranışın gerekmemesi için hızlı bir dua etti.

Sık çalılıkları yarıp gelen atların yaygarasını burunlarının dibinde duyuncaya dek hiç kimse kımıldamadı. Dunbar savaşçılarından birkaçı işte o vakit bakmak için döndüler.

Beş adam daha ortaya çıktı. Onlar da ekose kumaş kuşanmışlardı, fakat onların ekose kumaşlarında taşıdıkları renkler Dunbarlar'ınkilerle aynı değildi. Judith bunun ne anlama geldiğini anlamadı. Patrick anladı. Düşük sesli bir küfür mırıldandı.

Judith Patrick'e bakmak için döndü. "Kim bunlar?" diye fısıldadı.

"Maclean askerleri."

Judith'in gözleri faltaşı gibi açıldı. Adamlara bakmak için arkasına döndü. Lider, atını yaklaştırdı. Judith dikkatini onun istikametine yönlendirdi. Onda belirsiz bir şekilde tanıdık bir şey vardı, Judith bunun ne olduğunu tasavvur edemiyordu. Savaşçı uzun boylu, geniş omuzlu, koyu sarı saçlı ve koyu mavi gözlüydü.

Graham sessizliği bozdu. "Dunbarlar'ın müttefikisiniz, demek ki."

Bu bir soru cümlesi değildi ama Maclean savaşçısı Graham'a yanıt verdi.

"Beyiniz bu ittifakı önlemeye gayret etti. Başarılı olabilirdi de... Eğer sen ve oymağınızı yöneten öteki yaşlılarla uğraşmak zorunda kalmasaydı. Bu kadın kim?"

Ne Graham ne de Patrick yanıtladı.

Maclean savaşçısı, etrafını saran adamlara el işareti yaptı. Patrick ve Graham'ın, silahlarına ellerini uzatmalarına vakit yoktu; onlar bunu denemekle zaten yeterince aptallık etmişlerdi. Dunbarlar'ın kılıçları, onların boyunlarını gösteriyordu artık. Savaşçılar, Maclean liderinin onlara sonraki talimatı vermesini bekliyorlardı.

Maclean lideri Graham'a, "Sana tekrar soruyorum," dedi. "Bu kadın kim? Bana tanıdık görünüyor."

Graham başını iki yana salladı. Judith'in kalbi küt küt

atmata başladı. Judith, "Kendi adıma konuşacağım," diye seslendi.

Patrick elini Judith'in dizine koydu ve dizini sıktı. Judith'ten onlara herhangi bir şey söylememesini istiyordu böyle yaparak.

Lider, atını Judith'in sol tarafına yaklaştırdı. Bir dakika boyunca gözlerini dikip Patrick'e baktı, sonra sabit bakışlarını Judith'e çevirdi. Küstah bir şekilde, "Öyleyse konuş," diye emretti.

Judith, "Bana kim olduğunu söyle ki ben de sorularına cevap vereyim," dedi.

Patrick'in, Judith'in dizindeki tutuşu acı verici oldu.

Lider, "Benim adım Douglas Maclean," diye yanıtladı.

"Sen bu adamların kumandanı mısın yoksa yalnızca en açık sözlü olanı mısın?"

Lider bu aşağılamayı umursamadı. "Ben beyin oğluyum," dedi. "Şimdi söyle bana kim..."

Bu güzel kadında meydana gelen kökten değişikliği ayrımsayınca talebini sonlandırdı. Renk, kadının yüzünü terk etmişti. Kadın neredeyse attan düşecekti ve bunun farkındaymışa hiç benzemiyordu. Lider, elini uzatıp onun kolunu tuttu.

Judith lidere doğru başını iki yana sallamaya cüret ediyordu. "Sen onun oğlu olamazsın."

Sesindeki hiddet onu serseme çevirdi. Lider, "Ne demek olamam," karşılığını verdi.

Judith ona inanmayı reddediyordu. Judith'in zihninde bir düşünce yanıp söndü. Babası daha önce bir kez evlenmiş olmalıydı. Evet, öyle olmalı diye düşündü Judith içten içe. Douglas Judith'ten birkaç yaş daha büyük görünüyordu... Judith, "Annen kimdi?" diye sordu.

"Bana niye böyle sorular soruyorsun?"

"Cevap ver bana."

Judith'in sesindeki öfke lideri şaşırttı. "Peki ben sana cevap verirsem, o vakit bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

Judith, "Evet," vaadinde bulundu.

Lider başıyla onayladı. Bir kez daha ılımanlaşan sesiyle, "Pekâlâ," dedi. "Annem İngilizdi. Aksanı seninkine çok benziyordu. Bu kadarını hatırlıyorum. Şimdi bana kim olduğunu söyle."

Judith kendisine dair bilgileri saklı tutmayı deniyordu umutsuzca. "Kaç yaşındasın?"

Bu soruyu Judith'e soran liderdi, sonra Judith'in kolunu acıtarak sıktı.

Judith o an kusacağını sandı. Douglas Judith'ten beş yaş büyüktü ve gözleri Judith'inkilerle aynı renkti. Saçları da mı aynı renk tonundaydı? Hayır, hayır, dedi Judith kendi kendine. Judith'in saçları çok daha açık tondaydı.

Judith kendisini kusmaktan alıkoymak için derin bir nefes almak zorunda kaldı. Eyerinin yan tarafına doğru çöktü, Patrick'in tarafına doğru yaklaştı.

Ulu Tanrım, diye inledi içten içe. Bu doğruydu. Douglas Judith'in erkek kardeşiydi.

Patrick kolunu Judith'e sarmayı denedi. Douglas ise Judith'i kendisine doğru çekti, sonra atından kaldırıp onu kendi önüne yerleştirdi.

"Lanet olsun onun nesi var böyle?" diye sordu.

Hiç kimse Douglas'a yanıt vermedi. Douglas hüsran içinde kaşlarını çattı. Bu kadının kime ait olduğunu hâlâ bilmiyordu, ancak Patrick'i pekâlâ tanıyordu.

Adamlarına, "Maitland beyi, kardeşinin arkasından ge-

lecektir," dedi. Graham ve Patrick'e doğru başını sallayarak ekledi: "Onu adamakıllı bir selamlamayla karşılayacağız. Onları babamın malikânesine götürün," diye emretti.

Maclean kalesine varmak için harcanacak zamanın uzunluğu hatırı sayılır ölçüde kısaltıldı, çünkü oraya doğrudan doğruya gidebilmek için Dunbar diyarında at koşturdular. Patrick gelecekte kullanacağı bu yolun her ayrıntısını hafızasına yazdı.

Judith geçtikleri yerlere dikkat etmiyordu. Zihninde bu çirkin durumu çözüme kavuşturmayı deniyorken gözlerini sımsıkı kapalı tutuyordu.

Annesinin ihaneti üzerine utançtan ağlamak istiyordu. Annesi çocuğunu nasıl olup da terk edebiliyordu? Midesi öyle çok bulanıyordu ki Judith midesini yatıştırmayla uğraşma dışında hiçbir şeye yoğunlaşamıyordu.

Onlar at sürerlerken, Judith eğer üstüne kusarsa, Douglas'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Judith gözlerini nihayet açtı. Douglas bunun farkına vardı. "Maclean adı seni korkudan bayılttı mı?"

Judith onu, "Bayılmadım," diyerek tersledi. "Kendi atımı sürmek istiyorum."

Douglas, "Burada kalmanı istiyorum," karşılığını verdi. Neredeyse sonradan aklına gelen bir düşünceymişçesine ekledi: "Sen çok güzelsin... Yatağımı ısıtmana izin verebilirim."

"Bu iğrenç."

Judith düşüncesini dile getirmek istememiş olsa da içinde tutamamıştı. Douglas Judith'in yüzündeki dehşet ifadesine itiraz etti. Çenesini tutup yüzünü yukarı doğru zorlayarak kaldırdı.

Douglas Judith'i öpecek miydi? Judith kekeleyerek, "Kusacağım," dedi.

Douglas onu alelacele serbest bıraktı.

Judith Douglas'ı zorluk çektiğine inandırmak için birkaç kez derin nefesler aldı, sonra rahatladı. "Şimdi daha iyiyim," yalanını söyledi.

Douglas Judith'e, "Bütün İngilizler dayanıksızdır," dedi. "Bu onları küçümsememizin bir başka gerekçesi."

Judith, "İngiliz kadınlar da İngiliz erkekler gibi mi?" sorusunu yöneltti.

Douglas, "Evet," yanıtını verdi.

Judith, "Ben İngiliz'im," dedi. "Ve sen kendinle çelişiyorsun. Eğer hepimizden nefret ediyorsan, niye benimle yatmayı ima ediyorsun?"

Douglas Judith'e yanıt vermedi. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika geçti. "Adını söyle bana."

Judith, "Judith," diye yanıtladı.

"Maitland ekose kumaşını niye kuşandın?"

"Bana bunu arkadaşım verdi. Burada bir ziyaretteyim ve arkadaşımın bebeği doğduktan sonra İngiltere'ye geri döneceğim."

Douglas başını iki yana salladı. "Maitlandler senin gitmene izin vermezler. Yalan söylüyorsun, Judith."

"Gitmeme neden izin vermeyeceklermiş?"

"Sen fazla güzelsin..."

Judith, "Ben İngiliz'im," hatırlatmasıyla Douglas'ın sözünü kesti. "Benden hoşlanmıyorlar."

Douglas, "Bana yalan söyleme," diye emretti. "Kime ait olduğunu söyle."

Patrick haykırarak, "Sana doğruyu söylüyor," dedi. "O bir misafirden daha fazlası değil."

Douglas güldü. Böylesi bir saçmalığa inanmıyordu. Douglas'ın, Judith'in belindeki tutuşu, Judith'e acı veriyordu. Judith onun parmaklarını açarak uzaklaştırmak için aşağı doğru uzandı. O esnada Douglas'ın parmağındaki yüzüğü gördü. Judith'in nefesi kesildi. Judith elini, babasının özdeş yüzüğünü sakladığı bağrına götürdü. "Bu çirkin yüzüğü nereden aldın?" diye sordu.

Douglas, "Amcamındı," diye yanıtladı. "Böyle kişisel sorular sormakta niye ısrar ediyorsun?"

Judith, "Merak ediyordum sadece," karşılığını verdi.

Douglas fısıldayarak, "Sen Iain'e aitsin, değil mi?" diye sordu.

"Ben domuzlarla söyleşmem."

Douglas bunun üzerine güldü. Kendisine hakaret edildiğinde, bunu anlamayacak kadar küstah oluyordu. Judith bunu da dile getirdi.

Douglas, "Herhangi bir hakarete uğramayacak kadar güzel bir gün," duyurusunu yaptı. "Graham'ı babam için esir aldım, seni de kendim için. Evet, epeyce güzel bir gün."

Tanrı Judith'e yardım etsin ki Judith bu barbarla fiilen akrabaydı. Bir ya da daha çok saat boyunca onunla tekrar konuşmadı. Ancak merak üstün geldi ve Graham ile Patrick'le aralarında epey mesafe olmasını fırsat vererek babası hakkındaki her şeyi öğrenmeye karar verdi.

"Bey Maclean nasıl biri?"

"Şahane."

Judith onun sesindeki muzipliği işitebiliyordu. "Ve?"

"Ve ne?"

"Boş ver."

"Niye bu denli ilgileniyorsun?"

Judith, "Birinin, düşmanlarına dair mümkün olduğunca çok şey bilmesi iyidir," açıklamasını yaptı. "Baban, Graham'ı görmekten ötürü neden sevinecek?"

Douglas, "Onunla görülecek bir hesabı var," diye yanıtladı. "Bu nefret uzun yıllar öncesine dayanıyor. Evet, babam, Graham'ı tekrar görmekten ötürü sevinecek."

Maclean diyarına varıncaya dek bir daha konuşmadılar. Judith'e beş dakikalık bir mahremiyet verildi. Judith ağaçların arasından geri döndü, Douglas'ın uzattığı eli aldırmadı ve Dougles onu durduramadan önce kendi atını yeniden aldı.

Patrick Judith'le konuşmak için ona yeterince yaklaşmaya çabalamayı sürdürüyordu, ancak Dunbarlar Patrick'e izin vermiyorlardı.

İlave Maclean askerleri etraflarını sardığında, Judith Patrick'in ondan sessiz kalmasını istediğinin farkındaydı. Patrick Macleanları, Maitland beyinin karısını, Maitland beyi Iain'e karşı yem olarak kullanmak için halihazırda ele geçirmiş bulunduklarından haberdar etmek istemiyordu. Douglas Judith'e Iain'in karısı olup olmadığını sorduğu zaman, gerçeği sorgulamaktaydı yalnızca. Adamlarından birisi gerçeğin kanıtlandığını öğreninceye dek Douglas bundan emin olamazdı.

Ne öğrenilirse öğrenilsin, bunun hiçbir önemi yoktu. Iain nasıl olsa gelecekti. Patrick bu durumun kesinlikle idrakı içindeydi. İki kardeş birbirleriyle daima ilgilenmişlerdi. Judith, Iain'in şimdilerde Patrick'in yardımına koşacağını söyledi kendi kendine.

Kan, gövdeyi götürebilirdi. Judith'in bundan hiç kuşkusu yoktu. Iain misilleme yaptığında akılcı davranmaya-

çaktı ve olacakları düşünmek bile Judith'in midesini ağrıtıyordu.

Judith hiç kimsenin ölmesini istemiyordu. Savaşı önlemek için ne yapabileceğini bilmiyordu, fakat önlemeyi denemekte kararlıydı.

Babasına yalnız başına ulaşmayı ve kim olduğunu söylemeyi deneyebilirdi. O zaman da babasının insafını dilenmek zorunda kalırdı. Eğer babası merhametli olduğunu kanıtlarsa, Iain peşlerinden gelmeden önce Graham ve Patrick'in gitmelerine müsaade edebilirdi.

Judith herhangi bir şey için asla dilenmemişti ve kalbinde bunun işe yaramayacağından yana bir endişe taşıyordu. Babasının onu hoş karşılayacağını sanmıyordu. Babası, ● ve annesinin arkalarından gelmeye tenezzül dahi etmemişti... Tavırlarını neden şimdi değiştirmek istesin ki?

Ve Judith ona kim olduğunu söylerse, her şeyi kesinlikle kaybedecekti. Iain Judith'i katiyen affetmeyecekti. Judith Iain'i suçlayamazdı. Iain'e doğruyu söylemiş olması gerekirdi, Iain'in dinlemesinde ısrarcı olması gerekirdi.

Judith birbirlerine yakınlaştıkları ve düşüncelerini fısıldadıkları o sıcak, karanlık geceleri aklına getirdi... Ah. evet, Iain'e o vakitlerde söyleyebilirdi.

Çok korkuyordu, elbette, çünkü gerçeği öğrendiğinde Iain'in artık kendisini sevmeyeceğini derinden hissetmekteydi.

Judith'in zihni korkularıyla öylesine meşguldu ki genç kadın Maclean iç kalesinin avlusuna girdiklerini fark etmedi. Başını kaldırdı, yekpare taş yapının görüntüsünü yakaladı ve omuzlarını derhal dikleştirdi... Ve kararlılığını korudu.

Maclean malikânesine bir isim verdi. Cehennem.

Douglas Judith'in attan inmesine yardım etmeyi denedi. Judith uzaklaştırmak için onun elini tekmeledi. Judith yere indikten sonra Douglas onun kolunu tutmaya çalıştı. Judith Douglas'ı iterek uzaklaştırdı, sonra da dönüp merdivenlerden çıktı.

Judith'in hareket tarzı bir kraliçeninkiyle benzeşiyordu. Graham Judith'i takip ediyordu. Onun davranışıyla gurur duyuyordu, aynı zamanda gülümsüyordu. Patrick de öyle yapıyordu. Maclean savaşçıları, Maitlandler'in neden bu denli neşeli olduklarını merak ediyorlardı. Başlarını iki yana salladılar ve beyin, oğlunun armağanlarına tepkisini görmek için içeri girmekte aceleci davrandılar.

Maclean Beyi üç saati aşkın bir süre boyunca herkesi bekletti. Judith devasa salonun bir ucunda, öteki esirler ise devasa salonun karşı ucunda tutuldular. Patrick ve Graham'ın elleri arkalarından bağlanmıştı.

Judith yerinde duramıyor, uzun masanın önünde volta atıyordu. Onlar bekletildikçe, Judith husursuzlanıyordu. En çok da Frances Catherine için endişeleniyordu. Patrick'in esir düştüğü haberi verildiğinde, arkadaşı doğum yapmaya başlar mıydı acaba? Ulu Tanrım, diye geçirdi içinden... Judith yardımda bulunmak için orada olamayacaktı.

Judith Patrick'in duygularını paylaşıyordu. Patrick tam şu anda kesinlikle aynı endişeleri hissediyordu.

Judith'in uygun adım yürüyüşü, Maclean savaşçılarını çıldırtıyor olmalıydı. Onlardan birisi, Judith'i yakalamak için elini uzattı. Savaşçı onu kollarına çekinceye dek Judith savaşçının o küstah eylemine savaşçıyla mücadele edemeyecek kadar çok şaşırdığından, bir süreliğine, hareketsiz kaldı.

Patrick bir öfke kükreyişi koyverdi ve salonun karşı tarafından tehditler savurarak yaklaştı. Douglas girişten koşarak geliyordu. Judith başka bir adam ona ulaşamadan evvel kendini topladı. Hevesli askerin kasığına dizıyle vurdu. Asker iki büklüm olup yere yıkılmadan önce bir öfke - ve Judith'in farkına varmaktan hoşnut olduğu acı – haykırışı kopardı.

Judith zevkten dört köşeydi. Douglas Judith'in dikkatini çekti o esnada. Judith'i yerde kıvranan askerden çekerek uzaklaştırmak için tuttu. Patrick elleri arkasından bağlı olduğu için ellerini kullanamıyordu. Judith'ten uzaklaştırmak maksadıyla Douglas'a omuz attı.

Douglas taş duvara doğru savruldu. Judith de onunla birlikte savruluyordu. Başının arkasını taşa çarpacaktı az kalsın ama Douglas'ın eli Judith'i korudu.

Patrick Douglas'a bir kez daha omuz atmayı denedi. Douglas Judith'i kendi yolundan itti ve sonra Judith'in kayınbiraderine saldırdı.

Judith, "Ona vurmaya kalkışma," diye feryat etti. "Elleri bağlı, lanet olsun. Eğer ille de birine vurmak istiyorsan, bana vur."

Patrick, "Sen bu işe karışma, Judith," diye bağırdı.

"Yeter."

Bu haykırış girişten yükseldi. Herkes emri kimin verdiğini görmek için döndü.

Maclean Beyi girişin ortasında dikiliyordu. Judith o iri adamın görüntüsüne bakakalmıştı.

Beyin elleri belindeydi ve yüzünde acımasızca sert bir ifade vardı. Bey, "Şu askeri buradan götürün," diye buyurdu.

Douglas başıyla selamladı. Judith'in yere devirdiği as-

kerin yeniden ayağa kalkmasına yardım etti ve askeri girişe doğru itteledi.

Bey hoşnutlukla baş onayı vermesinin akabinde salona girdi. Göz ucuyla dahi bakmaksızın Judith'in yanından geçti ve masanın öbür tarafına ulaşıncaya dek yürümeye devam etti. Ortadaki yüksek arkalıklı iskemleye oturdu.

Bir kadın hızla içeri daldı. Kadın, Judith'ten aşağı yukarı on yaş daha büyük görünüyordu. Siyah saçlı, tıknaz yapılıydı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Kadın masaya doğru alelacele ilerlemeden önce gözlerini dikip Judith'e bakmak için duraksadı. Judith ondan nefret etmekte karar kıldı.

Judith'in dikkati o an babasına yöneldi yine. Judith babasının yakışıklı olmasını istemiyordu. Gelgelelim babası çok yakışıklıydı. Biraz Douglas'a... Biraz da Judith'e benziyordu. Babasının teni oğlununkinden çok daha sert görünümlüydü, elbette, hem gözlerinin hem de ağzının çevresinde derin kırışıklıklar yer alıyordu. Kahverengi saçlarındaki kırlaşmalar onu fark edilebilir bir görünüşe büründürüyordu.

Babasının Judith'i tanımadığı açıkça anlaşılıyordu zira bakışları Graham'a odaklanmıştı. Gülümsemesi ise pis pis ve çirkindi.

Douglas ilerledi. Judith'in yanından geçerken, Judith ona çelme takmayı denedi. Douglas Judith'in kolunu kavradı ve Judith'i yanına doğru çekiverdi.

Douglas, "Sana bir düğün armağanım var, Baba," diye seslendi. "Emin olamıyorum, fakat içimde bu cadalozun Iain Maitland'a ait olduğuna ilişkin kuvvetli bir his var."

Judith Douglas'ı tekmeledi, çünkü Douglas ona aşağı-

layıcı bir isim takmıştı. Douglas'ın az önce dile getirdiği kelimeler Judith'in zihnine işledi sonradan.

Babası için bir düğün armağanı... Hayır, bu olamazdı. Judith bunu hiçbir şekilde anlamlandıramıyordu. "Baban evlenmiyor, değil mi?"

Judith'in sesi sanki az evvel bir şey yutmuş da boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Douglas Judith'e bakmak için döndü. "Evet, babam evleniyor ve bir esir olduğun halde gerçekten en acayip soruları soruyorsun."

Judith'in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Douglas Judith'i ayakta tutmak zorunda kaldı. Tanrı biliyordu ya, Judith mevcuttan daha fazla sürprizle karşılaşabileceğini hiç sanmıyordu. İlk başta bir erkek kardeşi olduğunu öğrenmişti ve şimdi de babasının evleneceğini öğreniyordu.

Judith elini masaya doğru sallayarak, "Şu kadınla mı evlenmeyi düşünüyor?" diye sordu.

Douglas başıyla onayladı. Beyin müstakbel eşi alındı. "Götürün şunu buradan," diye seslendi. "Beni rencide ediyor."

Judith kadına doğru bir adım ilerledi. Douglas Judith'in kolunu sıktı. Judith Douglas'ın, kol kemiğini kırmış olabileceğini sandı. İstemsizce bir acı çığlığı koyverdi ve Douglas'tan geri çekilerek uzaklaştı. O esnada Judith'in elbise kolu tamamen yırtıldı.

Douglas'ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade belirdi. Douglas sadece Judith'in işitebileceği bir fısıltıyla, "Seni incitmek istemezdim. Lütfen kımıldama. Mücadele etmen sana bir fayda sağlamaz," dedi.

Maclean Beyi yüksek sesle iç geçirdi. Müstakbel eşine, "Sen gideceksin," diye emretti. "Senin müdahalene ihtiyacım yok."

İtaat etmek, kadının zamanını aldı. Kadın, Judith'in yanından geçerken Judith'e ters ters baktı. Judith onu umursamadı.

Bir asker kapı aralığından bağırdı: "Maitland Beyi, patikayı tırmanıyor."

Judith'in kalbi duracakmış gibi oldu. Iain buradaydı.

Maclean Beyi, "Onunla birlikte kaç kişi at sürüyor?" diye sordu haykırarak.

Asker, "Tek başına geliyor," diye bildirdi. "Tepeyi sizin istediğiniz gibi kolayca çıkıyor."

Maclean Beyi güldü. "Oğlanın ona vereceğim cesareti var," yorumunu yaptı. "Hiç silah taşımadığına da bahse girerim."

Asker, "Hayır, taşımıyor," yanıtını verdi.

Judith kocasına doğru koşmayı umutsuzca arzuluyordu. Koşmayı denedi ama Douglas onu yakaladı. Judith'in halihazırda çürümüş olan kolunu sıkı sıkı tuttu ve onu yakına çekti.

"Bir kadına kötü davranmayacaksın, Douglas, o seni ne denli kışkırtırsa kışkırtsın. Ben Iain'i istiyorum, onun kadınını değil."

"Tanrı aşkına, gerekçeyi dinlemeniz için yalvarıyorum, Bey Maclean. Etraf kan gölüne dönüşmeden önce bunu şimdi durdurun."

Peder Laggan bu ricasını girişten haykırdı. Peder tam da salona koşarak giriyorken, Judith döndü.

Peder, Judith'in yanına ulaştığında aniden durdu. "İyi misin, kızım?"

Judith başıyla onayladı. "Peder, Maclean Beyi'nin evlilik sözü vermesini dinlemeye mi geldiniz?"

Peder bitkin bir şekilde, "Evet, Judith," diye yanıtladı.

"Ve iş işten geçmeden önce bu adamlarla mantık çerçevesinde konuşma ümidiyle."

Judith başını iki yana salladı. Fısıldayarak, "Size düğün falan olmayacağına dair söz verebilirim," dedi.

Peder, "Onu serbest bırak, Douglas," diye buyurdu. "Kolunu ne hale getirdiğine bir baksana... Onun canını yakıyorsun."

Douglas pederin buyruğunu çabucak yerine getirdi. Judith özgürlüğünden faydalandı. Kapı aralığına doğru koştu. Douglas Judith'i belinden yakaladı ve tam da Iain içeri giriyorken geriye doğru çekti.

Iain durumu ya da ona karşı kaç kişi olduğunu ayrımsamakta duraksamadı bile. Yürümeye devam etti. Judith Iain'in yüz ifadesine bir kez baktı ve gözlerini yumdu. Iain birisini öldürmek üzereydi. Judith Iain'in hedefindeki kişinin pekâlâ Douglas olabileceğini düşündü.

"Beni serbest bırak," diye fısıldadı. "Bırakmazsan, seni öldürecek."

Erkek kardeşi, Judith'in önerdiği gibi yapacak kadar zekiydi. Judith hemen Iain'e doğru koştu ve kendisini onun kollarına attı. Yüzünü Iain'in göğsüne gömdü.

Iain, "İyi misin?" sorusunu yöneltti. "Seni incittiler mi?"

Judith Iain'in titrediğini hissedebiliyordu. Başını kaldırıp Iain'e baktı. Iain'in yüzündeki ifade, Judith'e, o tepkinin korkudan kaynaklanmadığını söylüyordu. Hayır, o tepki hiddetten kaynaklanıyordu.

Judith Iain'e, "Hiç kimse beni incitmedi," dedi. "Bana iyi davranıldı, gerçekten."

Iain başıyla onayladı. Judith'e sıkıca sarıldı, sonra onu yumuşak ve nazik bir biçimde arkasına geçmeye zorladı.

Düşmanıyla yüz yüze gelmek için ilerledi. Judith Iain'i takip etti. Graham ve Patrick de serbest bırakılır bırakılmaz Judith'in her iki yanında konumlandılar.

İki bey birbirlerini sınayarak uzun bir süre birbirlerine dik dik baktılar. Sükûneti bozan Maclean oldu. "Başını derde sokmuşsun gibi görünüyor, Iain Maitland. Kadınını esir aldım ve onunla ne yapmak istediğimden hiç emin değilim. Sen aynı amaçla bana bir temsilci gönderirken, Dunbarlar'la da bir ittifak oluşturmayı denemeye cüret ettin. Birini diğerine karşı kullanabileceğine mi inanıyordun?"

Iain öfkeden titreyen bir sesle, "Seni sersem..." yanıtını verdi. "O oyunu oynayan Dunbarlar'dı."

Maclean yumruğunu masaya indirdi. "Dunbarlar'la bir ittifak oluşturdum. Sen şimdi bana sersem mi diyorsun?"

Iain duraksamadı. "Diyorum."

Maclean Beyi yükselen öfkesini kontrol etmek için derin bir nefes aldı. Sabit gözlerle Iain'e bakarken başını bir yana yatırdı. Sonra iki yana salladı. "Sen beni bile bile kışkırtıyorsun," yorumunu yaptı. "Nedenini merak ediyorum doğrusu. Aile ilişkilerine önem verdiğimi herkes bilir. Evet, Dunbarlar'la ittifakım kulağa mantıklı geliyordu. Dunbar Beyi'nin ikinci kuzeni Eunice'in erkek kardeşimle evli olduğunu bilmen lazım. Evet, bu bir aile birliği, Iain Maitland... Ve aile öteki bütün nedenlerden önce gelir. Sadık olduğum için bana yine de sersem mi diyorsun? Seni öldürmem için beni kasıtlı olarak kışkırtmayacak kadar akıllısındır sen. Kaybedemeyecek kadar çok şeyin vardır senin. Oyunun nedir?"

Iain, beyi memnun edecek süratte yanıt vermedi. "Bu kadın, senin karın mı?"

"Onunla benim aramdaki ilişki seni ilgilendirmez."

Maclean sırıttı. Maitland Beyi'ni kendi özdenetiminden yoksun bırakmak için yeterince sinirlendirme girişimiyle, "Onu alıkoyabilirim ve adamlarımdan birine verebilirim," diyerek böbürlendi. "Douglas? Onunla yatmak istiyor musun?"

Douglas, "İstiyorum," diye seslendi.

Öfke ayyuka çıkmıştı. İki bey birbirleriyle kafa tokuşturan boğalar gibiydi. Judith kocasının yanına doğru hareket etti. Bağırarak, "Beni alıkoymayacaksın," dedi.

Babasının gözleri kısıldı. "Cüretin beni hoşnutsuz ediyor," diye haykırdı.

Judith, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Iain az kalsın oracıkta gülümseyecekti. Judith'in titrediğini hissedebiliyordu. Maclean onun aslında nasıl korktuğuna dair bir fikre sahip değildi ve bu gerçek Iain'i hatırı sayılır ölçüde memnun ediyordu.

Maclean, "Bir İngiliz kadının sesi var sende," yorumunda bulundu. "Ve kocan kadar cahil olduğun da aşikar. Hiçbiriniz tehlikede olduğunuzun farkında değil misiniz?" Bakışlarını Judith'e odakladı. "Yoksa kocanın ölme ihtimali hoşuna mı gidiyor?"

Ne Judith ne de Iain, beye yanıt verdi. Maclean'ın sabrı tükendi. Iain'e bağırmaya başladı. Iain düşmanının verdiği gözdağına belirgin herhangi bir tepki göstermiyordu. Iain'in yüz ifadesi öyle kontrollüydü ki adeta taştan oyulmuş gibiydi. Daha doğrusu, Iain düpedüz sıkkın görünüyordu.

Misillemeler ayinini kusmayı bitirdiğinde, beyin yüzü kıpkırmızıydı ve bey nefessiz kalmıştı. "Evet, senin bir sorunun var," diye homurdandı. "Çünkü hiç kimse bana

sersem demez. Hiç kimse." Sandalyesine yaslandı, karara vardı. "Seni öldüreceğim, Iain, yalnızca bu hakaret yüzünden."

Judith bir adım öne çıkarak, "Hayır!" diye haykırdı.

Iain onun elini tutup ilerlemesine mani oldu.

Judith Iain'e bakmak için döndü. "Onunla konuşmak zorundayım," diye fısıldadı. "Lütfen anla."

Iain Judith'i serbest bıraktı. Judith zinciri boynundan çıkardı ve yüzüğü avcuna aldı. Sonra babasıyla yüz yüze gelmek için ilerledi.

Herkes Judith'in söyleyeceklerini duymayı bekliyorken, salon sessizliğe gömüldü.

Judith sözüne, "Sen Iain'in karısını esir aldın," diye başladı.

Maclean burnundan soludu. Judith avcunu açtı ve yüzüğü babasının önündeki masaya bıraktı.

Maclean yüzüğü almadan önce o mücevher parçasına uzun bir müddet baktı sadece. Ne kadar şaşkın olduğu yüzünden okunuyordu. Kaşlarını çatarak bakışlarını Judith'e çevirdi.

Judith derin bir nefes alıp yeniden, "Evet, sen Iain'in karısını esir aldın," dedi. "Ama Iain senin kızınla evlendi."

On Dördüncü Bölüm

Judith'in babası sanki göğsünden içeri az önce bir kılıç saplanmış gibi tepki gösterdi. Sandalyesinden yarım doğruluncaya dek ileriye ve yukarıya doğru hamle ettikten sonra bir kez daha yastıklara çöküverdi. Öfkeli ve duyduklarına inanmaz görünüyordu. Sert bir reddedişle başını iki yana salladı. Judith başıyla yavaşça onayladı.

"Bu yüzüğü nereden buldun?"

"Annemden. Onu senden çalmış."

Babası kalınlaşan bir sesle, "Bana annenin adını söyle," diye buyurdu.

Yanıt verdiğinde Judith'in sesinde en ufak bir duygulanma belirtisi yoktu.

Douglas Judith'in sağında durmak için aceleyle ileri atıldı. Babası bir ona bir Judith'e baktı. Benzerlikleri şaşırtıcı biçimde belirgindi şimdi bey için. Bey bunun mümkün olduğuna nihayet inandı. "Aman Tanrım..."

"Baba, iyi misin?"

Bey, oğluna yanıt vermedi. Iain Judith'in sol tarafında durmak için ilerledi. Iain'in kolu Judith'inkine sürtündü.

Judith Iain'in bakıp bakmadığını bilmiyordu. Şu ana dek öfkeli olduğunu bildiğinden, Iain'e bakmaya da korkuyordu.

Douglas, "Tanrı aşkına neyin var, baba?" diye sordu. "Biraz önce şeytanı görmüş gibi bir halin var."

Judith'in fısıldadığı itirafı, Douglas'ın duymadığı apaçık ortadaydı. Iain sessiz kalmaya devam ettiği için Judith onun da duymadığına inanıyordu.

Judith babasıyla pazarlık yapmaya kararlıydı. Babası ilk karısına ilişkin Judith'in sessiz kalması karşılığında Iain ve diğerlerinin eve gitmelerine izin verecekti. Eğer babası yine evlenmek istiyorsa, Judith buna karışmayacaktı...

"Beni neden istemedin?"

Judith içten içe korkuyordu. Babasına bu soruyu sormak istememişti. Babası onu istese ne olacaktı veya istemese ne olacaktı? Judith'in sesi kayıp minik bir kız gibi çıkıyordu.

Babası, "Bilmiyordum," yanıtını verdi. Parmaklarını tedirginlik içerisinde saçından geçirdi. "İngiltere'ye asla geri dönmeyeceğime yemin ettim. O, benim yeminimi bozmayacağımın farkındaydı. O öldükten sonra onu katiyen aklıma getirmedim. Geçmişi ardımda bıraktım."

Judith masaya dokununcaya dek ilerledi. Daha da yakına eğildi ve fısıldadı. "O ölmedi."

"Aman Tanrım..."

Judith bir baş onayı eşliğinde, "Yeniden evlenmek istiyorsan, Peder Laggan'a senin zaten bir karın olduğunu söylemeyeceğim. Bunu umursamayacağım," diye ekledi. "Fakat... Maitlandler'in gitmelerine izin vermelisin."

Babasının sözünü beklemedi, ancak araya biraz mesafe koyuncaya dek geri geri gitti.

Maclean Beyi daha fazla sürprizle karşılaşacağını düşünmüyordu. Biraz evvel öğrendiği gerçeklerden ötürü hâlâ bocalıyordu.

"Baba, ne oluyor?"

Bey şaşkınlığından sıyrılmaya çalıştı. Oğluna bakmak için döndü. "Senin bir kız kardeşin var," dedi. Duygulandığı için sesi boğuk çıkıyordu.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Nerede?"

"Tam yanında duruyor."

Douglas dönüp Judith'e baktı. Judith de Douglas'a bakıyordu.

Bu gerçeği kabullenmek Douglas'ın epey zamanını aldı. Bu habere sevinmişe benzemiyordu. Daha doğrusu, dehşete kapılmış görünüyordu. "Seninle yatmak istemiyorum," diye kekeledi. O esnada sahiden azıcık gülümseyebilmişti. "O denli iğrenmene şaşmamalı, ben denediğimde..."

Douglas konuşmasını sürdüremedi, çünkü Iain'in onu gözlemlediğini henüz fark etmişti. Soru sorduğunda, Iain'in sesi son derece yumuşaktı. "Tam olarak ne yapmayı denedin, Douglas?"

Douglas'ın gülümsemesi bir anda kayboldu. "Onun, senin karın olduğunu bilmiyordum, Maitland," mazeretini ileri sürdü. "Ve onu öpmeyi denediğimde, kız kardeşim olduğunu bilmediğimden kesinlikle emindim."

Iain ileri sürülen mazeretleri umursamıyordu. Judith'in omuzları arkasına elini uzattı, Douglas'ı ensesinden kavradı ve ani bir bilek hareketiyle onu yere fırlattı.

Judith'in babası, gözlerinin önünde yere uzanan oğlu-

na hiç tepki göstermedi. Dikkati hâlâ kızının üzerindeydi. "Senin, annene benzememenden hoşnutum."

Judith bu yoruma bir karşılık vermedi.

Babası hafifçe içini çekti. "Seni bana karşı doldurdu mu?" sorusunu yöneltti.

Judith bu soruya şaşırmıştı. Başını iki yana salladı. "Bana, babamın, İngiltere'yi kâfirlere karşı savunurken öldüğü anlatıldı. Bir baron olması gerekiyordu."

"Demek ki sen büyürken hep onunla birlikte yaşadın, öyle mi?"

Judith, "Hayır," diye yanıtladı. "İlk dört yıl boyunca Millicent Teyze ve Herbert Amca'yla birlikte yaşadım... Millicent, annemin kız kardeşi."

"Neden annenle birlikte yaşamadın?"

"Varlığıma tahammül edemiyordu. Uzun bir süre, durumun böyle olduğuna inandım, çünkü ben ona sevdiği adamı hatırlatıyordum. On bir yaşımdayken, gerçeği öğrendim. Ben senin bir parçan olduğum için annem benden nefret ediyordu."

"Peki, gerçeği ne zaman öğrendin?"

"Bana annemi kovduğun söylendi ki annemin bana hamile olduğunu biliyormuşsun ve hiçbirimizi istemiyormuşsun."

Bey başını iki yana sallayarak, "Yalanlar..." diye fısıldadı. "Senin varlığından asla haberdar değildim. Tanrı şahidim olsun, seni hiç bilmiyordum."

Judith babasının bu hararetli söylevine herhangi bir tepki göstermedi. Bir kez daha, "Eve gitmemize izin verirsen..." dedi. "Bir karın olduğunu pedere söylemem."

Babası başını iki yana salladı. "Hayır, yeniden evlenmeyeceğim. Tanrı'nın huzurunda böyle bir günah işleyeme-

yecek kadar yaşlıyım. İşleri oluruna bırakmaktan memnunum."

Dikkatini Iain'e yönlendirdi sonra. "Onunla evlendiğinde, benim Judith'in babası olduğumu biliyor muydun?"

"Evet."

Judith'in bir an için nefesi kesildi. Şaşkınlığından kurtulup kendine gelmesi ise fazla zaman almadı. Iain, beye bariz biçimde yalan söylüyordu ve Iain'le yalnız kaldıklarında, Judith Iain'in gerekçelerini mutlaka öğrenecekti. Eğer Iain Judith'le tekrar konuşursa, Judith buna hak kazanırdı. Yine de Iain'in yüzüne hâlâ bakamıyordu. Ona gerçeği anlatacak kadar güvenmediği için ağlamak istiyordu.

Maclean, "Öyleyse Dunbarlar'la bir ittifak arayışına neden girdin?" diye sordu. "Yoksa o piç bana yalan mı söyledi?"

Iain, "Dunbarlar ilk başta bize yaklaştılar," açıklamasını yaptı. "Ben ittifak olasılığını konuşmak için onların beyiyle tarafsız alanda görüştüm; fakat bu görüşme karımın senin kızın olduğunu öğrenmeden önceydi."

"Peki ya bundan emin olduğunda?"

Iain omuz silkti. "O zamana dek Dunbarlar'ın oyununun ne olduğunu fark ettim. Onlara güvenilemezdi. Bu yüzden temsilcim Ramsey'i sana yolladım."

"Kızımla ben onun babası olduğum için mi evlendin?"

"Evet."

Bey başıyla onayladı; Iain'in dürüstlüğünden memnundu. "Ona iyi davranıyor musun?"

Iain bu soruya bir karşılık vermeyince Judith araya gi-

rerek, "Bana çok iyi davranıyor. İyi davranmasaydı, onunla kalmazdım..." dedi.

Babası gülümsedi. "Cesursun. Bu, hoşuma gidiyor."

Judith iltifatı için babasına teşekkür etmedi. En fazla beş dakika önce babası ona cüretinden hoşlanmadığını söylemişti. Kendisiyle çelişiyordu; iltifatlarından hiçbiri Judith'in acısını dindirmeyecekti.

Judith babasının gözlerinin buğulandığını fark etti. Bunun nedenini anlamadı.

Douglas, "Beni ne zaman öğrendin?" diye sordu. "On bir yaşından beri bir ağabeyin olduğunu biliyor muydun?"

Judith'in soğukkanlılığı oracıkta kaybolmak üzereydi neredeyse. Annesinin ihaneti onu aniden mahçup etti. "Seni bilmiyordum... Bugüne dek," diye fısıldadı. "Annem hiç kimseden bahsetmedi."

Douglas gerçekten umursamıyormuş gibi davranmaya çalışarak omuz silkti ama Judith onun savunmasızlığını görebiliyordu. Douglas'ı bir nebze olsun rahatlatmak için onun koluna dokundu. "Şükret ki Douglas... Annem seni buraya bırakmış. Sen çok daha talihliymişsin."

Douglas Judith'in apaçık ilgisi üzerine şaşırdı. Boğazındaki ani düğümlenmeyi gidermek için gırtlağını temizlemesinin ardından, "Seni bütün ağabeylerin yapmaları gerektiği şekilde gözetirdim. Bunu yapardım, Judith..." dedi.

Judith başıyla onayladı, fakat tam o sırada babası dikkatini çekti.

"Burada bir süreliğine benimle ve Douglas'la beraber kalmanı istiyorum."

Iain birdenbire, "Hayır," diyerek itiraz etti. "Judith, dışarı çık ve beni bekle. Babanla konuşacaklarım var."

Judith denileni yerine getirmek üzere arkasını döndü ve oradan uzaklaşmaya başladı. Bey Maclean bir müddet Judith'i izledikten sonra ayağa kalktı. Bakışları Judith'in sırtına odaklanmıştı.

"İngiltere'ye geri dönmeme sözümü asla bozmazdım," diye seslendi. Daha yüksek bir sesle ekledi: "Karım için kesinlikle geri dönmezdim."

Judith babasından uzaklaşmayı sürdürüyordu. Öyle çok titriyordu ki bacaklarının artık onu taşımayacağından endişeleniyordu. Dışarı bir çıkabilseydi...

"Toprak, unvan veya İngiltere'nin ödemek zorunda olduğu altınlar için geri dönmezdim."

Babası bağırdığında Judith yolu yarılamıştı. "Judith Maitland!"

Judith durdu ve yavaşça arkasına döndü. Gözyaşları yanaklarından süzülürken Judith gözyaşlarına kayıtsız kaldı. Hiç kimse ellerinin titrediğini göremesin diye ellerini birbirine sımsıkı kenetledi.

Babası, "Ama bir kız evlat için yeminimi bozardım," cümlesini haykırdı. "Ah, evet, İngiltere'ye sırf senin için geri dönerdim."

Judith derin bir nefes aldı, sonra yavaşça başını salladı. Babasına inanmak istiyordu umutsuzca, fakat tüm yalanların gerçeklerden ayrılması için zamana ve mesafeye gereksinim duyduğunun da farkındaydı.

Graham girişe çıkan merdivenin en alt basamağına yakın duruyordu. Onun arkasında nöbetçi olarak iki muhafız duruyordu. Judith'in bakışları ihtiyarınkiyle buluştu. Graham'ın yüzündeki ifade Judith'in nefesini kesti;

Graham'ın öfkesi ve küçümsemesi öyle çarpıcıydı ki Judith kendisini Graham'dan az önce bir tokat yemiş gibi hissediyordu.

Kusacağından emindi. Dışarı koştu, avluyu geçti ve ağaçların mahremiyetine doğru ilerlemeyi sürdürdü. Nefessiz kalıncaya dek koştu, koştu, koştu. Sonra yere yıkıldı ve yürek burkan hıçkırıklara boğuldu.

Judith'in kafası karmakarışıktı. Babası ona gerçeği söylemiş miydi? Eğer onun varlığından haberdar olsaydı, onu sahiplenir miydi? Onu sevebilir miydi?

Ah Tanrım, diye inledi Judith. O kayıp yıllar, o yalanlar, o yalnızlık. Ve şimdi çok geçti. Judith kim olduğunu söylemişti ve Graham yalnızca bir nefret dolu bakışla Judith'e her şeyi kaybettiğini anlatmıştı. Judith orada bir yabancıydı sil baştan.

"Iain..." diyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Iain'i de kaybetmiş miydi?

Iain Judith'in şimdi kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Onunla bir Maclean olduğu için evlendiğine dair itirafıyla onu incittiğine inanıyordu. Onun yanına gitmek istiyordu, elbette, fakat ilk işi Judith'in babasıyla hesaplaşmaktı. Iain'in mantığına göre Judith'in güvenliği, duygularından önce geliyordu.

Maclean Beyi, "Kızımı bana ulaşmak için kullandın, değil mi?" yorumunu yaptı. Sesini öfkeli çıkarmaya çalıştı, ancak teşebbüsünde başarısız oldu. Hafifçe iç çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse... Senin yerinde olsaydım, muhtemelen aynı şeyi yapardım."

Iain'in o an disiplini kayboldu. Masanın diğer tarafına doğru uzandı, Judith'in babasını omuzlarından kavradı ve iskemlesinden yarıya kadar kaldırdı. Douglas müdaha-

le etmek için ileri doğru atıldı. Iain yumruğunun tersiyle Douglas'ı tekrar yere fırlattı.

Iain, "Judith'i senden korumak için Judith'le evlendim, seni piç," diye kükredi. Maclean'ı iskemlesine geri itmişti. "Şimdi sen ve ben bazı şeyleri açıklığa kavuşturacağız yoksa Tanrı'ya and olsun ki seni öldürürüm."

Maclean Beyi, adamlarının Iain'e saldırmasını engellemek için elini kaldırdı. "Herkes dışarı," diye bağırdı. "Bu mesele, Maitland Beyi'yle benim aramda. Douglas, sen kalabilirsin."

Iain, "Patrick sen de kalıyorsun," diye buyurdu.

Graham, "Burayı terk etmiyorum," dedi.

Maclean Beyi artık yorgun ses tonuyla, "Nasıl istersen," onayını verdi. Askerlerinin dışarı çıkmasını bekledi, sonra Iain'le yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. "Onu benden korumaya neden ihtiyaç duyuyorsun? Ben onun babasıyım."

Iain, "Nedenini pekâlâ biliyorsun," diye yanıtladı. "Sen onu Dunbarlar'dan biriyle evlendirirdin. Buna müsaade edemezdim."

Maclean Beyi bunun doğru olduğunu bildiğinden bu ihtimal üzerinde tartışmadı. İttifakı daha da sağlamlaştırmak adına kızını büyük olasılıkla Dunbarlar'dan biriyle evlendirirdi. "İlk başta onun rızasını alırdım," diye homurdandı. Sandalyesine yaslandı. "Aman Tanrım, bunu idrak etmek zor. Bir kızım var."

Iain ona, "Ve bir karın," hatırlatmasını yaptı.

Maclean'ın yüzü, anlaşılması zor bir ifadeye büründü. "Evet, bir de karım," diye onayladı. "Beni terk eden kadın," açıklamasını getirdi. "Ah, hasta erkek kardeşini görmek için İngiltere'ye dönme bahanesiyle gitti, fakat ben

onun geri dönmeye hiç niyeti olmadığını biliyordum. Ondan kurtulduğum için mutluydum. Onun öldüğünü duyduğumda, içimden kutlama yapmak geldi. Bu bir günahsa eğer, öyle olsun. Onun gibi bir kadın asla tanımadım... Ne önce, ne de sonra. O, vicdansızın tekiydi. Kendi memnuniyeti için yaşıyordu, daha fazlası için değil. Oğluna karşı o denli zalimdi ki günlerimin çoğunu, oğlanı kendi annesinden korumakla geçiriyordum."

"Judith'in onu koruyacak kimsesi yoktu."

Maclean, "Bunun farkındayım," yanıtını verdi. Ansızın çok yaşlı bir adam gibi görünmeye başlamıştı. "Hayatının ilk dört yılında teyzesiyle beraber yaşadığını söyledi. Sonra ne olmuş? Annesiyle beraber mi yaşamış?"

"Evet."

Maclean, "Ya karımın erkek kardeşi? O sarhoş?" sorusunu yöneltti.

"O da onlarla beraber yaşıyormuş. Teyzesi ve eniştesi, Judith'i gözetmeye çalışıyorlarmış. Judith her yılın altı ayını onlarla birlikte, diğer aylarını da cehennemde geçiriyormuş."

Maclean, "Tuhaf bir anlaşma," dedi. Başını iki yana salladı. "Ona bunun yapılmasına asla izin veremem. Asla..." Sesi boğuk çıkınca öksürüyormuş gibi yaparak sözlerine devam etti. "İttifakını yapacaksın, Iain, şayet hâlâ istiyorsan. Dunbarlar isyan edecekler, elbette, fakat biz onları denetim altında tutabiliriz ve kendilerine getirerek aramızda kilitleriz. Bir tek ricam olacak."

"Nedir?"

"Judith'in kısa bir süre için burada kalmasını istiyorum. Onu tanımak istiyorum."

Maclean ricasını sonlandırmadan önce Iain halihazırda başını iki yana sallıyordu. "Karım benimle kalacak."

"Onun ara sıra buraya gelmesine müsaade edecek misin?"

Iain, "Bu kararı sadece Judith verebilir," karşılığını verdi. "Onu zorlayamam."

"Ama onu engellemeyecek misin?"

Iain, "Hayır," diyerek durumu kabullenmek zorunda kaldı. "Seni tekrar görmeyi dilerse, onu sana getireceğim."

Graham neredeyse bağırarak, "Iain Maitland, otorite olmaksızın vaadlerde bulunuyorsun," diye duyurdu. "Herhangi bir ittifaka heyet karar verecek, sen değil."

Iain Graham'a bakmak için arkasına döndü. "Bunu daha sonra tartışacağız," diye buyurdu.

Maclean bağırarak, "Kızıma çekinmeden konuştuğu için minnettar olman lazım," dedi. Ayağa kalktı, ellerini masanın üstüne koydu ve ileri doğru eğildi. "Senin zavallı postunu kurtardı, Graham. Uzun yıllardır seni parçalamak için can atmaktayım. Hâlâ parçalayabilirim, eğer Judith'e doğru dürüst davranmadığını işitirsem."

Düşmanına sert sert bakmak için duraksadı. Maclean, "Ah, onun bir Maclean olduğunu işittiğinde, yüzündeki ifadeyi gördüm. Hoşuna gitmedi, değil mi? Beyinin, kızımla evli olduğunu öğrenmek seni hatırı sayılır ölçüde rahatsız etti. Hiç farketmez... Judith'i incitirsen, Tanrı şahidim olsun, seni kendi ellerimle öldürürüm."

Douglas, "Baba, ya Judith burada bizimle beraber kalmak isterse?" diye sordu. "Iain'le birlikte eve gitmek istemeyebilir. Bu soruyu ona sorman gerekiyor."

Iain Douglas'ın bu kardeşçe ilgi patlamasından etkilenmedi. "Benimle birlikte gidiyor."

Douglas vazgeçmek istemiyordu. "Judith gitmek istemezse, Iain'in onu götürmesine müsaade edecek misin?"

"Ona müsaade etmek mi?" Maclean gülümsedi. "Iain her ne lanet olasıca şeyi yapmak istiyorsa, pekâlâ yapacakmışa benziyor." Dikkatini Iain'e çevirdi. "Aklında zekice bir planla yola koyulmuş olabilirsin, gelgelelim, tuttuğun yolun herhangi bir yerinde ona sahiden âşık oldun, değil mi?"

Iain, Maclean'a yanıt vermeyi reddetti. Douglas rahat bırakmadı. "Judith'i seviyor musun?"

Iain derin bir nefes aldı. Judith'in kardeşi tam bir baş belasına dönüşüyordu. "Eğer onu sevmeseydim, benim bir Maclean'la evleneceğimi hakikaten aklın kesiyor mu senin?"

Maclean Beyi kahkahalara boğuldu. "Aileye hoş geldin, oğlum."

Iain Judith'i, iç kaleden epeyce uzak bir mesafede, yolun yan tarafındaki bir ağaca yaslanmış vaziyette buldu. Ay ışığı, Judith'in yüzünün ne denli solgun olduğunu Iain'e gösterecek kadar parlaktı.

"Judith, eve gitme vakti."

"Evet, elbette."

Judith kımıldamadı. Iain yaklaştı. Judith Iain'e baktığında, Iain Judith'in ağladığını fark etti. Sesindeki bariz ilgiyle, "İyi misin?" diye sordu. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Judith'in gözleri tazelenen yaşlarla doldu. "O bana yalan mı söylüyordu yoksa gerçeklerden mi söz ediyordu?

Geçmişte o kadar çok yalan var ki gerçeği bulabilecekmişim gibi gelmiyor bana artık. Bunun gerçekten önemi yok, yine de, değil mi? Babamın bana sahip çıkacağını bilmek, kaybolan yılları geri getiremeyecek."

Iain, "Bunun senin için önemli olduğunu düşünüyorum," diyerek itiraz etti. "Ve babanın sana doğruyu söylediğine inanıyorum. Eğer bilseydi, seni almak için İngiltere'ye giderdi."

Judith ağaçtan uzaklaştı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bana kızman gerektiğini biliyorum. Babamın kim olduğunu sana söylemeliydim."

"Judith..."

Judith Iain'in sözünü kesti. "Gerçeği öğrenirsen, beni istemeyeceğinden korkuyordum." Iain'in kızgın olmadığını nihayet algılayabildi. "Niye üzgün değilsin? Haber seni şoke etmiş olmalı. Peki, babama neden yalan söyledin?"

"Ne zaman yalan söyledim?"

"Onun kızı olduğumu bildiğini söylediğin zaman."

"Ben yalan söylemedim. Seninle evlenmeden önce biliyordum."

Judith, "Bilemezdin," diye feryat etti.

Iain, "Bunu daha sonra konuşuruz," diye duyurdu. "Eve vardıktan sonra."

Judith başını iki yana salladı. Bunu şimdi konuşmak istiyordu. Bütün dünyası sanki az önce başına yıkılmış gibi hissediyordu. "Biliyorsan... Benimle neden evlendin?"

Iain Judith'e elini uzattı. Judith geriledi. "Judith, bunu şimdi konuşmayacağım."

Iain'in sesi öylesine sakin, öylesine makul çıkıyordu ki. "Sen beni kullandın."

"Ben seni korudum."

"O ittifakı istiyordun. Benimle evlenmenin yegane sebebi bu. Oysa ben... Oysa..." Judith'in sesi hıçkırıklarla kesildi. Judith bu gerçek karşısında o denli tiksinmişti ki neredeyse iki büklüm oluyordu. Bir adım daha geriledi. Kendi saflığı yüzünden kendisine daha da çok kızıyordu. "Öyle salağım ki..." diye veryansın etti. "Buraya ait olabileceğimi sanıyordum sahiden. Kabul edilebileceğime ve annemin ya da babamın kim olduğunun önem taşımadığına inanıyordum..."

Kendisini kontrol etmeyi denemek için derin bir nefes aldı. "Böyle aptalca şeyler düşündüğüm için kendimden başka suçlayacağım hiç kimse yok. Burada asla kabul göremem. Seninle beraber eve gitmeyeceğim, Iain. Ne şimdi. Ne de sonra."

Iain dondurucu derecede yumuşak bir sesle, "Bana sesini yükseltmeyeceksin," diye emretti. "Ve benimle beraber eve geleceksin. Şimdi."

Iain yıldırım hızıyla hareket etti. Judith kaçmaya dahi vakit bulamadı. Iain tek eliyle onun iki elini birden tuttu ve mücadele etmeye başlayamadan onu yolun aşağısına doğru peşinden sürükledi.

Judith Frances Catherine'i anımsadığında, Iain'den kurtulma çabalarına son verdi. Arkadaşının, Judith'e gereksinimi vardı.

Iain açıklık alanın kenarında durdu. "Ağlamaya cüret etme," diye buyurdu.

"Kalbimi kırdın."

"Kalbini daha sonra onaracağım."

Judith az kalsın yeniden gözyaşlarına boğulacaktı. Açıklık alanda bir araya gelmiş asker kalabalığı, Judith'e fikrini değiştirtti. Judith omuzlarını dikleştirdi ve kocasının ya-

nında yürümek için ileri doğru atıldı; Macleanlar'ın önünde kendisini rezil etmemeye kararlıydı.

Graham ve Patrick halihazırda atlarına binmişlerdi; gitmek için bekliyorlardı. Iain Judith'in kendi atını sürmesine izin vermeyecekti. Atının dizginlerini Patrick'e uzattıktan sonra döndü ve Judith'i aygırının sırtına kaldırdı. Onun arkasına sıçradı, onu kucağına oturttu ve liderliği devraldı.

İlk başta Graham'ı geçtiler. Judith'in bakışları Graham'ınkiyle buluşur buluşmaz, Graham başka bir tarafa baktı. Judith bakışlarını kucağına çevirdi çabucak. Ellerini kenetledi ve herhangi bir duygusunu yüzüne yansıtmamayı denedi umutsuzca. İçinin ne kadar acıdığını onlardan hiçbirine bildirmek istemiyordu.

Iain Graham'ın, karısını aşağıladığını fark etti. Öyle çok öfkelendi ki kendisini güçbela denetleyebildi. Judith, Iain'in kollarında kaskatı kesilmişti. Iain Judith'i çekerek göğsüne yaklaştırdı ve Judith'in kulağına fısıldamak için eğildi.

"Sen ve ben birbirimize aitiz, Judith. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Bunu aklından çıkarma."

Iain bu sözleri yüksek sesle söyleyinceye dek sözlerinin nasıl da manalı olduğunu anlamadı. Iain'in göğsündeki gergin beden yumuşadı. Judith'i sevmek, Iain'e dünyayı bile fethedebileceğini hissettiriyordu. İkisi beraber oldukları sürece yüzleşemeyecekleri herhangi bir sorun yoktu. Iain, Judith'in, endişelerini onunla paylaşabilmek istediğini ona hangi sözcüklerle dile getirdiğini hatırladı. Iain Judith'in endişelenmesine izin vermeyecekti. Iain'in de endişelerini Judith'le paylaşması gerekecekti ki Iain bu fikre zamanında dudak bükmüştü... Kendisinin, yal-

nızca kendisinin, her kararı alması, her sorunu çözmesi, her emri vermesi gerektiğine küstahça inanarak. Judith'in görevi, sorunun ne olduğunu Iain'e söylemekti ve Iain o sorunu layıkı ile çözecekti.

Iain Judith'in onu niye sevdiğini tasavvur edemiyordu. Bu bir mucizeydi. Bu sevgiyi hak etmediğinden emindi. Neredeyse gülümseyecekti, çünkü hak etse de hak etmese de Judith'in kalbi ona aitti... Ve Iain Judith'i asla bırakmayacaktı. Asla.

Iain kendisini sanki bu düşünceyi yüksek sesle söylemiş gibi hissetti, çünkü Judith aniden ona baktı. "Beni sevmeyen bir erkekle birlikte yaşamayacağım," diye fısıldadı.

Judith Iain'in öfkelenmesini ya da biraz vicdan azabı çekmesini umuyordu içten içe. Ancak hiçbiri olmadı. Iain, "Pekâlâ," diyerek onu onayladı.

Judith Iain'den kıvrılarak uzaklaştı. Iain Judith'in, söylemek zorunda kalacağı hiçbir şeyi dinleyecek durumda olmadığını biliyordu. Yarın açıklamalar için yeterince yakındı.

Iain, "Gözlerini kapa ve dinlen," diye buyurdu. "Tükenmişsin."

Judith karanlıktaki bir hareketi gördüğünde, tam da Iain'in buyurduğunu yapmak üzereydi. Göğsünde dikleştiği Iain'in kolunu kavradı. Çevrelerindeki ağaçlar, Judith'e canlanmış gibi görünüyordu. Gölgeler, ay ışığında ileri doğru hareket ediyordu.

Onlar Maitland savaşçılarıydı ve sayıca, Judith'in saymaya dahi başlayamayacağı kadar kalabalıklardı. Hepsi de savaş kıyafetlerini kuşanmışlardı. Ramsey, savaşçılara liderlik ediyordu. İlerledi ve Iain'in ne olup bittiğini ona anlatmasını bekledi.

Iain ne de olsa yalnız gelmemişti. Adamları belli ki savaşa girişmek için Iain'in komutunu bekliyorlardı. Judith bir savaşı önleyebildiği için şimdi şükranla doluydu ve şayet sessiz kalsaydı, kaç insan yaşamının yitirilmiş olacağını merak ediyordu.

Eve varıncaya dek kocasıyla konuşmadı. Kocasına onun yatağını paylaşmak istemediğini söyledi. Iain Judith'i yerden kaldırdı ve yatağa taşıdı. Judith onunla münakaşa edemeyecek kadar yorgundu. Iain onun elbiselerini çıkarmadan önce Judith uykuya daldı.

Iain Judith'i yalnız başına bırakamadı. Kollarında tuttu, okşadı, burnuyla dürttü, öptü ve şafaktan önceki saatlerde onunla sevişti.

Judith karşı koyamayacak kadar uykuluydu ilk başta ve sonra Iain'i durduramayacak şekilde tükendi Iain'in ihtirası yüzünden. Iain'in dudakları Judith'inkilerin üstünde gezinirken harikulade bir etki bırakıyordu. Elleri Judith'in uyluk içlerini okşuyor; uyluklarını yumuşak ve nazik bir şekilde iki yana ayrılmaya mecbur ediyordu. Dili Judith'in diliyle buluşurken parmakları Judith'in ıslak sıcaklığına giriyordu. Bu erotik aşk oyunu, Judith'i zevkten inletiyordu. Judith Iain'e bitişik vaziyette kıpır kıpır kıpırdanıyordu. Iain'in tek ihtiyaç duyduğu müsaade buydu. Iain Judith'in uylukları arasında hareket etti ve Judith'in derinlerine yerleşti. Judith Iain'i yaklaştırmak için kollarını onun boynuna doladı. Iain'in ritmi yavaş, ölçülü ve temkinliydi. Bu tatlı eziyet Judith'i çıldırtıyordu. Judith Iain'e doladığı bacaklarını gerdi ve Iain'in hızını arttırmak için kendi kalçalarını çok daha yukarılara kalkmaya zorladı.

Doyuma birlikte ulaştılar. Iain gırtlağının gerisinden yükselen bir homurtuyla Judith'in üstüne yığıldı. Judith,

kendinden geçiş dalgaları vücudunu sarsıyorken, Iain'i sımsıkı tuttu ve sonra onun omzunda ağladı.

Judith ağlamaya başlar başlamaz, sanki hiç susmayacakmış gibi ağladı. Iain Judith'e sımsıkı sarılarak yan tarafa yuvarlandı ve Judith nihayet rahatlayıp tekrar uykuya dalıncaya dek kulağına sakinleştirici sözler fısıldadı. Gözlerini kapadı ve kendisini tamamen serbest bırakarak uykuya daldı.

Ertesi sabah, Iain Judith uyanmadan tam bir saat önce odadan ayrıldı. Ev çalışanı kadın, Judith'i çağırmak için üst kata çıktı, kapıyı hafifçe tıklattı ve Judith'e seslendi.

Judith henüz uçuk pembe elbisesini henüz giymişti. Judith emredince, Helen hızla odaya girdi. Judith'in elbisesine şöyle bir baktı ve ansızın durdu. "Ekose kumaşımızı kuşanmamışsınız," deyiverdi.

Judith daha fazla açıklama yapmaksızın, "Evet," diye yanıtladı. "Benimle konuşmak istediğin konu nedir?"

"İhtiyarlar..."

Helen konuşmaya devam etmediğinde Judith, "Evet?" diye sordu.

"Sizinle konuşmak için salonda bekliyorlar. Bu doğru mu? Babanız..."

Helen isim telaffuz edecekmişe benzemiyordu. Judith ona merhamet etti. "Maclean Beyi benim babam."

Helen, "Aşağıya inmeyin," diye feryat etti. Heyecan içerisinde ellerini ovuşturmaya başladı. "Yüzünüz fena halde solgun görünüyor. Yatağa dönün. Onlara rahatsız olduğunuzu söylerim."

Judith başını iki yana salladı. "Burada saklanamam," dedi. Kapıya yöneldi, sonra duraksadı. "Heyet resmî bir

sıfatla doğrudan doğruya benimle konuşarak kutsal kurallarından birini çiğnemiyor mu?"

Helen başıyla onayladı. "Kurallarını düşünemeyecek kadar kızgınlar büyük olasılıkla. Üstelik, diğer bir kadının daha onların huzuruna çıkmasına izin verdiler... Frances Catherine'in."

Judith gülümsedi. "Frances Catherine onların beni getirtmekten vazgeçirmeye çalıştıklarını bana anlattı. Şimdi onlar Frances Catherine'in boynunu koparmak istiyorlardır muhtemelen. Sebebiyet verdiğim onca soruna bakılacak olursa..."

Helen başını iki yana salladı. "Siz herhangi bir soruna sebebiyet vermediniz."

Judith onun kolunu sıvazladı. "İhtiyarlarla beraber kocam da beni bekliyor mu?"

Helen başını bir kez daha iki yana salladı. Bu, onun için, duygularını kontrol altında tutma çabasıydı. Hanımına yanıt veriyorken, Helen'ın sesi titriyordu. "Erkek kardeşinin evinden geri dönüyor olmalı. Graham onu çağırtmak için tepeden aşağıya bir ulak gönderdi. Onlar sizi uzağa göndermeyecekler, değil mi?"

Judith, "Babam onların düşmanı," hatırlatmasını yaptı. "Benden burada kalmamı isteyebileceklerini hayal edemiyorum."

Helen, "Fakat kocanız bizim beyimiz," diye fısıldadı. "Muhakkak..."

Judith Iain hakkında konuşmak istemiyordu, Helen mevcut duruma çok üzülüyordu. Gözyaşları Helen'ın yanaklarından süzülüyordu. Judith onun üzüntüsüne neden olmaktan ötürü üzgündü ama onun sıkıntısını nasıl gide-

receğini bilmiyordu. Ona her şeyin güzel olacağını söyleyemiyordu, çünkü bu gülünç bir yalan olurdu.

Judith, "Buna göğüs gereceğim," dedi. "Sen de göğüs gereceksin." Zoraki gülümsedi, yanaklarına renk gelmesi için çimdikledi ve odadan çıktı.

Judith tam da merdivenlerden iniyorken, Iain içeri girdi. Judith'i gördüğü için rahatlamış gibiydi. Judith buna ne anlam vereceğini bilmiyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum, Iain," diye seslendi. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Iain ona, "Şimdi olmaz, Judith," dedi. "Vakit yok."

Judith, "Vakit ayırmanı istiyorum," diye ısrar etti.

"Frances Catherine'in sana ihtiyacı var, karım."

Judith'in bütün tutumu değişti. Basamakların geri kalanını koşarak indi. "Bebek mi?"

Iain başıyla onayladı. "Helen?" diye seslendi Judith.

"Duydum, leydim. Sadece birkaç parça eşya toparlayacağım ve peşinizden geleceğim."

Judith Iain'in elini tutmuştu. Ne yaptığını ayrımsadı ve bırakmayı denedi. Iain buna müsaade etmedi. Döndü ve Judith'e kapıyı açtı, sonra da Judith'i dışarı çekti.

İhtiyarların hepsi ocağın yanındaki masanın önünde, grup halinde dikiliyorlardı. Iain sanki onlar orada değillermiş gibi davranıyordu.

Judith, "Ne kadar süredir sancıları var?" diye sordu.

"Patrick söylemedi. Öyle şaşkın ki tutarlı bir iki kelime konuşmakta bile zorlanıyor."

Iain abartmamıştı. Frances Catherine'in kocası kapı aralığının ortasında duruyordu. Onlar görüş alanına girdiklerinde Patrick, "Benden pederi getirmemi istiyor," deyiverdi. "Aman Tanrım, hepsi benim hatam."

Judith buna ne diyeceğini bilmiyordu. Iain başını iki yana salladı. "Kendine hakim ol, Patrick," diye emretti. "Eğer kendine hakim olmazsan, karına hiçbir faydan dokunmaz."

Patrick ıstıraplı bir fısıltıyla yineledi: "Hepsi benim hatam, sana söylüyorum."

Iain, "Kahretsin," diye homurdandı. "Elbette senin hatan. Onu yatağına aldın..."

Patrick, "O değil..." diyerek lafa girdi.

Kardeşi açıklamadığında Iain, "Öyleyse nedir?" sorusunu yöneltti.

"Buna ben sebep oldum, çünkü Judith'in babasından konuşuyorduk ve Frances Catherine yıllardır bildiğini söyledi. Bana bunu anlatmadığı için biraz kızdım ve sanırım ona sesimi yükselttim."

Patrick günahını ağabeyine itiraf ederken, elinde olmayarak Judith'in kulübeye girmesini engelliyordu. Judith onu yolundan nihayet ittirdi ve içeri koştu.

Frances Catherine'i fark ettiğinde, hemen durdu. Arkadaşı masada oturmuş; saçlarını fırçalıyordu. Son derece sakin görünüyordu. Mırıldanıyordu da.

Frances Catherine Judith'e gülümsedi, sonra kapıyı kapatmasını işaret etti.

Frances Catherine, "Şu kurdeleyi uzat bana," dedi. "Yatağın yanındaki pembe olanı, lütfen."

Judith arkadaşının ricasını yerine getirdi. Ellerinin titrediğini gözlemledi. Endişeli bir fısıldayışla, "Kendini nasıl hissediyorsun, Frances Catherine?" diye sordu.

"Çok iyi, teşekkür ederim."

Judith gözlerini dikip bir dakika boyunca arkadaşına

baktı. "Şu an sancın var mı yoksa yalnızca numara mı yapıyorsun?"

Frances Catherine, "Eğer sancım olmasaydı, numara yapardım," yanıtını verdi.

Judith masaya doğru yürüdü ve arkadaşının karşısındaki sandalyeye oturdu. Hızla atan kalbini yatıştırmak için çaba göstererek derin bir nefes almasının akabinde arkadaşına şu mantıksız yanıtıyla ne demek istediğini sordu.

Frances Catherine bunu açıklamaktan mutluluk duydu. "Sancım var," dedi. "Fakat eğer sancım olmasaydı, Patrick'i sırf sinirlendirmek için sancım varmış numarası yapardım. Onu terk ediyorum, Judith. Hiçbir erkek bana bağırmayacak artık, kocam bile. Kişisel eşyalarımı toplamama yardım edebilirsin."

Judith kahkahayı patlattı. "Şimdi mi yoksa bebek doğduktan sonra mı terk etmek istiyorsun?"

Arkadaşı gülümsedi. "Sonra," dedi. Konuyu değiştirerek sözlerini sürdürdü. "Hiç korkmuyorum... Bu acayip değil mi? Hamileliğim süresince hep korkuyordum ama şimdi hiç mi hiç korkmuyorum."

"Öyleyse neden bir peder istedin?"

"Patrick'e yapması için bir görev vermek amacıyla."

Judith bu saçmalığa inanmadı. "Sen Patrick'i korkutmak istiyordun, değil mi?"

Frances Catherine, "O da var," diyerek kabullenmek zorunda kaldı.

Judith, "Sen kendi içinde sadistçe bir özellik saklıyorsun, Frances Catherine," dedi. "Kocanı kasıtlı olarak dehşete düşürmüşsün. Şimdi onu içeri çağır ve ondan af dile."

Arkadaşı, "Af dileyeceğim," dedi. "Senin için berbat bir durum muydu?"

Frances Catherine konuyu o denli çabuk değiştirmişti ki Judith'in tepki göstermesi için bir dakika geçti. Judith, "Babam yakışıklı biri," yorumunu yaptı.

"Onun suratına tükürdün mü?"

"Hayır."

Arkadaşı, "Ne olduğunu anlat bana," talebinde bulundu.

Judith gülümsedi. "Kocanla konuşuncaya dek sana herhangi bir şey anlatmayacağım. Onun dışarıda kederinden bağırıp çağırdığını işitemiyor musun? Kendinden utanmalısın, Frances Catherine."

Arkadaşını ani bir sancı tuttu. Frances Catherine fırçasını düşürdü ve Judith'in eline yapıştı. Kasılma geçtiğinde, Frances Catherine hızlı hızlı soluyordu. Judith sancı esnasında geçen saniyelerin zihinsel hesaplamasını yapmayı sürdürüyordu.

Frances Catherine, "Bu sancı ötekilerden biraz daha kuvvetliydi," diye fısıldadı. "Buna rağmen sancılar arasında hâlâ uzun zaman aralığı var. Alnımı kurula, Judith ve sonra Patrick'e içeri gelmesini söyle. Onun mazeretini duymak için hazırım."

Judith söylenileni yapmakta aceleci davrandı. Çiftin yalnız kalabilmesi için dışarıda bekledi. Iain kaya çıkıntısında oturuyor, Judith'i seyrediyordu.

Iain, "Kardeşimi asla bu kadar disiplinsiz görmedim," yorumunu yaptı.

Judith, "Karısını seviyor," karşılığını verdi. "Karısı için kaygılanıyor."

Iain omuz silkti. "Ben de seni seviyorum ama sen bana

oğlumu ya da kızımı doğurduğunda, Patrick'in yaptığı gibi kendimi kaybetmeyeceğimden eminim."

Iain bu sözleri öyle gelişigüzel biçimde, öyle duygusuzca söylemişti ki Judith hazırlıksız yakalandı. "Sen demin ne dedin?"

Iain çileden çıktığını Judith'e belli etti. "Patrick'in yaptığı gibi kontrolümü yitirmeyeceğimi söyledim..."

Judith, "Öncesinde," diyerek söze karıştı. "Beni sevdiğini söyledin. Bunu bile bile söylemişsin gibi davranıyordun."

Iain Judith'e, "Ben daima söylediğim şeyi, bile bile söylerim," dedi. "Sen bunun farkındasın. Judith, bu doğumun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Judith Iain'in sorusunu umursamadı. Empatik bir ses tonuyla, "Sen beni sevmiyorsun," diye duyurdu. "Ben sadece, senin ittifakını elde etmek için kullanmak zorunda olduğun kurbanım." Iain'e yanıtlama fırsatı vermedi. "Yüzük beni ele verdi, değil mi? Douglas'ın taktığı yüzükle özdeş ve sen yüzüğü hemen anımsadın."

"Yüzük bana tanıdık geldi, fakat yüzüğü nerede gördüğümü hatırlamam uzun zamanımı aldı."

"Tam olarak ne zaman hatırladın?"

Iain ona, "Biz mezarlıktayken," dedi. "Sonra Patrick senin, karısına babanın Maclean olduğunu öğrendiğimde benim ne yapacağımı düşündüğünü sorduğuna kulak misafiri olmuş. Bana bunu söyledi ama ben zaten gerçeği biliyordum."

Judith başını iki yana salladı. "Anlamıyorum," itirafında bulundu. "Patrick madem biliyordu Frances Catherine'e niye o kadar kızmış?"

"Patrick, Frances Catherine ona güvenmediği için kızmış."

"Ve böylece sen de babamın kim olduğunu öğrenir öğrenmez benimle evlendin."

Iain, "Çok doğru," diye onayladı. Ayağa kalktı ve Judith'i kollarına çekti. Fısıldayarak, "Çiçekler olmaksızın," dedi. "Bunun için özür dilerim. Güvenliğin önce geliyordu. Senin için doğru dürüst bir düzenleme yapacak vaktim yoktu."

Judith Iain'e inanmayı nasıl da arzuluyordu. "Yalnızca güvenliğimi sağlamak için benimle evlenmek zorunda değildin."

Iain, "Evet, evlenmek zorundaydım," yanıtını verdi. "İhtiyarlardan biri şu lanet olasıca yüzüğü fark etmeden evvel tek sorun, zamandı. Onlar yüzüğü tanırlardı."

Judith, "Yüzüğü atacaktım," dedi.

Iain hafifçe içini çekti. "Atmazdın," dedi. "Baban olan adamla kurmaya mecbur olduğun yegane bağlantıyı mahvedemeyecek kadar yufka yüreklisin."

Judith bu olasılığı Iain'le tartışmamakta karar kıldı. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Babandan mı?"

"Evet."

Iain, "Kahretsin, hayır, ondan hoşlanmıyorum," karşılığını verdi. "O gerçek bir piç," diye ekledi. "Ama aynı zamanda senin baban ve ben seni koruyacağını halihazırda bildiğim için bir ittifaka ilişkin konuşması adına ona Ramsey'i gönderdim. Dunbarlar'la birleşmek daha elverişli olacaktı. Onların bizimle sınırları vardı ne de olsa, gelgelelim Maclean Beyi senin baban ve sen neticede onu talep etme hakkına sahiptin..."

"Fakat sen Macleanlar'a güvenmiyorsun, değil mi?"

Iain, "Hayır," diye yanıtladı. "Ne var ki ben Dunbarlar'a da bir o kadar güvenmiyorum."

"Douglas'tan hoşlanıyor musun?"

"Özellikle hoşlanmıyorum."

Judith Iain'in dürüstlüğünü ferahlatıcı buldu. "Sen hiç kimseden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Iain'in gülümsemesi şefkat doluydu. "Senden hoşlanıyorum."

Iain Judith'e böyle baktığında, Judith'i daima nefessiz bırakıyordu. Judith kendisini, konuştukları konuya konsantre olmaya zorladı. Bakışlarını Iain'in göğsüne yönlendirdi. "Başka bir oymakla bir ittifak oluşturmak neden gerekliydi? Geçmişte kendinizi hep soyutlamışsınız."

"Dunbar Beyi yaşlı ve yorgun olmasına rağmen yükümlülüklerini daha genç bir savaşçıya devretmek istemiyor. Onun Maclean'la görüştüğünü işittiğimde, bu birlik oluşturulamadan önce araya girmeyi denedim. Dunbarlar'ın Macleanlar'a eklenmesi; onları bize karşı yenilmez kılardı. Bu, lanet olasıca bir kaygıydı."

"Bana bunu niye açıklamadın?"

"Şimdi açıkladım işte."

Iain kaçamak cevap veriyordu ve her ikisi de bunun farkındalardı. Judith, "Niye daha önce açıklamadın?" diyerek onu kışkırttı.

Iain, "Benim için zordu," itirafında bulundu nihayet. "Tasalarımı Patrick'ten başkasıyla asla paylaşmadım daha önce."

"Graham'la da mı paylaşmadın?"

"Hayır."

Judith Iain'den uzaklaştı ve kafasını kaldırıp onun göz-

lerinin içine baktı. "Fikrinin değişmesine sebep olan şey neydi?"

Iain, "Sen..." yanıtını verdi. "Ve Frances Catherine."

"Anlamıyorum."

Iain Judith'in elini tuttu, Judith'i kayanın kenarına oturttu ve onun yanına oturdu. "Başta, ikinizin arasındaki bu bağı anlamıyordum. Siz birbirinize bütünüyle güveniyormuş gibi görünüyordunuz."

Judith Iain'e, "Biz birbirimize bütünüyle güveniyoruz," dedi.

Iain başıyla onayladı. "Frances Catherine babanın kim olduğunu asla hiç kimseye söylemedi ve sen onun söyleyeceğinden asla endişelenmedin."

Iain sanki zihninde bir şeyler hesaplıyormuş gibi görünüyordu. Iain'in konuşması yavaş ve tereddüdlüydü. "Sen ona, aslında onun sana karşı kullanabileceği bir silah verdin. Bir erkek asla böyle bir şey yapmazdı."

"Yapan çıkardı."

Iain, "Ben yapmazdım," diye itiraf etti. "Ve ben seni tanıyıncaya dek böylesine bir güvenin varolduğuna inanmıyordum."

Iain beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı. Ellerini arkasında kenetledi ve Judith'le yüz yüze gelmek için döndü. "Arkadaşına bütün güvenini verebileceğini gösterdin bana. Aynını isterim, Judith. Bana güvendiğini söyledin. Eğer bana bütün kalbinle, tamamen güvenseydin, sana seni sevdiğimi söylediğimde, demek istediğim şeyi söylediğimi, sorgulamaksızın kabul ederdin. Ancak o zaman kuşkun, korkun, kırgınlığın ortadan kalkacaktır."

Judith başını öne eğdi. Iain'in doğruyu söylediğini biliyordu. "Sana babamın kim olduğunu söyleyecek kadar

güvenmiyordum," diye itiraf etti. "Ama bunun bir yolunu bulacaktım... Bir gün. Öğrendiğinde beni artık istemeyeceğinden korkuyordum."

"Eğer bana yeterince güvenseydin..."

Judith başıyla onayladı. "Denedim, düğün töreninden hemen önce... Sana o vakit söylememe neden izin vermedin?"

"Seni korumam gerekiyordu ve bildiğim tek yol seni bir an evvel karım yapmamdı. Böylelikle heyet, meseleye başka bir anlam yükleyememiş olacaktı. Şayet onlar Maclean'ın, senin baban olduğunu öğrenselerdi, onu mahvetmek için seni kullanmayı denerlerdi."

"Eğer ben yüzüğü İngiltere'de bırakmış olsaydım, bunların hiçbiri..."

Iain Judith'in sözlerini bitirmesine müsaade etmedi. Ona, "Sırları keşfetmenin bir yolu bulunur," dedi. "Çok fazla sayıda kişi bu gerçeği öğrenmiş olabilir ve İngiltere'deki akrabaların seni geri almak için onların desteğini sağlamak amacıyla Macleanlar'la bağlantı kurmuş olabilir." Omuz silkti. "Hâlâ bağlantıda olabilirler." Bu ihtimalden fazlaca endişeleniyormuşa benzemiyordu.

"Iain, burada kalabileceğimi sanmıyorum. Babamın kim olduğunu öğrendiğinde Graham'ın bana bakış biçimi... Beni bir Maitland olmam sıfatıyla bundan böyle asla kabullenmeyeceğini gösteriyor. Ben yeniden bir yabancı olacağım. Hayır, burada kalamam."

"Pekâlâ."

Iain'in ani rızası, Judith'i şaşırttı. Judith Iain'in ondan, en azından, denemesini isteyeceğini sanıyordu. Iain isteseydi, Judith çok soylu bir davranışta bulunarak Iain'in istediğini kabul edecekti. Iain nasıl oluyordu da hem

Judith'e aşkını itiraf edip hem de Judith'in gitmesine rıza gösterebiliyordu?

Judith'in bu durumu Iain'e açıklatma fırsatı olmadı. Patrick kapıyı açtı ve Judith'e seslendi.

Judith içeri geri döndü ve Frances Catherine'i memnuniyetten ötürü gözlerinin içi gülüyorken buldu. Judith bunu arkadaşının kocasının adamakıllı pişman olduğuna yordu.

Frances Catherine yürüdüğü zaman belinde çok fazla sancı hissetmiyordu ve bu nedenden ötürü Judith gerekli hazırlıkları yaparken, Frances Catherine ocağın önünde yavaş yavaş geziniyordu.

Arkadaşının Macleanlar'a dair soracağı yüz sorusu vardı ama Judith o sorulardan herhangi birini yanıtlayamadı. Judith sözü kesilmeksizin tam bir cümle telaffuz etmeye nihayet olanak bulduğunda, arkadaşına Douglas'tan söz açtı.

Judith, "Bir erkek kardeşim var. Benden tam beş yaş büyük," dedi. "Annem onu terk etmiş ve hiç kimseye onun hakkında tek kelime etmemiş."

Frances Catherine neredeyse düşüyordu. Judith'in namına sinirlendi. "Şu uğursuz şirret," diye bağırdı.

Kocasının pencere dışından özür dilediğini işittiğinde, Judith'in annesi için bir küfür daha savurmak üzereydi. Kahkahasını zaptetmek için elini ağzına götürdü.

"Senin annen bir canavar," diye fısıldadı. "Bu dünyada adalet olsaydı, o da adaletten kendine düşen payı alırdı."

Judith bunun doğru olduğuna inanmıyordu, fakat arkadaşıyla tartışacak değildi. "Belki de..." dedi.

Frances Catherine bir baş onayı eşliğinde, "Agnes kendine düşen payı almış," diye duyurdu.

Judith, "Niye, ne olmuş ona?" sorusunu yöneltti.

Frances Catherine Judith'i duymamış gibi görünüyordu. "Evet o yaptı," dedi. "Senin hakkında utanç verici dedikoduları yayarken beyimizin o dedikoduları işitmeyeceğini düşündü."

Judith, "Iain işitmiş mi?" diye sordu.

Frances Catherine, "İşitmiş," dedi. Saplanan sancıya yoğunlaşmak için duraksadı, sancı geçinceye dek ocak rafının kenarına tutundu. Sonra kare şeklindeki bir bezle alnını kuruladı. "Tanrım, bu bir öncekinden biraz daha kuvvetliydi."

Judith ona, "Daha uzun sürdü, üstelik," dedi.

Frances Catherine başıyla onayladı. "Hah neyden bahsediyordum? Ah evet, Agnes'ta."

"Iain tam olarak ne işitmiş?"

"Güya o seninle evlenmeden önce sen onun çocuğunu taşıyormuşsun."

"Aman Tanrım, Iain öfkelenmiş olmalı..."

Frances Catherine, "Ah, öfkelenmiş, tabii ki," onayını verdi. "Sen, Patrick ve Graham balık tutmaya gitmiştiniz ve Iain yaklaşık iki saat sonra görevlerinden geri döndü. Herhangi bir şeye gereksinmediğimden emin olmak için bana baktı. Bu onun için düşünceli bir tavırdı... Iain seninle evlendiğinden beri hatırı sayılır ölçüde samimileşti, Judith. Eskiden asla..."

Judith, "Frances Catherine, konu dışına çıkıyorsun," diyerek lafa karıştı. "Iain Agnes'a dair ne yapmış?"

Arkadaşı, "Oraya geliyordum," dedi. "Iain iç kaleye doğru devam etti. Birisi ona durumu anlatmak için onu durdurmuş olmalı. Belki de ihtiyarlardan biri bahsetmiştir..."

Judith tekrar söze karışarak, "Onun kimden işittiğini umursamıyorum," dedi. "Onun bu konuda ne yaptığını bilmek istiyorum. Beni deli ediyorsun, Frances Catherine, lafı dolandırıp duruyorsun."

Frances Catherine gülümsedi. "Aklın doğuma takıldı, değil mi?"

Judith başıyla onayladı. Sonra açıklamasını tamamlaması için arkadaşına yalvardı.

Frances Catherine seve seve tamamladı. "Iain doğrudan doğruya Agnes'ın kulübesine gitmiş. Brodick bana öyle söyledi. Sadece iyi olduğumdan emin olmak için Brodick yanıma gelmişti. Sanırım, Patrick bana göz kulak olması için onun başının etini yemiş. Neyse, bir saat daha geçti ve ben biraz temiz hava almak için dışarı çıktığımda, Agnes'ı ve kızı Cecilia'yı tüm eşyalarını toplamış halde tepeden aşağıya doğru uygun adım yürürken gördüm. Brodick bana onların Maitland diyarından ayrıldıklarını söyledi. Geri dönmeyeceklermiş, üstelik, Judith."

"Nereye gideceklermiş?"

Frances Catherine, "Agnes'ın kuzenlerine," diye açıkladı. "Onlara eşlik eden atlı askerler varmış."

"Iain bu konuda bana tek kelime dahi etmedi." Frances Catherine voltasına kaldığı yerden devam ediyorken, Judith bu konuyu birkaç dakika boyunca derin derin düşündü.

Helen kapıyı çalarak bu özel konuşmayı böldü. Frances Catherine fısıldayarak, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

Judith başıyla onayladı. Helen'ın bezlerden oluşan devasa bir yığını taşımasına ve masanın üstündeki diğer yığına eklemesine yardımı etti. Winslow Helen'ın tam arkasın-

daydı. Doğum oturağını içeriye taşıyordu. Frances Catherine öğle yemeğine kalması için savaşçıyı acilen davet etti. Winslow davete başını iki yana sallamaktan daha fazlasını yapamayacak kadar şaşırdı.

Patrick kirişe ekose kumaş bağlama işini görecek durumda değildi. Winslow bu görevi üstlendi. Winslow işini bitirdiğinde, Frances Catherine ona bir içecek sunmayı denedi.

Winslow şarabı reddetti ve kapı aralığına yöneldi. Aniden durdu ve bir kez daha arkasına döndü. "Karım avluda bekliyor," dedi. "Yardım etmek istiyor. Eğer istemezsen..."

Judith, "Lütfen onu içeri gönder," ricasında bulundu. "Onun refakatinden mutlu olacağız, değil mi, Frances Catherine?"

Arkadaşı neşelendi. "Ah, evet," diye onayladı. "Öğle yemeğini bizimle beraber yiyebilir."

Helen yukarı doğru bakmak için yatak eşyalarını katlama işine ara verdi. "Gerçekten aç mısınız, genç hanım? Dün geç saatlerde yaptığım çorbadan getirebilirim. Geceden beri ağır ağır kaynadı."

Frances Catherine, "Evet, teşekkür ederim," yanıtını verdi. "Hiç aç değilim."

Judith "Öyleyse niye..." diye söze başladı.

Frances Catherine, "Akşam yemeği vaktinde, akşam yemeğimizi yemek zorundayız," derken ısrarcıydı. "Her şeyin her zamanki gibi olması lazım. Tamam mı, Judith?"

Judith, "Evet, elbette," diye karşılık verdi.

Isabelle herkesin dikkatini çekerek hızla içeri girdi. Arkasından kapıyı kapattı ve Frances Catherine'e doğru acele etti. Onun elini tuttu. Judith yanında yardıma hazır bek-

lerken, Isabelle doğuma başladığında Judith'in ona söylediği yüreklendirici sözcüklerin tümünü yineledi. Mucizenin gerçekleşmek üzere olduğundan söz etti. Evet, zorlu ama yine de güzel bir eylemdi ve dünyaya yeni bir hayat getirmeyle sonuçlanacak bu paha biçilmez görevden ötürü mutluluk duyacaktı.

Judith'in içini sıcacık bir memnuniyet dalgası kapladı. Birinin yaşamında bir farklılığa neden olmuştu. Heyet isterse, bu diyardan pek yakında gitmeye mecbur olduğunu biliyordu ama burada yaşıyorken, başka birinin yaşamına bir etkide bulunmuştu. Frances Catherine'in yanı sıra en azından bir kadın daha Judith'i anımsayacaktı.

Helen çorbayı getirmek için kulübeden alelacele çıktı. Isabelle oğlunu Winslow'un teyzesine emanet etmişti ve bebek doğana dek Frances Catherine'le birlikte kalacağını ona haber vermek için gitti.

Frances Catherine kapının, iki kadının ardından kapanmasını bekledikten sonra Judith'e döndü. "Benim için endişeleniyor musun?"

Judith, "Belki birazcık," diye itiraf etti.

"Yüzünde niye garip bir ifade vardı? Isabelle benimle konuşurken, sen ne düşünüyordun?"

Judith gülümsedi. Frances Catherine'in gözünden bir şey nadiren kaçardı. "Isabelle'in yaşamında küçük bir farklılığa neden olduğumu düşünüyordum. Oğlunu dünyaya getirmesine yardımcı oldum. Bunu unutmaz. Diğerleri beni unutacaklardır, fakat o unutmayacaktır."

Frances Catherine, "Hayır, unutmaz," onayını verdi. Sonra konuyu değiştirdi. "Patrick Iain'in ne yapacağını ona bildirmeyeceğini söylüyor. Kocam heyetin her ikinizi de onaylayacağına ikna olmuş. Ağabeyine bu düşüncesini

aktardığında, Iain yalnızca gülümsemiş ve başını iki yana sallamış."

Judith omuz silkti. "Ben burada kalmayacağım, ne olursa olsun. Nedenini anlıyorsun, değil mi? Yeniden bir yabancı olamam."

Frances Catherine, "Judith, buradaki bütün kadınlar kendilerini yabancıymış gibi hissediyorlar görünüşe göre," diyerek itiraz etti.

Kapı birden hızla açılıverdi. "Evet?" Patrick girişten bağırıyordu.

"Evet, ne, kocam?"

"Frances Catherine, bu iş neden bu kadar uzun sürdü?"

Judith, "Patrick, kendine gerçekten hakim olman gerekiyor," diye buyurdu. "Bu iş öyle hemen gerçekleşmez."

Frances Catherine kocasına doğru yürüdü süratle. "Bunun seni böyle üzmesinden ötürü özür dilerim ama şu anda hiçbir şey olmuyor. Bebeğe acele ettiremem, Patrick."

Patrick, "Judith, sen bir şeyler yapamaz mısın?" talebinde bulundu.

Judith, "Karın şimdi dinlenecek," diye duyurdu. "Sabırlı olmak zorundayız."

Patrick bir iç çekiş koyverdi. Bir kaş çatışı eşliğinde, "Winslow senin hamile görünümünün, Isabelle'inkinin iki misli olduğunu söylüyor," yorumunu yaptı.

Frances Catherine bu yoruma itiraz etmedi. Kocasının kendine daha fazla endişeleneceği bir gerekçe aradığını biliyordu. "Onun yediğinin iki misli kadarını yedim," dedi. "Iain nereye gitti?"

Patrick hafifçe gülümsedi. "Onu delirtiyordum. Adamlarıyla alıştırma yapıyor."

Frances Catherine, "Gidip ona yardım etmen lazım." diye önerdi. "Vakit yaklaştığında, seni bulması için birkaç yollarım."

Patrick gitmeyi gönülsüzce kabul etti. Yine de arada sırada geri gelmeyi sürdürdü ve karanlık çöküyorken kapı eşiğinde kamp kurdu.

Isabelle'in teyzesi, bebeği beslenmesi için iki kez getirdi; Helen ise ihtiyarların doğru dürüst bir akşam yemeği yediklerinden ve oğlu Andrew'la ilgilenildiğinden emin olmak için kulübeyi bir kez terk etti.

Frances Catherine'in kasılmaları öğleden sonraya dek değişken biçimde devam etti. Sonra alabildiğine bastırdı, fakat Frances Catherine sancıyla boy ölçüşmeye dünden hazırdı.

Gece yarısı olduğunda Frances Catherine şiddetli acılar içerisinde çığlık atıyordu. Doğum otırağını kullanıyor ve her uzun, eziyet verici kasılma esnasında olanca gücüyle ıkınıyordu. Helen avuçlarını Frances Catherine'in karnını aşağıya doğru itmek için kullanıyordu, fakat Helen'ın gayretleri sadece ıstırabı yoğunlaştırıyordu. Bebek, işbirliğine yanaşmıyordu.

Ters giden bir şey vardı ve herkes bunun farkındaydı. Sancılar art arda geliyordu ve Frances Catherine'in şimdiye kadar doğurması gerekiyordu. Bir şey doğumu engelliyordu. Helen bebeğin ilerlemesini bir kez daha kontrol etmek için Frances Catherine'in önünde yere diz çöktü ve kontrolü tamamladığında topuklarının üstünde geriye yaslandı ve başını kaldırıp Judith'e baktı.

Helen'ın gözlerindeki korku, Judith'in midesini burktu. Helen ona odanın öbür tarafını işaret ediyordu.

Frances Catherine, "Hayır!" diye haykırdı. "Neyin ters gittiğini çabuk söyle bana."

Judith aynı fikri paylaştığını başıyla onayladı. "Evet, ikimize de söyle," emrini verdi.

"Bebek doğum için doğru konumda değil. Bir ayağa dokundum."

Başka bir kasılma, Frances Catherine'i yakaladı. Judith ona ıkınmasını buyurdu. Arkadaşı olumsuz yanıtını çığlık atarak duyurdu. İleri doğru yıkıldı kontrolsüzce ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ah, Tanrım, Judith, bunu daha fazla yapamayacağım. Ölmek istiyorum. Sancı..."

Judith, "Beni yarı yolda bırakmaya cüret edeyim deme şimdi," diyerek onun sözünü kesti.

Helen, "Elimi içeri sokamıyorum," diye fısıldadı. "Kancaya ihtiyacımız var, Judith."

"Hayır!"

Frances Catherine'in ıstırap dolu reddediş çığlığı, Judith'in özdenetimini bozdu. Judith kendi içinde o denli dehşete kapılmıştı ki ne yaptığını neredeyse kendisi de bilmiyordu. Elini arkadaşının sert kavrayışından kopardıktan sonra su çanağına doğru koşturdu. Ellerini ova ova temizledi. Maude'nin talimatları, Judith'in zihninde yankılanıyordu. Ebenin ona anlattıklarının saçma sapan bir temele bile dayanabileceğinden bîhaber olsa da bunu umursamıyordu. Onun yöntemlerini takip edecek ve o yöntemlerin önem taşıdığına güvenecekti.

Judith Frances Catherine'in önünde diz çöktüğünde, Helen ayağa kalktı.

Arkadaşının bağırmaktan sesi kısılmıştı. Acıklı bir fısıltıyla yalvardı Frances Catherine: "Patrick'e özür dilediğimi söyle."

Judith, "Şu saçmalıktan vazgeç," diye haykırdı. Arkadaşının kıvranmasına duyarsızdı şimdi. "Kendini azat et, Frances Catherine, her şeyi geçmişte bırak."

Helen, "Çocuğu çevirmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Eğer denerseniz, içerileri yırtarsınız."

Judith başını iki yana salladı. Dikkatini Frances Catherine'de tutuyordu. "Sonraki sancı başladığında bana haber ver," diye buyurdu.

Helen domuz yağı çanağını Judith'e uzatmayı denedi. "Ellerinizi bu yağa bulayın," diye önerdi. "Çocuğun sağ olarak doğmasını kolaylaştıracaktır."

Judith, "Hayır," yanıtını verdi. Gübreye bulayabilsin diye ellerini yıkamamıştı.

Isabelle elini Frances Catherine'in karnına koydu. Neredeyse bir dakika sonra seslendi: "Sancı şimdi başlıyor. Oluşan gerginliği hissediyorum."

Judith dua ederken, Frances Catherine çığlık atmaya başladı. Judith çalışırken, Helen ve Isabelle de Frances Catherine'i sabit tutuyorlardı.

Açıklıktan dışarı çıkan minik ayağa dokunduğunda, Judith'in neredeyse kalbi duracaktı. Judith şimdi yüksek sesle dua ediyordu, fakat hiç kimse onu duyamıyordu. Frances Catherine'in çığlıkları öteki her sesi bastırıyordu. Judith yumuşak ve nazik biçimde ayağı aşağı doğru hareket ettirdi ve sonra kayıp olanı aramaya koyuldu.

Tanrı Judith'in duasına yanıt verdi. Judith kayıp ayağı bulmak için uzağa erişmek zorunda kalmadı. Elini açıklıktan içeri doğru yavaşça yerleştirdi.

Geri kalanını Frances Catherine halletti. Kendisini çaba göstermekten alıkoymadı. Eğer Judith bebeği vaktinde yakalamasaydı, bebek ayaklarının üstüne doğacaktı.

Onlara böylesine büyük bir korku yaşatan güzel kız bebek yapı itibarıyla ufak tefekti, tapılası bir tombulluktaydı ve bu güzel kız bebeğin başını örten bir tutam ateş kırmızısı saçı vardı. Bebek son derece narin görünümlüydü... Ve annesininkine fazlasıyla benzeyen bir sese sahipti.

Mükemmeldi.

Bebeğin kız kardeşi de mükemmeldi. Onlara herhangi bir sorun yaşatmadı. Yine de herkesi hazırlıksız yakaladı. Frances Catherine hem sevinçten hem de rahatlamadan ötürü ağlıyordu ki bu zorlu sınama nihayet sona ermişti. Helen kilise kurallarına uygun olarak plasenta gömme ayinini tamamlamak için dışarı çıkmıştı, böylelikle ne anne ne de bebek böylesine savunmasız bir durumdayken iblislerin saldırısına uğramayacaklardı ve Isabelle bebeğe ilk banyosunu yaptırırken ninniler mırıldanıyordu. Frances Catherine ansızın yeniden ıkınmaya başladığında, Judith Frances Catherine'i suyla temizliyordu. Judith ona bunu sonlandırmasını söyledi. Kanamadan endişeleniyordu. Frances Catherine sonlandıramadı. Yalnızca dakikalar sonra Frances Catherine'in ikinci kızı doğdu. İkinci kız ilkin başını uzatacak kadar nazikti.

Bebekler görünürde özdeştiler. Ne Isabelle ne de Helen onları ayırt edebiliyordu. Ufaklıkları farklı renkte kumaşlara sarmaya özen gösterdiler; her birini Maitland kumaşıyla örtmeden önce ilk doğanı beyaz, ikinciyi pembe kumaşa sardılar.

Frances Catherine aşırı derecede kan kaybetmemiş olsa da Judith'in zihnindeki endişe henüz sona ermemişti. Ju-

dith komplikasyonlara karşı bir önlem olarak yeni annenin tam iki hafta boyunca yatakta kaldığından emin olacaktı.

Frances Catherine yatağına yerleştirildi nihayet. Judith'in ona diktiği güzel geceliği giydi. Saçları fırçalandı ve pembe bir kurdeleyle bağlandı. Dermansızlığına rağmen Frances Catherine neşeli görünüyordu, fakat Judith onun uyanık kalma mücadelesi verdiğini biliyordu.

Patrick karısının durumundan sürekli olarak haberdar edilmişti. Karısının iyi olduğundan haberdardı. Fakat Helen Patrick'e oğlu mu yoksa kızı mı olduğunu söylememişti. Bu değerli görev, Patrick'in karısına aitti.

Bebekler babaya takdim edilmek için Frances Catherine'in kollarına verildi. Judith bu üçlünün çevresindeki örtüleri düzeltti, sonra babayı getirmeye gitti.

"Bekle." Frances Catherine kızlarını rahatsız etmemek için fısıldadı. Her ikisi de derin uykudalardı.

Judith de fısıldayarak sordu: "Evet?"

"Biz...Biz çok iyi yaptık, değil mi, Judith?"

Judith, "Evet, yaptık," diye onayladı arkadaşını.

"Söylemek istediğim..."

Judith ona, "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. "Seni anlıyorum."

Frances Catherine gülümsedi. "Şimdi sıra sende, Judith. Kızlarıma sırlarını paylaşacakları bir arkadaş ver," diye emretti.

Judith, "Göreceğiz," karşılığını verdi. Isabelle ve Helen'a onu içeride takip etmelerini işaret etti. Patrick Judith'in yanından geçerken onu neredeyse yere deviriyordu. Patrick'in, ailesine kavuşmadaki sabırsızlığı, Judith'i gülümsetti.

Temiz hava harika geldi. Judith tükenmişti ve görev henüz bittiği için pek rahatlayamamıştı. Taş duvara doğru yürüdü ve oturdu. Isabelle onun peşinden gitti.

Isabelle, "Kaygılanacak bir durum söz konusuydu, değil mi?" diye fısıldadı. "Frances Catherine için çok korktum."

Judith, "Ben de korktum," diye itiraf etti.

Helen, "Frances Catherine'in yardıma gereksinimi olacak," diye duyurdu. "Yardıma olduğu gibi bol bol dinlenmeye de gereksinimi var artık. Frances Catherine bu bebeklere tek başına bakamaz."

Isabelle, "Winslow'un teyzeleri yardım edeceklerdir, ben de yardım ederim," diyerek gönüllü oldu. "Sabahları nöbeti devralabiliriz."

Helen, "Ben akşam yemeği saatinden itibaren gece boyunca kalabilirim," önerisini yaptı.

Her iki kadın öğleden sonraları nöbeti devralmaya rıza göstermesini umarak Judith'e baktılar. Judith başını iki yana salladı. "Boşluğu dolduracak birini bulmak zorunda kalacağız," dedi. "Ben yardım etme sözü veremem çünkü burada ne kadar süre daha kalacağımdan hiç emin değilim."

Isabelle Judith'in sözlerine bariz biçimde şaşırarak, "Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Judith, "Yarın açıklayacağım," vaadinde bulundu. "Şimdi Frances Catherine hakkında konuşmak niyetindeyim. İkinizden onunla meşgul olacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum. Yatağından çıkmasına müsaade edilmemeli. Tehlikeyi atlatmadı henüz."

Judith kendi sesindeki umutsuzluğu işitebiliyordu.

Bunu denetleyemiyordu. Tükenmişliğin kendisini daha da duygusallaştırdığını varsayıyordu.

Ne Isabelle ne de Helen ona itiraz ettiler. Judith onların sükûnetine müteşekkirdi. Helen bitkin bir şekilde iç çekti. Hanımının yüzünde gördüğü hüzün, Helen'ın yüreğini dağlıyordu.

Helen konuyu hafifletmeyi denemekte karar kıldı. "Frances Catherine ikinci kez doğurmaya başladığında siz ikiniz de benim şaşırdığım kadar şaşırdınız mı?"

Hem Isabelle hem de Judith gülümsedi.

Helen, "İkiniz de yere düşmeye hazır görünüyorsunuz," dedi. "Eve gidip dinlenin biraz. Ben gecenin geri kalanında bekleyeceğim."

Ne Isabelle'in ne de Judith'in kımıldayacak gücü veya eğilimi vardı. Orada öylece oturup karanlığa dalmak çok dinlendirici ve çok huzur vericiydi.

Judith arkasında bir ses duydu ve döndü. Iain ve Winslow tepeden aşağıya doğru geliyorlardı. Judith tekrar önüne döndü ve görünümüne çekidüzen vermeyi denedi. Saçlarını omuzlarından geriye doğru attı, renklendirmek için yanaklarını çimdikledi ve elbisesinin kırışıklıklarını düzeltmeye çabaladı.

Isabelle onu izliyordu. Bir kıkırdama eşliğinde, "Hâlâ berbat görünüyorsun," diye fısıldadı.

Judith bu yorum üzerine afalladı. Isabelle çok tatlı dilli bir kadındı. Judith onun takılmak için mi bu yorumu yaptığını bilmiyordu. Kahkahayı kopardı. Fısıldayarak, "Sen de berbat görünüyorsun," yanıtını verdi.

Kocalarını selamlamak için aynı anda ayağa kalktılar, sonra ayakta durmaya çabalayarak birbirlerine yaslandılar.

Isabelle, "Nasıl göründüğümü umursamıyorum," diye itiraf etti. "Winslow istiyor... Bilirsin... Ve ben bunu hemen yapmam gerektiğini sanmıyorum. Sadece yedi hafta oldu. Sanırım, yedi hafta daha beklememiz gerekecek... Ama bazı geceler ben de istiyorum..."

Judith Isabelle'in hangi konuda kekelediğini anladığından emin değildi. Yüzünün kızardığını görünce durumu nihayet anladı. "Maude'nin bana anlattıklarından yola çıkacak olursam, senin, kocanla yatmadan önce altı hafta beklemen yeterliymiş."

Isabelle görünümüne derhal çekidüzen vermeyi denedi. Judith onun bu hareketini çok komik buldu. Judith'in kahkahası, Isabelle'i de güldürdü.

Helen onların bu zavallı hali üzerine başını iki yana salladı.

Iain ve Winslow onların, akıllarını yitirdiklerini düşünüyorlardı. Helen Iain ve Winslow'a Frances Catherine hakkındaki iyi haberi verdi. İki savaşçı memnun oldular, elbette, fakat onların dikkati, disiplinden yoksun karılarında kalmıştı.

Winslow, "Isabelle, kendine hakim ol," diye emretti. "Sarhoş olmuşsun gibi davranıyorsun."

Isabelle gülmemeye çalışırken alt dudağını ısırdı. "Gecenin bu vaktinde burada ne arıyorsun?" sorusunu yöneltti. "Niye evde oğlumuzla beraber değilsin?"

Winslow, "Teyzem orada," yanıtını verdi.

"Bütün gece kalacak mı?"

Winslow bunun sorulacak tuhaf bir soru olduğunu düşündü. "Elbette," diye yanıtladı. "Ben iç kalede uyuyacağım."

Isabelle kocasına kaşlarını çatarak baktı. Winslow onun tepkisi üzerine tek kaşını kaldırdı. Çileden çıkmış bir halde, "Isabelle, Tanrı aşkına, sorunun nedir?" diye sordu.

Isabelle yanıt vermedi. Judith kocasına doğru yürüdü. "Niye yatakta değilsin?"

"Seni bekliyordum."

Iain'in itirafı, Judith'i mahçup etti. Judith'in gözleri yaşlarla doldu hemen. Iain kolunu onun omuzlarına koydu ve onu oradan uzaklaştırmak için yönlendirdi. Helen herkese iyi geceler diledi ve kulübeye geri döndü.

Isabelle kocasıyla yüz yüze gelmek için ileri doğru hamle ettiğinde onların avlu girişinden çıkışını yanlışlıkla engellemişti. Iain ve Judith'in tam kendi arkasında durduklarının farkına varmadı. "Teyzenle birlikte uyumak istemiyorum," deyiverdi. "Seninle birlikte uyumak istiyorum. Judith altı hafta beklememizin yeterli olduğunu söylüyor ve biz yedi haftadır bekliyoruz."

Winslow karısını kollarının arasına aldı ve Iain ile Judith'in geçebilmeleri için yol açtı. Aşağı doğru eğilip karısının kulağına bir şeyler fısıldadı.

Alex, Gowrie ve Ramsey Judith'in dikkatini çekti. Üç savaşçı tepeden aşağı doğru uzun adımlarla geliyorlardı. Onlara, yüz ifadelerini görecek kadar yaklaştığında; Judith'in nefesi boğazında düğümlendi. Adamlar öfkeli görünüyorlardı.

Judith Iain'in yanına daha da sokuldu. "Neden uyanıklar?" diye fısıldadı.

Iain, "Bir toplantı vardı," diye yanıtladı. "Beklenenden daha uzun sürdü."

Iain ne olduğunu açıklama eğilimindeymişe benzemiyordu. Judith bunu Iain'e soramayacak kadar tükenmiş ve

korkmuştu. Bir hayli uzun bir süre boyunca bir yandan öte yana savrulduktan ve döndükten sonra, Judith kısa aralıklarla bölünen bir uykuya da olsa nihayet daldı.

On Beşinci Bölüm

"Judith, uyan. Gitme vakti."

Iain yumuşak ve nazik bir şekilde sarsarak Judith'i uyandırdı. Judith gözlerini açtı ve kocasını yatağın kenarında otururken buldu. Onun karanlık yüz ifadesine şöyle bir bakıp uykudan derhal arındı.

Yerinden doğruldu, çevresindeki örtüleri çekti ve gözlerini dikip Iain'e baktı. Anlamaya çalışarak, "Gitmek mi?" diye fısıldadı. "Şimdi mi gidiyorum?"

"Evet." Iain'in sesi sert, yüz ifadesi bir o kadar kararlıydı.

Iain neden bu denli soğuk davranıyordu? Judith ayağa kalkmaya çabaladığında, Iain'in kolunu sımsıkı tuttu. "Bu kadar çabuk mu, Iain?"

Iain, "Evet," yanıtını verdi. "Bir saat içerisinde, eğer mümkünse." Iain Judith'in elini kolundan uzaklaştırdı, Judith'i alnından öpmek için eğildi ve sonra ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Judith Iain'e seslendi: "Frances Catherine'e hoşça kal demek istiyorum."

Iain Judith'e, "Zaman yok," dedi. "Yalnızca tek valizini hazırla. Onu ahırlara getir. Seninle orada buluşacağım."

Kapı, kocasının arkasından kapandı. Judith gözyaşlarına boğuldu hemen. Acınacak bir durumda olduğunu biliyordu. Umursamadı. Berrak bir zihinle düşünemiyordu da. Iain'e burada kalmak istemediğini söylemişti. Iain ona istediği şeyi veriyordu yalnızca.

Kahretsin, Iain Judith'in gitmesine nasıl da izin verebiliyordu? Judith'in onu ne kadar çok sevdiğini anlamıyor muydu?

Judith elini ve yüzünü yıkadı, sonra koyu kraliyet mavisi elbisesini giydi. Saçlarını fırçaladı, valizini hazırladı ve gitmeye nihayet hazır olduğunda, odasına son bir defa göz gezdirdi.

Ekose kumaşı, kapının yanındaki çivide asılıydı. Judith onu ardında bırakmak istemiyordu. Kumaşı katlayıp valizine koydu.

Ağlamaktan da, kendisini suçlu hissetmekten de vazgeçti. Judith şimdi mücadeleye hazır biçimde kızgındı. Karısını gerçek anlamda seven bir koca, karısının onu terk etmesine izin vermezdi. Judith Iain'e bunu söyleme gereksinimi duyuyordu. Iain onu seviyordu. Judith'in bu konuda hiç şüphesi yoktu. Iain'in yaptıklarının Judith'i bu denli şaşırtması da herhangi bir önem taşımıyordu. Judith Iain'e yaptıklarını ve yaptıklarının nedenini açıklatacaktı kesinlikle.

Judith Iain'siz bir hayat tasavvur edemiyordu. Kapı aralığından dışarıya ve basamaklardan aşağıya koştu. Valizini kollarının arasında sıkı sıkı tutuyordu.

Graham girişte dikiliyor, kapıyı tutuyordu. Judith avludan taşan devasa kalabalığı görebiliyordu.

İhtiyara bakmaksızın onun yanından geçip gitmeyi denedi. Graham Judith'in dikkatini çekmek için omzuna dokundu. Judith durdu, fakat inatla ona bakmıyordu.

Graham, "Bana niye bakmıyorsun, kızım?" diye sordu.

Judith kafasını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Bana tepeden bakmanı görmek istemiyorum, Graham. Geçen gece hakkımda neler hissettiğini mükemmel bir şekilde açık ettin."

"Ah, Judith, çok özür dilerim. Seni incitmek istemezdim. O sadece öylesine bir şaşkınlıktı; ben esir olduğumuz ve senin hepimizi aldattığını düşündüğüm için çok öfkeliydim. Kendimden utanıyorum, Judith. Kalbinde, bu aptal yaşlı adamı affedecek bir yer bulabilir misin?"

Judith'in gözleri yaşlarla bulutlandı. Judith yavaşça bir baş onayı verdi. "Seni affediyorum. Şimdi Iain'in yanına gitmek zorundayım, Graham. Beni bekliyor."

"Onunla konuş, Judith. Bunu yapmasına izin verme. Onun kalmasını istiyoruz."

Graham'ın sesindeki acı, Judith'in yüreğini parçaladı. Judith, "Beni İngiltere'ye götürmeyi planlıyor," açıklamasını yaptı. "Sonra geri gelecektir."

Graham başını iki yana salladı. "Hayır, kızım. Geri gelmeyecek."

Judith, "Graham, geri gelmek zorunda," diyerek itiraz etti. "O sizin beyiniz, Tanrı aşkına."

"O bey değil."

Judith tepkisini maskeleyemeyecek kadar şaşkına dönmüştü. Valizini düşürdü ve gözlerini dikip Graham'a baktı. Graham Judith'in çantasını yerden kaldırmak için aşağıya eğildi. Judith çantayı ondan almayı denedi. Graham çantayı sıkıca tuttu ve başını Judith'e doğru iki yana salladı.

"Bu karar için lehte mi yoksa aleyhte mi oy kullandın?"

Judith Grahamı'ın yanıtını beklemedi. Omuzlarını dikleştirdi ve dışarıya koştu. En alt basamağa ulaştığında ve ahırlara doğru döndüğünde, kalabalık ikiye ayrıldı.

Graham onu takip ediyordu. Öteki ihtiyarlar tek sıra halinde yürüdüler ve ayrılışı izlemek için iç kalenin en üst basamağında dizildiler.

Kalabalık, Judith'in arkasındaydı şimdi. Ahır kapıları açıldı ve Iain, aygırına öncülük ederek dışarı çıktı. Patrick, ağabeyinin yanında yürüyordu. Iain'le konuşuyordu ama fazla bir yanıt almıyordu. Iain'in yüzü kayıtsızdı. Kocası ona uzaktan bakıp, yanına gelmesini işaret edinceye dek, Judith orada öylece durduğunun farkına varmamıştı.

Kımıldamadı. Tanrı aşkına, Judith gitmek istemiyordu. Buradaki mutluluğunun hatırasına sahip olabilmek için Maitland ekose kumaşını valizine koymuştu. Soğuk kış geceleri boyunca bu yumuşak kumaşı mutlaka kendisine saracak ve daha mutlu zamanların hatıralarında biraz rahatlık bulmaya çalışacaktı. Ne saçmalık! Judith Iain ve son birkaç ayı birlikte geçirdiği diğer tüm iyi arkadaşları yanında değilken yine de perişan olacaktı.

Bir yabancı olmaya ilişkin endişeleri anlamsızlaşıyordu. Judith bir Maitland'di ve gerçekten buraya aitti. Evet, yerini bulmuştu ve kocası dahi olsa hiç kimse Judith'i gönderemeyecekti.

Judith bu karar değişikliğini açıklayabilmek maksadıyla, birdenbire, Iain'e erişmek için acele etti. Mantıklı bir açıklama yapabilmeyi umuyordu.

Eteklerini yerden kaldırdı ve koşmaya başladı. Isabelle seslendiğinde, Judith'i durdurdu.

"Judith? İngiltere'de yaşamak hoşuma gider mi?"

Judith arkadaşına bakmak için kendi etrafında fırıl fırıl döndü. Onu yanlış anladığından emindi. "Sen demin bana ne sordun?"

Isabelle kendisini kalabalıktan ayırıp Judith'in bitişiğinde durmak için ileri doğru yürüdü. Bebeği kollarının arasındaydı. Winslow'un teyzeleri, onun peşinden geliyorlardı. Judith o iki kır saçlı leydiyi tanıdı. Pederin sorgulama günü, o ikisi Isabelle'in kulübesindeki masada oturuyorlardı.

Isabelle tekrar sordu: "İngiltere'de yaşamak bizim hoşumuza gider mi?"

Judith başını iki yana salladı. "Benimle birlikte gidemezsiniz. Orada yaşamaktan nefret edersiniz. Ben İngiltere'den hoşlanmıyorum bile," diye kekeledi. "Üstelik, ben İngiliz'im."

"Sadece iyi geçineceğiz."

Bunu söyleyen Helen'dı. Isabelle'in yanında durmak için aceleyle ilerledi. Andrew annesinin arkasında duruyor, kendi valizini tutuyordu.

Judith kadınların bu yaptıklarına ne anlam vereceğini bilmiyordu. "Ama geçinemezsiniz..."

Başka bir kadın daha öne çıktı. Judith onun kim olduğunu biliyordu, fakat adını bir türlü hatırlayamıyordu. Kadının kızı Elizabeth şenlik gününde ok yarışmasını kazanmıştı. Iain onun kızına ödülü sunduğunda, kadının yüzünde güller açmıştı.

Kızın annesi, "Biz de eşlik edeceğiz," diye duyurdu.

Ve sonra bir diğeri ve bir başkası daha niyetlerini ilan etmek için öne çıktılar. Judith yardımı için Iain'e bakmak üzere arkasına döndü. Iain'in arkasında sıralanan savaş-

çılar kalabalığını gördüğünde, Judith'in nefesi boğazında düğümlendi.

Onlar da mı eşlik edeceklerdi?

Olanlar Judith'e anlamlı gelmiyordu. Çocuklar çevreledi şimdi Judith'in etrafını; çocukların anneleri kollarında yol eşyalarını sıkı sıkı tutuyorlardı ve çocuklarının arkasında duruyorlardı.

"Her Pazar tatilimizi İngiltere'de geçireceğiz, değil mi?"

Judith bu soruyu kimin sorduğundan emin değildi. Başıyla onayladı ve kocasına doğru yürüdü. Afallamış göründüğünün farkındaydı. Iain'in bu insanlara mantıklı bir konuşma yapmaya mecbur olduğunu varsaydı.

Kocası sabit bakışlarını Judith'ten ayırmıyordu. Kolunu aygırının yelesine dayamıştı. Iain'in yüz ifadesi sakindi, ancak Judith fark edecek kadar yakına geldiğinde, onun gözlerindeki şaşkınlığı görebildi.

Judith Iain'in yalnızca birkaç adım uzağındayken durdu. Ağzından sözcükler çıkıncaya dek ne söyleyeceğinden bile emin değildi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi, Iain?"

Judith ona bu soruyu neredeyse bağırırcasına sordu. Iain aldırmadı. "Evet, Judith," diye yanıtladı. "Beni sevdiğini biliyorum."

Judith hafifçe iç çekti. Iain Judith'in, zihnindeki ve gönlündeki her şeyi nihayet dile getiriyormuş gibi davrandığını düşünüyordu. Judith kendisinden son derece hoşnutmuş gibi görünüyordu.

Judith Iain'e gülümsüyordu artık ve gülümserken gözleri buğulanıyordu. Çok daha yumuşak bir ses tonuyla, "Sen de beni seviyorsun," dedi o vakit. "Sana beni sev-

meyen bir adamla yaşayamayacağımı söylediğimi anımsıyorum. Hemen onaylamış, beni şaşırtmıştın, çünkü beni ne kadar çok sevdiğini o zamana dek bilmiyordum. Bunu bana daha sık söyleseydin keşke. Beni epeyce endişeden kurtarabilirdin."

Iain Judith'e, "Endişelenmeye bayılıyorsun." dedi.

Judith bu hususu onunla tartışmadı. "Ne yapmayı planlıyorsun? Beni İngiltere'ye geri götürmeyi mi? Hiçbirimiz oraya ait değiliz, Iain. Bizim evimiz burası."

Iain başını iki yana salladı. "Bu iş, o denli basit değil, karım. Heyetin duyguya dayalı kararlar almasını destekleyemem ve bunu yapmasına izin veremem."

"Onlar başka birini bey yapmak amacıyla oy kullandıkları için mi?"

Graham, "Biz oy kullanmadık," diyerek lafa karıştı. Judith'in valizini yere bıraktı ve alelacele ilerledi. "Öbür ihtiyarlar Macleanlar'la olan ittifakına rıza göstermedikleriinde, kocan istifa etti."

Judith iç kaleye bakmak için döndü. Dört ihtiyar kafa kafaya vermiş, konuşuyorlardı. Gelfrid gözlemlenebilir bir heyecan içerisinde ellerini sallıyordu.

Graham'a doğru bir baş onayı eşliğinde, "Biz İngiltere'ye gitmiyoruz, Judith. Kuzeye gidiyoruz. Gitme vaktimiz..."

Judith derin bir nefes aldı. Sonra kocasından uzağa bir adım geriledi.

Judith'in bu cesurca hareketi, Iain'in tüm dikkatini çekti. "Seni bütün kalbimle seviyorum, Iain Maitland, fakat yine de sana karşı gelmek zorunda kalacağım."

Iain hayrete düşmüş görünüyordu. Judith kollarını önünde kavuşturdu ve az önce söylediği şeyi demek istediğini Iain'e bildirmek için başıyla onayladı.

Judith'in arkasında sıralanan kadınlar, aynı fikirde olduklarını baş onayıyla derhal belli ettiler.

"Karşı gelmeye müsaade edemem, Judith."

Kocasının arkasında dikilen savaşçılar da aynı fikirde olduklarını baş onayıyla ortaya koydular.

Judith bir adım daha geriledi. "Sen istifa etmeye karar vermeden önce, benim de fikrimi gerçekten söyleyebilmem gerekiyordu," diye duyurdu. "Ben senin karınım ve beni etkileyen planlarda söz sahibi olmam lazım. Geleceğimize ilişkin de söz sahibi olmam lazım."

Iain gülümsememeye çabalıyordu. Judith'in her cümle kuruşunda, kadınlar desteklediklerini başlarıyla onaylayarak belirtiyorlardı.

Judith kendisinin bir yabancı olduğunu düşünmüştü. Ona bir de şimdi bak komutunu verdi Iain kendi kendine. Judith'in etrafı Maitland'lı kız kardeşlerinin oluşturduğu ailesi tarafından sarılmıştı. Judith tıpkı Iain'in gönlünü kazandığı gibi onların da gönlünü kazanmıştı.

Iain yanında sadece karısıyla herhangi bir yere gidemeyeceğini biliyordu. Tüm oymak onlarla birlikte gitmeye kararlıymış gibi görünüyordu. Frances Catherine doğum sonrasında iyileşir iyileşmez, Patrick eşiyle ve bebeklerle beraber onların peşinden gideceklerini çoktan duyurmuştu. Iain bunu ummuştu, elbette. Diğer savaşçıların desteğini beklememişti, yine de.

Takipçilerinin bu denli vefalı olduklarını bilmek kibir kırıcıydı. Ama böylesine sadakat Iain'i lanet olasıca bir konuma oturtuyordu. Iain beylikten istifa etmişti ve hiç kimse Iain'in kararını kabul etmiyordu.

Karısı dahi.

Iain şimdi sabit gözlerle Graham'a bakıyordu. İhtiyarın

katlanmak zorunda kalacağı vicdan azabının farkındaydı. Graham'ın yandaşları onu yüzüstü bırakıyorlardı. Eski yöntemlere sırtlarını dönüyorlardı.

Iain yaşlı adamın gururunu kurtarmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Eğer oymakla birlikte giderse, Graham'ı küçük düşürmüş olurdu. Graham Iain'e babalık etmişti. Iain onu bu şekilde utandıramazdı.

Sözünden de cayamazdı. Aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyıktı.

Iain, "Judith, alınan kararı değiştiremem," dedi.

Judith, "Bana söylediğin bu değil," diye karşı çıktı.

Iain başını iki yana salladı. Judith mezarlıktan geçtikleri gün yaptıkları konuşmayı, Iain'in hatırlayamadığını düşünüyordu. Iain'e hatırlatmakta karar kıldı.

"Ben bu dünyadaki bütün adaletsizliklere sövüp sayıyordum ve bana önerini özellikle anımsıyorum. Bir şeyden hoşlanmadıysam, onu değiştirmeye çalışmam gerektiğini söyledin. Bir fısıltı, diğer bin fısıltıya eklendiğinde, bir hoşnutsuzluk kükreyişine dönüşecektir, hatırlıyor musun? Evet... Bunlar senin sözcüklerindi. Fikrini mi değiştirdin, öyleyse?"

Iain, "Judith, bu... Karmaşık," dedi.

Graham, "Hayır, karmaşık değil," diye homurdandı. "Gençliğe karşı ihtiyarlık şeklinde sonuçlanır. İşin doğrusu da budur."

Judith'in gönlü ihtiyara sığınak oldu. İhtiyar hüsrana uğramış görünüyordu. Judith, "Hayır," diyerek reddetti. "Gençliğe karşı ihtiyarlık değil kesinlikle."

"Judith..."

Judith Iain'in sesindeki uyarıyı umursamadı. Graham'ın yanına yaklaştı ve kolunu tuttu. İhtiyara bağlılık gösterisi

kasıtlıydı, elbette, çünkü Judith'in düşüncesine göre ihtiyarın gururunu okşaması gereken kişi Iain değildi. Savaşçıların hepsi Iain'in yanında duruyorlardı şimdi. Graham'ın gururu bir diğer meseleydi. Judith Iain'in, onurunu ya da itibarını kaybetmeksizin, sözünden dönmesine yardımcı olmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı.

İhtiyara, "Tecrübe ve bilgeliğin, gençliğe ve kuvvete önderlik ettiğine inanıyorum," dedi. "Bunu kesinlikle görebiliyorsundur, Graham."

İhtiyar, "Söylediklerinde doğruluk payı mevcut," onayını verdi.

Judith derin bir nefes aldıktan sonra, "Doğrudan doğruya heyetle konuşmak istiyorum," deyiverdi.

Judith'in arkasından yüksek sesli bir onay uğultusu yükseldi. Graham sanki az önce Judith onun gırtlağını sıkmak istemiş gibi görünüyordu. Graham'ın nutku tutulmuştu.

Iain, "Peki, heyete ne söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Judith kocasına yanıt verirken, gözlerini Graham'dan ayırmıyordu. "Heyete, bu oymağın en önemli üyelerine karşı sorumluluklarını nasıl da gözden kaçırdıklarını söyleyerek başlardım. Onlar kadınları ve çocukları unutmuşlar. Evet, en güzel başlangıç bu olurdu."

Graham Judith'in yanında duran kadınların tezahürat etmekten vazgeçmelerini beklemek zorunda kaldı. "Onları nasıl olup da gözden kaçırmışlar?"

Judith, "Hiçbirimizin tavsiye için huzurunuza çıkmasına izin vermiyorsunuz," diye yanıtladı. "Sorunlarımızın, tıpkı savaşçılarınızınkiler kadar dikkate alınması lazım. Önemli meselelerle alakalı fikirlerimizi dile getirebilmemiz de gerekiyor."

-Judith, merakla her kadın olacaktır.

-Öyleyse konseyin huzuruna neye geliyoruz?

Graham'a daha evvel hiç kimse böyle mevkiden okumamıştı. Graham yanıtını düşünürken, çenesini ovuşturdu. Nihayet, "Konuşmanın ilerleğen bir sorunun ortaya çıkmasından korkan kişi oluyor," tavsiyesinde bulundu.

Graham kendi çözümünü hem sürdüğü için kendisinden başkasını görmüyordu. Gülümsedi bile.

Judith, "Bu gayet güzel," mırıldanması yapıp, "Kocalar ve çözümün sorunlarını birbirleriyle konuşmaları gerekiyor sanırım. Ama ya kocaları olmayan kadınlar? Tavsiye için kime danışabilirler? Bu kadınlar önem arzetmiyorlar mı? Ya Helen'in öğrenciyle bir sorunu olsaydı, sana mı yoksa Edward'a mı gelmesi lazımdı veya nasihatını almak için ilkokuldan hangisine başvurmalıydı? Geleceğim onun böyle bir şansı olmadı. Kocası öldüğünde, Helen yabancıydı ona."

Graham, "Onun sorunlarını seve seve çözerdim," karşılığını verdi.

Judith yüz ifadesini saklamayı denedi. "Helen sorunlarını senin çözmene ihtiyaç duymuyor," diye ısrar etti. "Hiçbirimiz buna ihtiyaç duymuyoruz. Biz bu endişeleri seninle konuşabilmek, başka bir görüş açısı edinebilmek istiyoruz... biz bu oyuncağa dahil edilmek istiyoruz. Graham, Helen'in sağlam bir aklı var. Helen kendi sorunlarını çözebilir. Şimdi anlıyor musun?"

Helen Judith'e, "Dorothy de var," hatırlatmasını yaptı. "Bu civardakileri ona anlatıyorken, Dorothy'den de bahsedin."

Judith, "Evet, Dorothy," diye onayladı. Helen az önce, çok beklediği bir kadını hatırlatmıştı. "Dorothy'in onu-

müzdeki ay içerisinde bebeği olacak. Kocası, evlediklerinden sadece haftalar sonra bir av saldırısında öldü. Heyet şimdi onun ailesi olmalı. O yalnız kalmamalı. İhtiyarlar bazı şeylerin değişmesini arzu edeceklerdir elbette... Kadınların ve çocukların hatırına."

Graham'ın mevcut tartışmadan etkilenmemesi mümkün değildi. İhtiyarlar, kadınları önemsememişlerdi. Graham, "İhmalkâr davranmışız," itirafını yaptı.

İtiraf etmesi gerekeni itiraf etmişti. Bu yeterliydi. Judith tekrar Iain'e döndü. küçük bir itirafta bulunma sırası ona geçmişti. "Annem İngiliz, babam Maclean Beyi ve ben bunu değiştiremem. Sen burada beysin, Iain, senin de bunu değiştirebileceğine inanmıyorum."

Iain kaşlarını çattı. "Judith, ittifak için baskı yapmadım kesinlikle, çünkü Maclean senin babandı. Şu da bir gerçek ki adamlarım Macleanların birliğiyle kapışabilirlerdi ve galip gelirlerdi. Bütün İskoçya'daki diğer herhangi bir birlikten daha iyi eğitimliler. Bununla beraber..." Graham'ın bulunduğu istikamete manidar bir bakış atarak ekledi: "Dunbarlar Macleanlar'la birleşirlerse sırf sayı bakımından dahi bize üstün geleceklerdi. Bey olarak, benim görevim bu oymağın her bir üyesini korumaktır. Bunu bir danışman olarak yerine getiremem. Yetkisiz mevki boştur. Ve bu yüzden, karım, ben görevde değilim artık."

Judith, "Şimdilik görevde değilsin," diye nitelendirdi.

Iain, "Her zaman," dedi.

"Sen bunu değiştirinceye kadar."

Iain doğruca Graham'ın önünde durmak için yürüdü. "Danışman olarak kalmam. Görev yapmak için yetki istiyorum."

Graham Iain'in talebini bir kez daha düşünürken, bir

dakika geçti. Graham dikkatini gene Iain'e vermeden önce dönüp ihtiyarlara baktı.

Yine de kaçamak cevap verdi. "Sınırsız yetki..."

Judith söze karışacaktı, sonra kendini engelledi. Erkeklerin bir şeylerin üstesinden gelme konusunda kadınlardan çok daha fazla duyarlı olduklarını düşündü kendi kendine. Onların gururu, en makul çözümleri zorlaştırıyordu.

Graham, "Hareketlerinden sorumlu olmak zorundasın, oğlum," dedi. Bitkin görünüyordu. Judith Graham'ın halihazırda değişim karşıtı karar aldığını ve kaçınılmazı kabul ettirme mücadelesi verdiğini düşünüyordu.

Ve sonra Judith'in aklına bu işin çözümü geldi. Judith, "Ne güzel bir fikir, Graham," diye seslendi. İhtiyara gülümsedi. İhtiyar, Judith'e şaşkın şaşkın baktığında, Judith ona baş onayı verdi ve sonra Iain'in yanında durmak için aceleyle ilerledi. Iain'i yan tarafından dürttü. "Bu güzel bir plan mı, kocam?"

Iain Judith'in hangi konuda konuştuğundan bîhaberdi. "Judith, eğer her kararım sorgulanırsa..."

Judith, "Büyük olasılıkla, yılda yalnızca bir kez," diyerek lafa girdi. İhtiyara, "Yoksa planınız beyinize daha sıklıkla güvenoyu vermenizi kapsıyor mu?" sorusunu yöneltti.

Graham'ın şaşkınlığı aşikârdı. Graham Judith'in önerdiği şeyi nihayet anlıyordu. Başını öne doğru hızlı hızlı salladı. Gülümsedi de üstelik. "Evet, yılda bir kez uygun olur. Sen hareketlerinden sorumlu tutulacaksın o zaman... Oylanabileceksin, Iain."

Graham bu boş tehditi havada asılı bıraktı. Herkes böyle bir durumun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Yetki, beye az önce verilmişti. Herkes bunu da anlıyordu.

Graham söylediğine inancından ötürü kuvvetli çıkan

sesiyle, "Sağlam bir yetki dengesi olacaktır." diye duyurdu. "Heyet, üyelerinin taleplerini dinlemek için ayda bir kez bir araya gelecektir, elbette. Gerekli her durumda, biz Iain'e de tavsiyede bulunacağız."

Judith, "Heyet bütün üyelerin taleplerini mi dinleyecek? Kadınlarınkileri de mi?" vurgusunu yaptı.

Graham başıyla onayladı. "Evet, kızım," dedi. "Bilhassa kadınların taleplerini. Onları çok uzun süre, sessiz bıraktık. Seslerinin işitilme vakti geldi."

Iain Graham'a, "Heyetin diğer azaları kabul edinceye dek hiçbir şeye karar verilmemiştir," diye hatırlattı.

İhtiyar, "Gidip bu meseleyi onlara sunacağım," dedi. "Bir saat içerisinde bu değişikliklerin lehinde veya aleyhindeki oyunu almış olacaksın."

İhtiyarların yeniden dışarıya çıkıp Graham'ın yenileştirme planını oybirliğiyle benimsediklerini duyurmaları verilen saatin sadece yarısını aldı.

Tüm tepelerde bir tezahürat yankılandı. Iain'in etrafı destekçileri tarafından kuşatıldı. Iain omzuna kutlama mahiyetinde epeyce darbe yedi. Bir şarap fıçısı dışarıya taşındı, kadehler kaldırıldı ve tokuşturuldu.

İhtiyarlar kendilerini soyutlamadılar. Kalabalığın arasına karışıp eşzamanlı kutlamaya katıldılar.

Iain kendisini sempatizanlarından nihayet ayırabildiğinde, karısını bulmaya çalıştı. Onu gözlerden uzak bir yere götürüp özel bir kutlama yapmak niyetindeydi.

Iain Judith'i tepeden aşağıya doğru inen patikayı yürürken gördü ve ona ulaşmaya gayret etti. Vincent ve Owen Iain'i durdurdular. Her iki adam da Graham'ın zekice planına ilişkin konuşmak istiyorlardı. Onların sözü çok uza-

tacakları belliydi ve Iain tam yirmi dakika boyunca karısının ardından gidemedi.

Iain tam da tepeden aşağıya doğru inmeye başladığında, bu sefer, Ramsey ve Brodick yakaladılar onu.

"Judith'i gördünüz mü?"

Ramsey, "Catherine ve Patrick'le beraber," yanıtını verdi. "Iain, senin yerine bey olmayı reddettiğim için bana hâlâ kızmıyorsun, değil mi?"

Iain, "Hayır," diye yanıtladı.

Brodick, "Seninle konuşacağımız bir konu var," deyiverdi. "Bir dakikadan fazla zamanını almaz."

Brodick'in dakikası dolu dolu bir saate dönüştü. Iain bu acayip rica üzerine bir hayli güldü, üstelik. Sonunda, her nasılsa, Iain nihayet kabul etti. Hatta onlara iyi şanslar diledi.

Iain kardeşinin kulübesine vardığında, Judith çoktan gitmişti. Frances Catherine ve bebekler derin uykudalardı. Patrick fena halde uykuya gereksinim duyuyormuş gibi görünüyordu. Judith'in gittiği yönü gösterirken esniyordu.

Iain birkaç dakika sonra Judith'i buldu. Judith kendisini sığ derenin bitişiğindeki ağaçlar kümesine gizlemişti.

Rahatlamış görünüyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı ve sırtını ağaca yaslamış vaziyette oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve ellerini çekingen bir edayla kucağında kenetlemişti.

Iain Judith'in yanına oturdu. "İçki tüketilmesi yüzünden mi kutlamayı terk ettin?"

Judith gözlerini açmadı. Yine de gülümsedi. "Hayır. Ben Frances Catherine'le birkaç dakika geçirmek istedim sadece ve sonra dinlenmek için sessiz bir yer bulmak... Ve düşünmek. Bu civarda mahremiyet bulmak en zoru, değil mi?"

Iain gülümseyerek, "Evet, zordur," onayını verdi. "Burada kalmakta direttin."

Judith, "Evet, direttim," diye onayladı. "Buna karşın mahremiyet yoksunluğu sinir bozucu olabiliyor."

"Yalnız kalmak istediğinde, tapınağa gidebilirsin."

Judith o esnada gözlerini açtı. Iain'e, "Iain, bir tapınağımız yok," hatırlatmasını yaptı.

Iain, "Bir tane olacak," açıklamasını getirdi. "En geç, önümüzdeki yaza. İlk evlilik yıldönümümüze yetiştirilecek mutlaka."

"Niye?"

Iain, "İçerisinde beraberliğimizi tam anlamıyla kutlayabilelim diye," dedi. Duyurusunun Judith'te yarattığı şaşkınlık üzerine gülümsedi ve Judith'i ağaçtan nazikçe uzaklaştırdı. Judith'in yerini aldı ve rahatlığını sağlar sağlamaz, Judith'i kucağına oturttu. Eğildi ve Judith'i alnından öptü. Judith'e kısık bir fısıltı halinde, "Çiçeklerle, Judith," dedi. "Tapınak, çiçeklerle dolacak. Söz veriyorum."

Judith'in gülümsemesi göz alıcıydı. "Çok ince düşünceli bir erkekle evliyim. Çiçeklere gereksinimim yok, Iain. İsteyebileceğim her şeye sahibim."

Iain Judith'in övgü dolu coşkun sözlerinden hoşnut biçimde, "Çiçekler olacak," diye mırıldandı.

Judith, "Kutlamayı sen neden terk ettin?" diye sordu.

"Seninle baş başa kalmak istedim."

"Neden?"

Iain Judith'in yanağını okşadı ve ileriye doğru eğildi. Dudakları Judith'inkileri uzandı. Bu öpüşme tatlıydı, iddiasızdı, aşkla doluydu.

Iain geri çekilmeyi ağırdan aldı. Judith hafifçe iç çekti ve

Iain'in üstüne yığıldı. Böylesine bir hoşnutluğu, böylesine bir mutluluğu o ana dek duyumsadığını hiç sanmıyordu.

Sükûnet içinde uzun dakikalar geçti. "Iain?"

"Evet, aşkım?"

"Babama dair ne yapacağız?"

"Zannedersem, ona katlanacağız."

Uzun bir müddet, Judith'in ailesi hakkında konuşmayı sürdürdüler. Judith hem babası hem de ağabeyini tekrar görmeyi gerçekten istediğinde karar kıldı ve Iain ertesi günkü öğleden sonra Judith'i Maclean malikânesine götürmeye söz verdi.

Günün olaylarından söz açıldı. Konuşma miskin bir hal aldı. Judith'in gözleri kapandı ve Iain Brodick ve Ramsey'in ava çıkacaklarından bahsedinceye dek Judith Iain'in anlattıklarına neredeyse hiç dikkat edemedi.

İşte o an, Judith Iain'in sesindeki muzipliği işitti. Bunun nedenini merak etti. "Niye gülüyorsun?" diye sordu.

Iain kıkırdayarak, "İngiltere'de avlanmaya gidiyorlar," yanıtını verdi.

Judith tamamen kafası karışmış bir halde, "Neden?" sorusunu yöneltti.

"Burada aradıklarını bulamadılar. Beni örnek alıyorlar."

"Iain, ne hakkında konuşuyorsun? Onlar tam olarak ne avlıyorlar?"

"Gelinleri."

Judith kahkahalara boğuldu. Kocasının ona şaka yaptığını sandı. Kocasına sarıldı ve onun bu tuhaf mizah anlayışına kafa yordu.

Iain şaka yapmadığını açıklama zahmetine katlanmadı.

Ramsey ve Brodick eşleriyle beraber döndüklerinde, Judith Iain'in doğru söylediğini öğrenecekti.

Iain kollarını tatlı karısına doladı ve gözlerini yumdu.

Yazın mis kokusuyla tatlılaşan rüzgâr, çiftin çevresinde daireler çizip dereyi okşayarak geçti.

Judith kocasına daha da sokuldu ve Tanrı'nın ona bahşettiği lütfu düşünürken hayretler içinde kaldı. Bir ailenin parçasıydı artık... Seviliyor, şefkat görüyor ve değeri biliniyordu.

Judith yuvadaydı en sonunda.